DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

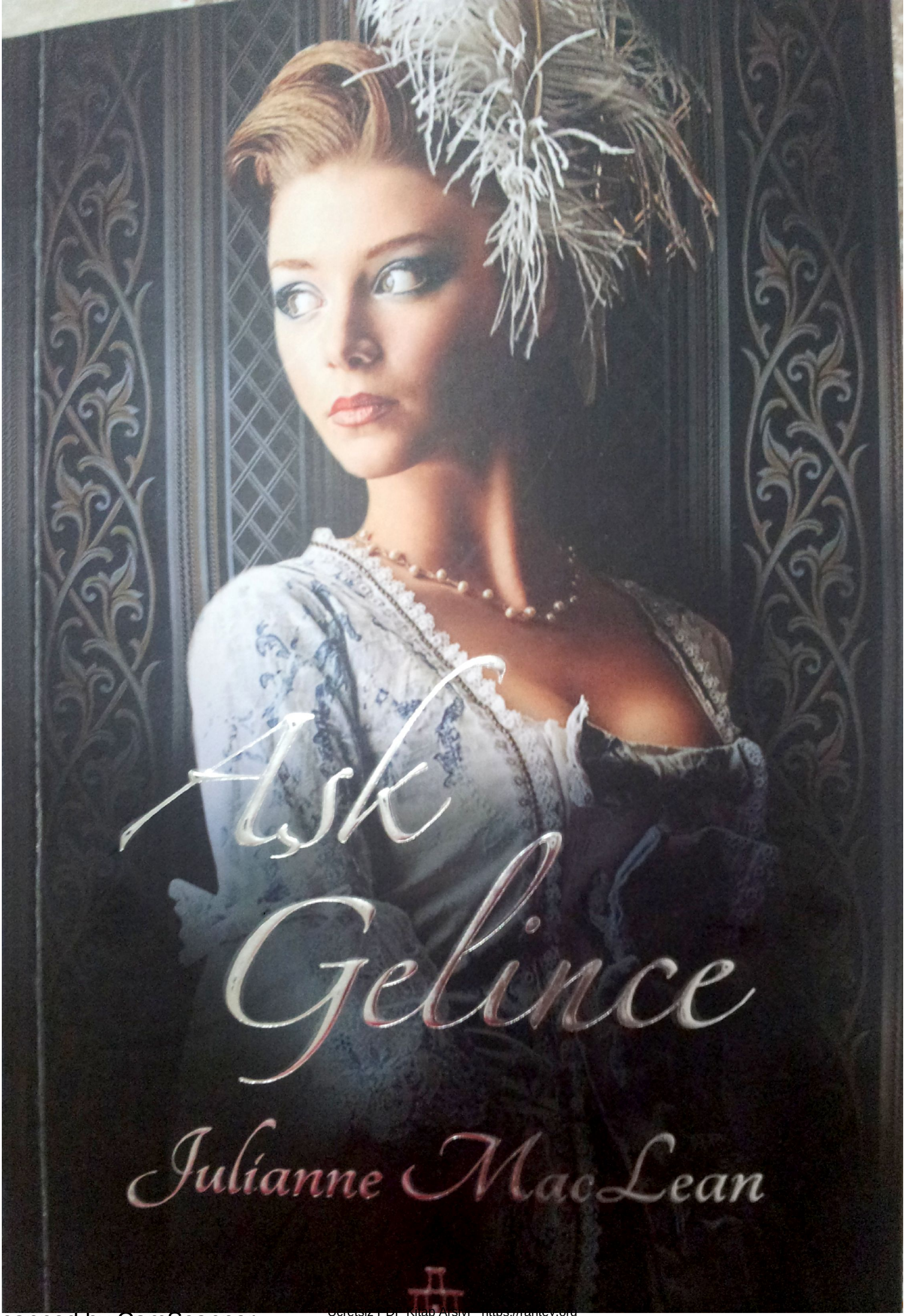
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Scanned by CamScanner

Damien, "Hiç yanlış olduğunu bildiğin bir şey yaptın mı?" diye sordu. Adele bu soruyu dikkatlice düşündü.

"Pek sayılmaz. Hatalarım olmuştur, elbette. Herkesin olur."

"Hiç yanlış bir şey yapmak istedin mi?"

Adele'in aklına, hatıralarındaki kırmızı baton şekerin görüntüsü üşüştü. Dokuz ya da on yaşlarındayken, Wisconsin'deki dükkânlardan birinde bu şekerlerden görmüştü, fakat o zamanlar hiç parası yoktu.

"Çocukken bir şey çalmak istemiştim," dedi. "Bir baton şeker."

"Ama çalmadın."

Adele başını iki yana salladı.

"Hayır, çalmadım."

Aşk Gelince

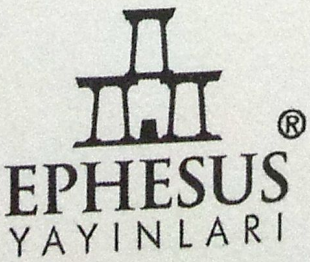
Julianne MacLean

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://arsiv.org

Aşk Gelince

Julianne MacLean

Çeviri:
Gökçe Çiçek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Scanned by CamScanner

Kelly Harms, Paige Wheeler ve Nancy Berland'e sonsuz şükranlarımı sunarım. Sizlerle çalışmak büyük bir zevk. Bana hayatı çok genç yaşlarda öğreten annem ve babama teşekkür ederim. Yıllar boyu benimle birlikte birçok maceraya katılan Cathy Donaldson'a, Sleeping With the Playboy'u yazmama büyük yardımı dokunan Lorraine Vassalo'ya, Noel arifesinde bana yaptığı yardımlar nedeniyle Paula Altenburg'a, ve beni her zaman destekleyip cesaretlendiren Romance Writers of Atlantic Canada topluluğuna teşekkür ederim. Ayrıca, bana saatler süren kahkahalar ve muhabbetini bahşeden sevgili dostum, kuzenim Michelle ve son olarak, dünyanın en muhteşem evladı Laura; sizleri seviyorum.

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Amerikalıları severim, ama iki şeyi kendilerine saklamalılar: Kızları ve ıstakoz konserveleri."

—Leydi Dorothy Nevill

İngiltere, 1888

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Giriş

Mayıs, 1884

Gece vakti Atlantik Okyanusu'nun derin ve karanlık suları üzerinde rahatça yüzen *SS Fortune*'un müsrifçe bezenmiş lüks kamarasında duran Adele Wilson, kararsız bakışlarla aynadan yansıyan görüntüsüne baktı.

Midesinde ağır bir yumru oluştu. Ama neden? Her şey olması gerektiği gibiydi. Annesi sol taraftaki, kız kardeşi Clara ise sağ yanındaki kamarada kalıyordu. Adele az önce kaptanın özenle donatılmış sofrasında lezzetli bir akşam yemeği yemişti ve elbiselerini çıkararak, lambayı söndürüp uyumadan önce sürükleyici bir roman okuyacağı yatağına girmek üzereydi.

Kulağındaki inci ve pırlantalarla bezenmiş damla şeklindeki küpeyi çıkararak avucunda parıldayışını izledi. Parmaklarını küpenin üzerine kapattı ve bir kez daha aynadaki yansımasına baktı.

Tuhaf bir biçimde, sanki o anda başka birinin bedenindeymiş gibi, zeminle olan bağlantısının koptuğunu hissetti. Aynadan kendisine bakan kişi bir yabancıydı; paranın satın

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Scanned by CamScanner

alabileceği en kaliteli ipekten yapılmış, üzeri mücevherlerle süslü, Worth* imzalı bir Paris elbisesi giyen ve boynuna küpeleri ile uyumlu inci ve pırlantalardan yapılmış antika bir gerdanlık takılmış zarif, kültürlü ve soylu bir hanımefendi.

Gözlerini aynadan ayırarak bütün odaya göz gezdirdi. Aniden, odasının bile kendisine yabancı geldiğini fark etti. *Yabancı*. Bunu açıklayabileceği başka bir kelime yoktu. Oymalı maun panellerle kaplanmış duvarlar, abartılı süslerle donatılmış tavan ve baş döndürücü, kristal bir avize. Yumuşak yatağını kaplayan çarşaflara gösterişli bir şekilde geminin baş harfleri işlenmişti ve kapı kollarından lambalara, hatta bölme duvarındaki çivilere kadar parlatılmış pirinçten yapılmış her şey azametle parıldıyordu.

Bazen başka birinin hayatını yaşıyormuş gibi hissediyordu. Kendisi bunca variyetin arasında doğmamıştı. Zengin bir hayat sürerken kendini nasıl rahat hissedeceğini bile bilmiyordu. Şu anda kendini sanki hiçbir şeye dokunmaması gereken biri gibi hissediyordu.

Adele iç geçirdi. Tam da bu sıralarda, gençken, yani henüz şehre taşınıp yüksek sosyetenin arasına karışmamışken yaptığı gibi ağaçların arasında eyersiz at binebilmek için neler vermezdi. Ah, o nemli toprağın üzerindeki yaprakların ve gölün kıyısındaki yeşil yosunların kokusunu içine çekmek…

O kokuyu bir kez daha hatırlamak istercesine, özlem dolu bir şekilde derin bir nefes aldı, ama burnuna gelen tek koku, üzerindeki pahalı parfümün kokusu oldu. Tarifsiz bir mahrumiyet hissederek soluğunu bıraktı.

* Charles Frederick Worth: 19. yüzyılda yaşamış, özel tasarım modacılığın babası olarak anılan İngiliz modacı. (Çev.)

Kendi kendine, *sadece gerginlikten*, diye mırıldanarak, elindeki küpeyi çıkardığı diğer eşiyle birlikte komodinin üzerine bırakarak yatağına uzandı. Yarın müstakbel kocası Lord Osulton ile buluşacaktı. Bir İngiliz vikontu. Ayrıca, karşısında muhtemelen geniyi karşılamaya ve kendisinin resmini çekmeye gelen gazetecileri bulacaktı. Bu gece gergin olmasında şaşılacak bir şey yoktu.

Ancak, bunun üstesinden gelecekti.

Adele balköpüğü rengi saçlarına tutturulmuş taraklı tokaları çıkardı ve uzun, kıvırcık buklelerini savurarak gevşekçe omuzlarına düşürdü. Böylesi çok daha iyiydi.

Bitişikteki lüks kamaranın kapısı açıldı ve Adele'in kız kardeşi Clara içeriye usulca göz gezdirdi. Clara geçen yıl yakışıklı Rawdon Markizi'yle evlenmiş ve bir ay önce, yeni doğan bebeği Anne'le birlikte New York'taki ailesini ziyaret etmek üzere Londra'daki evinden ayrılmıştı. "Hâlâ uyanık mısın?"

Adele kız kardeşine döndü. "Evet, içeri gel."

Maun rengi saçlarının gösterişli topuzu hala bozulmamış olan Clara parıltılı gece elbisesiyle içeri girerek desenli parlak kumaşla kaplanmış kanepeye oturdu. "Yemeğine pek dokunmadın. İyi misin?"

"İyiyim." Ancak Adele, işlerin iç yüzünü anlamak konusunda büyük çaba göstermek gibi bir huyu olan Clara'yı kandıramayacağını biliyordu.

"Bundan emin misin, Adele? Yoksa şüphelerin mi var? Çünkü fikrini değiştirmek için hâlâ çok geç değil."

"Şüphelerim falan yok."

"Olmasını tamamen doğal karşılarım. Adamı tanımıyorsun bile. Onu sadece birkaç sıkıcı toplantı sırasında göre-

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bildin, hem de annemin nefesi ensendeyken. Yalnızca bir kez dans ettiniz ve bir daha baş başa kalmadınız. O da ne kadardı, üç ya da dört dakika kadar mı?"

Adele, Clara'nın yanına oturdu. "Yalnızca biraz heyecanlıyım, hepsi bu. Ama doğru olanın bu olduğuna tüm kalbimle inanıyorum. Bundan eminim. O iyi bir adam."

"Ama onunla, aranızda gerçek bir bağın olup olmadığını anlayacak kadar zaman geçirme şansın olmadı. Gerçek bir çekim. Belki de evlenmeden önce bir kez olsun Londra'daki sosyete toplantılarının tadını çıkarmayı denemelisin. Kimlerle tanışabileceğini bir düşün. Cesur bir beyaz şövalye, mesela."

Adele başını iki yana salladı. "Ben senin gibi değilim, Clara. Sen ve Sophia her zaman maceracı oldunuz, ama ben ağır başlı biriyim. Ne zaman Sophia'yla başınız belaya girse annem ve babam böyle söylemez miydi?"

Clara sırıttı. "Şimdi babamı daha iyi anlıyorum." Parmağını burnunun altına yerleştirerek kendine bir bıyık yaptı. "Neden siz genç hanımlar kız kardeşiniz gibi olamıyorsunuz? Tanrı'ya şükürler olsun ki usturuplu davranacağı konusunda Adele'e güvenimiz tam; aklı başında, güvenilir Adele."

Adele gülümseyerek gözlerini devirdi. "Bu hâlâ geçerli. Londra toplantıları konusunda yapılan bütün o yorumlara katlanmak ve her gece pırlantalar takınarak kalabalık misafir salonlarında erkeklerle cilveleşmek istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse bunun düşüncesi bile midemi alt üst ediyor. Kesinlikle kırsal bir yerde yaşamayı tercih ederim; açık ve temiz havada, tam da müstakbel kocamın şu anda bulunduğu gibi bir yerde."

Clara hafif bir bıkkınlık içeren bir sesle, "Toplantıların verdiği heyecan hoşuna gidebilir," dedi.

Adele başını bir kez daha iki yana salladı. "Hayır, gitmez. Lord Osulton'la evlenmek konusunda verdiğim karardan memnunum. Lord oldukça nazik bir beyefendi ve bana son derece uygun bir eş adayı. Anladığım kadarıyla kendisi de şehir hayatından hoşlanmıyor. Taşradaki evinde kalmayı tercih ediyor."

"Ama günün birinde ne kadar olağanüstü maceraları kaçırmış olabileceğini merak edeceğinden endişelenmiyor musun?"

Adele kız kardeşinin elini sıktı. "Ben macera aramıyorum, Clara. Aslına bakarsan, bu fikirden tiksiniyorum. Özenle tasarlanmış, beklenmeyen olaylara mahal vermeyen planları tercih ederim. Bunun yanında, bazen en iyi yürüyen evliliklerin *akılcı* bir biçimde planlanmış olanlar olduğunu düşünüyorum. Aşk, kendisine gelişerek daha somut bir hal alması için zaman tanındığında yeşerecektir; senin tabirinle *çekim* yerine, takdir ve saygıya dayalı bir aşk. Çekim, sevgili kardeşim, öngörülemez ve yakıcı bir şeydir."

"Çekim muhteşemdir, Adele."

"Öyle mi? Bu çok gülünç, çünkü hatırladığım kadarıyla geçen yıl kocanın seni terk edeceğinden endişelendiğin sıralarda hiç de muhteşem bir şey değildi. Perişan olmuştun. Ben aynı şeyleri yaşamak istemiyorum. Bütün o zorlu duygusal iniş çıkışlar olmadan, dinginlik içinde yaşamak istiyorum."

Clara, "Ama Seger gerçekten kendini bana adadı," dedi, "ve artık çok mutluyuz. Bugün sahip olduğumuz hayat, ne kadar dayanılmaz olursa olsun zamanında çektiğim acının

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

her saniyesine değer. Bazı şeyler, bunu yapmak ne kadar tatsız bir yükümlülük olsa da, uğrunda mücadele etmeye değer. Evliliği erteleyerek en azından tek bir toplantı sezonuna katlanmak istemeyeceğinden emin misin? Hayatının en büyük aşkıyla karşılaşabilirsin."

Adele iç geçirerek ayağa kalktı. Elbise dolabının yanına giderek korsesinin bağlarını çözmeye başladı.

Clara, "Kitapları bu kadar sevdiğin düşünülünce," diye devam etti, "insan aşk hakkında bir şeyler okumuş olduğunu zanneder."

Adele arkası kız kardeşine dönük bir şekilde, "Aşk hakkında pek çok şey okudum," dedi, "ve beyaz şövalyelere sevdalanan, kulelere hapsedilmiş aptal gülüşlü karakterleri hiçbir zaman kendime yakın hissedemedim. Gerçek hayatta kuleler ya da beyaz şövalyeler yoktur, Clara. Yalnızca gerçekçi erkekler vardır ve ben kendime en uygun olanını bulmuş olmaktan yeterince memnunum. Ayrıca, annem ve babamın gönlünü bu şekilde almak beni mutlu ediyor. Ona Lord Osulton'ın teklifini kabul ettiğimi söylediğimde annemin yüzünde beliren ifadeyi görmeliydin. Onu daha önce bu kadar gururlu bir halde görmemiştim."

"Hayatını başkalarını memnun etmeye adayamazsın, Adele. Kendini ve geleceğini düşünmelisin. Annem ve babam düğün töreninden sonra New York'a dönecek ve sen Londra'da tek başına kalacaksın; hem de itaatkâr bir evlat değil, evli bir kadın olarak. Kendi mutluluğundan kendin sorumlu olacak ve hayatın için yapacağın seçimlerde özgür kalacaksın. Kendi istediğin kişiyle evlenmelisin."

Adele, "Lord Osulton ile evlenmek istiyorum," dedi ve artık resmen nişanlı olduklarına göre ona adıyla hitap etmeye başlaması gerektiğine karar vererek, "*Harold* 'la," diye ekledi.

Clara sevgi dolu bir gülümsemeyle Adele'e baktı. "Tahminimce kafanın dikine gitmeye devam edeceksin, öyle değil mi?"

"*Doğru* olan şeyi yaptığım sürece. Ben yolumu seçtim ve bir taahhütte bulundum. Sözümden asla dönmeyeceğim."

Clara özenle şekillendirilmiş, yay gibi kaşlarından birini kaldırdı ve ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü. "Sanırım seninle tartışmak oldukça yersiz. Sophia'yla birçok kez seni bunun aksine ikna etmeye çalışmamıza rağmen, her zaman doğru şeyi yapmakta kararlı oldun. Gerçek bir eğlenceyi kaçırdığını biliyorsundur umarım."

Adele kafasını kız kardeşine doğru eğdi. "Öylece bir köşede bekleyeceğim uzun saatleri de kaçırdım."

Clara omzu silkti. "Maceranın bir bedeli vardır."

"Ve Sophia'yla ikiniz bunu ödemeye gönüllüydünüz."

Adele'in hizmetçisi odaya girerek yatağı hazırlamaya başladı.

Clara özel kamarasına açılan kapıyı araladı. "Bu gece fazladan birkaç yolcu almak üzere rıhtıma yanaşacağız ve sonrasında Liverpool'a varmamız pek uzun sürmeyecek. Sabaha oraya ulaşmış oluruz. Görünüşe göre sözünü tutmaya kararlısın."

"Öyleyim."

"O halde benim de içim rahat. Gidip minik Anne ile ilgilenmeliyim. Sabaha görüşürüz." Kamaradan çıkarak kapıyı ardından kapadı.

Adele, hizmetçisine gülümsedi ve geceliğine doğru uzandı.

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Londra Savoy Tiyatrosu
Aynı gece, saat dört civarı

Bazıları tarafından yaşayan en güzel kadın olarak kabul edilen ünlü oyuncu Frances Fairbanks'in çırılçıplak uzanmayı sevdiği Londra'nın belirli çevrelerinde iyi bilinen bir gerçekti. Özellikle de seks, şarap ve Fransız parfümü kokan giyinme odasındaki yumuşak ayı postunun üzerinde, gözlerini bir âşığın vücudunda gezdirirken.

Ya da daha doğru bir deyişle, belirli bir âşığın. Alcester Baronu Damien Renshaw.

Damien şimdiye kadar tanıştığı en büyüleyici erkekti; bir sanatçı tarafından oyulmuş kadar muntazam yüz hatları ve kaslı omuzlarıyla esrarengiz bir biçimde yakışıklı ve uzun boyluydu. Haşin, vahşi ve sağı solu belli olmayan biriydi ve üstüne üstlük, âşıkların en içgüdüsel ve hünerli olanıydı. Kendisine şimdiye kadar tattığı en yoğun cinsel hazzı yaşatmak için nasıl hareket edeceğini iyi biliyordu.

Ayrıca buna rağmen, sevişme tarzında muazzam bir nezaket vardı.

Frances bir kedi gibi gerinerek karnının üzerine yuvarlandı ve dirseklerini postun üzerine dayadı. Çıplak ayaklarını arkasında ileri geri sallayarak, Damien'ın kapının yanındaki düğmeli kanepeye oturup çizmelerinden birini giymesini izlemeye başladı.

Damien başını kaldırarak çoğu zaman haz ve cazibe vaat eden koyu renkli gözleriyle kısaca göz gezdirdi, ancak bu sefer bakışlarında yalnızca sabırsızlık vardı.

Frances birdenbire Damien'ın karakterine hiç uymayan bir biçimde, gitmek için acele ettiğini fark ettiğinde suratı-

nı astı. Çünkü Damien Renshaw—karşı konulmaz kara aslan—yatak odasında *hiçbir şey* için acele etmezdi.

Frances ayaklarını sallamaktan vazgeçti. "Bu gece benimle sevişirken gömleğini çıkarmadın."

Sesine kendinden emin bir hava vermek için çok çaba göstermişti. Bu alışık olduğu bir şey değildi—yani, bunun için çaba göstermek zorunda kalmak. Âşıkları söz konusu olduğunda, kendine olan güveni daima tamdı. Dili dolanan kişi her zaman *karşısındaki* olurdu.

Huzursuz bir biçimde yutkunarak, bacaklarını tekrar sallamak için bilinçli bir çaba gösterdi. "Bileklik konusunda kızgın değilsin, değil mi?"

Diğer çizmesini giymekte olan Damien kafasını kaldırıp ona bakmadı. "Elbette değilim. Dediğin gibi, o bilekliğe vurulmuştun."

Gerçekten de vurulmuştu. O kadar ki, bilekliği satın alarak faturayı Damien'a göndertmişti.

Frances, dizlerinin üzerinde doğrularak oturdu ve Damien'ın çapkın doğasını uyandırmayı umarak dudaklarını büktü. "Küçücük bir bileklikti. İşlerin geneline oranla, sana büyük bir sorun çıkaracağını düşünmedim."

Yanan mumun titrek ışığında bir Yunan tanrısı gibi uzun ve güzel görünen Damien, ayaklarının üzerine doğruldu. Darmadağınık odanın içinde yeleğini aramaya başladı. Sonunda, mor renkli tüyler ve Frances'in o geceki gösterisinde giydiği rengârenk kostümünden oluşan yerdeki elbise yığınının üzerinde olduğunu gördü.

Yeleği alarak üzerine geçirdi ve sonra Frances'e doğru uzanarak çenesini ellerinin arasına aldı. Gülümsedi ve gözleri birdenbire, Frances'i kendisinin hâlâ Londra'daki tüm

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ateşli kadınların gıpta ettiği kişi olduğuna bir kez daha ikna eden bir albeniyle parıldadı.

Kısık ve şehvetli, ancak aynı zamanda buyurgan bir sesle konuşmaya başladı. "Bir dahaki sefere arzularına hâkim olmayı dene. Durumumu biliyorsun."

Elbette biliyordu. *Herkes* biliyordu. Lord Alcester gırtlağına kadar borca batmıştı ve Londra'daki evini Alman bir aileye kiralayarak, tuhaf kuzeninin yanına yerleşmek zorunda kalmıştı.

Yine de bu durum Frances'i rahatsız etmiyordu. Damien'ı parası için istemiyordu. Hayatındaki diğer erkekler bu amaca hizmet ediyordu zaten. Damien'ın yetenekleri bambaşka bir alanda yatıyordu.

Damien ellerini iki yanına bırakarak yeleğini düzeltti. "Gömleğimi çıkarmadığım için özür dilerim."

"Bugünlerde kendin gibi değilsin, Damien. Bunun benimle bir ilgisi olmadığını umarım."

"Seninle bir ilgisi yok." Frances'e bir veda öpücüğü vererek onu kendisindeki bu beklenmedik değişim karşısında yeterince rahatsız edici bir huzursuzlukla baş başa bırakarak odadan ayrıldı.

Adele kamarasının döşemesinden gelen gümbürdemeyle uyandığında dışarısı hâlâ karanlıktı. Birkaç yolcu almak üzere İngiltere'nin batı kıyısında duraklayacaklarını hatırladı. Sırt üstü yuvarlanarak rıhtımda tam olarak ne kadar süre kalacaklarını merak etti.

Karanlığın içinde gözlerini tavana dikerek birkaç saat önce kız kardeşiyle yaptığı konuşmayı düşündü. Clara,

Adele'in hayatında bir kez olsun pervasız davranmasını tavsiye etmişti. Bu, aralarındaki yeni bir konu değildi. Daha önce birer çocuk ve genç kadınken sayısız kez aynı şeyleri konuşmuşlardı. Ablaları Sophia, durmadan Adele'i kendi yaramazlıklarına ortak etmeye çalışırdı.

Adele elini alnına dayayarak henüz birer kız çocuğuyken New York'a taşındıkları sırada geçirdikleri bir yaz mevsimini hatırladı. Clara onları yeni evlerinin tavan arasına toplayarak, "Eğer büyümek istiyorsak, bir macera yaşamalıyız. Ve herkesin bildiği gibi, maceralar evden kaçmakla başlar," demişti.

Sophia'nın gözleri parlamış, ancak Adele dehşete düşmüştü. Elbette bunu reddetmiş ve böylesine aptalca bir eşek şakasının hiçbir anlamı olmadığını savunarak onları, ebeveynlerini bundan haberdar edeceği konusunda tehdit etmişti.

Clara, Adele'e tek kelime ettiği takdirde onu ayaklarından tavana asacaklarını söylediğinde, bu sırrı saklamaya karar vermişti. Ve öyle de yapmıştı. Tam bir saat boyunca. Sonra olanları babasına anlatmış ve babası derhal Beşinci Cadde'ye giderek onları eve getirdikten sonra, akşam yemeği vermeden yataklarına yatırmıştı. Adele ise, kardeşlerinin aksine bu yaptığının karşılığında fazladan bir dilim böğürtlenli turta kazanmıştı.

Clara ve Sophia bu olaydan sonra bir hafta kadar onunla konuşmamışlardı, ama sonra onu—her zamanki gibi—affetmiş ve ona daha ağırbaşlı olduğu için kendilerini beladan uzak tutmak gibi bir özelliği olduğunu söylemişlerdi.

Ve şimdi birer kadın olmalarına rağmen Clara hâlâ Adele'i yaramazlık yapması gerektiğine inandırmaya çalışıyordu. Adele gülümseyerek, bunun asla değişmeyecek bir

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gerçek olduğunu düşündü. Clara, günün birinde yaşlanıp baston kullanan gözlüklü kadınlar olduklarında bile kendisini yağmurun altında dans etmesi için ikna etmeye çalışacaktı. Adele bir kez daha gülümseyerek başını iki yana salladı.

Tam o anda, sanki yatağının altında bir canavar varmışçasına korkutucu bir gümbürtü daha duydu. Kalbi panikle yerinden hopladı ama bu duyguyu bastırdı, çünkü yatakların altındaki canavarlara inanmayı yıllar önce bırakmıştı.

Yine de kontrol etmek için yatak örtüsünü bir kenara itti. Tam parmakları yere değmek üzereydi ki, adamın biri aniden doğrularak karşısına dikildi. Adele dehşet içinde karanlığın içindeki şekle bakakaldı. Çığlık atmak üzere içini çekerken, bunu yapmaya fırsat bulamadan ağzının keskin kokulu bir kimyasala bulanmış bir bez parçasıyla kapatıldığını hissetti.

Kapıldığı dehşetle yerinden fırlamaya çalışan kalbiyle çırpınarak çığlık atmaya çabaladı, ancak sesini çıkarmayı başaramadı. Sonra başının döndüğünü hissetti ve mücadele etmekten vazgeçerek sonrasında hiçbir şey hatırlayamayacağı bir karanlığa gömülürken bedeni üzerindeki tüm kontrolünü kaybetti.

Birinci Kitap

Macera

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Scanned by CamScanner

Birinci Bölüm

Kuzey İngiltere'de bir yer

Üç gün. Burada üç yalnız gün geçirmişti ve yağmur yağmak üzereydi.

Adele, kendisi için bir yatak görevi gören, içi saman dolu şilteden kalkarak gıcırdayan döşemenin üzerinden pencereye doğru yürüdü. Penceresinden görebildiği tek şey fırtına öncesi tehditkâr bir biçimde girdaplar oluşturan gri ve öfkeli gökyüzünün altındaki, çimen ve kayalarla kaplı uçsuz bucaksız, engebeli tepelerdi. Şiddetli yağmur damlaları pencerenin camını dövmeye başladı.

Dünyanın bu köşesi, artık neresiyse, çorak ve ıssızdı. Geldiğinden beri tek bir insan, hatta bir koyun ya da keçi bile görmemişti. Etrafta hiç ağaç yoktu ve rüzgâr hiç dinmemişti. Esinti hüzünlü bir biçimde terkedilmiş görünen tepedeki taş kulübeyi dövüyor, çerçeveleri gıcırdatıyor ve tüyler ürpertici bir sesle bacadan ıslık çalıyordu. Ahıra açılan kapı durmadan tıkırdayıp gümbürdüyordu. Gün boyu. Bütün bunlar odanın nemli küf kokusuyla birleşince bir in-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Scanned by CamScanner

sanı çıldırtmaya yetecek kadar kasvetli bir ortam yaratıyordu.

Adele, yumruğunu sıktı. Tehlikeli ve azgın sulardan geçirilerek karaya çıkarılmıştı ve eski sakin hayatını geri istiyordu.

Tabi eğer hala dönebileceği bir hayatı varsa. Harold'ın—ya da herhangi başka bir erkeğin—onu hâlâ isteyebileceğinden emin değildi, çünkü onu kaçıran kişinin kendisine ne yaptığı konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Yalnızca bir ara giysilerinin çıkarıldığını biliyordu, çünkü uyandığında üzerinde başka birine ait olan eski ve evde dokunmuş bir elbise olduğunu fark etmişti. Elbisenin altındaysa bir jüpon, fildişi renginde bir iç elbise ve çoraplar vardı, ancak korsesi ve ayakkabıları yerlerinde değildi. Geceliğine ne olduğunu ya da giysilerinin neden çıkarıldığını bilmiyordu. Onu bulunduğu yere getirirken fazla dikkat çekmemek için miydi? Öyle olduğunu umuyordu.

Adele serinkanlılığını korumaya karar vererek derin bir nefes aldı. Paniğe kapılarak kontrolünü kaybetmemeliydi. Bu hiçbir işe yaramazdı. Geçen birkaç gün boyunca birçok kez bu odadan kaçmayı denemişti. Kapıyı yumruklayarak zorlamış, haykırarak yardım istemiş, bütün gücünü pencere üzerinde kullanmayı denemiş, ama çabaları sonuç vermemişti. Artık tek yapabileceği, bir şeylerin olmasını beklemekti; nasıl davranacağını belirlemesine yardımcı olabilecek bir şeyler olmasını. Ya da birinin onu bulmasını. Polis, annesinin isteği üzerine çoktan soruşturma başlatmış olmalıydı.

Tam o anda kulübenin alt kattaki kapısı açıldı ve birinin eve girdiğini bildiren ağır ayak sesleri duyuldu. Adele, ağır adımların sert zeminle buluştuğunu işitti. Kapı çarpılarak

kapandı. Kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. Belki de bu, beklediği fırsat olabilirdi.

Odanın ortasına doğru yürüyerek etrafı dinlemeye başladı. İçeride bir kişiden fazlası vardı. Bazı sesler vardı.

Bu, diğer günlerde yaşananlardan biraz farklıydı. Şimdiye kadar buraya, ona su ve yiyecek getirmek üzere tek bir kişi gelmişti. Neler oluyordu?

Birdenbire alt katta bir patırtı koptu. Ayak sesleri çılgınca bir hal almıştı. Mobilyaya benzer bir şey yere devrildi. Ya da birileri tarafından tekmelendi. Birileri onu kurtarmaya mı gelmişti? Yoksa Harold mıydı? Ama Harold, adam kaçıran birinin karşısına asla tek başına çıkmazdı. Yoksa çıkar mıydı?

Gelen babası mıydı? Ah, keşke o olabilseydi! Ama hayır, babası Amerika'daki evindeydi. Düğün gününe kadar da gelmeyecekti. Belki de bir polis memuru gelmişti. Ya da neler olduğunun farkına varan ve onu kurtarmaya gelen bir komşu da olabilirdi bu.

Ayak sesleri merdivenlere yöneldi ve Adele'in bulunduğu odanın kapısının önünde durakladı. Adele, varlığının en ufak parçasına kadar işleyen bir korku ve dehşet duygusuyla olduğu yerde donakalmıştı. Neler olmak üzereydi? Gelen kişi ona zarar mı verecekti? Irzına mı geçecekti? Öldürecek miydi?

Gözleri, etrafta silah olarak kullanabileceği bir şeyler aradı, ama hiçbir şey bulamadı. Bir sandalye haricinde hiçbir şey. Sandalyeyi alarak kaldırdı. Ağırdı, ama gerektiği takdirde bunu, içeri giren kişiye fırlatabilirdi.

Kapıdaki kilit diğer taraftan tıkırdadı ve ardından, kapı savrularak açıldı. İçeriye iki adam girdi. Biri, diğerinin ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Scanned by CamScanner

fasına bir tabanca dayamıştı ve gözlerinden, zorlukla kontrol altına alınan alevler çıkıyordu.

Geniş göğsü ve kollarıyla sağlam bir görüntü çizen adamın üzerinde, saçlarının rengiyle uyumlu olan siyah, ağır bir palto vardı. Adele, gördüğü anda ondan korkmuştu.

Bu adam onu kaçıran kişi miydi? Şimdiye kadar kendisini alıkoyan adamı gün ışığında görememişti. Adam kendini sürekli gizlemişti. Onu kaçıran kişi bu adamlardan biri miydi? Tehlikeli birine benzeyen tabancalı adam olabilir miydi?

Adam, "Adın!" diye kükredi.

"Adele Wilson." O anda bunu bilmek istemesinin sebebini sormak aklına gelmemişti. Ya da herhangi bir şey sormak. Yapabildiği tek şey sorusuna cevap vermekti, çünkü adam bir cevap bekliyordu.

O anda, rehin aldığı adam—çürük dişli, seyrek saçlı, bodur olan adam—kendi etrafında dönerek tabancayı yakaladı, ileri atıldı ve Adele'in beline sarıldı. Soğuk çelikten yapılmış namluyu onun şakağına dayadı. Bedenine bir korku dalgası yayılan Adele, sandalyeyi elinden düşürdü. Daha önce hiç bir tabancayla karşılaşmamıştı.

"Şimdi fidyeyi ver!" Titrek sesi adamın çaresizliğini gözler önüne sermişti.

Adele, bütün bu olanlar sırasında ilk defa bakışlarını diğer—esmer ve vahşi olan—adamın üzerinde sabitledi ve karşısındaki kişinin onu kurtarmaya geldiğini anladı.

Adam iki elini birden havaya kaldırarak, ikisine birden sakin olmalarını belirten bir işaret yaptı. Bakışlarında, ikisine de boyun eğmekten başka şansları olmadığını anlatan güçlü bir uyarı vardı.

Adele adamın yirmili yaşların sonlarında olduğunu tahmin etti. Koyu renkli, delici bakışları ve rüzgârla karışmış siyah saçları onu bir iblis, ya da çok daha beter bir şeye benzetiyordu. Her şeyiyle erkeksiydi, vücut hatları sertti, tabiatı gereği içgüdüsel bir şekilde, son derece buyurgan biri olduğu belliydi ve bu evi çevreleyen kayalıklı tepeler kadar haşindi. Üç gündür ara vermeden seyahat ediyor gibiydi ve son süratle bu eve ulaşabilmek için tıraş olmak, banyo yapmak ve hatta uyumak için bile zaman harcamamışa benziyordu. Adele'e ulaşabilmek için.

Kimdi bu adam? Maksadı neydi?

"Ona zarar verdiğin anda, ölü bir adam olursun." Öne doğru bir adım attı.

Ancak konuşması ve aksanının niteliği Adele'e adamın iyi yetişmiş biri olduğunu düşündürdü. Bu onu şaşırtmıştı. Kibar bir İngiliz beyefendisine benzemiyordu—en azından Adele'in New York'taki küçük çaplı yaşantısı sırasında hayal ettiği kadarıyla. Bu adam bütünüyle saf ve zincirlerinden kurtulmuş bir saldırganlıktan ibaretti.

"Ya da derhal paranı alarak defolursun," diye devam etti. "Tercihini ikinci seçenekten yana kullanmanı öneririm."

Adele, diğer adamın beline doladığı kolunun biraz daha sıkıldığını hissetti. Hızla nefesini içine çekti.

Adam titrek bir sesle, "Gitmeme izin vermezsin," dedi.

Adele'in kurtarıcısı kapıdan çekildi. "Kadını bırakırsan gitmene izin vereceğim. Aksi takdirde sabrımın taşacağını garanti ederim."

Adele, kendisini alıkoyan adamın cesaretini toplarcasına derin bir nefes aldığını hissetti.

Adam dehşete kapılmıştı.

Kapılmakta haklıydı da.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Scanned by CamScanner

Tabancayı şakağına biraz daha bastırdı. "Sana inanmıyorum."

Adele'in kalbini buz gibi, felç edici bir korku kapladı. Adam öylece yürüyüp giderek, onları ardında bırakmayacaktı. Neden elindeki tabancayla ikisini de öldürüp kaçma şansı varken takip edilerek yakalanma riskini alacaktı ki?

Kurtarıcısının gözlerindeki karanlık, ihtiyatlı bakışlardan anladığı kadarıyla adam da kendisiyle aynı şeyi düşünüyordu.

Adam bir tasarı yaparak harekete geçmeye fırsat bulamadan önce Adele'in kendini koruma içgüdüsü birden durumu ele geçirdi. Bu adamın öylece kendisini vurmasına izin veremezdi. Bir şeyler yapmalıydı. Kendini yere bırakarak dişlerini adamın uyluğuna geçirdi. Adam acı içinde bir çığlık attı.

Kurtarıcı kükreyerek öne atıldı ve diğer adamı kendisiyle birlikte sürükleyerek onu sertçe duvara çarptı. Adele yerde sürünerek gerilemeye çabalarken adamlar tabancanın kontrolünü alabilmek için homurdanarak güreşmeye başladılar.

Adele koşmayı düşünmüştü, ancak aksine, sahip olduğundan bile haberdar olmadığı bir dürtü olan savaşma güdüsü korkularını bastırıverdi. İkiliye doğru atılarak kısa boylu adamın sırtına atladı.

Adam beraberinde tabancayı da alarak kendi etrafında döndü ve Adele'i duvara çarptı. Adele adamın cüsseli sırtından kayarak diz üstü yere düşerken ciğerlerindeki tüm hava dışarı fırladı. Adam geri çekildi ve tabancanın namlusunu doğrudan Adele'in kalbine doğrulttu.

Adele namluya bakarken kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Bunun beyhude bir çaba olduğunun farkında olmasına rağmen mermiyi engellemek üzere ellerini kaldırdı ve gözlerini kapadı. Yağmur başının üzerindeki çatıyı dövüyor ve rüzgâr kirişleri sarsıyordu.

"Lanet olsun!" Kurtarıcısı olan adam tabancayı ateşlediği anda onun üzerine atıldı. Çıkan gürültü sağır ediciydi ve hissettiği acı onu sersemletmeye yetmişti. Dizlerinin üzerindeki Adele, yere doğru süzüldü ve bacağını tutarak öne doğru kıvrıldı.

İki adam, kurtarıcı nihayet tabancanın sapını savurarak hasmının kafasına sert bir darbe indirene kadar yerde yuvarlanmaya devam ettiler. Uzaklardan uğursuz bir gök gürültüsü yankılanırken, diğer adamın bedeni birden hareketsizleşti.

Zonklayan bacağını yakalayan Adele, uyuşmuş bir halde gözlerini iki adama dikti.

Kurtarıcısı bakışlarını kaldırdı. "Vurulmuşsun."

Adele, kulak tırmalayıcı bir sesle "Evet," dedi.

Adam sürünerek ona doğru ilerledi. Bir saniye bile tereddüt etmeden elbisesini havaya kaldırarak bacaklarını baştan aşağı açıkta bıraktı.

Adele, ellerinin üzerinde geriye yaslanarak böyle bir durumda aniden ortaya çıkan gülünç namus kaygısını gizlemeye çalıştı. Vurulmuştu. Adamın—artık her kimse—yarayı görmesi gerekiyordu.

Adele bakışlarını aşağı çevirerek, bacağına baktı. Fildişi rengi çorabının dizin yukarısında kalan bölümü, uyluğun iç tarafından itibaren kırmızıya boyanmıştı. Üst bacağının tamamı daha önce hiç hissetmediği türden bir acıyla yanıyordu. Sanki birileri onu kızgın bir maşayla dağlıyor gibiydi.

Adele, zonklayan acıya karşı dişlerini sıkarak bacağını inceleyen kurtarıcısının yüzüne baktı. Son derece çarpıcı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Scanned by CamScanner

bir yüzü vardı; insanın dikkatini çeken, sımsıkı kavrayan ve bir daha bırakmayan türden bir yüz.

Adam büyük elini nazikçe Adele'in baldırına koyarak daha yakından bakmak üzere bacaklarını iki yana ayırdı. Adele'in tüm kasları birden kasıldı. Bacaklarını tekrar kapama dürtüsüne hâkim olmalıydı. Bu yakınlaşma ona biraz fazla gelmişti.

Adam, "Çorabınızı çıkarmam gerekiyor," dedi, "yarayı daha iyi görebilmem için. Müsaadenizi alabilir miyim?"

"Elbette."

Bu cevap dudaklarından kendiliğinden dökülmüştü, ancak sözlerini bitirip söylediği şeyi düşünme fırsatı bulduğunda namus kaygısı tekrar geri geldi. Sonuçta o bir erkekti—yakışıklı ve ürkütücü bir erkek—ve çorabını çıkarmak üzereydi.

Adele bu tür önemsiz düşüncelerini bir kenara itti, çünkü şimdi edepli olmak konusunda endişelenebileceği bir zaman değildi. Bu sırada bütün duyuları parlak, çatırdayan bir elektrik akımı gibi vızıldamaya başlamıştı. Gözlerini kapayarak acıyı yenmeye odaklanmaya çalıştı.

Adamın çorabı aşağıya doğru çeken elleri oldukça nazikti. Neredeyse tenine hiç dokunmadı; hareketleri seri ve ipek kadar yumuşaktı. Çorabı, sanki son derece kıymetli bir nesneyle uğraşıyormuş gibi büyük bir dikkatle bileğine kadar indirdi. Adele bütün bu olanlar boyunca nefesini tutmuştu.

"Oldukça ıstırap verici görünüyor," dedi.

Öyleydi. Bütün bacağı zonkluyordu ve zonklayan sarsıntı omuzlarına kadar aksediyordu.

Adele gözlerini açarak bir kez daha adamın yüzünü inceledi. Yarayı inceleyen adamın kaşları kaygıyla çatılmıştı.

Bir elini Adele'in çıplak uyluğuna götürerek yaranın etrafında dolaştırdı.

Adele, acı ve şaşkınlık içinde içini çekmek istemişti, ama bu isteğe karşı koymayı başardı. Adam öne eğildi. Daha yakına.

Daha önce hiçbir erkeğin yüzü Adele'in bacağına bu kadar yakın olmamıştı. Çıplak haldeki bacağının iç kısmına. Adamın sıcak nefesinin tenine değdiğini hissedebiliyordu. Midesinde binlerce kanatlı yaratık çılgınca kanat çırpıyor ve kalbinin gümbürdemesine neden oluyordu.

"Tanrı'ya şükür, sadece ufak bir sıyrık. Ama hâlâ kanıyor." Geriye doğru çekilerek topuklarının üzerine oturdu. "Yarayı saracağız ve yaşayacaksınız." Ayağa kalkarak odaya göz gezdirdi.

Adele bakışlarını kaldırıp, uzun boylu ve ciddi ifadeli adama baktığında, neredeyse konuşamayacak kadar korkmasına neden olan bir utanç ve sinmişlik duygusuyla savaşmak zorunda kaldı. Daha önce doktor olmayan bir erkeğin ona bu kadar samimi bir şekilde dokunmasına asla, *asla* izin vermemişti. "Kim olduğunuzu sorabilir miyim? Beni nasıl buldunuz?"

Adam soruyu bir anlığına tartarak, gözlerini Adele'in bakışlarıyla hizalamak üzere yere çömeldi. "Mazur görün, Bayan Wilson. Kendimi tanıtmalıydım."

Adam bir anda doğru düzgün bir beyefendiye dönüşmüştü. En azından sözleri bir beyefendiye aitti. Görünüşüyse bambaşka bir konuydu. Tıraş olmamıştı ve vahşi, sert bir görüntüsü vardı. Siyah, yünlü paltosu sanki onunla birlikte bir tepeden aşağı yuvarlanmışçasına pejmürde, tozlu ve hava şartlarıyla yıpranmış gibiydi. Adamın her halinde

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çarpıcı bir güç vardı ve bu Adele'in nefesini keserek panik-
lemesine neden oluyordu.

Adele kesinlikle rahatlamaya hazır değildi. Özellikle de adamın siyah ve parlak gözlerine bakarken.

"Ben Alcester Baronu'yum," dedi. "Adım Damien Renshaw. Harold'ın kuzeniyim." Harold'ın kuzeni. Yüce Tanrım, onu tanıyordu. Ablası Sophia daha önce bu adamla tanışmış ve Harold'ın tam aksi bir kişiliği olduğundan bahsetmişti. Para konusunda sorumsuz biriydi ve annesinin adı, kocasını aldatmak konusunda birçok skandala karışmıştı. Söylenene göre Damien da annesinin ayak izlerini takip ediyordu ve sosyete çevresinde tartışmalı şöhretleri olan bir dizi metresi vardı. Şu sıralardaki metresiyse ünlü ve güzel bir oyuncuydu.

Lord Alcester, "Gemi polisi Harold'a, kaçırıldığınızı haber vermiş," dedi, "çünkü ardınızda bir fidye notu bırakılmış. Harold beni haberdar etti ve gemi polisi görevinden alındığı için işleri benim halletmem konusunda karar kılındı."

Görevinden alındığı için mi? Peki kim tarafından?

Lord Alcester, "Harold'a sizi sessiz sedasız bir şekilde eve götüreceğime söz verdim," dedi. "Takma isimlerle yolculuk yapacağız ve iki gün içinde burası ve Osulton Köşkü arasındaki bir köyde anneniz ve kız kardeşinizle buluşacağız. Onlar yolun geri kalanında hiçbir şey olmamış gibi size eşlik edecekler."

Adele şaşkına dönmüştü. Bu adamla tek başına mı yolculuk edecekti?

Adele, bacağındaki işkence veren acıyla mücadele ettiği sırada düşüncelerini toparlayarak durumu algılamaya çalıştı. "Kimse kaçırıldığımı bilmiyor mu?"

"Sessiz kalacağına söz veren gemi subayı, aileniz, Harold'ın annesi ve kız kardeşi dışında hiç kimse. Harold'a, ailesine bile söylememesini tavsiye ettim, ancak benimle iletişime geçtiği sırada onları çoktan haberdar etmişti. O zamandan beri ağızlarını sıkı tutmaları konusunda ikna edildiler."

"Bir skandala mahal vermemek için."

"Evet."

Adele sıkıntılı bir şekilde önce kurtarıcısına—en yüksek rütbeli çapkınlardan birine—ve sonra kendinden geçtiği sırada ona ne yaptığını ancak Tanrı'nın bilebileceği, yerde bilinçsiz halde yatan adama baktı. Gırtlağında oluşan mide bulandırıcı düğümün üstüne yutkundu.

Lord Alcester, Adele'in bakışlarını takip ederek, onu kaçıran adama doğru ilerledi. Eski döşemenin engebeli tahtaları, ağır adımlarının altında gıcırdayarak figan etti. Damien iri ve yapılı bir adamdı. Asla onun düşmanı durumuna düşecek kadar talihsiz bir konumda bulunmak istemezdi.

Damien eğilerek iki parmağını diğer adamın boynuna bastırdı. Uzun bir an boyunca öylece oturmaya devam etti—hareketsiz ve sessiz. Dışarıda kopan fırtınanın estirdiği rüzgâr, taş bacanın içinde bir canavar gibi inliyordu. Esinti ocağın etrafında asılı duran örümcek ağlarını parçaladı.

Lord Alcester sonunda konuşmaya başladığında sesi kısık ve uysaldı. "Ölmüş."

Adele zorlukla yutkunarak Lord Alcester'ın omuzlarının, aldığı derin nefeslerle inip kalkışını izledi. Adam parmaklarıyla sanki ani bir baş ağrısına kapılmış gibi burnunun köprüsünü tuttu.

Adele kendini bu tür bir soru sorduğu için nahaf hissede-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Scanned by CamScanner

rek, "İyi misiniz?" dedi. Karşısındaki adamın her yönüyle kontrolünü elinde bulundurmadığı bir durum içerisinde olduğunu hayal bile edemiyordu.

Bakışları Adele'in gözleriyle karşılaştığı anda yüzünün rengi tekrar yerine geldi ve doğrularak ayağa kalktı. "Evet."

Adele kendini adamın düşüncelerini okumaya çalışırken bulmuş, ama bunu başaramamıştı.

Damien, "Yaranızı sarmam gerekiyor," dedi. Sonra Adele'in tek bir kelime bile etmesine fırsat tanımadan ortadan kayboldu.

Kısa bir süre sonra içinde bir bez parçası bulunan su dolu bir kâse ve bir şişe viskiyle geri döndü. Uzun ve siyah paltosunu çıkardı. "Aşağıda sargı olarak kullanabileceğimiz hiçbir şey yok. Gömleğim bu işi görecektir."

Adele karşı çıkmak üzere—biraz da bu adamın etrafta gömleksiz halde dolaştığı fikrini kavrayamadığından—öne doğru eğildi, ancak bu hareket bacağında yarasının tam ortasına saplanan bir bıçak kadar keskin bir batma hissi yarattı.

Lord Alcester, Adele'in yanına çömeldi. "Sabit durun. Kanamayı arttıracaksınız."

Sesinde hafif gergin ve sabırsız bir tını vardı. Yoksa ona sinirlenmiş miydi?

Adele kaygılı bir şekilde, "Özür dilerim," dedi. "Size sargı için jüponumu kullanabileceğimizi söylemek istemiştim. Zaten kurşunla delinmişti."

Damien bu öneriyi bir anlığına düşündükten sonra başını salladı.

Adele yutkundu. "Jüponu çıkarırken başka tarafa bakma nezaketini gösterir miydiniz acaba?"

Damien durakladı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Yardım mı? Adele'in nabzı bu öneri karşısında davullar çalarcasına hızlanmıştı. Damien'ın metresini, şu ünlü oyuncuyu düşündü ve onun bu sözde yardımı kaç kez kabul etmiş olduğunu merak etti.

Adele, düşüncelerinin bu kadar ani bir biçimde ahlak dışına çıkması karşısında afallamıştı. Bitkinlik yüzünden olmalıydı. Üç gündür pek de iyi uyumuş sayılmazdı. *Sağlıklı düşün, Adele. Sağlıklı. Sadece acını hafifletmek için yardım etmeyi öneriyor.* "Ben halledebilirim, teşekkür ederim," diye yanıtladı.

Damien tek kelime etmeden odadan ayrıldı, ancak Adele eteğinin altına uzanarak beline sarılı olan kurdeleleri çözmeye çabalarken kapının hemen ardında beklemeye koyuldu. Adele sonunda basit bir zorlanmadan biraz daha fazlasına katlanarak giysiyi kalçalarından aşağıya çekti.

"Artık gelebilirsiniz." Jüponu Damien'a uzattı.

Damien giysiyi alarak şeritler halinde yırtmaya başladı. "Şu viskiden birkaç yudum almak isteyebilirsiniz."

Adele huzursuz bir ifadeyle şişeyi süzdü. "Hayır, teşekkür ederim." Yaklaşan saatler sırasında aklının başında olmasını istiyordu, çünkü o saatlerin neler getireceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Damien eşyasız odayı tartan bakışlarla süzerken jüponu yırtmaya devam etti. "Burada tam üç gün mü geçirdiniz?"

"Evet."

Doğrudan gözlerine baktı. "Yaranızı temizleyip sardıktan sonra sizi daha rahat bir yere götüreceğim."

"Teşekkür ederim."

Yırtılan kumaşın sesi aralarındaki uzun ve bitkin sessizliği doldurdu. Adele bu sessizliğe birkaç sözcük katmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Scanned by CamScanner

için can atıyordu, çünkü dikkatini kuruntularından başka yöne çevirecek bir şeylere ihtiyacı vardı.

"Alt katın neye benzediğini bile bilmiyorum," dedi. "Buraya getirildiğimde bilincim yerinde değildi, uyandığımdaysa midem bulanıyordu."

Lord Alcester kumaşı yırtmayı bıraktı. "Baygınlık ve mide bulantısı mı?"

"Evet. Gemide bayıltıldım. Adam burada uyanana kadar baygın kalmamı sağladı."

Damien, Adele'i süzmeye devam etti. "Herhangi bir şekilde *zarar* gördünüz mü?"

Ne demek istediğini anlamıştı. İğfal edilmiş olup olmadığını merak ediyordu. Bunu kendisi de merak ediyordu, hem de pek ufak sayılmayacak bir kaygı eşliğinde. Kadın vücudunun bu tür özellikleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Emin değilim," diye yanıtladı. "Hiçbir yerimde…" Nasıl söylenirdi ki? "Hiçbir yerimde *acı* hissetmedim. Baş ağrısı dışında. Ama sanırım bir bayan bundan emin olamaz. Yoksa olur mu?"

Yüce Tanrım, ne biçim bir soruydu bu böyle?

Damien'ın yüzünde kesinlikle münasebetsiz bir ifade belirmemişti. Eğilerek kumaşı su kâsesinin içine batırdı ve nazikçe sıktı. Başını kaldırarak Adele'in gözlerine baktı. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, Adele'in içinde bulunduğu kaygının derecesini anlıyordu. Buna sakin bir dinginlikle karşılık verdi.

Uysal bir sesle, "Duruma göre değişir," dedi. "Samimiyetimi bağışlayın, ama uyandığınızda herhangi bir yerinizde kan lekesi var mıydı?"

Adele yutkundu. "Hayır, ama şey yapmış…" *Tanrım, bu utanç vericiydi.* "Temizlemiş olamaz mı?"

Daha önce kesinlikle bu türden bir konuşma yapmamıştı.

"Fazlasıyla titiz biriyse temizlemiş olabilir." Lord Alcester gülümsedi, ancak Adele onun, endişelerini biraz olsun gidermeye çalıştığını biliyordu.

Damien kumaşı kâseye batırmaya devam ederek "Bana göre gayet iyisiniz, Bayan Wilson. Ters giden bir şeyler olsaydı, bunu fark etmiş olacağınıza inanıyorum. Ancak emin olmak isterseniz bir hekim sizi muayene edebilir."

"Hekim bunu anlayabilir mi?"

"Evet."

"Hekim şeyi de…" Durakladı. Devam edemeyecekti.

"Neyi de, Bayan Wilson?"

"Hamile olup olmadığımı da anlayabilir mi?"

Bu, en iyimser haliyle belirtmek gerekirse, sarsıcı bir fikirdi ancak sormak zorundaydı.

"Sanırım henüz değil, ama tek seferde tek bir şeye odaklanalım, olur mu? Bu konuda endişelenmeniz bile yersiz olabilir."

Adele, Lord Alcester bu utanç verici konu hakkında bu denli açık sözlü ve dürüst olduğu için büyük bir minnettarlık duyarak, İngiliz aristokrasisinin gelenekleri hakkında neler bildiğini gözden geçirmeye koyuldu. Bir kadının, doğacak çocuğunun gerçekten de erkeğin adını taşıyabilecek yasal varis olduğunu temin etmek için evlenene kadar bakire kalması beklenirdi. Belki de Harold'ın endişeleri vardı. Belki de Lord Alcester da endişeliydi. Sonuçta kendisi de o ailenin bir parçasıydı.

Kendisinin de aristokrat bir hanımefendi olacağını hatır-

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

layarak, "Resmi olarak muayene edilmek istiyorum," dedi. Bunlar onun da gelenekleri olacaktı.

Lord Alcester kumaşı yaranın üzerine kaldırarak yarayı yıkamaya koyuldu. "Osulton ailesinin hekimi iyi bir adamdır," dedi. "Ona canımı bile emanet edebilirim. Köşke ulaşana kadar bekleyebilirseniz ağzını sıkı tutacağından emin olabilirsiniz. Fazla endişeli değilsiniz, öyle değil mi?" İrdeleyici bakışlarını Adele'in gözlerine dikti. Çoğu zaman bir şeyler tartıyor gibi bir görüntüsü vardı.

"Endişeliyim, ama bekleyebilirim."

Damien tatmin olmuşa benzeyen bir ifadeyle başını salladı ve dikkatini yeniden yarayı temizleme işine çevirdi. Su damlaları Adele'in tenini gıdıklıyordu. Damlaların verdiği his yüzünden bacağı birkaç kez yukarı doğru sıçramıştı—acı ve gıdıklanmanın tuhaf birleşimiydi bu. Bacağını sabit tutmayı denemesine rağmen, bunu başaramamıştı. Aksine, bacağı titremeye başlamıştı.

Damien bir kez daha ona bakarak, "Rahatlamaya çalışın," diye fısıldadı. "Derin ve yavaşça nefes alın."

Adele gözlerini adamınkilerden ayırmadan, onun kendisine önerdiği şeyi yaptı. Damien'ın yüzündeki öfke ve hiddet artık silinmişti. Şimdi bakışlarında miskin ve baştan çıkarıcı, hatta neredeyse uyuşturucu bir şeyler vardı. Ona bakarken Adele'in kaslarındaki bütün düğümler teker teker çözülmeye başladı.

Damien, "Böylesi daha iyi," dedi.

Kan lekeleri, Adele'in boynu ve omuzlarındaki gerginlikle beraber yavaşça yok olup gitti. Nefesi dinginleşti. Ellerini, gözlerini ve sesini çok iyi kullanıyordu.

Lord Alcester yaraya daha yakından bakabilmek için biraz daha eğildi ve sonra viski şişesine uzandı. "Bu biraz canınızı yakacak, ama yapılması gerekiyor."

"Anlıyorum."

"İhtiyacınız olursa kolumu sıkın."

Adele bunu yapmak istemiyordu.

Damien ona kendini hazırlaması için biraz zaman tanımak üzere durakladı ve sonra kehribar rengi sıvıyı yaranın üzerine boşalttı. Adele, onun boşalttığı şeyin sıvı ateş olduğunu bile söyleyebilirdi. Haykırmamak için dişlerini birbirine bastırdı.

Damien şişeyi kaldırdığında, Adele öne eğilerek bacağının yaranın üzerinde kalan kısmını ellerinin arasına aldı. "Yüce Tanrım!"

"Özür dilerim, Bayan Wilson."

Şişeyi bırakarak Adele'in, jüponundan meydana getirdiği sargılara uzandı. "Yaranın üzerine basınç uygulamak ve kanamayı azaltmak için sargıları biraz sıkacağım."

Adele onu başıyla onayladı. Damien yaranın üzerine bir bez koymaya çalıştı, ancak Adele bilinçsiz bir hareketle dizlerini birbirine kenetlediği için yaraya uzanamadı. Adele'in dizleriyle birlikte dişleri de sıkılmıştı.

Damien, Adele'in diğer dizini avucunun içine aldı ve bir kez daha gözlerini onunkilere dikerek bacaklarını nazikçe birbirinden ayırdı. "Bunu doğru düzgün yapmamız çok önemli," dedi. "Yapabilirseniz rahatlayın."

Adele bu sırada, gümbürdeyen kalbini sakinleştirmeye çabalıyordu—çünkü daha önce hiçbir erkek, bacaklarını birbirinden ayırmamıştı—ve kendini Damien'ın nazik yönlendirmesine bırakmayı denedi. Yavaşça bacaklarını ayırarak yerde bir V harfi oluştururken, çabucak ve Damien'a

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

fark ettirmeden eteğinin bir kısmını özel bölgesini kapatacak şekilde bacağının altına sıkıştırdı. Damien'ın bunu yaptığını fark etmemiş olduğunu umuyordu.

Damien, "Belki de bacağınızı hafifçe bükseniz daha iyi olur," dedi.

Adele, adamın söylediği gibi yaptı. Damien bir kez daha yerde duran sargılara uzandı ve aldığı kumaş parçalarını Adele'in uyluğuna sardı. Hareketleri seri ve etkiliydi. Adele farkına varana kadar son düğümü sıkarak, dizlerinin üzerine oturmak üzere doğrulmuştu bile.

"İşte." Ayağa kalkarak ona elini uzattı. "İşimiz bitti. Artık nefes alabilirsiniz."

Adele, adam bunu söyleyene dek nefesini tuttuğunu fark etmemişti.

Damien, Adele'in ayağa kalkmasına yardım etti. Adele ilk adımını atmaya çalıştığı anda bacağını bir acı dalgası sardı. Birdenbire başı dönmüş ve midesi bulanmaya başlamıştı. "Aman."

"Size yardım edeyim." Adam kolunu Adele'in beline sardı. "Kolunuzu omzuma atın ve bana yaslanın. İşte böyle."

Adele, Damien'ın yanında topallayarak ilerlemeye başladığında omzundaki kalın, gergin kasları ve vücudunun sağladığı sağlam desteği hissetti. Adam ne olursa olsun bocalamıyor ya da dengesini kaybetmiyordu.

Damien, "Birkaç gün boyunca yürümekte zorlanacaksınız," dedi.

"Beni buradan nasıl çıkaracaksınız? Öncelikle ayakkabılarım yok. Ve ata binmek benim için bir işkence olur."

"Ayakkabılarınız mı?" Damien durakladı. "Gidip size

bir araba ile bir çift ayakkabı getireceğim. Yalnızca birkaç saat sürer. Köyün pek uzağında değiliz."

Bir kez daha burada yalnız—hem de ölü bir adamla—kalma fikrine katlanamıyordu, ancak yine de elinden geleni yapabilirdi, çünkü başka bir seçeneği yoktu.

Kapıya ulaşarak birlikte aksak adımlarla koridora çıktılar. Adele omzunun üzerinden, kendisini kaçıran adamın hâlâ yerde yatıp yatmadığına baktı ve ona bir kez daha bakmak zorunda kalmayacağını umdu.

Dik merdivenlerin başına vardılar. Adele duraklayarak aşağıya baktı. "Bu kısım biraz zorlu geçecek."

Damien ona dönerek, kollarını iki yana açtı. "Lütfen, izin verin."

Yüce Tanrım, onu taşıyacağını ima ediyordu. Kalbi bu düşünceye ufak ve gergin bir hoplayışla karşılık vermişti.

Damien, cevabını beklemeden Adele'i tıpkı oyuncak bir bebek gibi, güçlü ve becerikli kollarının arasına aldı ve pek fazla çaba harcamadan dar merdivenlerden inmeye başladı. Aşağıya vardıklarında onu, içinde, şöminenin önüne yerleştirilmiş, solgun renkli kapitone bir sandalye bulunan mutfağa götürdü. Odada sandalyenin dışında başka bir mobilya yoktu. Yalnızca ufak bir odun yığını, birkaç kap kacak ve mütevazı bir yemek hazırlamaya yetecek kadar da erzak vardı. Evin bir süre önce kendisini alıkoyan adam tarafından terk edildiği ve üç gün önce yeniden ziyaret edildiği belliydi.

Lord Alcester onu nazik hareketlerle tozlu sandalyeye oturttu. Şimşek çaktı. Hemen ardından çöken karanlıkla birlikte gök gürledi.

"Müsaadenizle, Bayan Wilson," dedi, "hava biraz daha kararmadan önce atımı ahıra götürmeliyim."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Scanned by CamScanner

"Elbette." Ancak Damien'ın gitmesini hiç istemiyordu.

Üç gün boyunca yapayalnız ve çaresiz bir halde buraya hapsedilmiş, bir odaya kilitlenmişti. Az önce vurulmuştu. Dünyanın neresinde olduğunu bile bilmiyordu, o kadar ki İskoçya, İrlanda ya da Fransa'da bile olduğunu düşünebilirdi. Evinden bir okyanus kadar uzaktı ve Damien şu an için sahip olduğu tek şeydi.

Damien paltosunu boynunun hizasına kaldırarak yerde duran şapkayı aldı. Buraya ilk geldiğinde fırlatıp, yere atmış olmalıydı. Adele, iki adam eve girdiklerinde kopan patırtıyı hatırladı, ancak aralarında geçen olayları yalnızca tahmin edebilirdi.

Lord Alcester şapkayı kafasına yerleştirerek, yüzünü Adele'e döndü. Gözleri güven verici bir biçimde parıldıyordu. "En kötüsü çoktan geçti."

Bu tam olarak duymaya ihtiyacı olan şeydi. Damien bunu biliyor muydu? Oldukça sezgisel birine benziyordu.

Damien kapıyı açarak soğuk ve şiddetli bir yağmur partısı taşıyan güçlü bir boranın içeri girmesine izin verdi. Sert rüzgâr kulübenin içinde dolaşarak şiddetli girdaplar oluşturdu, ama Damien kapıyı ardından hızla kapatarak rüzgârı çabucak kesti.

Adele, sessiz taş kulübede öylece otururak gözlerini kapıya dikti ve içinde bulunduğu durumu kabullenmeye çalıştı. Kaçırılarak vurulduğuna inanamıyordu. Ne pahasına olursa olsun maceralardan kaçınan, kitap kurdu Adele Wilson…

Kız kardeşleri, onlara kendisinin şu meşhur kulelerden birine hapsedilerek bir "beyaz şövalye" tarafından kurtarıldığı hikâyesini anlattığında kesinlikle şaşkına döneceklerdi. Aslında Damien'a bu gözle bakıyor olması oldukça

utanç vericiydi. Adele, o romantik peri masallarını her zaman aptalca ve gerçek dışı olarak nitelendirmiş ve bir kez olsun içindeki kahramanların kendi kendilerine kurtulduklarını görmeyi tercih ettiğini söyleyip durmuştu.

Aslında, zaten Lord Alcester'a bir beyaz şövalye demek pek doğru olmazdı. Çarpıcı ve esmer yapısıyla daha çok bir kara şövalyeyi andırıyordu. Damien'ın odaya ilk girdiğinde ne kadar kararlı ve öfkeli göründüğünü hatırladı. O anda dizleri birdenbire pelteye dönmüştü.

Sonra, Damien bir adam öldürmüştü. *Hem de onun uğruna.*

O soğuk ölüm namlusuna bakarken yaşadığı dehşet anını zihninde tekrar canlandırdığında, bedenine soğuk bir ürperti yayıldı. Adele, imkânsız ölçüde şanslıydı. Eğer adam silahı ateşlemek için ufacık bir an kadar hızlı davranmış olsaydı…

O dehşet anından sonra ilk kez yaşadıklarını tam anlamıyla tartma şansı bulmuştu ve bedenine bir kez daha ürpertici bir korku dalgasının yayıldığını hissetti. Var gücüyle bunu bastırmaya çalışarak zihnini sessiz şükran dualarına yönlendirdi. Hâlâ hayatta olduğu için ne kadar da minnettardı.

Damien Renshaw'a—gelecekteki kuzenine—ne kadar da minnettardı. Doğru, Damien'ın kötü şöhreti Adele'i biraz tedirgin etmişti ve çıplak bacağını görmüş olduğu konusundaki utanç verici gerçeğin etkisinden asla kurtulamayacaktı. Ancak Lord Alcester, İngiltere'yi dünyanın sonu gibi görünen bir yere kadar dörtnala geçerek onu kurtarmaya gelecek kadar gözü pek ve cesurdu. Damien, bütün çabalarına rağmen kendi başına kurtulmayı başaramadığı bir anda, Adele'in kahramanı olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org
Scanned by CamScanner

Adele derin bir nefes aldı ve bedeninde anlayamadığı bir şeyin; bir karıncalanma hissinin dolandığını hissetti. Kapıya göz gezdirerek kendisini bekleyen, bu ıssız kulübede onunla kapana kısılmış bir şekilde geçireceği geceyi düşündü ve rahatsızlık verici bir dehşet dalgasıyla birlikte kendini, onu kurtarmaya gelen kişinin aslında Harold olduğunu duymayı arzularken buldu.

İkinci Bölüm

Osulton Köşkü

"Harold onu göndermemeliydi, anne. Bu kötü bir karardı."

Eustacia Scott, Bayan Osulton, sabırsız bakışlarını elindeki nakıştan kaldırarak mavi renkle döşenmiş kabul salonunun diğer ucundaki kızına dik dik baktı. "Sandığının tam aksine, Violet, erkek kardeşin hiç de aptal biri değil. Kuzenine güveniyor."

"Damien'ın kadınlarla olan şöhretini düşününce, bunun nedenini anlayamıyorum."

"*Elbette* anlıyorsun. Onlar birbirlerinin en yakın dostu, aralarında yıllarca öncesine dayanan bir bağ var. Damien her zaman yaptığı gibi Harold'a karşı oldukça korumacı davranıyor ve Harold da bunun farkında. Damien asla böylesine bir sadakate ihanet etmez."

Violet, annesinin söyledikleri karşısında başını iki yana salladı. "Bu doğru olabilir, ama şu Amerikalı kız; Bayan Wilson... Peki ya *ona* güvenmek ne kadar doğru? Damien oldukça çekici bir erkek ve Amerikalılar hakkında neler söylediklerini biliyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Scanned by CamScanner

"Hayır, neler söylediklerini bilmiyorum."

"Ah, anne, bu kadar eski kafalı olma."

"Eski kafalı falan değilim. Yalnızca dedikodular ve boş-boğaz genellemeleri dikkate almıyorum."

Violet burnundan soludu. "Amerikalılar tutkulu insanlar, anne. Yorktown'da nasıl galip geldiler sanıyorsun? Yabani ve vahşiler, damarlarında yanan alevlere teslim olmuşlar; tıpkı Damien'ın bazı zamanlarda yaptığı gibi. Bir şey istedikleri zaman kararlarından vazgeçmez ve kimsenin gözünün yaşına bakmazlar. İnatçı, dur durak bilmez koçlara benziyorlar."

Leydi Osulton, nakışını biraz daha hızlı işlemeye başladı. "Anladığım kadarıyla, Bayan Wilson'ın tek istediği şey *Harold*."

"Unvanını istiyor. Ve Damien'ın da bir unvanı var. Ayrıca iyi görünümlü biri."

"Daha düşük bir unvan."

Violet öldürücü bir biçimde kavislenmiş kaşını havaya kaldırdı. "Bunun Amerikalılar için pek de önemli olduğunu zannetmiyorum. Bir Amerikalı için herhangi bir unvan, en az bir diğeri kadar iş görecektir."

Leydi Osulton, nakışını bir kenara bıraktı ve şaşkınlık içinde odaya göz gezdirdi. "Bu kesinlikle doğru olamaz."

"Ah evet, gayet doğru. Çoğu Amerikalı, bir kontun bir barondan ya da bir markinin bir konttan yukarıda olduğunu bile *bilmiyor*. Bunu Lansdowne Kontesi'nden duydum ve kimse hatırlamasa bile, kendisi de bir Amerikalıdır. Sesini falan değiştirip aksanımızı taklit ediyor."

Leydi Osulton, henüz Amerikalı olsun ya da olmasın herhangi birinin, bir unvanı diğeriyle eşdeğerde tutabileceği konusundaki akıl almaz fikir karşısında kapıldığı şaş-

kınlıktan kurtulamamış olsa da, nakışını tekrar eline aldı. Sesindeki kuşkulu titremeyi saklayamadı.

"Lansdowne Kontesi beni alakadar etmez. Önemli olan tek şey, ben Harold'ın o aptal bilimsel deneylerinden kafasını kaldırarak etrafına bakınmaya vakit ayırmayacağını düşünmeye başlamışken, kendine bir eş seçmiş olması. Ve onu eve getirebilecek en güvenilir ulağımız Damien ise, bırakalım da öyle olsun, çünkü ben o kızın buraya getirilmesini istiyorum."

"Ah, anne. Kızın tek iyi yanının parası olduğunu biliyorsun."

Leydi, nakışını tekrar bir kenara bıraktı. "Ben böyle bir şey bilmiyorum, böylesine bayağı bir dil kullandığın için kendinden utanmalısın!" Elinin arkasını alnına bastırdı. "Bazen Harold'la ikinizin kardeş olmanıza şaşıyorum. Harold asla bana böyle işkence edecek bir söz söylemezdi. O kadar nazik bir çocuk."

Violet, annesinin melodramı karşısında gözlerini devirmemek için kendine güçlükle hâkim oldu. "Yalnızca dürüst olmaya çalışıyorum, anne. İşlerimiz gitmesi gerektiği kadar iyi gitmiyor ve harcamalara getirilecek bir kısıtlamaya daha katlanamayacağım."

Leydi Osulton, nakışını tekrar eline alarak işlemeye başladı. "Bu konuda konuşmanı istemiyorum, Violet. Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun." Tekrar söze başlayana kadar bir anlık bir sessizlik oldu. "Gerçek şu ki, Harold sonunda birinden hoşlandığı için son derece rahatlamış durumdayım. Kızın nereden geldiğinin hiçbir önemi yok ve onu içimizden biriymişçesine ailemize kabul etmekte kararlıyım. Sonuçta bize bir varis verecek. Ben yalnızca bu ailenin

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

iyiliğini istiyorum, Viloet. Hepsi bu. Para umurumda bile değil."

"Elbette değil, anne."

Ancak paranın—mümkün olan en iyi kocayı avlayabilmek için dolgun bir çeyiz arzulayan—Violet'ın umurunda olduğu, saygın Osulton ailesinin tüm üyeleri tarafından kabul görmüş olan bir gerçekti.

Öfkeli fırtına esmeye devam ederken kulübe eski bir gemi gibi gıcırdayarak inliyordu. Yerde oturmuş teneke bir kutudan kahve yudumlayan Damien, sırtını duvara doğru dayamış, birini düzinden büktüğü uzun bacaklarını öne uzatmıştı.

Damien, ocağın başında sessizce otururak alevlerin dansını izleyen Bayan Wilson'ın aydınlanan yüzünü izliyor ve Harold'ın kendisine müstakbel eşinin olağanüstü güzelliğinden bahsetmemiş olmasına şaşıyordu.

Harold, Amerika'dan geri döndüğünde, yüzünde karasevdalı bir âşığa ait, şaşkına dönmüş bir bakışla, "Mükemmel kadını buldum," demişti. "O kadar iyi biri ki, neredeyse bir azize olduğunu düşüneceğim. Ebeveynlerine karşı çok nazik ve itaatkâr. Uysal ve samimi bir kız. Aklından kötü bir düşünce geçirme gibi bir yeteneğinin bile olduğunu zannetmiyorum. Adeta saflık, iyilik ve mükemmeliyetin vücut bulmuş hali. Ve Tanrı şahidim olsun ki, ona sırılsıklam âşık oldum."

Nedense Damien, bu sözler üzerine zihninde basit birini canlandırmıştı. Bayan Wilson birçok şey olabilirdi, ama asla basit değildi.

Harold'ın tarif ettiği diğer özelliklere gelince, Damien bunları inkâr edemezdi. Harold doğru söylemişti. Bayan

Wilson'ın tabiatında sevimli ve meleklere özgü bir şeyler vardı. Damien onunla, olabilecek en tuhaf şartlar altında tanışmış olsa da, bunu artık daha iyi anlıyordu. Kadından neredeyse gözle görülür bir erdemlilik hali yayılıyordu.

Ancak yine de, deneyimli gözlerinin karşısındaki vücudu tam anlamıyla inceleyebilmesi için bir anlığına erdemi bir kenara bırakmaya karar verdi. Kadının uzun, zarif bacakları ve kıvrımlı bir vücudu vardı. Çilleri, dolgun dudakları ve yüzünü çevreleyen altın rengi, kıvırcık saçlarıyla bir adama—kibar bir şekilde söylemek gerekirse—*hiç de* saf ve kutsal olmayan hayaller kurdurabilirdi. Damien bunun ironik bir durum olduğunu düşündü; geçmişte Bayan Wilson'ın görünüşüne salyalarını akıtan—ve Katolik olmasalar bile hemen ardından günah çıkarmaya koşan—onca erkeğin hayali onu eğlendirmişti.

Damien kahvesinden bir yudum daha aldı. Doğrusunu söylemek gerekirse, karşısındaki kadın kuzeninin bakire nişanlısı olmasaydı, şu anda sandalyesini onunla paylaşıyor olurdu; onu kucağına almış, nazik okşamalar ve yumuşak öpücüklerle rahatlamaya çalışır bir halde. Nihayetinde, soğuk bir barakada, tek başlarına köşeye sıkışmışlardı ve kadın berbat ve zorlu bir sınavdan henüz çıkmıştı. Karşısında neredeyse elle tutulacak kadar somut bir fırsat vardı ve kadınları da epey severdi doğrusu.

Fakat Damien kadını incelemeye devam ettikçe, ona sunacağı teselliye ihtiyacı olmayacağı kanaatine vardı. Bugün hiç gözyaşı dökülmemişti. Histeri krizleri olmamıştı. Kadın bütün yaşananlar boyunca sakin ve soğukkanlı kalmayı başarmıştı. Aslına bakılırsa, bir yandan kafasının üzerinde bir sandalye tutarken, diğer yandan ona adını söylediği anda Damien'ın saygısını kazanmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Scanned by CamScanner

Ani bir rüzgâr esintisi bacayı doldurdu ve ocaktaki alevleri titretti. Bayan Wilson iç geçirdi. Damien kadının giydiği hırpalanmış elbiseye baktı ve Newport'taki gösterişli malikânesinde, ipek ve takılarla bezenmiş bir halde nasıl göründüğünü hayal etti. Şu anda muhtemelen özlemle hizmetçisini anıyor olmalıydı.

Kahve fincanını dudaklarına dek kaldırmadan hemen önce, "Alıştığınız yaşam tarzının bu olmadığını tahmin ediyorum," dedi. "Şu anda çığlıklar atarak New York'taki altın kaplamalı küvetinize koşmak istediğinize bahse girerim."

Adele, başını yana doğru eğdi. "Bağışlayın, Lord Alcester. Umarım rahatına aşırı düşkün biri olduğumu ve hiç zorluk çekmediğimi düşünmüyorsunuzdur."

Bu beklenmedik cevap karşısında iyiden iyiye baştan çıkan Damien, dirseğini dizine dayadı. "Öyle değil misiniz?"

Adele biraz çekingen bir tavırla "Hayır," diye yanıtladı.

Lanet kadın ne kadar da çekici görünüyordu. Damien, kaşlarını kaldırarak onun sözlerine devam etmesini bekledi.

Adele, "Savunmaya geçmek gibi bir niyetim yok," dedi, "ama kuzeninizin müstakbel eşi hakkında yanlış bir izlenim ya da genel olarak Amerikalılar hakkında belli başlı önyargılar edinmenizi istemem."

Damien kendini birdenbire oyun oynama isteği içinde bularak gözlerini kıstı. Adele kesinlikle çekici bir oyuncaktı. "Ama ben Amerikalı varislerin tümünün rahata aşırı düşkün olduklarını sanıyordum."

Adele âdeta irkilmiş gibi durakladı. "Bu doğru değil, lordum. Hem de hiç doğru değil. Aslına bakılırsa, sizden çok daha büyük zorluklara katlanmış olduğuma bahse girebilirim. Sizin açlıktan kıvrandığınızı ya da içeride ve hatta

dışarıda ayakkabısız dolaşmak zorunda kaldığınızı hayal bile edemiyorum."

Damien, "Ayakkabısız mı?" diyerek, pes etmek zorunda kaldı. Adele onu gafil avlamıştı. Ayrıca onu, girdiği "bahis"le de epey şaşırtmıştı. Belki de bu görünüşte tamamen meleksi olan varlığın derinliklerinde bir yerlerde, için için parıldayan günah korları yanıyordu.

Adele bir anda, söylediği sözlerin karmaşıklığını fark ederek gözlerini kapadı. "Belki de bunu söylememem gerekirdi. Yani siz İngilizler, hâlihazırda sizden alt tabaka insanlar olduğumuzu düşünürken."

Bu konuşma karşısında merakı hoş bir şekilde uyanmış olan Damien koyu renkli kaşlarını çatarak "*Siz İngilizler* mi?" diye sordu. "Görünen o ki *biz İngilizler* önyargılı olan tek millet değiliz. Cık, cık, Bayan Wilson. Farklı milletlerden insanlar birbirleriyle geçinemezse dünya nereye doğru gider, sorarım size?"

Adele birkaç saniye boyunca şaşkın bakışlarını Damien'a dikti, ta ki adamın ona takılmakta olduğunu fark edene kadar. Sonra da gülümsedi. Baş döndürücü bir gülümsemeydi bu; aynı anda hem sevimli, hem de göz kamaştırıcı kıvılcımlar saçan, oldukça samimi bir gülümseme.

Damien kadının, tanıştıklarından beri ilk defa gülümsemekte olduğunu fark etti. Adele bu ana kadar gergin ve huzursuz davranmış, ona sanki korkulması gereken bir yaratıkmış gibi bakıp durmuştu. Belki de artık rahatlamaya başlayabilirdi.

Öte yandan Damien, kendi rahatlığının kendisini bırakıp gittiğini hissedebiliyordu.

Damien bir anda, Harold'ın ona neden böylesine vu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Scanned by CamScanner

rulmuş olduğunu anlayarak, bakışlarını kahvesine indirdi. Adele yalnızca bir kadının olabileceği her bakımdan muhteşem olmakla kalmıyor, zaman zaman ne olduğu anlaşılmayan, tarifsiz bir yanını da ortaya çıkarıyordu; yaydığı sıcaklıkla neredeyse parıldayan, şehvetli ve dünyevi bir yanını. Harold gibi kadınlardan kaçan bir adamın bile bu türden doğal bir karizma karşısında baştan çıkmaması işten değildi.

Gülümsemeleri karşılıklı olarak solduğunda, Adele konuşmaya kaldığı yerden devam etti. "Sanırım Harold size Newport'taki evimden bahsetmiş," diye açıkladı, "ve bu kulağınıza hiç de ayakkabısız dolaşan birinin yeni evi gibi gelmemiş."

"Harold bana elmaslarla kaplı şampanya şişelerinizden bahsetti."

Adele, durumun gerektirdiği biçimde, utanarak bakışlarını yere indirdi ve şampanya şişeleri için özür dilercesine omuz silkti.

Damien kadının boynunun altındaki korsenin sıkıştırdığı sevimli, dolgun göğüslerine bakma fırsatını kaçırmadı. İçinde sızı halinde bir suçluluk duygusu belirdi, çünkü Adele, kuzenine aitti, ama bakışlarını tekrar kadının yüzüne çevirerek onları orada tutmak adına ciddi bir yemin ettiğinde, bu duygu geldiği gibi bir anda siliniverdi.

Adele masum bir ifadeyle, "Her zaman paramız yoktu," dedi. Bu, Damien'ı baştan çıkarmıştı, çünkü Adele onun göğüslerine olan şehvetli bakışlarının biraz olsun farkına varmamış gibiydi. "Babam servetini ben on yaşındayken, Wall Street'te kazandı." Adele dalgın bakışlarını alevlere sabitledi. "Bazen hayatıma dönüp bir bakıyorum da, sanki iki farklı parçaya ayrılmış gibi. Paradan önce ve paradan

sonra. Görüyorsunuz ya, düşündüğünüz kadar lükse düşkün biri değilim. Ya da en azından her zaman öyle değildim." İçini çekerek, geçmişe dalmış gibi yavaşça soluğunu verdi.

"O eski günleri özlüyorum," dedi. "Çıplak ayakla etrafta koşuşturmaya bayılırdım. Bunu ormanda yanız başınayken hâlâ yaparım, ama ne yazık ki bu fırsat elime her zaman geçmez. Ama *lütfen*," derken parlak gülüşü geri gelmişti, "çıplak ayakla etrafta koşuşturduğum kısmı kendinize saklayın."

Damien, dikkatinin dağılarak, Adele'in çıplak ayakla yaptığı *herhangi* bir şeye kaymaması için mücadele ederek, başını eğdi.

Damien "Ama sanırım bunu Harold'a söylemek boynumun borcu," dedi. "Bir orman perisiyle evlenmek üzere olduğundan hâlâ habersiz."

Adele'in buna karşılık olarak yüzüne yerleştirdiği gülümseme, Damien'ın soluğunu kesti.

Kadın, başını tekrar sandalyenin kenarına dayayarak yorgun bakışlarını alevlere dikti. Damien onu bir süreliğine rahat bırakmaya karar verdi, ama bakışlarını yine de kadının davetkâr yüz hatlarından alamıyordu. Gözlerini ona dikerek içinde bulundukları durumu düşünmeye başladı.

Eğer Adele başka bir kadın olsaydı ve farklı koşullar altında olsalardı, Damien onu bu gece kollarına almanın bir yolunu *mutlaka* bulurdu. Onu tutkunun en yüksek noktalarına çıkarır ve coşkuyla adını haykırmasını sağlardı.

Ancak Adele başka bir kadın *değildi*, bu nedenle Damien onu kollarına *almayacaktı*. Ne bu gece, ne de başka bir gece. Bunu düşünmenin bile bir anlamı yoktu.

Lord Alcester ateşe bir odun parçası daha atmak için

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ayağa kalarak "Geç oluyor," dedi. "Yorulmuş olmalısınız. Dilerseniz, yukarı çıkmanıza yardım edebilirim."

Adele, yalazlanmış bir odun parçasının üzerine yenisini koyarak alevleri canlandırmak için korları dürten Damien'ın geniş sırtını izledi. İçinde bir panik dalgası yükseldi. Yukarıya geri dönmek istemiyordu. Üç gün boyunca o odada kilitli kalmıştı ve kendisini kaçıran kişi hâlâ oradaydı. Ölü bir halde.

Lord Alcester, elindeki çubuğu ocağın yanına bırakarak, yüzünü Adele'e döndü. Onu uzun bir an boyunca süzdü. Ardından sanki düşüncelerini okumuş gibi, "Adamı oradan çıkaracağım," dedi.

Adele bu fikri bir süreliğine düşündü, ancak midesindeki o berbat his hâlâ geçmemişti. "Oraya geri dönmemeyi tercih ederim. Burada uyuyabilir miyim?"

Damien ona bakmayı birkaç saniye daha sürdürdüğü sırada Adele, adamın bakışlarında bir anlayış ve şefkat parıltısı, omuzlarındaki gerginliği biraz olsun almayı başaran bir ifade gördü.

Damien onu başıyla onayladı. "Döşeği aşağıya indireyim."

Vakit kaybetmeden yukarı çıktı ve Adele onun yavaşça merdivenlerle buluşan botlarının çıkardığı sesi dinlemeye koyuldu. Damien bir süre sonra içi saman dolu olan şilteyle geri döndü ve onu yerde sürükleyerek ateşten yeterince uzak, güvenli bir mesafeye yerleştirdi. Battaniyeleri alarak odanın diğer yanında silkeledikten sonra şiltenin üzerine yaydı.

"Burada uyuyabilirsiniz," dedi. "Ben yukarı çıkarım ya da sandalyede uyurum, hangisini isterseniz."

"Sandalye, tabii sizin için de uygunsa."

Damien başını sallayarak ona elini uzattı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Adele adamın büyük, sert görünüşlü eline baktı ve kendi elini onunkinin içine yerleştirdi. Damien onun ayağa kalkmasına yardım etti ve Adele derme çatma yatağa doğru sürüklenerek, içine girdi. Örtüyü üzerine çekerken Damien da battaniyenin ayak kısmındaki kenarlarını düzeltmekle meşguldü.

Adele yatağına uzandıktan sonra, tüm görkemiyle başında dikilen adama baktı. "Yarın buradan ayrılmaktan ziyadesiyle hoşnut olacağım."

Damien nazikçe gülümsedi. "Biliyorum."

Bir kez daha ocağın yanına eğilerek alev aldığından emin olmak için biraz önce yere bıraktığı çubukla, odun parçasını dürttü. Sonra eski sandalyeye yerleşti. Adele gözlerini kapadı ve uyumaya çalıştı. On beş dakika boyunca ikisi de konuşmadı. Odadaki tek ses alevlerin çıtırtısıydı. Sonra Adele gözlerini tekrar açarak kurtarıcısına baktı. Damien doğrudan kendisine bakıyordu.

Adele, "Uyuyamıyorum," dedi. "Geçtiğimiz üç gün boyunca da uyuyamadım."

Damien başını iki yana salladı. "Ben de öyle."

"Konuşsak nasıl olur?" diye sordu.

Damien, bir ya da iki saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. "Ne hakkında konuşmak isterdiniz?"

Adele bunu bir süre düşündükten sonra, yan tarafına doğru döndü ve ellerini yanağının altına sıkıştırdı. "Bana Harold'ın evinden bahsedin; Osulton Köşkü'nden. Orada çok bulundunuz mu?"

Damien bu soru karşısında şaşırmış görünerek, "Bulunmak mı?" diye sordu. "Orada *büyüdüm*."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Scanned by CamScanner

Adele, dirseğinin üzerinde doğruldu. "Harold'la birlikte mi büyüdünüz?"

"Evet. Kardeş gibiyizdir. Bunu bilmiyor muydunuz?"

Adele, "Hayır. Harold'la istediğim kadar konuşma fırsatımız olmadı," diye açıkladı. "Aileniz Osulton Köşkü'nde mi yaşıyor?"

"Ebeveynlerim ben dokuz yaşındayken vefat etti. Bu nedenle Harold'ın ailesiyle yaşamak üzere oraya gönderildim."

"Anlıyorum. Çok özür dilerim."

Damien gözlerini alevlere dikti. "Sanırım benim yaşamım da ikiye bölünmüş bir halde."

Adele, şefkatle başını salladı. "Hâlâ orada mı yaşıyorsunuz?" diye sordu.

Damien bu soruyu nasıl yanıtlayacağını düşünürken birkaç saniyeliğine durakladı. Başını bir yandan diğer yana eğdi. "Geçici olarak orada kalıyorum, çünkü Londra'daki evimi sosyete toplantıları için kiraya verdim ve taşradaki evim için de yeni kiracılar arıyorum."

Adele içinden, *maddi sorunları yüzünden herhalde*, diye geçirdi.

Konuşma birkaç dakikalığına sona ermiş gibi göründü. Rüzgâr bacadan ıslık çalıyor ve alevler düzensizce dans ediyordu.

Lord Alcester şakağını parmağına dayadı ve gözlerini Adele'e dikti. "Bana Harold'la nasıl tanıştığınızı anlatın."

Adele, konuşma yeniden başladığı için memnundu. Üst katta, şu anda herhangi bir sessizliği kaldıramayacak kadar fazla zaman geçirmişti. Tekrar yatağa uzanarak, "Newport'ta tanıştık," diye açıkladı. Gülümseyerek, "Bildiğiniz üzere Harold, kış mevsimini Amerika'da geçirmek

istedi ve gelişini duyan annem onun şerefine bir balo düzenledi. Epey büyük bir olay oldu," diye ekledi. "New York'taki bütün Golf Pantolonlular, bir davetiye kapabilmek için birbirini ezdi."

"Golf Pantolonlular mı?"

Adele bir kez daha gülümsedi. "Uzun uzadıya, ağdalı bir açıklama yapmamı gerçekten istiyor musunuz?"

Damien bu sözleri eliyle savuşturdu. "Şu anda yapacak başka bir şeyimiz olmadığı kesin."

Adele iki kolundan destek alarak şiltenin üzerinde doğruldu. "Peki, o halde. Amerika'nın sosyal hiyerarşisini biraz açıklayayım. Eski Zenginler ve yenileri arasında oldukça belirgin bir çizgi vardır. Ben—muhtemelen biliyor olduğunuz üzere—*Yeni* Zengin'lerdenim. Babam servetini neredeyse tek bir gecede kazandı ve daha önce de bahsettiğim üzere bizi Wisconsin'deki tek gözlü bir kulübeden çıkararak, daha neler olduğunu bile anlayamadan, Beşinci Cadde'deki bir malikâneye götürdü. Sadede gelirsek, Eski Zenginler miras yoluyla zengin olanlardır ve biz onlara Golf Pantolonlular deriz, çünkü bu kişilerin çoğu Amerika'ya ilk gelen, diz hizasında pantolonlarıyla bilinen Flemenkler'in torunlarıdır. Onlar da sizler gibi, soylarının nesiller öncesinden kimlere dayandığını bilirler. Washington Meydanı'ndaki sade ama varlıklı evlerde yaşarlar ve kendilerini elit tabaka olarak görürken bize ayak takımı gözüyle bakarlar; çünkü bizler yeni yerleşim yerlerinde gösterişli evler inşa ederiz. Ve itiraf etmeliyim ki, bizim evimiz de son derece gösterişlidir, ama annem işte." Ağırlığını kolunun üzerine kaydırdı. "Her şeyin şatafatlısını sever."

Lord Alcester'ın dudakları kıvrılarak, bir sırıtışa dönüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Scanned by CamScanner

Adele yeniden sırt üstü uzanarak "Onu seveceğinizi düşünüyorum," diye devam etti. "Ya da en azından eğlenceli bulacaksınız. Pek çalım satmayı sevmez ve bazen de kendince kullanışlı olmayan sosyal kuralları hiçe sayar, sanırım Golf Pantolonlular ondan bu yüzden hoşlanmıyorlar."

Lord Alcester, dirseklerini dizlerine dayamak üzere öne doğru eğildi ve dikkatli bakışlarını onunkilere sabitledi. "Dürüst olmak gerekirse, Amerika'da bu tür bir hiyerarşi olduğundan haberim yoktu. Amerikalıların sınıfsız bir toplum olduklarını sanıyordum."

Adele bir kolunu tekrar başının altına koyarak "Kâğıt üzerinde, belki," diye yanıtladı, "ama bir günlüğüne yerime geçerek Newport'ta yaşayabilseydiniz, sınıf ayrımını İngiltere'deki kadar keskin bir biçimde hissederdiniz. Bazen bunun bir duvara toslamaktan farksız bir durum olduğunu düşünürüm."

Kara gözleri Adele'in cesaretini kıran bir keskinlikle onu izleyen Damien, tekrar arkasına yaslandı. "Çok açıklayıcı oldu, Bayan Wilson. Harold balonuza katıldığında bütün bunların farkında mıydı? Bunu hayal edemiyorum."

"Hayır, öyle olduğunu zannetmiyorum. Ve kesinlikle bunu ona açıklamaya niyetim yok." Adele, yaptığı hatayı fark ettiği anda yanaklarının rengi attı. "Ah."

Lord Alcester gülümsedi ve botlu bacaklarından birini diğerinin üzerine koyarak öncekinden daha rahat bir üslupla konuşmaya devam etti. "Endişe etme, tatlım. Sırrın benimle güvende. Zaten Harold bunu önemsemezdi. Onun gözünde ya İngilizsindir, ya da değilsindir."

Şimdi renk değiştirme sırası Lord Alcester'daydı, ancak Damien zekice bir çıkışla durumu toparladı. "Sana gelince;

sen kesinlikle bir İngiliz *değilsin*, ve şükürler olsun ki değilsin, yoksa şu anda sıkıntıdan boğuluyor olurdum."

Midesinde kelebekler uçuşmaya başlayan Adele, bu dalkavukça sözlerin neredeyse bir flörtleşmeye dönüşeceğini düşündü. Birden Damien'ın kadınlar arasındaki şöhretini hatırladı ve içinde oldukça belirgin bir huzursuzluk duydu.

Damien konuşmayı tekrar Harold ve Adele'e getirerek, "Peki, balodan evlilik teklifi noktasına nasıl geldiniz?" diye sordu. Bu sözler üzerine Adele, hissettiği huzursuzluğun çok belirgin olup olmadığını merak etti.

Karşısındaki adam yerine kendisine sorulan sorulara odaklanmaya karar vererek gözlerini tavana dikti. Harold'la ne kadar da hızlı bir şekilde nişanlandıklarını ve bunun nedeninin gayet açık olduğunu düşündü.

"Annemle tanıştığın zaman, isteklerini elde etme konusunda son derece hırslı ve çoğu zaman da sabırsız olduğunu fark edeceksin. New York'taki Golf Pantolonlular tarafından kabullenilmek için elinden geleni ardına koymamıştır—kız kardeşlerimden biri dük, diğeriyse bir markiyle evlendiğinden beri bunu başarmış durumda. Harold'ın benim için doğru kişi olduğuna karar verdiğinden beri, bu konuda da aynı kararlılığı gösteriyor."

"Buna *o* mu karar verdi?"

Adele açıklamaya çalıştı. "Şey… evet, onun benim için uygun biri olduğuna karar veren kişi annemdi. Sonra babam da işe karıştı. Harold'ın kimya konusundaki bazı fikirleri onu çok etkiledi ve sanırım Harold'ın yaptığı bazı deneylere dâhil olmayı bile düşünüyor olabilir; yeni tür boyalar hakkındaki şu deneylerden biri. Bu alanda iş potansiyeli olduğunu düşünüyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Scanned by CamScanner

"Gerçekten de böyle mi düşünüyor? Harold bana bundan bahsetmedi."

"Şey, bunlar sadece fikir aşamasında olan şeyler. Her neyse, sonunda annem Harold'ı da davet edebileceği birkaç toplantı daha düzenledi ve ikimiz de çok geçmeden annemin haklı olduğunu ve birbirimizin yanındayken çok rahat davrandığımızı fark ettik. Ben Harold'ın gelenekçi olmasından hoşlanmıştım, oysa benim…"

"Evet?" Damien etrafına, Adele'in daha önce kimsede görmediği kadar yoğun bir güç yayarak öne doğru eğildi. Adele, Lord Alcester'ın oldukça kudretli ve çekici bir insan olduğunu fark etti ve kadınlar arasında kazandığı şöhretin bundan ileri geldiğini düşündü. Kadınların böylesine güçlü bir kişilik ve bu kişiliğe eşlik eden yakışıklı bir yüzden etkilenmemeleri işten bile değildi. Damien, Adele'in bile merakını uyandırmayı başarmıştı ve bu Adele'in cesaretini kırıyordu. Ancak Damien kendisinin müstakbel kuzeniydi, bu nedenle ona alışsa iyi ederdi.

"Şey…" Midesinden rahatsız edici sesler geldi. "Harold benim İngiltere'ye uyum sağlayabileceğimi düşündüğünü söyledi ve *sanırım* birbirimize yakınlık duymamızın asıl nedeni de buydu. Benim yaşımdaki diğer Amerikalı kızlara kıyasla çok daha muhafazakâr bir insanım."

Damien bir an için onu süzdü. "Asıl nedenin bu olduğundan pek emin değil gibisin."

Adele omuz silkti. "Şey, sanırım Harold'ın beni neden kendine uygun gördüğünü yalnızca tahmin edebilirim. Aslında bunu bana hiç *söylemedi*."

Lord Alcester tekrar arkasına yaslandı. "Ama *bana* söyledi. Ne dediğini öğrenmek ister misin?"

"Sana mı söyledi?"

"Evet. O yalnızca kuzenim değil, aynı zamanda çok yakın bir dostumdur."

Adele, ikisinin birbirinden her anlamda ne kadar farklı olduklarını düşününce, bu denli yakın olmalarını tuhaf buldu. Harold nazik ve asla korkutucu olmayan bir insanken, Lord Alcester'ın görmezden gelinemeyecek kadar güçlü bir kişiliği vardı. Ve kadınlar konusundaki farkları da cabasıydı.

Lord Alcester parmağını tekrar şakağına dayadı. "Harold bana senin iyiliğine hayran kaldığını söyledi. Hatta senin bir azize olabileceğini iddia edecek kadar ileri bile gitti."

Adele, bacaklarının üzerindeki yün battaniyeyi var gücüyle sıktı. "Ah. Bir azize."

Damien'ın kaşları çatıldı. "Bunu duymak seni memnun etmedi mi?"

Adele dudaklarını ıslattı. "Lord Alcester, bu çok tuhaf. İnsanlar bana her zaman ne kadar iyi, uysal ve güvenilir olduğumu söyleyip durur. Bana baktıklarında, asla yanlış yapamayacak birini görürler. Ebeveynlerim bile böyle düşünür. Nedenini bilmiyorum. Nasıl böyle bir kanıya vardıklarını bilmiyorum. Kesinlikle iyi huylu bir evlat olmaya *çalışmadım*. Sadece, öyleydim işte. En azından beni kendileriyle birlikte yaramazlık yapmaya zorlayan kız kardeşlerimle kıyaslandığımda. Demek istediğim, neden bu şekilde algılandığımı anlayamıyorum. Kendimi aşırı derecede faziletli biri olarak görmüyorum. Bazen düzenbazın biri olduğumu bile düşünürüm."

"Hiç yanlış olduğunu bildiğin bir şey yaptın mı?"

Adele, bu soruyu dikkatlice düşündü. "Pek sayılmaz. Hatalarım olmuştur, elbette. Herkesin olur."

"Hiç yanlış bir şey yapmak *istedin* mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Scanned by CamScanner

değil. Güzel bir yastığım var ve paltom da oldukça sıcak. Sonunda derin bir nefes alarak gözlerimi kapatabildiğim için mutluyum." Birkaç saniye boyunca Adele'e baktı. "İyi geceler, Bayan Wilson."

"İyi geceler." Adele başını yastığına koydu, ama Damien'ın alevlerle aydınlanan yüzünü izlemeye devam etti. Bu adamın merakını celbettiğini, onun kendisinin yaşamından çok farklı olan yaşam tarzını daha yakından tanımak istediğini itiraf etmeliydi. Birbirlerine bu denli yakın olmalarına rağmen Harold'la da aralarında büyük farklar vardı. Adele bunun neden ve nasıl mümkün olabildiğini öğrenmek istiyordu.

Sonunda derin bir nefes alarak gözlerimi kapatabildiğim için mutluyum.

Adele bu sözleri düşündü. Damien mutluydu, çünkü onu kurtarma görevini üstlenmişti. Bir suçluyla yüzleşme ya da onu, başına kötü şeyler gelmiş bir halde bulma ihtimalini göze almak durumunda kalmıştı. Ya da ölü bir halde. Bu ihtimal onun canını sıkmışa benziyordu.

Ve şimdi Harold'a karşı olan görevini başarıyla yerine getirmişti. Kuzeni ve dostu olan Harold'a. Adele'in düşünceleri *ona* kaydı. Nişanlısına…

Harold da endişeli olmalıydı. Bunu kesin olarak bilmiyordu, çünkü Harold onu kurtarmaya kendisi gelmek yerine kuzenini göndermişti. Fakat Adele onun da uykusuz geceler geçirdiğini tahmin ediyordu. Kendisi geçirmişti çünkü. Bitkin düşmüştü. Ancak bu gece, tıpkı geçen üç gecede olduğu gibi, yine gözlerini kapatmak istemiyordu. Yaşadıkları onun için zorlu bir sınav olmuştu. Olağan ve güvenli yaşamına geri dönmekten büyük bir mutluluk duyacaktı.

Adele'in aklına, hatıralarındaki kırmızı baton şekerin görüntüsü üşüştü. Dokuz ya da on yaşlarındayken, Wisconsin'deki dükkânlardan birinde bu şekerlerden görmüştü, ama o zaman hiç parası yoktu.

"Çocukken bir şey çalmak istemiştim," dedi. "Bir baton şeker."

"Ama çalmadın."

Adele başını iki yana salladı. "Hayır, çalmadım." Yüzüne yayılan bir gülümsemeyle, "Ama yine de çok davetkâr görünüyordu," diye ekledi. "Hayatımda gördüğüm en parlak, en renkli şekerdi. Etiketine bir kiraz resmedilmişti. Cebime sığacağını ve yeterince sinsi davranırsam onu aldığımı kimsenin fark etmeyeceğini biliyordum. Gözlerimi şekere dikip onu nasıl saklayacağımı ve kız kardeşlerime bundan bahsetmeyeceğimi hayal edip durdum. Şekeri alarak bir süre elimde tuttum."

Damien gülümseyerek anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Ama onu almadın," diye hatırlattı.

"Hayır, şekeri yerine bıraktım." Alaycı bir sesle "Belki gerçekten de bir azizeyim," dedi. "Ama o şekeri bir görseydin…"

"Lezzetli olduğuna bahse girerim."

Adele iç geçirdi. "Hep merak etmişimdir."

Lord Alcester ayağa kalkmadan önce bir süre yanan ateşi seyrettiler. Sonrasında Damien sandalyedeki minderi alarak ateşin yanına, Adele'in yatmakta olduğu yerin yakınına fırlattı. "Sanırım uyuyabilmem için bacaklarımı uzatmam gerekecek."

Adele daha rahat bir pozisyon alabilmek için kıpırdandı. "Zemin çok sert değil mi? Ya da soğuk?"

Damien yüzü ona dönük bir şekilde yere uzandı. "Hiç de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Scanned by CamScanner

Damien ertesi günün aydınlanmakta olan sabahında gözlerini açtı. Yan tarafına dönmüş, karşısında duran Bayan Wilson'a bakıyordu. Ellerini yanağının altına sıkıştırmış, battaniyesini çenesine çekmiş olan Adele hâlâ uyuyordu. Dudakları hafifçe aralanmıştı ve solukları yavaş ve düzenliydi. Damien onu uyandırmadan yerinden kalkarak söz verdiği üzere bir araba getirmek üzere oradan ayrılmanın en iyisi olacağını düşündü.

Dirseğinin üzerinde doğrularak etrafına bakındı. Ateş gece bir ara sönmüş ve baraka soğumuştu. Ellerini ısıtmak üzere avuçlarının içine üfledi. Bayan Wilson herhangi bir tepki vermeyince, sessizce ayaklarının üzerinde doğruldu.

Ayağa kalktığında, Adele'in erken sabahın ışığında aydınlanan nemli, dolgun dudaklarını süzdü. Kalın, altın sarısı bukleleri kabaca yontulmuş zemine yayılmıştı. Damien kızın narin yüzünü, minik burnunu ve yumuşak, pürüzsüz tenini inceledi.

Adele şaşırtıcı derecede güzel bir kadındı. Damien bunu dün geceki alevlerin ışığında fark etmişti ve sabahın parlak ışıkları bu güzelliği biraz olsun gölgelemişe benzemiyordu. Harold böylesine önemli bir ayrıntıdan bahsetmediğine göre bir şeyler dikkatini fena halde dağıtmış olmalıydı.

Damien birdenbire Harold'ın geçen bahar mevsiminde Amerika'da onunla tanıştığından beri şehvetli düşüncelerle mücadele edip etmediğini merak etti ve kuzeninin ne kadar şanslı bir adam olduğunu düşündü.

Yine de Harold'ın, deneylerinden başka bir şey hakkında şehvetli düşünceler beslediğini hayal etmek oldukça zordu. Damien kuzeninin daha önce Adele'i—ya da başka herhangi bir kadını—bu açıdan değerlendirdiğini hatırlamıyordu. Ama bir keresinde beherlerinden birinde kabarcıklar oluş-

maya başladığında gözlerinde bu türden şehvetli bir ifade belirdiğine tanık olmuştu.

Damien, Adele'in nelere katlanmak zorunda kaldığını düşününce içinde ani bir sitem dalgası kabardı ve *Harold buraya kendi gelmeliydi*, diye düşündü. Bu kişi kuzeni ve en yakın arkadaşı olsa bile, böylesine önemli bir görev için nasıl bir başkasına güvenebilirdi? Güzel nişanlısının ölü ya da hayatta olduğundan emin değilken geceleri nasıl uyuyabiliyordu? En azından buraya gelirken Damien'a eşlik etmesi gerekirdi.

Ama Damien, Harold'ın her zaman kafasını kuma gömmeyi tercih ettiğini ve muhtemelen bundan sonra da böyle davranmaya devam edeceğini biliyordu. Damien ve ailenin geri kalanı şimdiye kadar Harold'a bu konuda yardımcı bile olmuşlardı. Belli başlı aile sorunlarıyla kendileri ilgilenmişler, böyle olmasını tercih edeceğini bildiklerinden, Harold'a hiçbir şey belli etmemeyi uygun görmüşlerdi.

Damien, Harold hakkında böylesine kötü şeyler düşündüğü için kendini birdenbire suçlu hissetti. Tıpkı Adele gibi iyi yürekli ve prensip sahibi biri olan dostu hakkında, yani. Belki de ikisi gerçekten iyi bir çift olacaklardı. Damien, kafasının içinde başka türlüsünü söyleyen sesi bir kenara itti.

Damien, Bayan Wilson'ın yakın zamanda uyanmayacağını anlayınca parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve yüzünü ovaladı. Dışarı çıkarak Adele için kuyudan taze bir kova su aldı ve geri gelerek suyu yavaşça sandalyenin önüne koydu. Onu, kalçalarının ince kıvrımları ve ellerinin kadınsı şekline hayran kalarak birkaç saniye daha süzdü. Adele'i özlemle kırmızı bir şekere bakan küçük bir kız olarak hayal etti ve içinde karışık, tuhaf bir eğlenme ve acıma hissi duydu. Adele'in hayatında karşı koymak zorunda kaldığı,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Scanned by CamScanner

hiç tadına bakamadığı kaç tane şeker gördüğünü merak etti. Sonra bir kez daha Harold'ı düşündü. Harold muhtemelen, Adele'in şekeri almamış olmasından hoşnut olurdu.

Öte yandan Damien, ona bir şeker almak isterdi. Şekeri çalmazdı, elbette. Satın alırdı. Adele şekerin tadına bakarken yüzünde belirecek olan ifadeyi seyretmek isterdi. Onun gözlerini seyretmek isterdi. Ve diliyle dudaklarını da.

Damien kendi düşünceleri karşısında başını esefle iki yana salladı ve ses çıkarmamaya gayret ederek kapıya yöneldi. Bugün buradan ayrılarak medeniyete geri dönüyor olmaları herhalde iyi bir şey sayılırdı. Çünkü Damien gittikçe, Bayan Wilson'ı gereğinden fazla çekici bulmaya başlıyordu.

Üçüncü Bölüm

Adele, öğle vaktinden hemen önce, büyük ve siyah atıyla bahçeye girmekte olan Lord Alcester'ı görmek üzere dışarı çıktı. Damien, yüksek eyerin üzerinden savruldu ve ince bir hareketle yere iniş yaptı. Ardından gelen bir arabacı, gürüldeyen arabasını yavaşça tepeden yukarı doğru sürüyordu.

Damien'ın saçları yüzünü çevreleyen vahşi yeleler gibi salınıyor, paltosu rüzgârda uçuşuyordu. Adele'in, bu adamın, nişanlısına kan bağıyla bağlı olduğunu hayal etmesi çok güçtü. Bu ikisi her anlamda, gözle görülür bir biçimde birbirinden farklıydı. Harold'ın saçları kızıldı ve boyu uzun olmasına rağmen ince yapılı ve küçük elliydi. Oysa Damien'ın elleri devasaydı. Bir binicinin ellerine sahipti.

Damien, "Dışarı çıkmaman gerekirdi," dedi. "Üşütecek-sin."

"Üç gün boyunca orada kapalı kaldım. Buna daha fazla dayanamayacağım."

Damien, Adele'in çıplak ayaklarına baktı. "Bu sabah bir orman perisine dönüşmek için biraz soğuk değil mi?"

Adele, adamın gülümseyen bakışlarını ve çekiciliğinden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Scanned by CamScanner

yayılan gücü fark etti. Etrafında ona sahip olmaya istekli bunca kadının bulunması bir tesadüf değildi. "Ayakkabılarının olmadığını biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Arabada senin için bir çift çorap ve ayakkabı var. Hemen ardımdan geliyor."

Adele döndü ve arabanın yavaşça tepeden yukarı tırmanmakta olduğunu gördü. Lord Alcester'ın, işlerin üstesinden gelme konusunda oldukça yetenekli biri olduğunu düşündü. Ona güvenmek oldukça kolaydı. "Teşekkür ederim."

Damien atını arabaya doğru yürütürken, Adele de topallayarak adamın arkasından gitti.

"Bunun hoş bir konu olmadığını biliyorum, Bayan Wilson, ancak biz gittikten sonra cesedi almak üzere birileri kulübeye gelecek ve bu gece bir köyde duraklayarak sulh yargıcıyla konuşmamız gerekecek. Bu konuda sessiz kalacağı konusunda bize söz verdi ve ben onun sözüne güveniyorum. Kendini bu konu hakkında konuşabilecek kadar iyi hissediyor musun?"

"Elbette."

Damien, "Bu arada, yaran nasıl?" diye sordu.

Adele ansızın aklına üşüşen, çıplak bacaklarında dolaşan Damien'ın ellerinin görüntüsüyle irkildi. Kendini zorlayarak bu hatırayı bir kenara itmeyi başardı. "Bu sabah daha iyi hissediyorum. Yürümek dünkü kadar zor değil."

Damien'ın yakınlardaki bir akıntıdan su içmekte olan atını izleyen gözleri kederle doldu. Rüzgâr gür, siyah saçlarını araladı ve güneşten bronzlaşmış teninin üzerindeki koyu kaşlarını ortaya çıkardı. Adele bir ressam olsaydı, onu savaşçı melek Mikail olarak resmederdi. Fransızca öğrenmek üzere kız kardeşleriyle Paris'te zaman geçirdiği sırada

Mikail'in bir heykelini görmüştü. Bu görüntüyü asla unutmamıştı. Bu heykeli sıklıkla rüyasında görürdü.

Her nedense aklına birden Lord Alcester'ın metresi olan şu ünlü oyuncu geldi. Sophia'nın söylediğine göre kadın çok güzeldi ve özgür düşünceli biriydi. Âşıklar edinmekten hoşlanırdı ve görünüşe göre tam da Lord Alcester'ın isteyeceği türden bir sevgiliydi. Son derece tutkulu bir ilişki yaşadıkları kulaktan kulağa dolanan bir söylentiydi.

Adele için bir kadının görev ya da doğru davranış bilinci olmaksızın bu kadar özgür davranabilmesi hayal bile edilemeyecek bir durumdu. Bu tür bir kadını düşünmek bile—onunla bir şekilde bağlantılı olmak bir yana—aşırı derecede korunaklı ve usturuplu bir yaşam süren Adele için tuhaf bir durumdu. Şimdiye kadar bir "âşığı" olan kimseyi tanımamıştı bile.

Ancak Adele yine de birçok kadının, Lord Alcester kadar çekici bir adam tarafından baştan çıkarıldığı takdirde, usturuplu denen şeyin ne olduğunu unutacağından emindi. Damien daha önce tanıştığı erkeklerin hiçbirine benzemiyordu. Onun hakkındaki her şey ilgi çekici ve baş döndürücüydü; bakışları baştan çıkarıcı, dudaklarıysa günahkârdı. Adele masum olabilirdi ama en azından bu kadarını fark edebilmişti.

Damien, "Ayrıca Harold'a bir telgraf çektim," dedi, "güvende olduğunu ve iki gün içinde dönmüş olacağımızı bildirmek için."

"Umarım mesajını anneme de iletir. Endişeden hasta düşmüş olmalı."

"Bildiğim kadarıyla annen, kız kardeşinle birlikte Londra'daydı ve bizimle buluşmak için iki gün içinde yola çıkacak. Bu sırada karşımıza çıkan herkese senin baldızım oldu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Scanned by CamScanner

günü söyleyeceğiz." Lord Alcester atını akıntının yanındaki direğe bağladı. "Ve bu akşam sıcak bir ateşin yanında doyurucu bir akşam yemeğiyle karşılanacağını söylemekten memnuniyet duyarım."

"Bunun için sabırsızlanıyorum."

Lord Alcester, avlunun kenarına doğru ilerledi. "İşte, arabacı da geldi."

Araba birkaç dakika sonra avlunun önüne çekti ve Adele topallayarak arabaya doğru ilerledi. Arabanın içine girerken mavi döşemelerin yumuşacık olması hoşuna gitmişti. Koltukta, üzerinde bir kurdele bulunan bir kutu duruyordu.

Lord Alcester açık kapının önünde durarak büyük, erkeksi eliyle mandalı tuttu. "Ayakkabı ve çoraplar."

Adele kutuyu alarak kucağına koydu. "Teşekkür ederim."

Damien'ın güneş ışınlarıyla aydınlanan yakışıklı yüzüne bakarken neredeyse mest olmuştu. Dikkatini başka yöne vermeye gayret ederek dışarıya, hâlâ direğe bağlı olan ata baktı. "Ata bineceğin için şanslısın."

Damien şaşkınlık dolu bir sesle "Ata binmeyi sever misin?" diye sordu.

"Evet. Yedi yaşındayken babamın artık masraflarını karşılayamadığı midilliyi satmasını engellemek için saçlarımı satmıştım. Onsuz ya da yaşadığımız yerdeki ormanlık alanı keşfetme özgürlüğü olmaksızın yaşayamazdım."

Damien çenesini kaldırarak atını işaret etti. "Ortak bir noktamız var demek. Ona bakmaya devam edebilmek için Londra'daki evimi kiraladım."

Adele'in kaşları havaya kalktı.

"O çok sevdiğin midilli hâlâ seninle birlikte mi?" diye sordu.

"Hayır. Ben dokuz yaşındayken öldü. O tarihten sonra ormanı yürüyerek keşfetmeye başladım. Şehre taşınana kadar, tabii."

Damien bir anlığına, açık kapının önünde durup durmakta tereddüt etti. "O halde Osulton'ın ormanlarla çevrili olduğunu ve ahırın safkan atlarla dolu olduğunu duymak hoşuna gidecektir."

"Gerçekten mi? Harold bundan bahsetmemişti. Oraya varmak için sabırsızlanıyorum."

Damien başıyla onayladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana işaret et."

"Ederim."

Lord Alcester kapıyı kapadı. Adele ön camdan adamın arabacıya işaret ederek uzun adımlarla atına doğru ilerlemesini seyretti. Damien kendini eyere doğru savurdu ve atını, avludan çıkan yola doğru sürdü.

Arabacı, arabayı yavaşça döndürdü ve Adele neler olduğunu anlayamadan, tepeden aşağıya ve gerçek hayata doğru ileri geri sarsılarak hareket etmeye başladılar. Fakat Adele, her şeyin eskisi gibi olacağından hiç de emin değildi.

Osulton Köşkü

"Onu bulmuş! Adele güvendeymiş ve buraya geliyormuş!"

Eustacia güçlü ışıklarla aydınlatılmış seraya girerken telgrafı başının üzerine sallayıp duruyordu. Ya da, daha doğrusunu söylemek gerekirse, güçlü ışıklarla aydınlatılmış laboratuara girerken; çünkü burası birkaç yıl önce tüm bitkilerden arındırılmış ve kimya bilimine adanmıştı.

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Harold bakışlarını, önünde duran kabarcıklı beherden kaldırdı. Koruyucu gözlükleri buharla kaplanmıştı, bu nedenle gözlükleri gözünden kaldırarak kızıl saçlarının üzerine yerleştirdi. "Affedersin, Anne? Güvende olduğunu mu söyledin?"

"Evet! Evet!"

"Bayan Wilson'dan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

Annesi aceleci adımlarını yavaşlattı. "Elbette ondan bahsediyorum, seni ahmak, ahmak adam. Adele güvende! Damien onu kurtarmış!"

Harold, annesinin kendisine uzattığı telgrafı alarak okudu. "Pekâlâ, bu gerçekten de güzel bir haber. Size Damien'ın bu iş için en uygun kişi olduğunu söylemiştim."

"Evet, her zamanki gibi haklıydın. Damien'ın o aşağılık adama haddini güzelce bildirdiğinden ve... Şey, bu kısmını boş verebiliriz. Hepimiz Damien'ın ne kadar iyi dövüştüğünü biliyoruz. Demek istediğim, eve geliyorlar! İki gün içinde burada olacaklar."

"İki gün. Deme ya."

"Diyorum, Harold. Saçlarını kestirmen gerekiyor."

"Evet, sanırım haklısın."

"Ve Bayan Wilson'ın onuruna özel bir yemek düzenlemeliyiz. Sonuçta o, müstakbel Leydi Osulton. Kızarmış kuzu işimizi görür mü? Yoksa sığır etini mi tercih eder? Duyduğuma göre Amerikalılar sığır etini severmiş, öyle değil mi? Oraya sen gittin. Sen daha iyi bilirsin. Yoksa o kadar çok sığır etinden sıkılmışlar mıdır? Ah, Harold, yemekte ne verelim?"

Harold, beherine baktı. Kabarcıklar sönmüştü. "Bilmiyorum, anne. Sen karar ver." Koruyucu gözlüğünü tekrar gözüne indirerek öne eğildi. Kendi kendine, "Lanet olsun,

buna ne oldu böyle?" diye mırıldandı. "Oysa bir dakika önce kabarıyordu."

O gece Adele handa banyo yaparak sulh yargıcıyla konuştuktan sonra yemek için hazırlanmaya başladı. Geçen üç gün boyunca giydiği, evde dokuma elbiseyi kuşanmak zorunda kalmıştı, ama en azından kendini temiz hissediyordu.

Yatak odasından ayrılarak yemek odasına indi. Gözüne soldaki bir hareketlilik ilişti ve o yöne baktığında Lord Alcester'ın onu karşılamak üzere odanın diğer yanından kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü. Damien ona kolunu uzattı. "İyi akşamlar, Bayan Wilson. Masamız şu tarafta."

Damien da banyo yaparak tıraş olmuştu. Hala nemli olan saçları yüzünden çekilerek arkaya doğru taranmıştı. Şey görünüyordu... Şey...

Farklı.

Adele'e uzaktaki köşede bulunan bir masaya kadar eşlik etti. Masada beyaz bir örtü vardı ve ortasındaki şarap şişesinin yanında, içi taze papatyalarla dolu bir vazo duruyordu. Küçük bir kavanozun içinde mumlar yanıyordu.

Adele, masanın karşısında durarak onu süzdü. "Yeniden medeni insanların arasında ve bu kadar özenle hazırlanmış, güzel bir masaya bakıyor olmanın verdiği mutluluğu tarif bile edemem." Gözlerini kaldırarak Damien'a baktı. "Geçtiğimiz üç gün boyunca her gün tavada pişirilmiş turp ve sığır eti yemek zorunda kaldım."

Damien, anlayışlı bir şekilde başını salladı ve sandalyesini çekmek üzere Adele'in arkasına geçti. "O halde, Bayan Wilson, bu gece sana özlediğin şeyleri sunma şerefine erişmek benim için bir zevk olacak. Buradaki yemeklerin mü-

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kemmel olduğunu bildirmekten mutluluk duyarım. *Her şey* özenle hazırlandı." Adele'in karşısındaki sandalyeye geçti. "Bir şişe şarap isteme cüretinde bulundum. Umarım benimle bir kadeh kaldırırsın."

"Memnuniyetle."

Damien, Adele'in kadehini doldurdu ve ardından kendi kadehini havaya kaldırdı. "Yaşam ve evliliğe."

"Her ikisine de."

Bundan sonraki bir saat boyunca havadan sudan bahsettiler; yemek odasındaki çizimlerden, bulundukları köy ve civar kasabaların nüfusundan, elbette havadan ve Osulton Köşkü'ne en kısa zamanda ulaşmak için izleyebilecekleri yollardan.

Çok geçmeden yemekler servis edildi ve dantelle kaplı pencerelerden sızan pembe akşamüstü güneşi ve odanın rahat ve büyüleyici havası eşliğinde yemeklerine başladılar. Her türlü konuya değindikten sonra ikisine de fark ettirmeden, yavaşça daha kişisel alanlara kayan konuşmaları da bu hoş yemek eşliğinde rahatlamıştı.

Adele, önceki gece uykuya dalışını izlediği bu adam hakkında duyduğu merakı hatırlayarak, "Artık Harold'la nasıl tanıştığımızı bildiğine göre," dedi, "bana biraz da kendinden bahsetmelisin, Lord Alcester. Parmağında bir yüzük taşımıyorsun. Evlilikten bu kadar uzun bir süre boyunca kaçınmayı nasıl başardın?"

Adele bunun cüretkâr bir soru olduğunu biliyordu, ama bu gece pek kendisi gibi hissetmiyordu. Bunun kendi hayatı olmadığını düşünüyordu. Yaşadıkları daha çok "Adele ve Maceraları" adlı kitaptan bir sahneyi andırıyor gibiydi.

Damien, "Seni temin ederim ki, bu hiç de kolay olmadı," dedi. "Halam ve büyükannem benim bir an önce biri-

ne bağlandığımı görmeye can atarlar ve her geçen yıl biraz daha kararlı hale geliyorlar. Halamın annenle mükemmel bir uyum yakalayacağına inanıyorum. Çöpçatanlığı ta kalplerinin derinliklerinde hisseden iki kafadar."

Adele, Damien'ın, görev bilincinin doğuştan beri damarlarına işlendiği bir İngiliz asilzade olarak nasıl bir yaşam sürdüğünü hayal etti. "Sanırım hayattaki asıl amacın bu olmalı, öyle değil mi? İyi bir evlilik yaparak varisler edinmek?"

Yüce Tanrım. Varisler edinmek mi? Adele kendini rezil biri gibi değil, aksine cüretkâr hissediyordu. Belki de şarabı biraz fazla kaçırmıştı.

"Evet, kesinlikle. Açık konuşmak gerekirse, artık bu işe bir el atmam gerekiyor. Yıllar beni gençleştirmiyor." Adele'i sandalyesinde kıvrandıran hınzır bir gülümsemeyle şişeyi alarak onun kadehinin üzerine kaldırdı, ancak Adele eliyle sertçe karşı koydu.

"Hayır, teşekkür ederim. Yeterince içtim. Geri kalanını bitirebilirsiniz."

Damien karşı çıkmadı. Şarabın geri kalanını kendi kadehine doldurarak bir yudum daha aldı. Şaraptan biraz olsun etkilenmişe benzemiyordu. Adele'in tam aksine.

"Beni yanlış anlama," dedi, "Halam ve büyükanneme taparım ve hayatta onları mutlu etmekten daha fazla bir şey isteyemem, ama henüz o kadınla tanışmadım, yani benim..." Durakladı. Aralarında yanmakta olan mumun alevi titreşiyordu. "Bir koca olmayı istememi sağlayacak olan kadınla. Herhangi biriyle evlenerek hayatımın geri kalanını sefil bir halde geçirmek istemiyorum. Bu hiç kimseye bir fayda sağlamaz."

Adele, nişanlısını da bir şekilde bu konuşmaya dâhil

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Scanned by CamScanner

etme ihtiyacı duyarak, "Şey, mutluluk gerçekten de önemli bir ayrıntı," dedi. "Örneğin *Harold*, bana birçok kez tarifsiz mutluluklar yaşattı."

"Gerçekten öyle mi yaptı? Bunların nasıl mutluluklar olduğunu sorabilir miyim? Belki de bu konularda ona danışsam iyi olur. Bana faydalı olabilecek tavsiyelerde bulunabilir gibime geliyor."

Adele bakışlarını, neredeyse ona meydan okuyan Damien'ın gözlerindeki heyecanlı parıltıya dikti. Birdenbire, ikisinin de masaya dirseklerini dayamış olduklarını fark etti. Arkasına yaslandı ve bir kez daha kadehine uzanmaktan kendini alamadı.

"Tavsiyeye ihtiyacınız olduğunu pek sanmıyorum, Lordum. Kadınlar arasındaki şöhretinizin farkındayım." Bu yorumuyla kendini bile şaşırtmıştı.

"Öyle mi dersin? Bu tür şeyleri nerede duydun sen öyle? Böyle haberler Amerika'ya kadar ulaşır mı?"

"Kız kardeşim söyledi. Bana Harold henüz Amerika'dayken yazdığı bir mektupta senden bahsetti."

"Pekâlâ." Şarabından büyük bir yudum aldıktan sonra olağan bir şekilde omuz silkti.

Adele bazı yönlerden şaşkına dönmüş, ancak diğer yönlerden hiç de şaşırmamış bir halde, "İnkâr etmiyorsun," dedi. Lord Alcester hangi davranışın uygun, hangisinin uygunsuz olduğunu pek de önemsemiyor gibiydi. Adele'in daha önce tanıştığı hiç kimseye benzemiyordu.

"Hayır, inkâr etmiyorum, çünkü söylenenlerin hepsi doğru. Ben Londra'daki en büyük hergelelerden biriyim, şüphesiz. Benimle olan mesafeni korusan iyi edersin."

Hayranlık uyandırıcı bir ihtişamla gülümsedi ve bum! Her şey bir anda oluvermişti işte. Kız kardeşinin Adele'e

tarif ettiği ve kendisinin de bu geceye kadar birçok kez şahit olduğu o kalpleri çarptıran albeni tam anlamıyla ortaya çıkmıştı. Erkekler konusunda son derece deneyimsiz olan Adele'in bile fark edebildiği bütün o tatlı, baştan çıkarıcı ihtişam. Damien'a kötü şöhretini kazandıran o özelliğin ta kendisi. Adele ona bakarken düşünceleri tuhaf bir biçimde hoşnutluk veren, baş döndürücü bir sisle kaplanmıştı.

Garson geri gelerek masadaki boş tabakları aldı. Garson gittiğinde Adele, kalbinin şaşırtıcı bir hızla çarpmakta olduğunu fark etti. Damarlarında kendisine hiç de tanıdık gelmeyen bir ürperti dolanıyordu.

Ve bundan hiç hoşlanmamıştı.

Bedeninin Lord Alcester'a verdiği tepki karşısında afallayan Adele, düşüncelerindeki sis perdesini sertçe araladı ve daha önce konuşmakta oldukları konuya odaklandı. Dinginliğini geri kazanmaya çalışarak, "Belki de henüz doğru kadınla karşılaşmadığın için evlenmedin," dedi. "Onu bulduğun zaman her şey kendiliğinden gerçekleşecek ve sen kötü şöhretini bir kenara bırakarak aradığın mutluluğa kavuşacaksın."

Damien'ın âdem elmasının hareket ettiğini gördü. Adam kısık ve kırçıllı bir sesle, "Emin değilim," diye yanıtladı. "Venüs'ün ta kendisiyle bile karşılaşsam, Bayan Wilson, gerçek mutluluğu tadabileceğimden emin değilim."

Adele bu beklenmedik açıklama karşısında irkilmiş ve ne demek istediğini merak eder bir halde masanın diğer tarafında oturan adama baktı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Damien bir ya da iki dakika boyunca hiçbir şey söylemedi ve sonra uzun parmaklarını masaya vurmaya başladı. "Böyle düşünmemin geçerli bir sebebi yok, Bayan Wilson."

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Garson o anda tekrar masaya gelerek tatlı isteyip istemediklerini sordu—kremalı elma tatlısı.

Lord Alcester sandalyesinde geriye yaslandı. "Elma kulağa lezzetli geliyor."

Adele, boş bir ifadeyle ona bakmakta olduğunu fark etti. "Hayır... hayır teşekkür ederim. Bir lokma daha yiyebileceğimi zannetmiyorum."

"Çay? Kahve?"

Adele başını iki yana salladı. Garson yanlarından uzaklaştı. Lord Alcester iki elini de uyluklarının üzerine yerleştirdi. "Yemeğiniz son bulmuşa benziyor."

Adele gerçekten daha fazla yiyemeyecek olmasına rağmen yemeğin sonra ermesini istemiyordu. Onunla biraz daha konuşmak istiyordu. Ancak adaba uygun davranış kuralları—ve kafasının içindeki mantıklı ikaz sesi—ona nazikçe teşekkür ederek iyi geceler dilemesi gerektiğini hatırlıyordu.

Damien, Adele'in sandalyesinden kalkmasına yardım etti. "Yarın güne erken başlayacağız," dedi, "ve hava şartları izin verirse ertesi günün öğlen vaktinde annenle buluşacağız. Yedi senin için çok mu erken olur?"

"Yedi uygun. Teşekkür ederim, Damien, bütün yaptıkların için."

Adele böyle bir boşboğazlık etmemesi gerektiği halde, onun vaftiz adını kullandığını çok geç fark etti. Dikkatinin dağınıklığını bir kez daha şaraba bağlayarak, Lord'un bunu çoktan fark ettiğini bildiği halde, aksinin olduğunu umdu.

Damien'ın bakışları samimiydi. Baştan çıkarıcılık artık yok olmuştu. "Benim için bir zevkti, Bayan Wilson."

Adele, Damien'ın konuşmayı tekrar saygıdeğer bir noktaya getirmesi karşısında rahatlayarak—çünkü kendisi bu

konuda son derece başarısız olmuştu—son bir kez daha gülümsedi ve sonra huzursuz bir halde odasına çekildi.

Damien o gece yatağında uzanarak kollarını kaldırıp, başının altına soktu ve gözlerini tavana dikerek bir haftadan az bir süre önce Harold'la aralarında geçen konuşmayı hatırladı...

"Sana daha önce hiç tavsiyede bulunmadım, Damien. Tanrı biliyor ki genellikle bunun tam tersi olur. Bunu düşünürken bile kendimi sarsak ve beceriksizin tekiymişim gibi hissediyorum, ama beni dinlemelisin: Alacaklıların son zamanlarda gittikçe daha da saldırgan olmaya başladılar ve işler gelebileceği en kötü noktaya gelmiş durumda. Belki de kendine bir gelin arama zamanın gelmiştir."

Damien, karşısına böyle bir şey çıkacağını biliyordu. Kendisi de bu konuyu bir süredir düşünmeye başlamıştı. "Zengin bir gelin demek istiyorsun."

"Bu senin için çok da zor olmamalı. Kadınlara karşı olan onca çekiciliğinle, yani. Demek istediğim, ben bile yapabildiysem..."

Damien, "Amerika'ya gitmem gerektiğini düşünüyorsun," demişti.

"Evet, aynen öyle düşünüyorum."

"Ama bu türden çıkar evlilikleri hakkında neler düşündüğümü biliyorsun."

Harold birden kaskatı kesilmişti. "Maalesef, en yakın arkadaşın olarak seni bütün düzmece evliliklerin tıpkı ebeveynlerinin evliliği gibi kötü sonuçlanmayacağı konusunda ikna etmek benim görevim. Bazıları gayet yolunda gidebilir. Benimkinin öyle olacağından eminim."

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Damien ona, "Hiçbir şeyi şansa bırakmamayı tercih ederim," demişti.

Harold sandalyesine gömülmüştü. "Her şey bir yana, Damien, maddi durumunun ne kadar kötüleştiğinin farkındayım ve bu konuşmanın asıl amacı da bunu vurgulamak. Bugün köşke başka bir alacaklı daha geldi..."

Göğsünde bir ağırlık hisseden Damien yatakta diğer yanına döndü. Kuzeninin önerisini bir kez daha gözden geçirdi. Amerika'da Adele Wilson gibi başka kadınlar da varsa, belki de bu öneriyi değerlendirmeliydi. Bunun bir yığın sorunu bir anda çözeceğinden emindi. Mesela para sorunlarını.

Ve bugünden sonra hayatına başka sorunlar da eklenmişti. Damien bu gece boyunca kendini birçok kez, masanın karşısında oturan Adele'e barakada yaptığı gibi hayranlıkla bakarken yakalamakla kalmamış, bir de onu kendisi için istediğini düşünüp durmuştu. Adele ne kadar da mükemmel bir kadındı. Aradığı mükemmel kadın. Damien'ın annesine hiç benzemiyordu.

Damien bencilce, Harold'ın Adele'i gerçekte ne kadar istediğini düşündü. Onu kaybettiği takdirde ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrayabilirdi ki? Bu acele nişanı körükleyen şey Adele'in babasının kimya deneylerine gösterdiği ilgi olabilir miydi? Yoksa Harold hayatında ilk kez âşık mı olmuştu? Damien artık Adele'le tanıştığı ve onun hem iç, hem de dış güzelliğinin her yönünü keşfetme fırsatı bulduğu için bunun hiç de olanaksız olmadığını biliyordu.

Damien kendi düşünceleri karşısında başını iki yana salladı. Böyle bir şeyi aklına bile getirmemiş olması gerekirdi. Harold'ın mutluluğu onun için çok önemliydi. Hatta bazen

gereğinden fazla önemli olabiliyordu. Herkes ona aynı şeyi söyleyip dururdu.

Ancak Harold'a karşı hissettiği bağlılığı bir kenara bıraktığında, Adele hakkındaki düşünceleri birer ok gibi fırlayarak geri döndü. Onun yatağında yatışını hayal etti. Gidip ona bir ihtiyacı olup olmadığını sormak istedi. Gitse ne olurdu ki? Orada çok uzun kalır mıydı? Adele kendisini görmekten mutluluk duyar mıydı?

Alnını ellerinin arasına aldı ve gözlerini sıkıca kapayarak sesli bir şekilde küfretti. "Aksi şeytan." Ona, karşı konulamaz bir hızla bağlanıyordu.

Beni göndermemeliydin, Harold. Beni göndermemeliydin...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Scanned by CamScanner

Dördüncü Bölüm

Damien gece yarısı bir çığlık sesine uyandı ve daha uyandığını bile fark edemeden hızla yatağından kalkarak koridora çıktı. Ardından gelen bir diğer çığlık havayı yardı; bir kadın, "Çık dışarı!" diye bağırıyordu.

Damarlarında hızla yayılan adrenalinle birlikte Adele'in odasına koşarak kapı tokmağını kurcaladı, ancak kapı kilitliydi. Kapı sonunda pes ederek ardındaki duvara çarpıp geri dönene dek omzuyla kapıya tekrar tekrar vurdu.

Damien, ay ışığıyla aydınlanan odayı iki hızlı adımla geçerek yatakta debelenen Adele'i yakaladı. Ellerini onun kollarına sardı. "Adele, benim."

Adele yatakta doğrularak onu itti ve Damien kendini korumak için kollarını yukarı kaldırana dek onun yüzüne, omuzlarına, kollarına vurmaya başladı.

"Adele, benim, Damien. Uyan!"

Adele ona birkaç saniye daha vurmaya devam etti ve sonra ansızın durdu. Son derece hareketsiz bir biçimde yatağında oturarak bakışlarını ona dikti ve Damien o anda koridordan yaklaşmakta olan ayak sesleri ve bağırışmaları fark etti.

Tekrar Adele'in kollarını yakaladı. "Sadece bir rüyaydı."

Adele bakışlarını kıpırdatmadan, ona bakmaya devam etti. Damien onun pencereden süzülen loş ay ışığında aydınlanan yüzünü ve gözlerindeki dehşet ifadesini gördü. Adele başını eğerek yüzünü ellerine gömdü. "Tanrı'ya şükür."

Başını Damien'ın omzuna dayamak üzere öne doğru eğildi ve Damien o anda onu kucağına çekerek kollarıyla sarmalamak ve duyduğu dehşeti gidermek adına dudaklarını onunkine bastırmak için son derece rahatsız edici bir istek duydu. Huzursuzlanarak gözlerini birkaç kez kırpıştırdı.

Damien başkalarının da arkasındaki kapı eşiğinde durmakta olduğunu hissetti ve koridorda ilerleyerek, sonunda odaya giren ayak seslerini işitti.

Bir erkek sesi, "İyi misiniz, bayan?" diye sordu. "Bu adamı tanıyor musunuz?"

Adele hâlâ titrerken, Damien bu soruyu soranın kim olduğuna bakmak için arkasına dönmeye bile tenezzül etmedi. Yapabildiği tek şey yatağın kenarına oturarak ona elinden gelen tek şekilde dokunmaktı. Bir eliyle Adele'in başını okşayarak diğer elini kadının nemli sırtında gezdirmeye başladı.

Adele başıyla onaylayarak arkasına yaslandı. Bir eliyle yüzündeki teri sildi. "Evet, onu tanıyorum. Üzgünüm. Sizleri bu şekilde rahatsız etmek istememiştim."

"Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, yine de teşekkür ederim." Damien'ın gözlerine baktı. "Bu adam benim koruyucumdur."

Odaya önce meraklı bir sessizlik, sonra da fısıltılar yayıldı.

Adele titrek bir sesle, "Artık odalarınıza geri dönebilir-

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

siniz," dedi. "Sizi uyandırdığım için bir kez daha özür dilerim."

Etraflarına toplananlar fısıltılar eşliğinde isteksizce kapıdan çıkmaya başladılar. Damien bütün bu süre boyunca gözlerini Adele'den ayırmamıştı. Adele'in nefesi düzene girmeye başladı ve bir kez daha yüzünü ıslatan teri sildi.

Damien da odasına gitmek üzere isteksizce ayağa kalktı—*çünkü böyle yapması gerekirdi*—ama Adele birden kolunu yakaladığında durmak zorunda kaldı. Adele'in eli sıkılmış ve avucu terden sırılsıklam olmuştu.

Damien loş ay ışığında bakışlarını indirerek Adele'e baktı ve göğsü dehşet içinde inip kalkmaya başladı. Sonuçta kazandığı kötü şöhrette biraz olsun doğruluk payı bulunuyordu. Güzel kadınlarla sevişmekten hoşlanırdı ve cinsel dürtüleri şu anda son derece uyarılmış durumdaydı; çünkü Adele hiç de abartılı olmayan bir tabirle, son derece güzel bir kadındı. Güzelden de fazlasıydı. Zarif bir canlılık, tazelik ve masumiyeti vardı. Harold'ın yanıltıcı betimlemelerine hiç de benzemiyordu.

Damien bir kez daha kolunu tutan zarif ele baktı ve Adele'in sıcak parmaklarını hissetti. Kendisini durdurduğu için *memnundu. Memnun*. Çünkü oradan ayrılmak istemiyordu.

Ama bu memnuniyet neredeyse aynı anda endişeye dönüştü, çünkü Damien kendini bir kez daha, Harold'ın ona karşı hissettiği gerçek duyguları sorgularken bulmuştu. Onu kaybettiği için *o kadar da* büyük bir hayal kırıklığına uğramazdı, değil mi?

Bu bencilce bir düşünceydi. Bu çekime derhal bir nokta koyarak odadan ayrılmadığı takdirde işler karmaşık bir hal alacağa benziyordu.

Adele yalvaran gözlerini Damien'a doğru kaldırdı. "Lütfen gitme."

Damien başını iki yana salladı. Adele kime, ne söylediğinin farkında değildi. Karşısında tartışmalı şöhreti olan bir adam duruyordu. Onu arzulayan bir adam. Kendisine bu kadar güvenmesi çok yersizdi.

Adele, "Lütfen kal, Damien," dedi. "Yalnız kalmak istemiyorum."

Aksi şeytan. Damien'ın arzuları kabarıyordu ve düşünebildiği tek şey vardı: *Hangi Harold?* Adele'in terden sırılsıklam olmuş teni parıldıyor ve kendisine yatak odasında kalması için adeta yalvarıyordu. Adele ne kadar tehlikeli bir ateşi canlandırmakta olduğunun farkında değildi.

Bakışları Adele'in iç gömleğine ve boynunun pürüzsüz kıvrımına kayan Damien, çenesini sıktı. Yapacağı bir düşüncesizliği Harold'a açıklamak zorunda kaldığını hayal etti. Harold'ın vereceği tepkiyi hayal etti. İçinde derin ve acı veren bir sızı hissetti; geçmişten, sadece dokuz yaşındayken yaşadığı bir olaydan gelen o acılı sızı.

Damien babasının, ona annesinin—yani kendi karısının—neler yapmakta olduğunu ve nereye gittiğini açıklarken yüzünün aldığı ifadeyi hatırladı. Babasının hıçkırıkları ve gözyaşlarını hatırladı. Uzun zaman sonra, babasıyla annesi toprağa verilirken kendi akıttığı gözyaşlarını da hatırladı.

Hayır. Damien böyle bir şey yapamazdı.

Sonra Adele'in kucağına koyduğu ellerini sıkmakta olduğunu ve gördüğü kâbus yüzünden hâlâ korkmakta olduğunu fark etti. İçinde kabaran bir şefkat duygusu hissetti ve bütün dikkatini bu duyguya yöneltmeye çabaladı.

Zorlukla yutkundu ve kendi kendine Adele'in korkuları-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Scanned by CamScanner

nı gidermeye çalışacağını, ama hiçbir koşulda geceyi onunla aynı odada geçirmeyeceğini söyledi. Ne vicdanı, ne de namusu buna izin verirdi.

Adele hâlâ Lord Alcester'ın cevabını beklediği sırada ay ışığı pencerelerden içeri süzülmeye devam ediyor ve odaya acayip, esrarengiz bir ışıltı yayıyordu. Başını kaldırmış, bakışlarını önünde gömleksiz bir halde duran adama dikmişti.

Zihninde, daha önce Paris'teki çıplak adamların heykellerine bakarken olduğu gibi, kapıldığı boş umutlara dair hatıralar dolanıyordu. Onu mest eden o kaslı kıvrımları, geniş omuzları ve ustalıkla yontulmuş yüzleri hatırladı. Göz kamaştırıcı vücuduyla karşısında durmakta olan Damien, o heykellerden farksızdı. Bir tanrı bile olabilirdi. Ya da kusursuz bir sanat eseri.

Adele'in gözleri, Damien'ın karnındaki dalgalı kasları taradı ve ardından hayretle üst kollarındaki adaleleri süzdü. Bedenine şaşırtıcı bir zevk ürpertisi yayıldı. Karşısında duran bu gerçek, kanlı canlı adam, taş bir heykelden çok daha tahrik edici görünüyordu.

Adele'in masumiyeti, varlığının üst yüzeyine çıkarak birden parlayıverdi ve Adele bir kez daha kendisi ve hayat hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etti. Bugünden önce cinsel arzular ve bu arzuların yoğunluğunun bir insana nasıl fiziksel acı çektirebileceği hakkında uzaktan yakından bir bilgiye sahip değildi. Arzunun gerçek anlamını bilmiyordu. Bir baton şekerin verdiği his, bu arzuyla kıyaslanamazdı bile.

Karşısında duran muhteşem erkeklik abidesi yüzünden başı döndü ve ani bir şekilde içini çekerek düşüncelerini toparlamayı denedi. Damien'a, "Yalnız *kalamam*," dedi.

Birkaç uygunsuz saniye sonra Damien, bakışlarını indirerek Adele'e baktı. Sonunda konuşmaya başladığında sesi alçak ve derinden geliyordu. "Bu doğru olmaz, Adele."

Adele onun, ikisinin de hayatlarını çerçevesinde yaşadıkları, kendisi gibi bekâr bir bayanın gece vakti handa kaldığı odasına bir erkek aldığı dedikodusunun düzeltilemez zararlara yol açacağını söyleyen katı kurallardan mı, yoksa daha belirgin bir şeyden mi bahsettiğini bilmiyordu. Daha kişisel bir şeyden. Dile getirilmeyen bir şeyden. Yemekte birbirlerine bu kadar açık bir şekilde davranmış olmalarıyla ilgisi olan bir şeyden.

Adele sadece o anda ihtiyaç duyduğu şeyi düşünerek, "Umurumda bile değil," dedi. Ona ihtiyacı vardı. Onun korumasına ihtiyacı vardı. Ve dinginliğine.

Adele birdenbire yeniden Damien'ın kolunu kavradığını fark etti. Parmaklarını onun kollarındaki sıkı kas dokusunun üzerinde gezdirmek istiyor, ancak bu dürtüsüne direniyordu. Adele hayatında ikinci kez çok istediği bir şeye karşı mücadele etmek zorunda kalıyordu; almasının yanlış olacağı bir şeye.

Damien yatağın kenarına oturdu ve Adele'in parmaklarını nazikçe kolundan ayırarak yeniden kucağına yerleştirdi. Ona başını yastığa koyarak örtüyü yukarı çektiğinde her şeyin yoluna gireceğini söyleyecekti. Adele çocukken kâbus gördüğünde annesi ona hep böyle söylerdi.

Ama Damien böyle bir şey söylemedi. Bunun yerine, "Rüyanda ne gördün?" diye sordu.

Adele, dudaklarını ıslattı. "Onun geri geldiğini gördüm."

"Seni kaçıran haydutun mu?"

"Evet. Beni yatağımdan çekerek çıkardı ve o geceden sonra hiç uyuyamadım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Scanned by CamScanner

Damien, "O adam geri falan gelmeyecek," dedi. "Bundan emin olabilirsin."

Adele, kucağında duran ellerine bakarak başını salladı. "Biliyorum. En azından aklım biliyor, ama rüya görürken her şey yeniden capcanlı oluyor. Ne zaman rahatça uykuya dalabilecek kadar güvende hissedeceğim?"

Damien ellerini onunkilere sardı. "Zorlu bir sınavdan geçtin ve bu şekilde hissetmen çok doğal. Ama hepsi geçecek. Her gün yatağında güvenli bir şekilde uyandığında, bir parça daha rahatlayacaksın."

"Sence ne kadar sürer?"

"Bunu söylemek zor, Adele."

Bir şekilde birbirlerinin vaftiz adlarını kullanma gibi bir alışkanlık edinmişlerdi. Adele bunun uygun bir davranış olmadığını biliyordu, ama o anda neyin uygun olup neyin olmadığını tahayyül edebilecek durumda değildi.

Adele çatlak bir sesle, "Ama kendimi çok bitkin hissediyorum," dedi.

Damien'ın büyük, sıcak eli Adele'in yanağını okşadı. Adele kendine engel olamadan elini onunkinin üzerine koydu ve Damien'ın, teninde bıraktığı yumuşacık hissin ve ellerinin güçlü kemiklerinin zevkine vardı.

Kalbi kendisiyle yarış edercesine çarpıyor ve bu sefer bambaşka bir tehlikeyle dans ediyor olmasına rağmen Adele, işte *şimdi* kendini güvende hissediyordu. Kadınları cezp etmekten son derece zevk alan haşin, vahşi ve hiddetli bir adamın karşısında birdenbire baştan çıkarıcı bir kadın rolüne bürünüvermişti.

Adele daha önce hiç buna benzer bir şey yapmamıştı. Böylesine bilinmez sulara balıklama dalan, hep kız kardeş-

leri olmuştu, Adele değil. O asla edepsizlik yapmayan, duyarlı ve makul Adele Wilson'dı.

Damien yanağını okşamaya devam eder ve onun bedeninde aç ve yabancı özlemler uyandırırken Adele başka birinin—belki de pervasız bir maceracının—bedeninde sanıyormuş gibi hissederek gözlerini kapadı. Bu özlemlerin kendisini nerelere sürükleyeceğini bilmiyordu.

Damien'ın durmasını istemiyor, ancak bunun her an gerçekleşeceğini biliyordu. Çünkü bu yanlıştı. *Yanlış, yanlış, yanlış.* Ve ikisi de bunun farkındaydı.

Ah, kendini ne kadar da iyi hissediyordu! Ve Damien durduğunda, yine aynı ölçüde yoksun hissedeceğinin de farkındaydı.

Damien elini çabucak Adele'in elinin altından çekti. "Adele, yapma."

Bu açık bir uyarıydı.

Adele sanki yüzüne bir bardak su atılmış gibi hissederek, "Üzgünüm," diye yanıtladı. Şefkata muhtaç bir kadın gibi onun eline böylesine sarılmamalıydı. Damien'ın ona şefkat ve anlayış sunmak gibi bir niyeti yoktu, ama Adele yine de ondan daha fazlasını istemekten çekinmemişti.

Adele kendini, Harold'ı düşünmeye zorladı. Harold'la nişanlıydı. Harold'la evlenmek istiyordu.

"Sadece biraz mutsuzum," dedi. "Hepsi bu. Ve korkuyorum."

"Uyuman gerekiyor." Damien bunu, Adele'in az önceki davranışlarını açıklar nitelikte bir ses tonuyla söylemişti.

Adele, Damien'ın gitmek üzere olduğunu biliyordu; tıpkı yapması gerektiği gibi. Bütün gece onunla birlikte kalamazdı.

Damien sanki hâlâ ne yapıp yapmaması gerektiğiyle mü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Scanned by CamScanner

cadele ediyormuş gibi ona bakmaya devam etti ve ardından elini Adele'in koluna koydu. "Biraz dinlenmeye çalış. Bu gece hiç kimse sana zarar veremez."

Adele midesinin kaygıyla düğümlendiğini hissetti. "Kalmayacak mısın?"

Adele, Damien'ın orada kalma konusundaki isteksizliğinin sadece adab—ı muaşeretten kaynaklanmadığı konusunda belirgin bir hisse kapılmıştı. O dile getirilmeyen şey, bir kez daha ortaya çıkmıştı…

Damien ayağa kalkarak, "Güvendesin," dedi. "Tek gözüm açık bir halde, koridorda uyuyor olacağım."

Adele sırf bunu yapmak zorunda olduğu için başını salladı, ama elleri hâlâ titriyordu.

Damien kapıya doğru yürüyerek tokmağı kavradı, ama tokmak birden yerinden çıkıverdi. Kapıyı yerinden oynatmaya çalıştı. Menteşelerden biri gürültüyle yere düştü.

Adele irkilerek derhal yerinde doğruldu. "Kapanmıyor mu?"

"Hayır."

Artık Adele'in bir bahanesi vardı. "Kapımda kilit yokken uyuyamam."

Damien, başını kaldırarak kısa bir süre için Adele'e baktı. Bundan hiç hoşnut değildi. Dikkatini bir kez daha kırılmış kapıya yönelterek onu ileri geri oynattı ve başını iki yana salladı. "Yeni bir menteşe gerekecek."

"Menteşe mi?"

Damien'ın sesi alçak ve kontrollüydü. "Benim odamda uyuyabilirsin."

"Ama—"

"Ama yok. Gel." Damien odanın karşı tarafından, Adele'e elini uzattı.

Adele onun söylediklerini yapmaktan başka bir çaresi olmadığını biliyordu ve birdenbire Damien'ı barakada ilk kez gördüğünde hissettiklerini hatırladı. O anda Damien'a karşı çıkmak olanaksızdı. Şu anda da Damien'a karşı çıkmak olanaksızdı. Gergindi ve onunla tartışacak durumda değildi, ancak Adele bunun nedenini tam olarak anlayamıyordu. Damien hakkında hiçbir şeyi tam olarak anlayamıyordu.

Adele kayıtsız bir şekilde, çıplak ayaklarıyla yere basarak Damien'ın yanına gitti. Damien elini Adele'in bel kıvrımına koyarak ona, koridorun sonundaki kendi odasına kadar eşlik etti. Geçmesi için kapıyı açtığında Adele yavaşça içeri girerek etrafı süzdü.

Burası bir erkeğin yatak odasıydı; yani Lord Alcester'ın giyindiği ve tıraş olduğu oda. Odanın içi uyku kokuyordu.

Adele'in bakışları, üzerindeki örtüleri kırışmış bir halde yere sarkan yatağa doğru kaydı. Yastıkta bir çukurluk vardı. Damien'ın giysileri köşedeki bir sandalyenin üzerine fırlatılmıştı. Yatağın başındaki komodinin üzerinde boş bir brendi bardağı duruyordu. Adele bardağın dibindeki amber renkli sıvıdan arta kalanları görebiliyordu.

Bakışlarını bir kez daha dağınık yatağa çevirdi. Bedenine sızlayan bir ürperti yayıldı. O yatağa uzanacak ve Damien'ın az önce uyumakta olduğu yastığa başını dayayacaktı.

Damien örtüleri çekiştirerek yatağı düzenlemek için Adele'in yanından geçerken, "Burada güvende olacaksın," dedi. "Kapının kilidi sağlam, pencereninki de öyle. Yatağın altında da kimsecikler yok." Yine de emin olmak için yatağın altını kontrol etti. "Sabaha kadar etrafı dinliyor olacağım."

Sandalyeye doğru giderek yemekte giydiği gömleği aldı

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve çabucak üzerine geçirdi. Bunu yaptıktan sonra biraz olsun rahatlamıştı, ama Adele'e karşı hâlâ biraz gergin ve sabırsızca davranıyordu.

Adele, Damien'ın kendisi için yaptıklarını önemsemiyormuş gibi görünmemek için, "Teşekkür ederim," dedi. Ama yine de gitmemesini tercih ederdi.

Damien, kapıya doğru ilerledi ve bir anlığına durakladı. "Burada güvende olacaksın, Adele. Söz veriyorum."

Başka tek bir kelime daha etmeden dışarı çıktı ve Adele'i odada yalnız başına bıraktı.

Adele, odanın ortasında hareketsiz bir biçimde durarak Damien'ın koridorda uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Bir saniye sonra her şey yeniden sessizliğe gömülmüştü.

Adele kapıya yanaşarak anahtarı çevirdi. Damien'ın hâlâ yakınında olduğunu kendine hatırlatarak yatağa gitti ve örtüleri açtı. Üzerine düşen ay ışığıyla aydınlanan çarşafa baktı; biraz önce üzerinde uyuyan kişi tarafından yer yer kırıştırılmış olan çarşafa. Zorlukla yutkunarak yatağa girdi ve ağır örtüleri üzerine çekerek kollarını dışarı çıkardı.

Biraz önce Damien'ın bacaklarının bulunduğu bölgeler hâlâ sıcaktı. Adele sırt üstü uzanarak gözlerini tavana dikti ve ardından yan tarafa dönerek gözlerini kapadı. Damien'ın misk kokan, erkeksi kokusu Adele'in bilincine işledi ve duyularının arasında dalgalandı.

Adele yüzünü yumuşak, kuş tüyü yastığa bastırdı ve derin bir nefes alarak ciğerlerini, daha fazlasını alamayacak hale gelene kadar onun kokusuyla doldurdu. Bunu, sonunda tatmin olarak uykuya dalana dek tekrarladı.

Ancak uykusu çok kısa sürdü. Gecenin geri kalanı telaşlı ve korkutucu uyanışlarla dolu, gergin bir maceraya dönüştü.

Beşinci Bölüm

Adele ertesi sabah uykusuzluktan yanan gözleriyle merdivenlerden aşağıya indi. Doğrudan yemek odasına geçti. Lord Alcester bir önceki gece paylaştıkları masadan kalkarak onu karşılamak üzere odanın diğer tarafına yürüdü.

Adele şaşırtıcı ve titrek bir ürperti eşliğinde Damien'ın bir gece önce yatak odasında nasıl göründüğünü hatırladı—ay ışığında vücut bulan, gerçek dışı bir tanrı gibi. Güçlü ve alımlı.

Adele huzursuz edici bir beklenti içinde Damien'ın bu sabah da dün geceki kadar alımlı göründüğünü düşündü. Geçen birkaç gün boyunca giydiği aynı gömlek, yelek, dar binici pantolonu ve siyah botları giymişti, ama bugün Adele onun gücü ve boyutlarının biraz daha farkındaydı. Önceki gece bunu kendi gözleriyle görmüştü.

Damien sakin bir sesle, başını hafifçe eğerek, "Günaydın, Bayan Wilson," dedi.

Adele onun eski resmi tavrına geri dönerek kendisine, "Bayan Wilson," diye hitap etmesi karşısında hayal kırıklı-

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve çabucak üzerine geçirdi. Bunu yaptıktan sonra biraz olsun rahatlamıştı, ama Adele'e karşı hâlâ biraz gergin ve sabırsızca davranıyordu.

Adele, Damien'ın kendisi için yaptıklarını önemsemiyormuş gibi görünmemek için, "Teşekkür ederim," dedi. Ama yine de gitmemesini tercih ederdi.

Damien, kapıya doğru ilerledi ve bir anlığına durakladı. "Burada güvende olacaksın, Adele. Söz veriyorum."

Başka tek bir kelime daha etmeden dışarı çıktı ve Adele'i odada yalnız başına bıraktı.

Adele, odanın ortasında hareketsiz bir biçimde durarak Damien'ın koridorda uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Bir saniye sonra her şey yeniden sessizliğe gömülmüştü.

Adele kapıya yanaşarak anahtarı çevirdi. Damien'ın hâlâ yakınında olduğunu kendine hatırlatarak yatağa gitti ve örtüleri açtı. Üzerine düşen ay ışığıyla aydınlanan çarşafa baktı; biraz önce üzerinde uyuyan kişi tarafından yer yer kırıştırılmış olan çarşafa. Zorlukla yutkunarak yatağa girdi ve ağır örtüleri üzerine çekerek kollarını dışarı çıkardı.

Biraz önce Damien'ın bacaklarının bulunduğu bölgeler hâlâ sıcaktı. Adele sırt üstü uzanarak gözlerini tavana dikti ve ardından yan tarafa dönerek gözlerini kapadı. Damien'ın misk kokan, erkeksi kokusu Adele'in bilincine işledi ve duyularının arasında dalgalandı.

Adele yüzünü yumuşak, kuş tüyü yastığa bastırdı ve derin bir nefes alarak ciğerlerini, daha fazlasını alamayacak hale gelene kadar onun kokusuyla doldurdu. Bunu, sonunda tatmin olarak uykuya dalana dek tekrarladı.

Ancak uykusu çok kısa sürdü. Gecenin geri kalanı telaşlı ve korkutucu uyanışlarla dolu, gergin bir maceraya dönüştü.

Beşinci Bölüm

Adele ertesi sabah uykusuzluktan yanan gözleriyle merdivenlerden aşağıya indi. Doğrudan yemek odasına geçti. Lord Alcester bir önceki gece paylaştıkları masadan kalkarak onu karşılamak üzere odanın diğer tarafına yürüdü.

Adele şaşırtıcı ve titrek bir ürperti eşliğinde Damien'ın bir gece önce yatak odasında nasıl göründüğünü hatırladı— ay ışığında vücut bulan, gerçek dışı bir tanrı gibi. Güçlü ve alımlı.

Adele huzursuz edici bir beklenti içinde Damien'ın bu sabah da dün geceki kadar alımlı göründüğünü düşündü. Geçen birkaç gün boyunca giydiği aynı gömlek, yelek, dar binici pantolonu ve siyah botları giymişti, ama bugün Adele onun gücü ve boyutlarının biraz daha farkındaydı. Önceki gece bunu kendi gözleriyle görmüştü.

Damien sakin bir sesle, başını hafifçe eğerek, "Günaydın, Bayan Wilson," dedi.

Adele onun eski resmi tavrına geri dönerek kendisine, "Bayan Wilson," diye hitap etmesi karşısında hayal kırıklı-

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğına uğradığını inkâr edemezdi. Ama bunun en iyisi olacağı aşikârdı.

Damien ona masaya kadar eşlik etti. Sandalyelerine oturduklarında, "Dün gece uyuyabildin mi?" dedi.

"Pek sayılmaz."

Damien'ın göğsü, sanki bir şekilde Adele'in beklentilerini karşılayamamış gibi bir tavırla aldığı derin nefes eşliğinde kabardı. "Annene kavuşmak ve sonunda Osulton Köşkü'ne varmak seni şüphesiz ki memnun edecek. Bu sabah ondan bir telgraf geldi." Damien cebine uzanarak oradan çıkardığı kâğıdı masanın diğer yanında oturan Adele'e uzattı. Adele, kâğıttaki yazanları çabucak okudu.

Güvende olduğuna çok sevindim stop
Yakında bunu kutlayacağız stop
Sevgiler Annen stop

Bu kelimeler üzerine Adele'in içi biraz olsun rahatladı. Bu, ufak da olsa gerçeklikle kurduğu bir bağlantıydı; Adele'e gerçek yaşamını hatırlatan bir bağlantı. Telgrafı iki kez daha okudu ve sonra bakışlarını kaldırarak Damien'ın dikkatle kendisine bakmakta olan endişeli gözleri ve çatılmış kaşlarıyla karşılaştı. Karanlık bakışları onu esir alıyor ve nabzını korku verici derecede hızlandırıyordu.

Adele, "Ne oldu?" diye sordu.

"Dün gece beklentilerini karşılayamadıysam, özür dilerim. Bu bağışlanamaz bir hataydı."

Damien'ın bu kadar samimi ve içten bir özrü dile getiren sesindeki nezaket, Adele'i afallattı. Ona verecek bir yanıt bulabilmek için uğraşması gerekti.

"Beklentilerimi karşıladın. Bana çok yardımcı oldun."

"Sadece nazik davranmaya çalışıyorsun. Gerçek şu ki, sen korkudan çılgına dönmüş bir haldeyken ben kalkıp seni yalnız bıraktım. Bana uyuyamadığını söylediğinde seni dinlemeliydim. Dün gece bana koruyucun olduğumu söyledin, ama ben aksi bir köpek gibi davranarak seni yalnız başına bırakırken pek de koruyucu gibi davranmadım."

Adele başını merak içinde yana eğdi ve düşünmeden konuşmaya başladı. "O halde *neden* aksi davrandın, Damien? Sana karşı yanlış bir şey mi yaptım?"

Damien gözlerini, masanın karşı tarafındaki Adele'e dikti.

Adele bu soruyu neden sesinde, sanki aralarında yavaşça belirmeye başlayan—ve Damien'ın huysuzluğunun asıl nedeni olduğundan şüphelendiği—uygunsuz bir şeyler olabileceğinden habersizmiş gibi kasıtlı bir masumiyet tınısıyla sorduğunu bilmiyordu.

Topu Damien'a atarak, sezmekte olduğu çekimin gerçekliğinden emin olmak istemişti. Bunu resmileştirmesi için ona meydan okuyordu.

Garson yanlarına gelerek ikisine de birer fincan kahve doldurdu. Damien soruyu yanıtlamasına gerek kalmadığı düşüncesiyle rahatlayarak, sandalyesinde geriye yaslandı.

Ancak garson gider gitmez, cevaplanmamış olan soru havada asılı olduğu yerde salınmaya devam etti. Bu soru cevapsız kalamazdı. Çünkü cevaplanmadığı gerçeği bile bir şeylerin yolunda gitmediğini kanıtlardı.

Damien'ın bakışları huzursuzca odada dolandı ve Adele onun bir kez daha durumdan hoşnutsuzluk duyduğunu sezdi.

Sonunda, "Yanlış hiçbir şey yapmadın," dedi. "Yanlış bir şekilde davranan bendim. Yorgundum. Ben de tıpkı se-

Scanned by CamScanner
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nin gibi birkaç gündür uyumuyorum ve dün geceki bağışlanamaz aksiliğim için özür dilerim."

Adele cevap verdiği için ona teşekkür edercesine başını salladı ve fincanını alarak kahvesini yudumladı. Adele, Damien'ın, gerçekten de ona karşı bir çekim hissetse bile, bunu asla dile getirmeyeceğini düşündü. O da kendisi gibi Harold'a sadıktı ve Adele en azından *bunun* için ona saygı duyuyordu. Evet. Öyle olmasaydı Damien'ın dünyadaki en çirkin yaratık olduğunu düşünürdü ve şöhretinden haberdar olmasına karşın kendisi onun hakkında *bu şekilde* düşünmüyordu. Damien onu baştan çıkarmaya çalışmamıştı. Tanıştıklarından beri bir beyefendi gibi davranmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Bunca zaman boyunca kalbi ve aklıyla tam olarak soylu bir leydi gibi davranmayan kişi asıl kendisiydi. Bir parçası günahkâr bir şeyi arzuluyordu ve Adele bu sefer onu eline alacak kadar ileri gidebildiği takdirde, baton şekeri yerine bırakacak gücü bulabileceğinden emin değildi.

Arabacı bütün günü sarsıntılar eşliğinde bozkırlar, dereler ve yeşil tepelikler arasından yavaşça ilerleyerek ve atlarını değiştirmek üzere, yemek yeme fırsatı buldukları garip köy hanlarında duraklayarak geçirdi.

Adele arabada birkaç kez uyuyakalmış, ama en ufak bir sarsıntı onu ürküterek uyandırmıştı ve her seferinde kalp atışlarının tekrar düzene girmesi neredeyse bir on dakikayı bulmuştu. Bu nedenle, öğle vaktinden sonra bir kez daha durakladıklarında uyumasına yardımcı olması umuduyla bir kadeh şarap içmişti. Ayrıca yanına biraz daha şarap alabilmek için Damien'ın cep şişesini doldurmayı da ihmal etmemişti.

Gıcırdayan araba başka bir köye girerek bir gece öncekinden çok daha küçük bir handa durakladığında neredeyse akşam olmak üzereydi. Adele, acıkmış olması gerektiğini düşündü, ancak kendini yemek yiyebilecek kadar aç hissetmiyordu. Midesi uzun yolculuk yüzünden alt üst olmuştu ve midesi bulandığı için de pek iştahı kalmamıştı. Aslında hiç kalmamıştı. Ama şarap nedeniyle fena halde uykusu gelmişti.

Yavaşlayarak durakladıklarında, Damien arabanın kapısını açarak içeriye göz gezdirdi. "Sonunda geldik. Nasıl hissediyorsun?"

Adele, Damien'ın kendisine uzattığı elini tutarak tozlu yola adım attı. "Beklenenden daha iyi değilim. Yolda biraz uyudum ama öğleden sonraki yol çok engebeliydi. Yağmur mu yağdı? Damlaların arabanın çatısına vurduğunu hatırlar gibiyim ama ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum."

Hâlâ Adele'in elini tutmakta olan Damien, sokağın ortasında durakladı. "Hayır, yağmur yağmadı." Adele'e bakan gözleri kısıldı ve sesini alçalttı. "İyi misin?"

"İyiyim."

Damien bir süre tereddüt ettikten sonra ona bir adım yaklaştı ve kulağına doğru eğildi. O kadar uzun ve erkeksiydi ki, Adele onun kendisine bu kadar yakın olması karşısında ürperdi. Kendini Damien'ın paltosunun yakasını ve geniş omuzlarındaki dikişleri incelerken buldu. Gür, siyah saçlarının boynunda kalın bir bukle halinde toplanmış olması hoşuna gitmişti.

Dudakları neredeyse bu boyna değecek kadar yakındı. Adele, dudakların tadının nasıl olduğunu merak etti. Muhtemelen tuzluydu.

"Biraz önce sözleri geveleyerek konuşuyordun, Adele."

Scanned by CamScanner

Adele, Damien'ın sıcak nefesini kulağında hissetti ve bu, neredeyse sol tarafının tamamındaki tüylerin hoş bir ürperti silsilesiyle dikilmesine neden oldu. Gözlerini kapadı ve kollarını onun boynuna dayayarak oradan salınmanın nasıl bir his olacağını hayal etti.

Adele hantalca, Damien'ın az önce kendisine bir şeyler söylediğini fark ederek, "Gevelemek mi?" diye sordu.

"Evet. Seni tanımayan biri sarhoş olduğunu zanneder."

Adele kaşlarının şaşkınlıkla havaya kalktığını hissetti. "Üstüme iyilik sağlık! Sarhoşmuş! Sadece biraz şarap içtim. En fazla iki kadeh." Kendini tuhaf bir biçimde sersemlemiş hissediyordu.

Damien bir parmağını dudaklarına götürerek bir adım daha attı ve onun yakınına—*evet, yakınına*—gelerek Adele'in keyfini yerine getiren bir biçimde onu sıkıştırdı. Vücutları neredeyse birbirine değecekti. Bu, sersemletici, nefes kesici ve inkâr edilemeyecek kadar muhteşem bir histi. Adele onun parfümünü koklayabiliyordu.

Damien, "Şşşt," diye fısıldadı. "Sadece biraz içtiğini *biliyorum*. Ancak düşüncem şu ki, şarabın seni fazladan etkilemesine neden olan şiddetli bir uykusuzluğun pençesindesin, hayatım."

Hayatım. Adele'in duyduğu tek kelime buydu.

Bunun ardından hatırladığı tek şey, gözlerini kırpıştırarak ona baktığı ve *hayatım*dan sonra ne söylediğini hatırlayamaz bir halde, kendini tamamen alık hissettiğiydi.

Hayatım. Sesi tatlı bir şurup gibiydi. Tatlı ve lezzetli. Adele bu şurubun tadına bakmak isterdi.

Damien, Adele'in başının üzerinden, arkalarındaki sokağa göz gezdirdi. "Bir yatağa ihtiyacın var, Adele. Oraya vardığında gözlerini kapatman gerekiyor ve bu bir emirdir."

Adele ona bakarken sersemlemiş hissediyordu. Çenesinin güçlü kıvrımları o kadar sevimliydi ki. *Sevimli, sevimli, sevimli*. Damien, Adele'in Newport'taki evde bulunan çekmeceli sandığında ne kadar da hoş bir heykel olurdu.

Ahhh, Newport. Martıları ve denizin kokusunu ne kadar da özlemişti.

Adele burnunu kıvırarak, "Burası çok kötü kokuyor," dedi. "Koyun gibi."

Tekrar midesi bulandı. Ve başı döndü. Hâlâ biraz sersemdi.

Damien'ın kolu birdenbire beline dolandı ve Adele bir an sonra hanın ön kapısına doğru uçuyordu. Hayır, uçmuyordu. Adele oraya taşınıyordu. Hem de pek de parlak olmayan zırhıyla, kara bir şövalye tarafından.

Şövalye, açık hava gibi kokuyordu. Taze, temiz ve erkeksi; at kokusu ve biraz önce burnuna çalınan parfüm karışımı eşliğinde elbette. Bazı atlar oldukça erkeksi olurdu. Evet. O bir aygırdı.

Hayır, hayır, bir şövalyeydi. Büyük ve gürbüz toynaklarıyla aygırımsı bir şövalye.

Adele iç geçirdi ve yüzünü Damien'ın yünlü paltosunun kaba dokumasına gömerek, kumaşın yanağına dokunduğunu hissetti. Artık gözleri kapalıydı. Had safhada bir mutlulukla iç geçirdi. Hayat harika değil miydi? *Evet, evet öyleydi...*

Kollarında Harold'ın uyuklayan ve kendinden geçmiş nişanlısını taşıyan Damien, hancının peşinden ikinci kattaki odaya çıktı. Adele şimdi kız kardeşi hakkında bir şeyler geveliyor, beyaz olan daha yakınındayken niçin mavi kâseyi istediğini sorup duruyordu.

Scanned by CamScanner

Damien onu yatak odasına taşıdı ve uyandırmamaya gayret ederek nazikçe yatağa yatırdı. Yatağın kenarına oturarak yüzüne düşen saç tutamlarını kenara itti. Adele hafifçe inledi.

Hancıya, "Dört gündür uyumuyor," diye açıkladı. "Hastaydı." Durumlarını ayrıntılarıyla açıklamamak için bulabildiği tek açıklama buydu.

Tombul, küçük adam, "Şimdi iyi mi?" diye sordu.

"Evet, yalnızca biraz uyuması gerekiyor."

Damien, Adele'in gri öğlen ışığında aydınlanan çilli yüzüne baktı. Adele gülümsedi ve bir kez daha inleyerek yatağın duvara dayalı tarafına doğru döndü. Gırtlaktan gelen kadınsı sesi ve etekliğini altındaki kalçalarının narin kıvrımları Damien'ın yorgun ve bitkin düşmüş bedenine bir arzu dalgası gönderdi.

Damien bir an için, Adele'in kendisine ait olması durumunda hayatının—ya da içinde bulundukları anın—nasıl olacağını hayal etti. Adele kendisine ait olsaydı, Damien yanına uzanarak ona sıkıca sarılır ve ertesi gün dinlenmiş ve aklı başında bir halde uyanana dek, bütün gece yanında kalırdı.

Hancı, Damien'ı—Tanrı'ya şükür ki—düşüncelerinden çekip çıkararak, "Çorba getirmemi ister misiniz?" diye sordu.

Damien ayağa kalktı. "Belki daha sonra. Öncelikle biraz uyuması gerekecek." Yatağın ayakucunda bulunan yünlü battaniyeye uzanarak, Adele'in üzerini örttü.

Adam, "Baldızınız olduğunu mu söylemiştiniz?" diye sordu.

Damien cüretkâr bir bakışla adama baktı. "Evet."

Adam başını eğdi. "O halde ayrı bir oda isteyeceğinizi tahmin ediyorum?"

Adam akıllı biriydi. Başka bir açıklamanın Damien'e daha uygun olup olmayacağını anlamak istiyordu. Başka bir açıklama ona daha uygun *olurdu* elbette, ama Damien dürüstlüğüne sıkı sıkıya bağlı kalmak istiyordu. Bahsi geçen dürüstlük, ellerinin arasında canlı bir balık gibi kıvranıyor olsa bile.

"Evet, ayrı bir oda için minnettar olurum."

"Karım odanızı hazırlıyor." Adam odayı terk ederek kapıyı ardından sessizce kapadı.

Damien, Adele'in uyumakta olduğu yatağın kenarına gelerek bakışlarının onun narin ve çekici vücudunda gezinmesine izin verdi. *Evet, eğer Adele kendisine ait olsaydı…*

Tam o anda, yandaki odada bir şeyler gümbürdedi—muhtemelen hancının karısı yatağı hazırlıyordu—ve Adele birdenbire doğrularak yatakta oturdu. Konuşmaya başlamadan önce dalgın bakışlarını neredeyse iki dakika boyunca Damien'ın yüzüne dikti.

"Uyudum mu? Sabah mı oldu?"

Damien tekrar yatağın kenarına oturdu. "Hayır. Yalnızca beş ya da altı dakikadır uyuyorsun."

"Beş dakika mı?" Adele'in sesi, duyduklarına inanamadığını belirtiyordu. Umutsuz bir şekilde cesareti kırılmıştı. "Neden uyuyamıyorum?"

Damien ellerini Adele'in kolunda gezdirdi. "Rahatlaman ve güvende olduğunu anlaman gerekiyor."

"Bunu anlamak *istiyorum*. Uyanıkken, onun geri gelmeyeceğini farkındayım, ama uyuduğum zaman…" Damien'ın yakasını iki parmağının arasına aldı.

Ona dokunuyordu. Giysilerine dokunuyordu.

Scanned by CamScanner

"Lütfen bu gece yanımda kal," dedi. "Kimse bilmeyecek. Kimseye söylemem. Bu gece seyahatimizin son gecesi ve yarın annemle kız kardeşlerimin yanında olacağım. O zaman her şey normale dönecek. Ama bu şekilde görünür ve hissederken Harold'ın karşısına çıkamam. Bunu *yapamam*."

Kan çanağına dönmüş, şişkin ve yalvaran gözlerini kaldırarak Damien'a dikti ve Damien'ın damarlarında akan kan, bir anda alev aldı. O anda yapabileceği tek şey onu kendine çekerek dudaklarını onunkilere bastırmaktı.

Damien, uzun bir an boyunca arzularını bastırmaya çabalayarak Adele'in, solmakta olan gün ışığıyla aydınlanan yüzüne baktı. Tanrı aşkına, onunla sevişmek istiyordu. Sıcak ve yumuşak tenini öpücüklere boğmak ve çıplak vücudunu kollarına almak istiyordu. Uylukları arasındaki kızgın korlara gömülmek istiyordu.

İşte söylemişti. Kısaca.

Damien, gözlerini sıkıca kapadı ve elinin tabanını alnına bastırdı. Harold'ı düşünüyordu. Sonra babasına ihanet eden annesini düşündü. Babası ölmüştü. Annesi de ölmüştü. O gün olanların büyük çoğunluğu Damien'ın hatasıydı. Annesini ispiyonlayan kişi kendisi olmuştu. O zamanlar anlamıyordu, henüz dokuz yaşındaydı. Babası bu haberi pek de iyi karşılamamıştı. Durum birden patlak vermişti.

Ardından bir kez daha kendisine koşulsuzca güvenen Harold'ı düşündü. Hayatında ilk kez bir kadına âşık olmakla kalmayıp, bir de ona evlenme teklif edebilecek cesareti göstermiş olan Harold. Ve gelinini eve getirmesi için Damien'a güvenen Harold.

Hayır. Damien ve Adele arasında *asla* bir şey geçmeyecekti. *Asla*. O, Harold'a aitti. Evlendikten sonra Damien'ın

kuzeni olacaktı. Hissetmekte olduğu şeyleri hissetmemesi gerekiyordu. Harold'ı bu şekilde bir hezimete uğratamazdı. Yapamazdı. Hislerini bastırması gerekiyordu.

Adele, "Lütfen, Damien," dedi. "İhtiyacım olan tek şey güzel bir uyku, sonra yeniden kendim gibi davranabileceğim. Senden yalnızca gitmeyeceğine söz vermeni ve geceyi bir sandalyede geçirmeni istiyorum. İyi bir uyku beni kendime getirecek, bundan eminim. Şu anda sağlıklı düşünemiyorum. Gözlerim yanıyor ve gerçekle düşü birbirinden ayıramıyorum."

Kendini en az onun kadar bitkin hisseden Damien, "Ben de öyle," diye fısıldadı. Oldukça uzun birkaç gün geçirmişti; önce Harold'dan kaçırılma haberini almış, sonra da Adele'i bularak, güvenli bir şekilde kuzenine getirmek gibi zorlu bir görev üstlenmişti.

Bütün mücadele gücü tükenmişti. Artık dayanamıyordu. Gözlerini kapadı ve başını onunkine dayamak için öne uzattı. Adele'in elleri hâlâ onunkilerin arasındaydı. Sıcak ve yumuşacık elleri.

Adele, "Lütfen ben uyurken odada kal," diye fısıldadı ve Damien onun, yüzüne çarpan şarap kokulu nefesinin tadını çıkardı.

Artık ona karşı çıkmayacaktı. Belki bitkinlik yüzündendi. Belki de hayranlık. Kim bilebilirdi ki?

Ama *neden* ona karşı çıkamadığı kimin umurundaydı? Önem arz eden tek şey köşedeki sandalyede uyuduğu takdirde, ertesi gün her şeyin normale döneceğiydi. Adele önceki hayatını hatırlayacak ve tekrar Harold'ın evlilik teklif ettiği kadına dönüşecekti. Ona ve yeni evine gitmeye hazır olacaktı. Damien, söz verdiği üzere nişanlısını, kuzenine geri götürecekti. Sonra da kendi yoluna gidecekti.

Scanned by CamScanner

"Lütfen bu gece yanımda kal," dedi. "Kimse bilmeyecek. Kimseye söylemem. Bu gece seyahatimizin son gecesi ve yarın annemle kız kardeşlerimin yanında olacağım. O zaman her şey normale dönecek. Ama bu şekilde görünür ve hissederken Harold'ın karşısına çıkamam. Bunu *yapamam*."

Kan çanağına dönmüş, şişkin ve yalvaran gözlerini kaldırarak Damien'a dikti ve Damien'ın damarlarında akan kan, bir anda alev aldı. O anda yapabileceği tek şey onu kendine çekerek dudaklarını onunkilere bastırmaktı.

Damien, uzun bir an boyunca arzularını bastırmaya çabalayarak Adele'in, solmakta olan gün ışığıyla aydınlanan yüzüne baktı. Tanrı aşkına, onunla sevişmek istiyordu. Sıcak ve yumuşak tenini öpücüklere boğmak ve çıplak vücudunu kollarına almak istiyordu. Uylukları arasındaki kızgın korlara gömülmek istiyordu.

İşte söylemişti. Kısaca.

Damien, gözlerini sıkıca kapadı ve elinin tabanını alnına bastırdı. Harold'ı düşünüyordu. Sonra babasına ihanet eden annesini düşündü. Babası ölmüştü. Annesi de ölmüştü. O gün olanların büyük çoğunluğu Damien'ın hatasıydı. Annesini ispiyonlayan kişi kendisi olmuştu. O zamanlar anlamıyordu, henüz dokuz yaşındaydı. Babası bu haberi pek de iyi karşılamamıştı. Durum birden patlak vermişti.

Ardından bir kez daha kendisine koşulsuzca güvenen Harold'ı düşündü. Hayatında ilk kez bir kadına âşık olmakla kalmayıp, bir de ona evlenme teklif edebilecek cesareti göstermiş olan Harold. Ve gelinini eve getirmesi için Damien'a güvenen Harold.

Hayır. Damien ve Adele arasında *asla* bir şey geçmeyecekti. *Asla*. O, Harold'a aitti. Evlendikten sonra Damien'ın

kuzeni olacaktı. Hissetmekte olduğu şeyleri hissetmemesi gerekiyordu. Harold'ı bu şekilde bir hezimete uğratamazdı. Yapamazdı. Hislerini bastırması gerekiyordu.

Adele, "Lütfen, Damien," dedi. "İhtiyacım olan tek şey güzel bir uyku, sonra yeniden kendim gibi davranabileceğim. Senden yalnızca gitmeyeceğine söz vermeni ve geceyi bir sandalyede geçirmeni istiyorum. İyi bir uyku beni kendime getirecek, bundan eminim. Şu anda sağlıklı düşünemiyorum. Gözlerim yanıyor ve gerçekle düşü birbirinden ayıramıyorum."

Kendini en az onun kadar bitkin hisseden Damien, "Ben de öyle," diye fısıldadı. Oldukça uzun birkaç gün geçirmişti; önce Harold'dan kaçırılma haberini almış, sonra da Adele'i bularak, güvenli bir şekilde kuzenine getirmek gibi zorlu bir görev üstlenmişti.

Bütün mücadele gücü tükenmişti. Artık dayanamıyordu. Gözlerini kapadı ve başını onunkine dayamak için öne uzattı. Adele'in elleri hâlâ onunkilerin arasındaydı. Sıcak ve yumuşacık elleri.

Adele, "Lütfen ben uyurken odada kal," diye fısıldadı ve Damien onun, yüzüne çarpan şarap kokulu nefesinin tadını çıkardı.

Artık ona karşı çıkmayacaktı. Belki bitkinlik yüzündendi. Belki de hayranlık. Kim bilebilirdi ki?

Ama *neden* ona karşı çıkamadığı kimin umurundaydı? Önem arz eden tek şey köşedeki sandalyede uyuduğu takdirde, ertesi gün her şeyin normale döneceğiydi. Adele önceki hayatını hatırlayacak ve tekrar Harold'ın evlilik teklif ettiği kadına dönüşecekti. Ona ve yeni evine gitmeye hazır olacaktı. Damien, söz verdiği üzere nişanlısını, kuzenine geri götürecekti. Sonra da kendi yoluna gidecekti.

Scanned by CamScanner

Damien, dudaklarından çıkmak üzere olan hüküm karşısında başını iki yana salladı. "Pekâlâ, sandalyede uyuyacağım."

"Söz mü? Söz vermelisin. Sana güvenebilmeliyim." Adele'in sesinde güçlü bir tını vardı. Metanet ve kararlılık. Kendisine söylenecek yalanlara kanmayacaktı.

"Söz veriyorum."

Adele, vakit kaybetmeden başını tekrar yastığına koydu, ancak Damien'ın elini tutmaya devam etti. "Teşekkür ederim, Damien. Bunu bir şekilde geri ödeyeceğim. Sana söz."

Sonra gözlerini kapadı ve derhal uykuya dalarak Damien'ı gergin, endişeli ve verdiği sözü nasıl tutacağını merak eder bir halde bıraktı. Özellikle de onları bekleyen saatler boyunca.

Altıncı Bölüm

Hancı kısa bir süre sonra kapıya vurarak, Damien'a kendisi için hazırlanan diğer odanın anahtarını bıraktı. Damien ona teşekkür ederek, baldızı uyumakta zorlandığı ve hiçbir koşulda uyandırılmaması gerektiği için karısı ve kendisinin gecenin geri kalanı boyunca kapıya vurmaktan kaçınmalarını istedi. İkisi de akşam yemeği yemeyeceklerdi.

Hancı yatağa doğru anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Emin olabilirsiniz, efendim. Umarım baldızınız sabaha kendini daha iyi hisseder."

Sağduyulu ve yardımsever adam dışarı çıkarak kapıyı ardından kapadı.

Damien sonraki on beş dakikayı mavi basma kumaşla kaplı sandalyede, orada kalmak için verdiği sözle boğuşarak ve hayatında kapıldığı en kötü tutkuyu düşünerek geçirdi: kuzeninin nişanlısını arzuluyordu. Onu düşünmekten kendini alamıyor, onun yanına uzanarak ona sarılmak istiyordu. Bu, hayatı boyunca korumak istediği kuzenine ihanet etmek anlamına gelse bile, onun bir erkeğin bir ka-

Scanned by CamScanner

dından isteyebileceği her yönüyle, tamamen kendisine ait olmasını istiyordu.

Damien öne eğilerek yüzünü ellerinin arasına aldı. Kendinden iğreniyordu. Bu çılgınlığa direnerek, kendine hâkim olması gerektiği biliyordu, ama henüz bunu başaramamıştı.

Adele tam o anda tekrar uyanarak yatağın içinde doğruldu. İçgüdüleri ansızın Damien'ı oturmakta olduğu sandalyeden kaldırdı ve sonrasında hatırladığı tek şey, beyninin bu konuda söyleyeceklerini söylemesine fırsat vermeden odayı nasıl olup da bu kadar hızlı bir şekilde arşınladığını düşünerek yatakta oturuyor olduğuydu.

Adele'in, söylediklerini dinleyeceğini umarak ve bunun için dua ederek, "Uyumaya devam et," dedi.

Adele, "Daha sabah olmadı mı?" diye sordu. Gözleri sanki, biri içlerine tuz boşaltmış gibi görünüyordu.

"Hayır. En son uyandığından beri yalnızca on beş dakika geçti."

Adele gözlerini ovuşturdu. "On beş dakikadır burada mıydın?"

"Evet."

Adele, elbisesinin sıkıca iliklenmiş yakasını çekiştirdi. "Yatak dönüp duruyor. Ve rahat edemiyorum. Bu şeyin içinden çıkmam gerek."

Yüce İsa. *Bu ne tür bir sınav böyle.* Eğer gerçekten bir sınavdan geçiyorsa, Damien bunu başarıyla verecekti. Bunu yapacaktı.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

Adele sanki nerede olduğunu bilmiyormuş gibi, kafası karışmış bir halde etrafına bakındı. "Hiçbir şey. Sadece bu şeyi çıkarmam gerek." Ve ardından korsajının düğmelerini çözmeye başladı.

Damien ellerini onu durdurmak için hızla onunkilere sararak, "Adele," diye fısıldadı. Sesindeki ikaz tınısını kendisi de fark etmişti. "Bekle."

Adele'in kan çanağına dönmüş gözleri onunkilerle buluştu ve alnı bitkinliğinin verdiği hüsranla kırıştı. Damien, Adele'in durmasını sadece kendisi için istediğini fark ederek kendi kendine *Ne için bekleyecekmiş?* diye sordu. İşlerin olduğundan daha da güç bir hale gelmesine hazır değildi. Bir an duraklayarak metanetini toparlamaya çalıştı. Kendi kendine, Adele'in bütün bunları muhtemelen hatırlamayacağını söyledi. Yarı yarıya uyuyordu ve içtiği onca şarabın etkisi hâlâ canlıydı.

Damien, "Sana nasıl yardım edebilirim?" diye sordu. Bu olanlar kendisi için ne kadar zor olsa da, Adele'in onun yardımına ihtiyacı vardı ve Daimen bunu ona verecekti. Çünkü işlerin yoluna girmesi için Adele'in uyumasını—iyi bir şekilde uyumasını—istiyordu.

"Düğmeleri çözmeme yardım et."

Damien, çene kaslarını sıktı. Düğmeleri çözmek.

Damien bir an tereddüt ederek, derin bir nefes aldı. Görevine odaklanacaktı, başka bir şeye değil. Dikkatle elbiseye uzandı ve kalbi çelik bir tokmak gibi çarparken parmaklarını Adele'in boynunun altındaki minik düğmelerin üzerine koyarak onları birer birer çözmeye başladı.

Adele uykulu bir sesle, "Çok yardımsever bir insansın," dedi. "Çok naziksin."

Damien hiçbir şey söylemedi. Korsajın ön tarafı tamamen açıldı ve Damien'ın bakışları korsajın altındaki beyaz iç çamaşırlarına takıldı. Birdenbire kendini bu anı, bir kadının iç çamaşırlarını gördüğü diğer anlarla kıyaslarken bul-

Scanned by CamScanner

du. Bunu birçok kez yaşamış, ama asla şimdi hissettiği gibi hissetmemişti.

Adele korsajı silkeleyerek ondan kurtulmaya çalışırken, Damien'a bir tepki verme fırsatı tanımadan cansız bir sesle "Başka tarafa bakma nezaketini gösterebilir misin?" diye sordu.

Damien ayağa kalkarak pencerenin yanına gitti ve kararmakta olan akşam göğüne baktı. Gece karanlığı çöktüğünde kendini daha iyi hissedecekti. O zaman onu göremeyecekti. Kendi de uyuyacak ve sabah olup da uyandığında onu doğrudan Harold'a götürecekti.

Giysilerin hışırtısını ve yatağın gıcırtılarını işitti. Adele, "İşim bitti," dedi. Damien arkasını döndü ve Adele'in örtülerin altına girerek sırt üstü uzanmış olduğunu gördü.

Damien, sandalyesine geri döndü. Yaklaşık bir saat boyunca oturarak uyumaya çalıştı, ama uyuyamadı. Yapabildiği tek şey, loş ışıkta Adele'i izlemek ve derin, fiziksel bir özlemle, onun yanına uzanmanın nasıl bir his olacağını hayal etmek oldu.

Kısa bir süre sonra koridorda ayak sesleri işitti. Ayağa kalkarak kapıyı açtı. Hancının karısı, odanın önünden geçmekteydi.

"Özür dilerim," dedi. "Buraya bir kadeh brendi gönderebilir misiniz?"

Kadın nazik bir gülümsemeyle "Elbette," diye yanıtladı.

Beş dakika sonra, içinde bir şişe brendi ve iki bardak bulunan bir tepsiyle yukarı geldi. Damien'ın yalnızca bir bardağa ihtiyacı olacaktı, tabii. Ama şişe için son derece minnettardı.

Yedinci Bölüm

Damien uykulu bir halde, gecenin alçak, boğuk, karanlık derinliklerinde yanağına dokunan tüy kadar hafif bir öpücüğün farkına vardı. Kendisine hâlâ puslu bir rüya gibi gelen dakikaların etkisinde olduğundan, gözlerini açmak için mücadele etmedi. Bilinci zifiri karanlığa sığınmıştı...

İçindeki deneyimli âşık buna ilkel ve cinsellik kokan bir güdüyle yanıt verdi. Yastıktaki başını yana çevirerek o tatlı, iç gıcıklayıcı öpücüğü ağzıyla karşıladı. Eli yavaşça kalkarak kadının yüzündeki bukleleri yana ittiğinde uyku halinden ancak çıkabildi ve birdenbire kimin dudaklarını öptüğünü ve kimin yatağında yatmakta olduğunu fark etti. Gözleri açıldı. Sonra hatırladı. Kısa süre önce Adele'in yanına oturmuş ve kaskatı kesilmiş olan vücudunu esnetmişti. Sadece birkaç dakikalığına rahat etmek istemişti...

Konuşmaya başlamadan önce öpücüğü nazik bir âşığa yaraşır bir biçimde, ince ve kibar bir hareketle derhal sonlandırdı. Arzularının boynunu sertçe sıkmaya çalışırken ondan uzaklaşarak kararlı bir sesle, "Adele," diye fısıldadı. Ansızın dirseğinin üzerinde doğruldu. "Uyan."

Scanned by CamScanner

Ama bu sözleri söylediği sırada içindeki cehennemlerde yaşamakta olan bencil yaratık, bu fazlasıyla doğrucu fedakârlık karşısında onaylamayan bir şekilde tek kaşını kaldırıyordu.

Adele, "Uyanığım," diye yanıtladı.

Damien bir an için ona bakakaldı. "Beni öpüyordun."

Adele son derece hareketsiz duruyordu. "Ben… ben çok özür dilerim. Sadece sana teşekkür etmek istemiştim."

Daha önce yatağını birçok ilginç ve deneyimli kadınla paylaşmış bir adam olarak Damien, fazlasıyla sersemlemiş ve kesinlikle olağan sınırlarının dışına çıkmış olduğunu düşündü. Şu anda saf, katkısız bir masumiyete bakıyordu—hayallerine bile sığmayacak kadar toy bir bakireye. Ciğerlerindeki tüm havayı söküp alacak kadar güzel olan bir bakireye.

Bakışlarını başka yöne çevirerek titrek parmaklarını neredeyse bir sorun teşkil edecek kadar tahrik olmuş bir halde saçlarının arasından geçirdi. "Sanırım seni öpen *bendim*. Bilmiyorum." Gözlerini kapadı.

Adele'in sıcak avucu bir kez daha Damien'ın yanağına dokundu ve Adele yüzünü ona doğru döndü. "Bunun bir önemi yok. Lütfen, sadece uzan. Yanımda kal. Sen buradayken çok daha iyi uyudum."

Damien yataktan kalkarak odanın diğer tarafındaki sandalyeye geri dönmesi gerektiğini biliyor, fakat bir şeyler ona engel oluyordu. Bunu yapan, içindeki cehennemlerde yaşayan o bencil yaratıktı; bedeli ne olursa olsun, bu kimin canını yakacak olursa olsun, Adele'i isteyen o yaratık. Oradan kalkarak uzaklaşamıyordu işte. O anda bunu yapamazdı. Bedeni buna izin vermiyordu.

Kolunu Adele'e doladı ve Adele ona biraz daha sokuldu.

Sessizlik içinde öylece dururken, Damien kafasının içinde haykırmakta olan sesi işitebiliyordu. *Bunu yapmaman gerekiyor.*

Damien, Adele'in zarif elinin göğsüne yaslandığının ve parmaklarının, yeleğinin kaba kumaşını kurcalamakta olduğunun son derece keskin bir biçimde farkındaydı. Deney mi yapıyordu? Merak mı ediyordu? Yoksa bu yaptığının ne kadar tehlikeli olduğunun gerçekten farkında değil miydi?

Damien, çenesini sıktı. Adele burnunu hafifçe Damien'ın yanağına sürttü. Damien kıpırdamadı. Saatler işlemez olmuş gibiydi ve saniyeler yerine atan şey, Damien'ın bedeniydi.

Damien bir süre daha tavana bakmaya devam etti ve sonra içindeki âşık birdenbire kendini göstermeye başladı. Bir anda bedensel tepkiler, düşüncelerin önüne geçti ve Damien başını tekrar yana çevirdi. Damarlarındaki kanı hızlandı ve içindeki cehennemlerde yaşayan yaratık kızıl bir şeytan gibi sırıtmaya başladı. Damien, doğru ve yanlışı ayırt edecek kadar zaman bulamadan yatakta doğrularak, yumuşak ve belirsiz bir hareket ve bilinç haliyle Adele'in üzerine çıktı.

Adele kollarını Damien'ın omuzlarına sararak onu sıkıca tuttu, ancak Tanrı'ya şükürler olsun ki, bacaklarını da onun etrafına sarmayı düşünecek kadar deneyimli değildi.

Damien Adele'in yumuşak dudaklarını; büyüleyici, ipeksi dilini ve derin, ıslak ağzını bir çırpıda yiyip bitirdi. Karanlığın ve duyularının esiri olmuştu. Ona sahip olmak için duyduğu yakıcı aruzunun içinde tamamen kontrolden çıkmıştı ve minnetle bağlılık ilkelerini tamamen unutmuş gibiydi.

Kemiklerinin derinliklerinde, anılarından ve çocuklu-

Scanned by CamScanner

ğundan bildiği kadarıyla, eli kulağında bir felaketi seziyor olmasına rağmen Adele'i rahat bir tavırla ateşler içindeki uyarılmış bedenine doğru çekti. Başını Adele'in yastıktaki omzuna koydu. "Tanrım, yardım et," diye fısıldadı.

Adele bu duayı duymazdan gelerek ya da belki anlamayarak, "Çok ağırsın, Damien," dedi. "Böyle senin altında dururken beni kimsecikler alamaz."

"*Ben* alabilirim."

"Ama ben senden korkmuyorum."

"Korkmalısın."

İkisi de hareketsizleştiler.

Adele titrek bir sesle, "Bunun yanlış olduğunu biliyorum," dedi, "ama kendime engel olamıyorum."

"Sanırım benim de buna benzer bir sorunum var." Damien uzun, işkence dolu bir an boyunca hareketsiz kaldı. "Benimle aynı yatakta yatıyorsun, Adele ve ben taştan yaratılmış biri değilim." Damien yüzünü Adele'in boynundaki saç tutamına gömdü. "Beni üzerinden it."

Adele hareket etmedi. Ona tutunarak altında yatmaya devam etti. "Henüz değil."

Damien da hareketsiz bir şekilde yatmaya devam etti. Uzun ve işkence dolu bir an daha.

Sonra kendini tekrar cinsel dürtülerinin hevesine kapılmış bir halde buldu. Prensiplerinin, bedeninin yaptıklarıyla olan ilişkisini tamamen kaybettiği bir noktadaydı ve kalçalarını nazikçe Adele'le aralarında bir bariyer görevi gören giysilere doğru itti.

Bir kez. Yavaşça…

Sonra bir kez daha. Yavaşça. Nazikçe. Ağır ve adım adım.

Bu gerçek bir sevişme olsaydı, onu engelleyen panto-

lonu ve Adele'in erdemlerini koruyan etekliği olmasaydı, şimdi onun derinliklerine, çok derinlere gömülmüş olurdu.

"Seni incitiyor muyum?" diye fısıldadı. "Yaralı?"

"Sadece biraz. Ama umurumda değil."

Damien'ın nefesi hızlanmıştı. Kendini durduramaz bir halde elini Adele'in dizlerine ve etekliğinin ince pamuklu kumaşının altına doğru kaydırdı ve çıplak kalçasına dokundu. Adele kendini cennete düşmüş gibi hissediyordu; yumuşak, sıcak ve lezzetli bir cennet.

Yüzü hâlâ Adele'in boynuna gömülü ve gözleri, içinde sürmekte olan savaşı görmezden gelmek üzere sıkıca kapalı olan Damien, Adele'in yumuşak tenini okşadı. Elini ön tarafa, bacaklarının arasındaki nemli derinliklere kaydırarak kaçırılma olayından sonra hâlâ bir bakire olup olmadığını ilk elden keşfetmek ne kadar da kolay olurdu. Şu anda, bu soruya derhal cevap verebilirdi. Adele'in yüreğine su serpebilirdi.

Öte yandan, eğer bakire *değilse*…

Hem muhteşem, hem de dehşet verici olasılıklar Damien'ın zihninde günahkârca dolanıp duruyordu. Burada sevişseler ve insanlara bunun kaçırılma olayı sırasında olduğunu söyleseler ne çıkardı? *Tanrım*. Hayır. Böyle bir şeyi düşündüğüne inanamıyordu. Bu kadın ona ne yapıyordu böyle?

Hâlâ hızla nefes alıp veren Damien, yüzünü bir kez daha yastıktan çekti. Soluğunu bıraktı. Zihniyle bedeni bir kavgaya tutuşurken vahşi ve acımasız bir şekilde titriyordu. Hâlâ altında yatmakta olan Adele o kadar güzel, kıvrak ve davetkârdı ki…

Damien daha önce bir kadını bu kadar şiddetli bir biçimde istediğini hatırlamıyordu. Belki de bu, istediğini al-

Scanned by CamScanner

mak için beklemeye alışık olmadığındandı. Daha önce bu tür ilişkilere girdiği kadınlar hep hazır ve istekli olmuşlardı. Ama hayır, daha fazlası da vardı. Hislerinin bundan daha derin ve anlamlı bir nedeni vardı.

Adele'in uzun bacakları Damien'ın altında iki yana ayrılmaya ve ona yerleşebileceği kuytu ve rahat bir yer açmaya başladı. Adele'in kendisini atmakta olduğu tehlike hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

Ancak *Damien* bunu biliyordu. Ayrıca içindeki ezici hüsran duygusu eşliğinde, durma zamanının çoktan gelip geçtiğini de biliyordu. "Yapma, Adele. Bacaklarını açma. Beni geriye it. Şimdi."

Adele'in bedeni, Damien'ın sesindeki ricadan çok bir emir bildiren tınıyla gerildi ve bir an sonra bu emre boyun eğdi. Küçük elleri Damien'ın göğsüne doğru kaydı ve açık avuçları onu geriye itti. Damien, Adele'in üzerinden yuvarlanarak sırt üstü yatağa uzandı.

Derin ve kırçıllı sesiyle, "Uyuman için yatakta kalacağım," dedi, "ama bir daha bana dokunma. Beni anlıyor musun?"

Adele başıyla onayladı. "Evet."

Damien ona sırtını döndü. Öfkeliydi. Ama Adele'e değil. Adele yalnızca zorlu birkaç gün geçirmiş ve birinin onu kollarına almasına ihtiyaç duymuştu. Şefkate ihtiyacı vardı. İlgiye ihtiyacı vardı. Damien ise onun bu masumiyet ve kırılganlığından faydalanmaya çalışmıştı. Zayıflık göstermişti.

Damien'ın asıl öfkelendiği şey içinde bulunduğu durumdu. İşlerin bu noktaya kadar gelmesine izin vermişti. Ve kendisi, her zaman yaptığı gibi günü kurtarmaya çalışırken, aklı bir karış havada öylece yerinde oturmaya devam eden Harold'a öfkelenmişti. Harold günü kendi başına kur-

tarmalıydı. Adele'in kahramanı *Harold* olmalıydı. Adele'in ne kadar güzel bir kadın olduğunu biliyordu. Damien'dan taştan yontulmuş biri gibi davranmasını beklememeliydi.

Damien gözlerini kapatarak, Adele'in birine sarılmaya ne kadar ihtiyacı olursa olsun gecenin geri kalanında ona doğru dönmeyeceğine yemin etti. Yarından sonra Adele'in ihtiyaçları sadece Harold'ı ilgilendirecekti. Damien'ın ilgilenmesi gereken kendi sorunları olacaktı. Adele'i unutarak, bu gece gösterdiği zayıflık ve onursuzluğu karşısında hissettiği pişmanlıkla yaşamak zorunda kalacaktı. Hatırlamaya bile tenezzül etmediği, babasını aldatıp duran annesinin aksine.

Adele gittikçe aydınlanmakta olan gözkapaklarının farkına vardı ve zihninin, uzun ve derin bir uykunun bulanık kayıtsızlığından yavaşça uyanmakta olduğunu hissetti. Zihninde bilinçli düşünceler belirmeye başlamıştı. Etraf karanlık değildi. Sabah olmuştu. Uyumuştu. Ama korkunç bir baş ağrısı vardı.

Gözlerini açarak beyaz tavana baktı ve birdenbire, gecenin derinliklerinde bir yerlerde Damien'ı öptüğünü ve Damien'ın yatakta onun üzerine uzandığını hatırladı.

Bunun düşüncesi bile Adele'in duyularını, Damien'ın sıcaklığı, üzerine baskı yapan ağırlığı ve açık ağzıyla onu öperken dudaklarıyla dilinin verdiği hissin ürpertici hatırasıyla doldurmayı başarmıştı.

Ancak bu ürperti dün gece yaptığı, yapmak istediği ve kendisine yapmak için izin verdiği şeyin ağır ve tahrip edici gerçekliğiyle çabucak parçalandı. Tanrı'ya şükürler olsun ki Damien yapması gereken şeyi yapmış ve onu engellemişti.

Scanned by CamScanner

Fakat Adele, bir daha asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu. Artık bir kadınla bir erkeğin arasındaki çekimin gerçek dayanağını anlamaya başlamıştı. Sanki gözleri bambaşka bir dünyaya açılmış gibiydi; erkekler ve onların sözde çekiciliklerinin dünyasına. Hepsi dudaklar, eller ve bedensel zevklerin tatlı vaatlerinden ibaretti.

Damien'ın ünlü cazibesini ve istediği her kadını nasıl elde edebildiğini de anlamaya başlamıştı. Damien'ın gözleri, bedeni ve açık konuşmak gerekirse her yönünde baştan çıkarıcı ve farklı bir şeyler vardı. Önceki gece Adele'i kendisine bir mıknatıs gibi çekmiş ve Adele kendi kendini perişan edercesine ona doğru sürüklenmişti. Doğru ve yanlış hakkında bildiği her şeyi unutmuş ve kendinde arzularına karşı koyacak gücü bulamamış olması dehşet vericiydi.

Adele birdenbire kendini gergin ve korkmuş hissetti, çünkü bir daha asla dünkü Adele olamayacaktı. Ya da olduğunu düşündüğü. Ebeveynleri önceki gece olanları bilselerdi, ne düşünürlerdi? Adele bunu, içtiği şaraba bağlayabilir miydi? Hayır, hayır. Bu sadece şarabın etkisi değildi.

Soluna göz gezdirdi. İşte Damien oradaydı.

Hâlâ. Adele'in kalbi belirsizlik ve kaygıyla çarpmaya başladı. Üzerinde dün giymekte olduğu bol kesimli beyaz gömleği, siyah yeleği, pantolonu ve botlarıyla Damien, yanında sırt üstü uzanmış, başını diğer tarafa çevirmiş bir halde uyuyordu.

Damien tam o anda kıpırdanmaya başladı. Derin bir nefes aldı, başını Adele'e doğru çevirdi ve gözlerini açarak bakışlarını doğrudan Adele'e dikti. İkisi de hareketsiz durarak birbirlerine bakıyorlardı. Adele ne söyleyeceğini bilemiyordu. Midesi çalkalanıyor, ardında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmak istiyordu.

Damien tek dirseğinin üzerinde doğrularak ona baktı. Yüzüne, yeni çıkan kirli sakalının gölgesi düşmüştü. Tıpkı Adele'i barakadan kurtardığı günkü gibi, haşin bir savaşçıya benziyordu; darmaduman, sert ve erkeksi. Adele midesinde uçuşan tuhaf kelebekleri ve Damien'ın yanağına dün gece karanlıkta yaptığı gibi dokunma konusunda duyduğu ezici isteğe aldırış etmemeye çalıştı.

Damien'ın bakışları Adele'in gözlerinden dudaklarına ve sonra tekrar gözlerine kaydı. Adele, ne söylemek istediğini bilemez bir halde, "Damien," diye fısıldadı. Sadece adını fısıldamak istemişti. Kafası karışıktı. Ağlamak istiyordu.

Damien başını iki yana salladı ve, "Hayır, Adele, yapma," diye yanıtladı.

Adele sessizliğe gömüldü. Bu bir işkenceden farksızdı. Damien çabucak yataktan kalktı. Pencereye dönerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Adele dirsekleri üzerinde doğruldu. Henüz onu bırakmayı göze alamaz bir halde kendisine arkasını dönmüş olan Damien'ı izledi.

Damien yüzünü cesurca ona doğru döndü. "Adele..."

Koyu kaşları çatılmış ve sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. Adele nefesini kontrol altına almaya çalıştı. Damien'ın kendisine neler söyleyeceğini bilmiyordu. Buna daha fazla dayanamayacaktı.

Damien, "Dün gece," diyerek söze başladı, "sana sessiz kalacağıma dair söz verdim. Aramızda geçenleri hiç kimseye anlatmayacağıma söz verdim. Ben sözünü tutan bir adamım ve bunu yapmamı istediğin sürece sana verdiğim sözü onurlandıracağım."

Lafı nereye getirmeye çalışıyordu?

Adele gerçekliğin kulaklarını sağır eden sesini işiterek,

Scanned by CamScanner

"İstiyorum," dedi. Bugün eve dönüyorlardı. Harold'ı, annesini ve kız kardeşini görecekti. Önceki gece olanlar birden bire gözüne pişmanlıkla kaplı çılgın bir rüya gibi görünmeye başlamıştı; ikisinin de geri alamayacağı bir rüya. Adele çok utanıyordu.

Damien, "O halde olanların tüm sorumluluğu *bana* ait," dedi. "Masum olan sensin, ben değil. Ne yaptığımın farkındaydım ve senden faydalanmaya çalıştım. Senin herhangi bir suçu üstlenmene izin veremem."

Adele'in kaşları çatıldı ve yatakta doğrularak oturdu. "Benden faydalanmaya falan çalışmadın. Olanları bir son veren sendin, hatırladın mı? Bu nedenle, suçu *sen* de üstlenmeyeceksin. Aslında, aramızda olanlar daha çok benim hatamdı. Son birkaç gündür kendimi çok yalnız hissediyordum ve birine yakınlaşmaya ihtiyacım vardı. Korkmuş ve bitkin düşmüştüm. Hepsi bu. Dün gece bana ilgi gösterdin, Damien, çünkü bunu ben istedim. Bu yüzden, rahatlasan iyi edersin." Adele duraklayarak arkasına yaslandı. "Yine de suçu üstlenme kibarlığını gösterdiğin için teşekkür ederim."

Damien onu başıyla onaylayarak tekrar pencereye doğru döndü.

Adele, "Harold'a anlatmalı mıyız?" diye sordu.

Damien hızla arkasına döndü. "Hayır. Kesinlikle hayır. Dün gece geçici bir çılgınlıktı. Bunu unutmalıyız."

Geçici bir çılgınlık. Olan şey tam anlamıyla buydu, ancak nedense bu Adele'e mantıklı gelmiyor ve bunları Damien'ın ağzından duymak canını yakıyordu. "Ama onunla birbirinize çok yakınsınız," dedi. "Aranızda böylesine bir sır varken yaşamına devam edebilir misin? Çünkü *ben* bunu yapabileceğimden emin değilim, özellikle de onun karısı olmak üzereyken."

"Kendi suçluluk duygunu hafifletmek için onu incitebilir misin?"

Adele huzursuzca yutkundu. "Ben... hiç böyle düşünmemiştim."

"Pekâlâ, olacak şey bu. İnan bana. Sana daha önce de Harold'a karşı koruyucu davrandığımı söylemiştim ve *benim* zayıflığım yüzünden incindiğini görmek istemem. Bu kabahatle birlikte yaşacağım. Ayrıca, yaşananlar gerçek yaşamın bir parçası değil. Osulton'a geri döndüğümüzde her şey daha farklı olacak ve eminim ki ikimiz de akılsızlığımız yüzünden pişman olacağız."

Adele başını salladı. "Peki."

Damien, "Herkesin iyiliği için yapmamız gereken şey bu," diyerek devam etti. "İkimizin de, baş başa bile olsak bu konuda bir daha asla konuşmamaya söz vermemiz gerekiyor. Özellikle de baş başayken. Aramızdaki bu tür bir yakınlık yalnızca uygunsuz olmakla kalmayacak, aynı zamanda da..." duraksadı. "...aynı zamanda da tehlikeli olacak. Ben tehlikeli bir adamım, Adele. Benimle güvende olduğunu düşünüyorsun, ama değilsin. Ben Harold gibi değilim. Buraya beni göndermemeliydi."

Adele, dili tutulmuş bir halde ona bakakaldı. "Hayır, seni göndermekle en doğru şeyi yaptı. Hâlâ hayattayım, öyle değil mi? Ve neredeyse eve döndük sayılır."

Damien başını iki yana sallayarak kapıya doğru yöneldi. "Şimdi odama gidecek ve sana kahvaltı gönderilmesini sağlayacağım. Bir saat içinde aşağıda görüşürüz."

Kapı eşiğinde durakladı. "Bugün seni annene teslim edeceğim ve birkaç saat sonra da Harold'a kavuşacaksın. Bu olanlardan bir daha asla bahsetmeyeceğim, Adele. Sana söz veriyorum. Olanları tamamen unutacağız."

Dışarı çıkarak kapıyı ardından kapadı.

Scanned by CamScanner

İkinci Kitap

Hesaplaşma

Scanned by CamScanner

Sekizinci Bölüm

Dizginlerinde, üzerindeki etkileyici üniformasıyla bir Osulton şoförü bulunan araba seri ve sarsıntısız bir şekilde, dörtnala koşan bir kır at sürüsünün ardından, yemyeşil bir İngiliz merasından geçiyordu.

Adele arabanın içinde annesi Beatrice, kız kardeşi Clara ve bebek Anne'le birlikte oturuyor ve hizmetçileri, bagajları ve Anne'in bakıcısı, arkalarındaki ikinci bir arabayla kendilerini takip ediyordu.

Adele, annesiyle iki saat önce, küçük bir köy hanında buluşmuştu. Damien onu resepsiyon odasına bırakarak, annesinin handa beklediğinden emin olduktan sonra, onlarla tanışmayı beklemeden handan ayrılmış ve atını başka bir yöne doğru sürmüştü.

Adele onun gitmesinden memnundu; memnun ve son derece rahatlamıştı. Fakat aynı zamanda hoşnutluğu ve rahatlığının içinde bir yılan gibi kıvrılan sefalet kuyusu yüzünden şaşkına dönmüş bir haldeydi.

Adele, içinde bulunduğu araba Osulton Köşkü'nün kuzeyindeki köyden geçerken kendi kendine sayısız kez Damien'ın ayrılışı yüzünden yas tutmaması gerektiğini

Scanned by CamScanner

hatırlatmakla meşguldü. O *Harold*'la nişanlıydı ve ayrıca Damien, Adele'in evlenmek isteyeceği türden bir adam bile değildi. Evet, birlikte geçirdikleri günler boyunca tam bir kahraman gibi davranmış olabilirdi, ancak gerçek yaşamda metresine âşıktı ve son derece sorumsuz biri olarak tanınıyordu. Adele aralarında olanlar konusunda içini ferah tutmalı ve gerçekleri kabullenmeliydi: *bu, geçici bir çılgınlıktan başka bir şey değildi.*

Bu nedenle Adele en azından gerçek dünyaya ve eski, tanıdık yaşamına dönüyor olduğu umuduyla köşke varmayı bekliyordu. Birkaç gündür yaşadığı macera, şükürler olsun ki sona ermişti.

Ancak pencereden bakarken can sıkıcı bir biçimde, beklentilerinin rüzgâra karışıp savrulabileceğini fark etti. Araba, Roma'daki Konstantin Kemeri'ni andıran, çarpıcı hanedan armalarıyla donatılmış devasa taş geçitten geçerken, Clara'ya maceralarla ilgilenmediğini söylediği geceyi anımsadı. Sadece kendisine evlenme teklif eden adamla evlenmek ve hayatını amaçladığı doğrultuda şekillendirmek istiyordu.

Şimdiyse karşısında, kendini hayretler içinde bırakan başka bir şey duruyordu. Bu yer—bu devasa kırsal alan—hiç de umduğu ya da hayal ettiği gibi görünmüyordu. Adele, İngiliz meralarından birinde, sarmaşıklarla kaplı, belki de Tudor tarzı inşa edilmiş bir kır evinde yaşayacağını hayal etmişti, çünkü Harold ona evinin "eski ve antika bir kır evi" olduğunu söylemişti.

Antika mı? Görünüşe göre Harold'ın yeni bir sözlüğe ihtiyacı vardı.

Osulton Köşkü antika bir kır evi değildi. Bu, barok tarzında inşa edilmiş, iki yanında büyük, sekiz köşeli kuleleri

ve ortasında ufuk çizgisini kapatacak kadar yüksek kümbetleri bulunan devasa, beyaz bir saraydı. Yüksek bir tepenin ortasına yerleştirilmiş köşkün etrafında demirden çitler ve yapıyı eski zaman tanrıları gibi izleyerek ona göz kulak olan yaşlı İngiliz meşeleri bulunuyordu.

Burası, krallar ve kraliçelere layık bir yerdi ve Adele bu yerin tek hanımı olacaktı. Göğsünde, sanki bütün bu kıta üzerine baskı yapıyormuş gibi beklenmedik bir sıkışma hissetti. Kendisinden şimdiye kadar geçirdiği yıllar ve edindiği deneyimlerin çok ötesinde davranması bekleniyordu. Bu ölçüde bir evi idare etmek için bilmesi gerekenleri öğrenmesi ne kadar zamanını alacaktı?

Bakışlarını pencereden alarak boş gözlerini arabanın zeminine dikti. Harold onu bütün bunlar için hazırlamamıştı. Sanki ondan hiçbir şey beklenmeyecek gibi konuşmuştu. "Çok alımlı bir kadınsın," demişti. "Ve ihtiyacın olan tek şey de bu."

Adele samimi bir şekilde bundan şüphe etmeye başlamıştı.

Bir de bekâret konusu vardı tabi. Bunu hâlâ unutmamıştı. Bu korku onu sıklıkla, yüzüne çarpan bir kartopu gibi sarsıp duruyordu. Bu konuda bir sorun yaşamayacağını ummaktan başka çaresi yoktu.

Köşk ve ağaçların görüntüsünü yansıtan köşeli bir gölcüğün üzerindeki köprüden geçtiler ve köşkün ortasında resmi bir giriş görevi gören kubbenin önünde durdular. Adele, evin yanındaki camdan yapılmış, büyük yapıyı fark etti ve bunun bir sera olduğunu varsaydı. İçerisinin nasıl göründüğünü hayal etti. Sera, yeşil yapraklı bitkiler ve çiçeklerle dolu olmalıydı. Moralinin biraz olsun yerine geldiğini hissetti. Kendi kendine, beklenti içinde olmasını ge-

Scanned by CamScanner

rektiren başka şeyler de olduğunu hatırlattı. Damien büyük ahırdan ve ormanlık alanlardan bahsetmişti. Adele yalnızca gergindi ve hepsi buydu işte.

Annesi sanki Osultonların bütün kibirli ataları kendilerini yukarıdan izliyormuş gibi fısıldayarak, "İşte geldik, kızlar," dedi. "Sırtınızı dikleştirin, bakalım. Bize doğru geliyorlar."

Clara, bebek Anne'i uyandırmamaya çalışarak, "Adele'i heyecanlandırıyorsun anne," diye fısıldadı.

Adele yalan söyleyerek, "Ben iyiyim," dedi.

İnsanlar köşkün merdivenlerine dizilerek kendilerini beklemeye başladılar. Lacivert renkli kısa bir pantolon, fildişi çoraplar ve parlak, bombeli ayakkabılar içindeki bir uşak kapıyı açarak basamakları indirdi ve ardından elini tutabilmesi için Clara'ya uzattı. Ardından annesi de arabadan indirildi ve sıra Adele'e geldi.

Adele geniş, yeşil tüylü şapkasının kenarından etrafına bakındı ve basamaklarda durmuş, kendisine bakan tuhaf yüzleri inceledi. Onu tartıyorlardı.

Sonra Harold'ı gördü. *Ah*, tanıdığı Harold.

Geri dönmüştü. Özgüveni yerine gelmişti. Korkuları ve gerginliği sonunda silinip gitmişti. Bakışları Harold'ın bakışlarıyla buluştu ve gülümsedi. Harold da ona her zamanki hayat dolu, coşkulu gülümsemesiyle karşılık verdi.

Adele bu gülüşün, onunla ilk tanıştığında ona hayran kalmasına neden olan şey olduğunu hatırladı. Harold, üzerinde her daim onu görmek için can atan bir izlenim bırakırdı. Bir çocuğun dostane heyecanına sahipti ve Adele'i rahatlatmayı her zaman başarıyordu.

Harold diğerlerinden ayrıldı ve Adele'in yanı sıra onun annesi ve kız kardeşini karşılamak üzere basamaklardan

indi. "Leydi Rawdon, hoş geldiniz. Ve Bayan Wilson, sizi yeniden görmek gerçekten büyük bir zevk." Adele'e dönerek daha yavaş ve daha büyük bir dikkatle konuşmaya başladı. "Ve elbette, Bayan Wilson. Yoksa Adele mi demeliyim?" Abartılı bir hareketle kolunu uzatarak evini gösterdi. "Osulton Köşkü'ne hoş geldin."

Adele gülümsedi. "Teşekkür ederim, Harold. Sonunda burada olmaktan çok mutluyum."

"Evet, evet, elbette öylesin. Gel, ailemle tanış. Çok yakında *senin* de ailen olacak ailemle, yani."

Adele başını salladı ve diğerlerinin beklemekte olduğu basamaklara doğru yürüdü.

Harold, Clara'ya dönerek, "Leydi Rawdon," dedi, "size annem Vikontes Osulton, yani Leydi Eustacia Scott'ı tanıştırayım."

İki kadın el sıkıştılar.

Eustacia, "Leydi Rawdon," dedi, "sizinle tanışmak gerçekten büyük bir zevk. Ve bu da minik Anne olmalı! Nasıl da sevimli!" Clara'nın kızına hayran kalmıştı.

Harold, "Anneciğim," diyerek devam etti, "sana Beatrice Wilson ve kızı, nişanlım Adele Wilson'ı tanıştırayım."

Tıpkı oğlu gibi kızıl ve kıvırcık saçlı, tombul bir kadın olan vikontes bir adım öne geldi ve adab—ı muaşeret gereği elini ilk olarak Adele'in annesine uzattı.

Adele, İngiliz tarzı karşılamayı büyük bir dikkatle izliyordu, çünkü bu, etraflıca öğrenmesi gereken bir şeydi. Burada mevki her şey demekti, Clara'nın annesinden önce tanıtılmış olmasının nedeni de buydu.

Eustacia, Adele'in annesinin elini sıktı. "Evimize hoş geldiniz, Bayan Wilson."

Sonunda Adele'in elini avuçlarının arasına aldı ve onu

Scanned by CamScanner

diğerlerinden daha uzun bir süre boyunca sıktı. "Tatlım," diyerek söze başladı, "seninle tanışmayı uzun zamandır bekliyordum. Seni ailemizin arasında görmekten çok mutluyuz."

Adele, müstakbel kayınvalidesiyle tanıştığında bu denli rahatlayacağını düşünmemişti. Bu ana kadar, Amerikalıları küçük gören ve oğullarının evliliklerini onaylamayan kadınlara katlanmak zorunda kalan Clara ve Sophia'nın çektiklerini hatırlayıp durmuştu. Sophia zaman içinde dul bir düşes olan kayınvalidesinin sevgi ve saygısını kazanmayı başarabilmişti, ancak Clara bunu asla yapamamıştı. Ancak görünüşe göre Adele, bu türden bir zorlukla karşılaşmayacaktı.

"Teşekkür ederim, Leydi Osulton. Ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Kadın, oğlunun sahip olduğu aynı çocuksu coşkuyla, "Yakında benim gelinim olacaksın, bu yüzden bana Eustacia demelisin!" dedi. "Haydi, gel de Harold'ın kız kardeşiyle tanış."

İlk olarak Clara ve annesi onurlandırıldı ve ardından sıra Adele'e geldi. Eustacia, "Bu Violet," dedi.

Adele, genç kadının elini sıktı. Görünüş itibarıyla ailenin malum bir üyesini andıran Violet, gece kadar siyahtı.

Eustacia, "Artık içeri girip yerleşmeye başlayalım," dedi.

Adele kendini, devasa bir dalga üzerinde taşınıyormuş gibi hissediyordu. Diğerleriyle birlikte köşke girerek yuvarlak giriş salonunun ortasında durdu. İçerideki açık renkli, taş duvarlar boyunca eski Yunan ve Roma tanrıları ve imparatorlarının heykelleriyle, klasik büstler sıralanmıştı. Başının üzerinde fresklerle kaplı bir tavan uzanıyordu. Kubbe-

nin üst kısmında siyah bir atın sırtındaki, mızrağını başının üzerine kaldırmış bir adamı resmedilmişti.

Adele hışırtı içinde parlak renkler ve incelikle işlenmiş, heybetli çizgilere bakakalmıştı. Çizimlerde bir hareketlilik vardı. Neredeyse nalların fırtınaya benzer seslerini ve zafer çığlıklarını işitebilecek olması, Adele'in duyularını uyarmıştı.

Harold, Adele'in yanına gelerek durakladı. "Bu birinci Vikont Osulton," dedi. "Savaşta şanslı zaferlerinden birini kazanırken. Unvanı ve Osulton Köşkü kendisine 1715 yılında I. Kral George tarafından verilmiş. Bir düşünsene, Amerika o zamanlar bir ülke bile değilmiş."

O anda durumuna gayet uygun bir biçimde, alt tabakaya aitmiş gibi hisseden Adele, nişanlısına sıcak bir şekilde gülümsedi. "Evin geri kalanını görmek için sabırsızlanıyorum, Harold. Belki de bana evin tarihini daha ayrıntılı bir biçimde anlatırsın."

"Olması gerektiği gibi, her bir ayrıntıyı öğreneceksin, sevgilim. Ama bunun için çok vaktimiz olacak. Şimdi, akşam yemeğine vaktinde hazırlanabilmeniz için sizlere odalarınıza kadar eşlik etmeliyiz. Gelişinizi kutlamak için fazladan birkaç davetlimiz olacak. Yerel toprak sahiplerinden bazıları." Sophia'nın kocasını kastederek, "Whitby Kontu da burada olacak; sanırım kendisi enişten Wentworth Dükü'nün bir dostuymuş," dedi. "Kuzenim, Alcester Baronu Damien da bizimle birlikte yemeğe katılacak."

Adele, Damien'ın adını duyduğunda kaskatı kesildi. Bir skandaldan kaçınabilmek için, sanki geçen birkaç gün içinde olağandışı hiçbir şey olmamış gibi davranmaları gerektiğinin farkındaydı. Ailesinin tüm üyeleri bundan haberdar

Scanned by CamScanner

edilmişti. Damien'la tanışıyor olduklarının bilinmemesi gerekiyordu. Adele onunla ilk kez tanışacaktı.

Bunun bu gece olacağını tahmin etmemişti. Damien'ın kendisinden uzak duracağını varsaymıştı. Arzularını dizginleyecek zamanı bulabileceğini düşünmüştü.

Harold iki tane oluklu, devasa sütunla çevrili büyük merdivenleri işaret etti. "Odalarınızı beğeneceğinizi umarım, bayanlar. Odalarımız—biraz küstahça davranmama izin verirseniz—kraliçelere layıktır. Geçirdiğiniz en keyifli gecelerden biri olacağını temin edebileceğim bu gece için hazırlanırken ihtiyacınız olan her şey emrinize amade olacak."

Adele, sağlam adımlarla merdivenlere doğru yürüdü. Bu gece kabul salonunda Damien'la bir arada olacaksa, keyifli bir gece kesinlikle kaçınmak isteyeceği bir şey olacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

Damien nihayet odasından çıktığında öğlen güneşi neredeyse batmak üzereydi. Banyo yapmıştı ve aynı giysilerle geçirdiği onca günden sonra nihayet kendini temiz hissediyordu. Vakit kaybetmeden büyükannesini görmeye gitti.

Tekerlekli sandalyede oturan büyükannesi, Damien kapıyı açar açmaz ellerini birbirine vurarak, onu odanın tam ortasında karşılamak üzere kendini gazete okumakta olduğu masadan geriye doğru ittirdi. "Sonunda! Bana bir öpücük ver, seni küçük şeytan."

Damien, kadının çelimsiz, titrek ellerini kendi ellerinin arasına alarak onun yanağını öpmek üzere öne eğildi. Ardından doğrularak başını ona doğru eğdi. "Yeni bir parfüm ha, büyükanne?"

"Elbette..." Topuzundan sarkan beyaz bir saç tutamını işveli bir hareketle parmağına doladı. "Sence nasıl?"

"Sana çok yakışmış, ama zaten her zaman ince bir zevkin olmuştur. Umarım bu akşam etrafına üşüşecek beyefendileri kovalaman gerekeceğinin farkındasındır."

Kadın, Damien'ın eline vurdu. "Ah, seni yaramaz çap-

Scanned by CamScanner

kın. Gel de bana biraz Londra'dan bahset. Hâlâ o aktrisle mi kırıştırıyorsun?"

Bütün bu kaçırılma olaylarından bihaber olan ve Damien'ın bunca zamandır Londra'da olduğunu zanneden büyükannesi kendini tekrar masanın yanına çekti.

Damien onun karşısına oturarak bir bacağını tembelce öne uzattı. "Evet ve Tanrı biliyor ya, kadın yeteneklerini iyi kullanıyor."

Büyükannesi sırıttı. "Hınzır hergelenin tekisin, Damien. Tıpkı büyükbabana benziyorsun. Benimle tanışana kadar olan haline, elbette."

Damien ona şefkatle gülümsedi.

"Söyle bakalım, Harold'ın Amerika'dan getirdiği gelin hakkında ne düşünüyorsun? Ona gitmemesini söylemiştim. Pazardaki damızlık bir at gibi satın alınacağını biliyordum."

"Ve alındı da. Ama itiraf etmeliyim ki, oldukça iyi bir fiyata gitti."

Büyükannesi bu sözler üzerine dilini şaklattı. Damien sırıtarak sandalyesinde öne eğildi.

Büyükannesi, "Onunla tanıştın mı?" diye sordu.

Damien tereddüt etti. "Evet." Tekrar arkasına yaslandı.

"Gelinin babasının Harold'ın deneylerinden birine yatırım yapmak istediğini duydum."

"Sanırım öyle."

"Bu işe birlikte girin!"

Damien gülümseyerek kaşlarını havaya kaldırdı.

Kadın öne eğilerek dirseğini masaya dayadı. "Peki ya *senden* ne haber, sevgili oğlum? Kendine bir eş bulma zamanın gelmedi mi? Hakikat Evi çok uzun zamandır boş duruyor. Anladığım kadarıyla Harold'ın yeni gelini, Wentworth Dükü'yle akrabaymış. Dükün bir kız kardeşi var, öyle değil

mi? Sanırım adı Leydi Lily'di. Siyah saçlı, sevimli, küçük bir çörek."

"Çörekleri severim."

"Bunun gayet iyi farkındayım, genç adam." Kadın tekrar arkasına yaslanarak, dikkatle Damien'ın gözlerine baktı. "Duyduğuma göre, bu çöreğin üzerinde hayli fazla şekerleme varmış. Dük varlıklı bir adam. Genç bir kadındaki bu tür özellikleri dikkate alacağından eminim. Bugünlerde zor zamanlar geçiriyorsun, haksız mıyım?"

Damien ayağa kalkarak pencereye yürüdü. "Evet, zaman zor."

"Bu, senin için çok faydalı bir birliktelik olacaktır."

Damien iç geçirdi. "Dükün, kız kardeşini, gittikçe yoksullaşan bir zamparayla evlendirmekten büyük memnuniyet duyacağından eminim."

Kadın sırıttı. "Damarlarında yeterince sıcak kan akıyorsa, bu evliliği kabul etmediği için ağabeyine hayatı zindan edeceğinden eminim. Kadınlar üzerinde böyle bir etki bırakıyorsun, oğlum ve sakın bundan habersizmiş gibi davranmaya kalkışma. Yeterince kararlı olduğun takdirde istediğin her kadına sahip olabilirsin."

Ellerini arkasında birleştirmiş olan Damien, pencereden dışarısını seyretmeye devam etti. "*Her* kadına değil, Büyükanne."

Kadın, bir anlığına sessiz kaldıktan sonra gözleri ciddi bir ifadeye büründü. "Bu seneki sosyete toplantılarında bunu en azından *deneyeceğine* söz ver, Damien. Seni fazlasıyla iyi tanıyorum. Bu gözler yaşlı olabilir, ama hâlâ başının dertte olup olmadığını anlayabilecek durumdalar. Maddi durumunun çıkmaza girdiğinin farkındayım, bunu uzun zamandır biliyorum."

Scanned by CamScanner

kın. Gel de bana biraz Londra'dan bahset. Hâlâ o aktrisle mi kırıştırıyorsun?"

Bütün bu kaçırılma olaylarından bihaber olan ve Damien'ın bunca zamandır Londra'da olduğunu zanneden büyükannesi kendini tekrar masanın yanına çekti.

Damien onun karşısına oturarak bir bacağını tembelce öne uzattı. "Evet ve Tanrı biliyor ya, kadın yeteneklerini iyi kullanıyor."

Büyükannesi sırıttı. "Hınzır hergelenin tekisin, Damien. Tıpkı büyükbabana benziyorsun. Benimle tanışana kadar olan haline, elbette."

Damien ona şefkatle gülümsedi.

"Söyle bakalım, Harold'ın Amerika'dan getirdiği gelin hakkında ne düşünüyorsun? Ona gitmemesini söylemiştim. Pazardaki damızlık bir at gibi satın alınacağını biliyordum."

"Ve alındı da. Ama itiraf etmeliyim ki, oldukça iyi bir fiyata gitti."

Büyükannesi bu sözler üzerine dilini şaklattı. Damien sırıtarak sandalyesinde öne eğildi.

Büyükannesi, "Onunla tanıştın mı?" diye sordu.

Damien tereddüt etti. "Evet." Tekrar arkasına yaslandı.

"Gelinin babasının Harold'ın deneylerinden birine yatırım yapmak istediğini duydum."

"Sanırım öyle."

"Bu işe birlikte girin!"

Damien gülümseyerek kaşlarını havaya kaldırdı.

Kadın öne eğilerek dirseğini masaya dayadı. "Peki ya *senden* ne haber, sevgili oğlum? Kendine bir eş bulma zamanın gelmedi mi? Hakikat Evi çok uzun zamandır boş duruyor. Anladığım kadarıyla Harold'ın yeni gelini, Wentworth Dükü'yle akrabaymış. Dükün bir kız kardeşi var, öyle değil

mi? Sanırım adı Leydi Lily'di. Siyah saçlı, sevimli, küçük bir çörek."

"Çörekleri severim."

"Bunun gayet iyi farkındayım, genç adam." Kadın tekrar arkasına yaslanarak, dikkatle Damien'ın gözlerine baktı. "Duyduğuma göre, bu çöreğin üzerinde hayli fazla şekerleme varmış. Dük varlıklı bir adam. Genç bir kadındaki bu tür özellikleri dikkate alacağından eminim. Bugünlerde zor zamanlar geçiriyorsun, haksız mıyım?"

Damien ayağa kalkarak pencereye yürüdü. "Evet, zaman zor."

"Bu, senin için çok faydalı bir birliktelik olacaktır."

Damien iç geçirdi. "Dükün, kız kardeşini, gittikçe yoksullaşan bir zamparayla evlendirmekten büyük memnuniyet duyacağından eminim."

Kadın sırıttı. "Damarlarında yeterince sıcak kan akıyorsa, bu evliliği kabul etmediği için ağabeyine hayatı zindan edeceğinden eminim. Kadınlar üzerinde böyle bir etki bırakıyorsun, oğlum ve sakın bundan habersizmiş gibi davranmaya kalkışma. Yeterince kararlı olduğun takdirde istediğin her kadına sahip olabilirsin."

Ellerini arkasında birleştirmiş olan Damien, pencereden dışarısını seyretmeye devam etti. "*Her* kadına değil, Büyükanne."

Kadın, bir anlığına sessiz kaldıktan sonra gözleri ciddi bir ifadeye büründü. "Bu seneki sosyete toplantılarında bunu en azından *deneyeceğine* söz ver, Damien. Seni fazlasıyla iyi tanıyorum. Bu gözler yaşlı olabilir, ama hâlâ başının dertte olup olmadığını anlayabilecek durumdalar. Maddi durumunun çıkmaza girdiğinin farkındayım, bunu uzun zamandır biliyorum."

Scanned by CamScanner

Damien teslimiyet ifadesiyle iç geçirdi ve gözlerini pencereden ayırarak ona döndü. "Evet." Ancak maddi durumundan çok daha büyük sorunları da vardı.

"Ayrıca para ya da mevki için evlenmek konusunda neler hissettiğini ve bunca zamandır yerinde saymanın nedeninin bu olduğunu da biliyorum."

Damien başını sallamakla yetindi.

Kadın, "Lütfen bana *söz ver*," dedi. "Ebeveynlerinin ölümünün *senin* yaşamanı engellemesine izin vermekten vazgeç. Mutluluğu hak ediyorsun. Onlar öldüğünde sen küçücük bir çocuktun. Bu senin hatan değildi."

Damien, en son birkaç hafta önce görüştükleri günden çok daha yaşlı görünen büyükannesine baktı.

Öne eğilerek yanağına bir öpücük daha kondurduktan sonra avuçlarının içine aldığı ellerini de birer kez öptü. İçten bir samimiyetle, "Deneyeceğime söz veriyorum," dedi, çünkü büyükannesini çok seviyor ve onun haklı olduğunu biliyordu.

Sonrasında akşam yemeği için giyinmek üzere odadan ayrıldı.

Adele'in kalmakta olduğu yeşil Huntington Odası, meşhur Chauncey Labirenti'ni barındıran doğu bahçesine bakıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse bu, büyüleyici bir manzaraydı, çünkü labirenti oluşturan çitler Adele'in daha önce fotoğraf ya da çizimlerde gördüğü çitlerin hiçbirine benzemiyordu. Daha önce gördüğü ya da içine girme şansı edindiği labirentlerin hepsi kare ve simetrikti, ancak bu labirent neredeyse gelişigüzel bir şekilde tasarlanmıştı. İntizamsız

olduğu muhakkaktı ve en cesur kişilerin bile şevkini kırabilirdi.

Adele, gürültülü yemek gongu çalındığında gergin bir şekilde yutkundu. Kabul salonuna giden geniş koridorda Clara ve annesine katıldı.

Clara, Adele'in koluna girerek, "Harold'ı çok, ama çok sevdim," dedi. "Çok sıcakkanlı biri. Bazıları gibi burnu havada değil."

Adele koridorda yürürken kız kardeşini biraz daha yakınına çekti. "Ah, Clara, bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Ondan hoşlanmayacağın fikri beni dehşete düşürmüştü. Seninle tartışmak zorunda kalmak istemezdim."

Anneleri mağrur bir ifadeyle, "Hoşlanmamak mı?" dedi. "Elbette hoşlanacaktı!"

Clara gülümsedi. "Benimle tartışmak zorunda kalmayacaksın, Adele. Nedense daha yaşlı birini hayal ettiğimi itiraf etmeliyim. Genç biri olması hoşuma gitti ve dahası, son derece canlı birine benziyor. Birbirinizle çok iyi anlaşacağınıza eminim. Ayrıca, bu kadar yakın olacağımız için ne kadar sevindiğimi nasıl gizleyebilirim ki? Artık aramızda Atlantik'in çekilmez suları yerine sadece bir tren yolculuğu kadar mesafe olacak."

Beatrice, uzun bacaklı kızlarına yetişebilmek için adımlarını sıklaştırdı. "Ah, yarama tuz basmak zorunda mısın, Clara? O bahsettiğin Atlantik beni minik kızımdan ayıracak. Bebeğimden! Civcivlerimin en sevgili, en aklı başında olanından! Bu kalp sızısına nasıl katlanacağım ben?"

Clara muzip bir şekilde gülümsedi. "Bence Bayan Astor seni bütün balolarına davet ederek nefesini tutmuş bir şekil-

Scanned by CamScanner

de cevabını beklerken, buna gayet rahat bir şekilde katlanacaksın, anneciğim."

Anne ve kızları, resmi kabul salonunu bularak sessizce içeri girdiler. Eustacia onları kapıda karşılamakta gecikmedi. "Hoş geldiniz! Hoş geldiniz!"

Adele duvarları süsleyen, Chauncey Labirenti'yle aynı şekilde yerleştirilmiş koyu kırmızı renkli kadife duvar kaplamalarına, onlara uygun sandalye ve kanepelere, üzerinde dallı budaklı süslemeler ve yaprak şekilleri bulunan, altından yapılmış devasa tavana göz gezdirdi. Deneyimli gözleri, 15. Louis'nin Fransız stili oymalarını tanımıştı.

Damien'ı hiçbir yerde göremiyordu.

Eustacia, "Lütfen gelip diğer konuklarla tanışın," dedi ve fısıldayarak ekledi, "Harold'ın büyükannesi de burada: Catherine, Dul Barones Alcester."

Adele, odanın karşısında, tekerlekli sandalyesinde oturan kadına baktı. Kar beyazı saçları gevşek ve zarif bir topuz yapılmış ve siyah, uzun boyunlu elbisesi saçlarının rengini tamamlamıştı. Çıkık elmacık kemikleri olan bu yaşlı kadın zayıftı ve kulaklarında nefis birer damla küpe bulunuyordu. Adele bu kadının, gençliğinde muhteşem bir güzelliği olduğunu düşündü.

Eustacia onlara kadının yanına kadar eşlik etti. "Anne, yeni konuklarımız var."

Yaşlı kadın, altın kaplamalı gözlüklerini titrek elleriyle gözlerine doğru kaldırdı. Neşeyle, "Amerikalılar," dedi. Kafası da elleri gibi titriyordu.

Eustacia onları tanıştırmaya başlamak üzereyken, Catherine araya girdi. "Sanırım hepsinin birbirinden güzel olduklarını söyleyebilirim. Siz kızlar İngiltere'de ne tür bir

karmaşa yarattığınızın farkında mısınız?" Yavaşça dönerek Eustacia'ya baktı. "Zaman değişiyor, öyle değil mi?"

Adele ve Clara birbirlerine gülümsediler.

Catherine, Eustacia'yı dirseğiyle dürttü. "Şey, sanırım buna alışmamız gerekiyor. Siz Yankilerden hanginizin torunumla evlenmek üzere olduğunu öğrenebilir miyim?"

Eustacia onları tanıttı. Sıra Adele'e geldiğinde Catherine, daha iyi görebilmek için gözlüklerini bir kez daha kaldırdı. Gülümseyerek arkasına yaslandı. "Şimdi onca curcunanın nedenini anlayabiliyorum. Sen tatlım, tam bir çöreksin!"

Adele güldü. "Çörek mi?"

"Evet. Söyle bana…" Sanki ona bir sır vermek üzereymiş gibi öne doğru eğildi. "Dışarıdaki göndere kendi bayrağını falan çekmeyeceksin, öyle değil mi?"

Adele bir kez daha güldü. "Hayır, Leydim."

"Ya şu sizinkilerin yerel dansına ne demeli? Bize öğretecek misin? Birilerinin arkadan bağırarak sıradaki adımları söylediğini biliyorum."

Eustacia, yüksek sesle annesinin kulağına bir şeyler söylemek üzere öne eğildi. "Adele diğer Amerikalılar gibi değil, anne! Dans ederken *bağırmıyor*! O çok kibar biri, yakında göreceksin! Onu tanımayan biri, bir İngiliz olduğunu bile düşünebilir!"

Adele bu sözü bir iltifat olarak düşünmeye çalıştı. En nihayetinde, onların arasına katılmak istediği bir gerçekti.

Catherine omuzlarını kulaklarına kadar kaldırarak kızına baktı. "Burada bağıran tek kişi sensin, Eustacia. Sağır değilim."

Harold'ın büyükannesiyle çok iyi anlaşacağına karar veren Adele'e göz kırptı.

Scanned by CamScanner

Eustacia onları karşı köşede Violet'le konuşmakta olan yakışıklı, altın rengi saçları olan bir beyefendinin yanına götürdü.

"Lord Whitby, size Leydi Rawdon, New York'lu Bayan Wilson ve müstakbel gelinim Adele Wilson'ı takdim edeyim."

Onlara doğru dönen adam başını eğerek, "Ah, evet," dedi. "Ancak Bayan Wilson'la daha önce de tanışmıştık. Birkaç yıl önceki toplantılar sırasında ve tabii ki en büyük kızınız Sophia'nın nikâh töreninde. Ben dükün eski bir dostuyum."

Adele'in annesinin yüzü birden aydınlandı. "Evet, elbette! Lord Whitby! Törendeki etkileyici kadeh kaldırışınızı hâlâ hatırlıyorum! Ve tabii Londra'ya ilk gelişinin ardından Sophia'ya gönderdiğiniz muhteşem gülleri de öyle."

Adele, o gülleri hatırlayarak irkildi. Sophia ona yazdığı mektuplardan birinde onlardan bahsetmişti. Whitby, Sophia'ya karşı duyduğu hisleri açıkça belli etmiş, ancak sonrasında Sophia'nın kocası olan dostu James'e yenik düşmüştü.

Fakat Adele bundan bahsetme işini annesine bırakacaktı.

Whitby bu hatırlatma karşısında sakinliğini koruyarak çapkınca gülümsedi. "Hafızanız oldukça etkileyici, Bayan Wilson. Hatırladığım kadarıyla kızınızın töreninde yeni düşesimizden bir gül olarak bahsetmiştim."

Adele'in annesinin yanakları pembeleşti. "Ah, Lord Whitby. Çok naziksiniz. Hem de çok."

Birkaç dakika boyunca havadan sudan bahsettikten sonra Eustacia onları, Harold'ın kendilerine sırtını dönük bir halde durmakta olduğu diğer köşeye götürdü. Harold, kadınların yaklaşmakta olduklarını hissettiğinde, onlara doğru döndü.

Eustacia, "Ve işte Harold'ın yanındaki de," dedi, "yeğenim, Alcester Baronu Damien Renshaw."

Damien'ın aniden, saksıya dikilmiş uzun boylu bir eğreltiotunun ardından çıkmasının yarattığı ani şaşkınlığa hazırlıksız yakalanan Adele, hızla içini çekti. Damien'ın orada olduğunu tahmin etmemişti.

Bedenine bir ürperti yayıldı. Damien geçen birkaç günden çok farklı görünüyordu. Üzerinde siyah renkli resmi bir kıyafet, beyaz bir yelek ve beyaz papyon vardı ve kuzgun siyahı saçları çarpıcı bir biçimde, tıraşlı ve temiz yüzünün ortaya çıkardığı erkeksi çenesi ve şehvet dolu siyah gözlerini tamamlar şekilde geriye yatırılmıştı.

Elleri arkada birleştirilmiş olan Damien mükemmel bir Londra beyefendisi gibi öne doğru eğilerek onları selamladı. Fakat Adele, bu görüntünün altında içten içe kaynayan haşin savaşçıdan başkasını göremiyordu.

Damien ilk olarak Clara'yı selamlayarak, "Leydi Rawdon, sizinle tanışmak büyük bir zevk," dedi. Adele'in annesini de selamladıktan sonra o güzel bakışlarını Adele'e çevirerek tek kaşını havaya kaldırdı.

"*Sizinle* tanışmaksa tam bir şeref, Bayan Wilson. Kuzenimle aranızdaki nişanı en içten dileklerimde kutlamama izin verin."

Adele, dili tutulmuş bir halde bakakaldı, çünkü bu şekilde davranmak ona ikiyüzlülük gibi geliyordu. Daha o sabah Damien'la aynı yatakta uyanmıştı, ancak şimdi burada hiç tanışmamış gibi davranıyorlardı.

Olanların en acımasız yanıysa, odadaki insanların neredeyse yarısının gerçeği biliyor olmasıydı. Hepsi kaçırılma

Scanned by CamScanner

olayını ve Damien'ın onu kahramanca bir davranışla kurtararak bütün İngiltere boyunca ona eşlik ettiğini biliyordu. Hepsi Damien'ın onun bacağını sargıladığını biliyordu. Hepsi Damien'ın onu annesi ve kız kardeşiyle buluştuğu hana getirdiğini biliyordu.

Adele, elini Damien'a uzatarak onunla *tanışma* faslına geçerken dizlerini sabit tutmaya çalıştı. Dokunuşunun sıcaklığını hissettiğinde damarlarındaki kan birdenbire beynine sıçradı. İnsanların, görünürdeki nezaketinin altında kaynamakta olan diğer yanını fark etmediklerini umuyordu.

Elinden geldiğince kayıtsız bir sesle, "Onur duydum, Lord Alcester," dedi, ancak Damien Renshaw'a karşı beslediği hislerin kayıtsızlıktan çok uzak olduğunu fark etti. Artık gerçek dünyaya dönmüş ve diğer insanların arasına karışmış olduğuna göre, bundan emindi.

Kötü şöhretli bir çapkın ve nişanlısının sadık kuzeni olan Damien Renshaw'a karşı hissettikleri "geçici bir çılgınlık" ya da peri masallarında geçen hislerden değildi. Damien için hissettikleri gerçek, hem de çok gerçekti ve Adele'in bir şekilde bununla yüzleşmesi gerekecekti.

Onuncu Bölüm

Adele'in masada, Damien'ın tam karşısında nezaketle oturduğu resmi bir yemek sonrası kadınlar kahve içmek üzere kabul salonuna geçerken, erkekler servis edilen bordo şarabı ve puronun keyfini çıkarmak üzere masada kaldılar.

Violet, oturmakta olduğu kanepenin döşemesine hafifçe vurarak, "Gel de yanıma otur, Adele," dedi. "Birbirimizi daha yakından tanıma zamanı geldi. Pek yakında kardeş olacağız."

Adele, odanın diğer yanındaki sandalyesinden kalkarak siyah dantellerle süslü, eflatun renkli saten elbisesinin içinde büyüleyici görünen müstakbel görümcesinin yanına doğru ilerledi. Siyah saçları geriye taranarak, şakaklarından sarkan tutamlarla mükemmel bir topuz yapılmıştı.

Violet, kahve fincanına uzanarak, "Harold sonunda burada olduğun için çok mutlu," dedi. "Sana tapıyor. Onu daha önce hiç bu kadar âşık bir halde görmemiştim."

"Teşekkürler, Violet."

"Sen de onunla tekrar bir araya geldiğin için mutlu olmalısın."

Scanned by CamScanner

"Ah, evet."

Violet sesini alçaltarak Adele'in eline dokundu. "Geçtiğimiz birkaç gün boyunca nelere katlanmak zorunda kaldığını tahmin bile edemiyorum. Her gece senin için dua ettim ve Damien'ın seni bulduğunu öğrendiğimizde hepimiz çok rahatladık. Bana her şeyi anlatmalısın. Tahmin ettiğim kadar korkunç muydu?"

Adele huzursuz bir şekilde yutkundu. "Sence ne kadar korkunçtu?"

"Şey, kaçırılarak tutsak edilmek bir yana, boylu boyunca bütün İngiltere'yi Damien gibi bir adamla yalnız başına kat etmek zorunda kaldın. Dehşete kapılmış olmalısın."

Adele fincanını sehpaya koymak üzere öne doğru eğildi. "Damien'dan korkmadım. Ya da… kastettiğin şey bu muydu?"

O anda kendi kendini tekmeleyebilirdi.

Violet bir anlığına keskin bakışlarını Adele'e dikerek gözlerini kıstı, ancak daha sonra gülümsedi ve havaya kaldırdığı elini sallamaya başladı. "Ah, elbette Damien'dan korkmayacaktın. O aileden biri. Yine de bir kadın, *böyle* bir şöhreti olan bir adamın yanında asla yeterince dikkatli davranamaz. Sanırım bunu gizli tutabildiğimiz için şanslıyız, yoksa adın sonsuza dek lekelenmiş olurdu." Violet güldü.

Adele ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Violet bir eliyle ağzını kapadı. "Ah, seni ürküttüm. Sadece şaka yapıyordum, Adele. Damien'ı kardeşim gibi severim ve seni gücendirmek istememiştim."

Adele serinkanlılığını korumak için mücadele ederek, "Gücenmedim," diye yanıtladı. "Kız kardeşim daha önce bana Damien'ın biraz…" durakladı. "Ah, tam olarak ne söylediğini hatırlamıyorum. Zaten bunun bir önemi yok.

Önemli olan tek şey burada güvende olduğum ve Harold'la çok yakında evlenecek olmamız."

Violet, Adele'in elini sıktı. "Evet ve evlilik planlarınız konusunda size yardım etmeme müsaade edeceğini umarım. Sana çiçekler ve geri kalan her şeyin en iyisini seçebileceğin dükkânları gezdirebilirim. Çok eğleneceğiz." Sesi neşeli bir tınıya bürünmüştü. "Yalnızca, annemin aile terzisini kullanmamız konusunda ısrar etmeyeceğini umuyorum. Seni üzerinde fiyonklar olan bir krema topacına benzetecektir."

Adele gülümsedi, ancak göğsü acıyordu.

"Endişelenme, buna izin vermeyeceğim. Sen ve Harold için her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Sonuçta o benim tek kardeşim ve dünyada en çok sevdiğim kişi. Kendine daha iyi bir eş seçemezdin, Adele. Harold tanıyacağın en nezih erkektir. Bunu asla unutma."

Adele kahve fincanını yeniden alırken, Harold'ın gerçekten de tanıyacağı en nezih erkek olduğunu ve bunun için kendini şanslı hissetmesi gerektiğini biliyordu. Ayrıca kendisini bekleyen birkaç gün boyunca ağır başlı davranması, ayaklarını yere sağlam basması ve dikkatli kararlar vermesi gerektiğinin de farkındaydı.

Clara, odanın diğer yanında bulunan kızına bakmakta olan Eustacia'ya, "Hayır, Whitby Kontunu pek iyi tanımıyorum," dedi. "Onunla kız kardeşimin nikâh töreninde tanıştım, ancak o zamandan beri onunla daha yakından tanışma zevkine erişemedim. Görüyorsunuz ki, geçen yıl ya-

Scanned by CamScanner

pılan sosyete toplantıları sırasında evlendim ve anladığım kadarıyla Kont, yakın zamana kadar Kaliforniya'daydı."

Eustacia, Clara'ya üzerinde dumanı tüten bir fincan kremalı kahve uzattı. "Evet, beni asıl meraklandıran şey de Kaliforniya'ya yaptığı bu uzun seyahat. Kendine Amerikalı bir eş aramakta olduğunu düşünüyorum." Clara'nın gözlerine baktı. "Bunda yanlış bir şey yok, elbette. Sizler güzel ve çekici kızlarsınız. Bunu Violet'ın Kontun ilgisini çekmiş olabileceğini düşündüğüm için söylüyorum. O elbise içinde büyüleyici görünüyor, sence de öyle değil mi?" Eustacia gururla kızını süzdü.

"Evet, gerçekten de büyüleyici görünüyor. Bu seneki toplantılarda epey talibi çıkacaktır, Eustacia. Bir düzine teklif almasına şaşmam, doğrusu."

Eustacia kahvesini yudumladı. Biraz kaygılı bir gülümsemeyle, "Bir tanesi yeterli," diye yanıtladı. "Tabii bu kişi onun da isteyeceği biri olduğu sürece."

Erkekler, akşamın geri kalan kısmında müzik ve eğlence için bayanlara katıldılar; ilgilenmesi gereken işleri olduğunu bildirerek hepsinden özür dileyen Damien dışında.

Adele rahatlamıştı. Daha önce Damien'la hiç tanışmamış olduğu yalanını daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu. Ona karşı olan hislerini sadece gizlemek değil, aynı zamanda kalbine gömmeye çalışmayı da öyle.

Violet piyano çalarak, "Home Sweet Home" parçasını mükemmel bir şekilde yorumladı. Çok geçmeden kahkaha ve kıkırdamalar eşliğinde sessiz sinema oynamaya başladılar. Daha sonra Adele kendini kabul salonunun bir köşesinde, nişanlısıyla baş başa buldu.

"Harold, geçtiğimiz günlerde aileni bu kadar endişelendirdiğim, için çok üzgünüm," dedi. "Size bunca zahmet verdiğim düşüncesi beni mahvediyor."

Harold gülümseyerek her zamanki dostane tavrıyla, "Saçmalık," dedi. "Artık buradasın ve önemli olan da bu. Yarın sana evi ve bahçeyi gezdirdiğim zaman bütün hayatın boyunca burada yaşamış gibi hissedeceksin."

Adele tatminkâr bir şekilde iç geçirirken omuzlarının yükselerek tekrar alçaldığını hissetti. "Bu çok hoş olur, Harold. Teşekkür ederim."

Harold, "Ve eminim ki," diye devam etti, "annemin, düğün töreni hakkında düzinelerce fikri vardır. Onu dinleyerek, huyuna gideceğini umuyorum. Şimdiye kadar kiliseye yerleştirilecek zambaklardan bahsettiğini duydum. Ayrıca, siz Amerikalıların neler yemeyi sevdiğinizi çok merak ediyor. Herkesi memnun etmeyi çok sever. İki farklı kültür arasında bir köprü olarak iletişimimizi güçlendirmeyi kendine bir görev sayıyor."

Adele yutkundu. "Dinlerimizi falan değiştiriyor değiliz, Harold."

Harold beceriksizce güldü. "Hayır, hayır, elbette değiştirmiyoruz. Sadece bazı şeylerin senin için büyük birer yenilik olacağını düşünüyorum. Kafandaki herhangi bir soru için gönül rahatlığıyla Anneme danışabilirsin. İngiliz tarzı davranış kurallarını öğrenmen şart."

"Öğreneceğim, ama ben sorularım için *sana* danışabilmeyi umuyorum, Harold. Pek yakında evli bir çift olacağız."

Harold kızardı ve ardından sesli bir kahkaha attı. "Kuşkusuz! Kuşkusuz! Sorularınızı yanıtlamaktan büyük mutluluk duyacağım, Bayan Wilson." Yanaklarının kırmızısı daha da parlak bir hal aldı. "Adele! Hep unutup duruyorum."

Scanned by CamScanner

Adele, Harold'ın ürkekliğini sevimli bularak gülümsedi. Bu uysal adamın yanındayken kendini ne kadar da rahat hissediyordu. Onunla birlikteyken midesinde kelebekler uçuşmuyordu. Harold hâlâ Adele'in hatırladığı adamdı.

Parti, sabaha karşı saat ikiye doğru sona erdi. Adele ve Clara birlikte Huntington Kanadı'nda bulunan odalarına çıktılar.

Adele, Clara'nın fazlasıyla yorgun olmadığını umarak "Biraz benim odama gelir misin?" diye sordu.

"Elbette. Henüz seninle adam akıllı konuşma fırsatı bulamadık, değil mi? En azından annem bizi dinlemezken. Ayrıca Seger da yarın burada olacak, o yüzden günün büyük kısmında, hoş bir şekilde *meşgul* olacağım."

İkisi de gülümsedi. Adele, kız kardeşiyle kocası Seger arasında yanmakta olan alevleri gayet iyi bilirdi.

"Yine her zamanki kadar yaramazsın, Clara. Seger'ın senin hakkında en sevdiği şey de bu olmalı."

"Bu, tabii bir de esmer şekerli kurabiyelerim. Tarifi hâlâ aşçıyla paylaşmadığım için deliriyor. Kurabiyelerimi kendi başıma yapma konusunda ısrar ediyorum ve uşaklar mutfağa giren bir markizle ne yapacaklarını bilemiyorlar. Ben mutfaktayken nerede duracaklarını bile şaşırıyorlar. Panik içinde koşuşturarak istediklerimi getirmek için birbirlerini eziyorlar."

Adele gülerek yatak odasına yöneldi. Clara yatağın üzerine otururken Adele, inci kolyesini çıkararak komodinin üzerine bıraktı. "Clara, sana bir şey sorabilir miyim?"

Clara, "Elbette," diye yanıtladı.

Adele, kız kardeşine dönerek konuşmaya başlamadan önce bir süre durakladı. "Sana bunu istemediğim konusunda ısrar etmeme rağmen, bunca zamandır neden beni bir maceraya ikna etmeye çalıştın?"

Clara nazikçe gülümseyerek, vereceği cevabı düşündü. "Sanırım ara sıra da olsa kendine koyduğun katı kurallardan sıyrılmanı istedim. Tutkularını bastırıyor olmandan ve sonunda patlayacağından korktum. Çünkü ben senin gibi daima yerinde davranan biri olsaydım, sonum bu olurdu."

Adele sırıttı. "Patlamak mı?"

"Evet. Senin hiçbir zaman mutsuzluk ya da tatminsizlik belirtisi göstermediğini düşünürdüm. Bu yüzden hayatım boyunca kendi kendime, senin bana benzemediğini ve benim bazen ihtiyaç duyduğum gibi kendini 'salıvermeni' beklememem gerektiğini söyleyip durdum. Birbirimizden farklıyız, hepsi bu. Artık bunu kabullendim."

Adele, bir önceki gece Damien'la birlikteyken hissettiklerini hatırladı. Şimdiye kadar tutkularını kesinlikle bastırmıştı; sahip olduğunu bile bilmediği tutkularını.

"Yine de, senin deyiminle, kendimi 'salıvermem' için elinden geleni yaptın," dedi. "Gemide benim bu seneki toplantılara katılmamı istedin."

Clara özür dilercesine omuz silkti. "Can çıkar da, huy çıkmaz işte."

Adele yüzünü tekrar aynaya döndü ve saçındaki tokaları çıkarmaya başladı. "Belki de hâlâ tutkularımı bastırdığımı düşünüyorsun."

Clara hiçbir şey söylemedi.

Adele, "Merak ediyorum da," dedi, "acaba neden Sophia ve senin aksine, her zaman yerinde davranmaya gayret etmiş olabilirim? Böyle mi doğdum, yoksa beni bu hale başka bir şey mi getirdi?"

"Belki de bu soruyu anneme sormalısın." Clara yatağa

Scanned by CamScanner

uzanarak elini bir şeyin üzerine koydu. "Bu nedir?" Adele'in yastığında duran notu alarak ona verdi.

Kâğıtta, Osulton arması vardı.

Bayan Wilson,

Osulton aile doktorunu, yarın sabah sizi muayene etmesi için buraya çağırma cüretini gösterdiğimi bildirmek isterim.

Adele'in nabzı ufacık bir not yüzünden düzensizleşmeye başlamıştı. *Ondan* gelen bir not. Ve elbette, yarın birilerinin kendisini çok yakından inceleyerek ona hâlâ bir bekârete sahip olup olmadığını söyleyecek olduğu gerçeği yüzünden.

Clara notu Adele'in parmakları arasından çekip aldı. Neşeyle, "Yarın bacağındaki yaraya bakacaklar," dedi. "Bu çok düşünceli bir hareket. İltihap kapmak istemezsin. Bekle... D. de kim oluyor?" Birkaç saniye boyunca nota baktı. "Bu Lord Alcester olmalı."

Clara o anda, dilinin nerede olduğunu bulamıyormuş gibi görünen Adele'e baktı. Anlamıyordu; alt tarafı bir doktor kendisini, günlerdir yapılmasını beklediği bir şey için ziyaret edecekti.

Fakat bu not kendisine özel bir şekilde iletilmiş ve mükemmel bir el yazısıyla yazılmıştı...

"Ah." Clara usulca konuştu. "Birileri senli benli olmuşa benziyor."

Adele kardeşine tek kelime bile etmemiş olmasına rağmen, Clara'nın birdenbire her şeyi anladığının farkındaydı.

"Şimdi anlıyorum." Notu geri vererek ayağa kalktı ve

Adele'in arkasına geçti. "Bu gece onunla tanıştığımda, şaşkına döndüğümü belirtmeliyim."

Adele, "Nedenmiş o?" diye sordu.

"Çünkü çok yakışıklı. Neden bana bundan bahsetmedin?"

"Harold'la nişanlıyım. Diğer erkeklerin yakışıklı olup olmadıklarının farkında değilim."

Adele neden gerçeği çoktan anlamışa benzeyen Clara'nın karşısındayken, olanları inkâr etmekte olduğunu bilmiyordu. Belki de tüm içgüdüleri ona, bütün bu olanları kendine karşı bile inkâr etmesi gerektiğini haykırdığı içindi. Bir azize gibi davranmaya o kadar alışmıştı ki.

Adele, Clara nihayet odayı arşınlamaktan vazgeçene dek, komodinin başında küpelerini çıkarmaya devam etti. "Benim yanımdayken bu şekilde davranman gerekmez, Adele. Ben senin kardeşinim."

Adele sabahlığını almak üzere odanın diğer tarafına yürüdü. "*Bu şekilde* falan davrandığım yok. Dürüst olmak gerekirse, Lord Alcester'ın nasıl göründüğü beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Sophia'nın onun hakkında söylediklerini hatırlamıyor musun? Tartışmalı şöhretleri olan metresler edindiğini? *Ben* kesinlikle hatırladım ve bana kim olduğunu söylediği anda bildiklerim arasında bağlantı kurabilmeyi başardım. Ne kadar yakışıklı olursa olsun bu türden bir adamı çekici bulmam imkânsız, Clara. Beni iyi tanıyorsun."

"Ama Lord seni tıpkı bir kahraman gibi kurtardı. Hatta bacağındaki yarayla bile ilgilendi."

"Vurulmuştum. Bacağım konusunda başka seçeneğimiz yoktu. İnan bana, acı dışında hiçbir şey hissetmedim."

Fakat bunun için çok geçti. Adele o anda nasıl savunmaya geçtiğini fark ederek, yüzünde anlayışlı bir ifadey-

Scanned by CamScanner

le kendisine bakmakta olan kız kardeşine döndü. Belki de Clara'nın az önce bahsettiği ve patlak vermesinden korktuğu o "tatminsizlik" sonunda kendini göstermeye başlamıştı. Belki de bu yaptığı, patlamanın belirtilerinden biriydi. Adele ani bir endişeye kapılarak, Clara'ya doğru ilerledi.

Bir elini havaya kaldırarak sertçe, "Yapma, Clara," dedi. "Ben iyiyim. Harold'a âşığım ve evlenmek istediğim kişi o."

"Ama…"

"Ama yok. Tutku ve macera konusunda oldukça romantik düşüncelere sahip olduğunu biliyorum ve eğer duymak istediğin buysa, Damien'ın yakışıklı bir erkek olduğunu itiraf etmeye hazırım. Ama bu konuşmayı seninle daha önce de yaptık. Damien beni kurtarmış olabilir, ama parlak zırhlı bir şövalyeye benzer bir yanı yok. Benim şövalyem Harold. Sonuçta, onu bana gönderen kişi Harold'dı."

"Evet, biliyorum, ama…"

Adele bir kez daha "Ama yok!" dedi. "Artık bu konuyu konuşmak istemiyorum. Damien bana yardımcı oldu, bunun için ona minnettarım, ama o asla evlenmek isteyebileceğim türden bir erkek değil. Konu kapanmıştır."

Clara oldukça şaşırtıcı bir şekilde pes etti. "Pekâlâ. Bu konuyu bir daha açmayacağım."

"Teşekkür ederim."

Clara esnedi. "Gidip Anne'i kontrol ettikten sonra yatacağım."

Kapıya doğru yürüdü, ama eşiğe geldiğinde duraklayarak, tereddüt içinde Adele'e baktı. Kapı Clara'nın ardından kapanır kapanmaz Adele notu alarak bir kez daha okudu ve Damien'ın doktoru çağırışını hayal etti. Demek ki Damien zamanının bir kısmını Adele'i ve onun ihtiyaçlarını, hatta

son derece kişisel kaygılarından birini düşünerek geçirmişti. Damien'ın gerekli ayarlamaları yapmak için zaman harcadığını, atıyla birlikte doktora giderek ona mümkün olduğunca tedbirli bir şekilde durumu anlattığını hayal etti. Demek ki Adele'i unutmamıştı.

Adele'in midesine bir sıcaklık yayıldı. Damien'ın Harold'a doktordan bahsedip bahsetmediğini merak etti. Adele'in yüzleşmek istemediği bir parçası, Damien'ın bunu yapmamış olmasını umuyordu. Bunun Damien'la paylaştıkları bir sır olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. Ve bu konuyu Harold'a açtığını hayal bile etmek istemiyordu.

Scanned by CamScanner

On Birinci Bölüm

Damien sabah vaktinde, ağaçları ve gökyüzünü inanılmaz bir berraklıkla yansıtan sakin gölün yanına geldiğinde, dörtnala giden atını yavaşlattı.

Ormanda yalnız başına, temiz havayı ve yere düşen yaprakların kokusunu içine çekerek geçirdiği bu kısacık zamana ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Orman onu her zaman sakinleştirirdi ve bu sabah üzerindeki gerginliği atmaya fazlasıyla ihtiyacı vardı.

Dün kendisi için iki tane mektup gelmişti. Hakikat Evi'ndeki kâhyası Henderson'dan gelen mektupta, kiracı çiftçilerden birinin, eşyalarını toplayarak bir not bile bırakmadan gittiğini ve kiralardan birinin eksilmesi kendilerini maddi açıdan zorlayacağından, bir şeyler yapılması gerektiğini söylüyordu.

Damien mektubu cevaplayarak kâhyasından, işleri bir süre daha bu şekilde yürütmesini istemişti. Ona işlerin pek yakında yoluna gireceğine dair söz vermişti. Bunu nasıl yapacağından bahsetmedi, ancak Henderson'a başka bir kiracı aramaktan vazgeçmesini, çünkü Londra'daki sosyete

toplantıları sona erdiğinde oraya geri döneceğini bildirdi. Kâhyasının, kendisinin eve bir gelin getireceğini düşünecegini biliyordu.

Ancak Damien mektubu yazdığı sırada kendini toplantılar sırasında her gece kaskatı bir papyon içinde, ruhsuz Londra balolarına katılır ve birer pişmiş kelle gibi sırıtan düzinelerce süslü sosyete kızına selam verirken hayal ediyordu.

O mektubu yazmaktan hiç hoşlanmamıştı.

Parfüm şişesine daldırılmış olan diğer mektup, Frances'ten gelmişti. Damien'ın vakit kaybetmeden Londra'ya dönmesini istiyordu, çünkü hâlihazırda devam etmekte olan tiyatro oyunundan "ölümüne sıkılmıştı." Başka bir şeylerle avunması gerekiyordu.

Damien eve geri döndüğünde, büyükannesinin köşkün önündeki patikada kapıları açık bir halde duran arabasıyla karşılaştı. Bu, her zamanki sabah gezintilerinden biri değildi. Damien atını tırısa kaldırarak arabanın yanına vardı.

Kadın, "Damien!" dedi. "Seni görebilmeyi umuyordum. Seninle henüz kozlarımızı paylaşmadık, genç adam."

Damien yere vuran nallar ve tekerleklerin gürültüsü üzerinden, "Ne kozu, büyükanne?" dedi.

"Dün benden sakladığın bir şeyler vardı. Başından geçen macera hakkında."

Damien huzursuzca arabanın sürücüsüne baktı.

Catherine, Damien'ın huzursuzluğunu fark ederek bastonunu yere vurdu. "Burada dur, Regan. Gidip bana biraz papatya toplayabilir misin? İşte oradalar."

Arabacı, frenleri çekerek aşağıya atladı ve onları yalnız bıraktı. Catherine, gözlerini kısarak Damien'a baktı. "Neden bana söylemedin?"

Scanned by CamScanner

Damien'ın atı yana doğru bitkin birkaç adım attı. "Bunu sana kim yumurtladı?"

"Adele'in annesi, Beatrice. O kadın sır tutabilecek biri değil, sana söyleyeyim. Ancak hoş bir espri anlayışı var."

İkisi de tepenin üzerine inşa edilmiş olan köşke baktılar.

Damien, "Pek önemli bir şey değildi," dedi.

"Lütfen, Harold'ın gelinini bir haydudun elinden kahramanca kurtararak onu nişanlısına geri getirme görevinin senin açından ilgi çekici bir yanı olmadığı martavalını okuma bana. Çok romantik, sence de öyle değil mi?"

Damien bu sözler üzerine başını iki yana salladı.

Kadın muzipçe gülümsedi. "Adele'in vurulduğunu da duydum. Doğrusu bu aşk romanlarına yaraşır bir hikâye. Ve bacağını sarma konusunda epey başarılı olmuşsun. *Kalçasını*, yani. Vay canına Damien, birbirinizin müstakbel kuzeni olmasaydınız, bunun utanılacak bir durum olduğunu bile düşünebilirdim."

"Gerçekten de önemli bir şey olmadı, büyükanne."

"Elbette olmadı. Ayrıca, onca zaman boyunca gözlerini kapalı tuttuğundan eminim."

Damien öne doğru eğilerek dirseğini dizine dayadı ve sırıttı. "Tam bir baş belası olduğunu biliyorsun, değil mi büyükanne?"

Kadın gülümseyerek, "Biliyorum," diye yanıtladı. "Ama bazen hâlâ hayatta olduğunu hatırlaman için şöyle sıkı bir çimdiğe ihtiyacın oluyor, Damien." Hâlâ papatya toplamakta olan arabacıya döndü. "Onu geri çağırabilirsin, değil mi? Yoksa bir arı tarafından sokulması an meselesi."

Damien, adamın geri dönmesi için elini sallayarak, "Regan!" diye bağırdı. Adam yanlarına gelerek az önce top-

lamış olduğu buketi, nazikçe koluna dokunan Catherine'in kucağına bıraktı.

"Teşekkür ederim. Tam bir centilmensin."

Tekrar köşke doğru yol almaya başlayan araba sarsıldı. Kadın, "Pekâlâ," dedi, "konuyu değiştirelim. Dün gece çok iyi vakit geçirdim."

"Sabahın ikisine kadar sürdüğünü duydum."

"Evet. Sessiz sinema oynadık. Violet şarkı söyledi ve bütün salonu inleten bir alkış deryasıyla karşılandı. Bundan çok hoşlandı, elbette, geceyi kaçırdığın için üzüldüm."

"Yapacak işlerim vardı."

"Ah, öyle mi?"

"Evet."

Damien büyükannesinin davetsiz bakışlarının, içine işlemekte olduğunu hissetti.

Kadın, "Gerçekten çok güzel bir kız," dedi.

"Kim?"

Catherine ona bilmiş bir tavırla yandan bir bakış fırlattı. "Tabii ki Adele. Davranış biçimi hoşuma gitti. Bizimle tanıştığında bir parça gergindi ancak bunu insanlarla arasına mesafe koyarak gizlemeye çalıştı. Çok sıcakkanlı ve samimi biriydi. Bütün gençlerimizi neden Amerikalı genç hanımlara kaptırdığımızı şimdi anlıyorum. Kız kardeşi Clara da en az onun kadar güzel görünüyordu."

Damien, "Eminim öyledir," diye yanıtladı.

Catherine bastonuyla Damien'ın dizine vurmak üzere arabanın diğer yanına eğildi. "Ah, kes şunu. Onu yeterince yakından tanıyamadın mı, sanki?"

"Pek sayılmaz."

Başlarının üzerinde uçuşmakta olan bir kuşa baktılar ve ardından gelen birkaç dakika boyunca sessizce ilerlediler.

Scanned by CamScanner

Catherine, "Onun Harold'la mutlu olacağını düşünüyor musun?" diye sordu.

"Bunu bilemem."

"Bana ata binmeyi sevdiğinden bahsetti."

"Öyle mi?"

"Harold bundan nefret eder."

Damien bir kez daha başını iki yana salladı. "Bir evliliğin iyi yürümesi ata binmek ve doğa gezilerine çıkmak konusunda paylaşılan zevklerden çok daha önemli şeyler gerektirir. İnsanlar birçok farklı şekilde birbirleriye iletişim kurabilirler."

Büyükannesi, "Ben doğa gezilerinden bahsetmemiştim," dedi. "Sanırım onu, itiraf etmek isteyeceğinden çok daha iyi tanıyorsun."

Damien atının yularını çekerek onu durdurdu, ancak araba ilerlemeye devam etti. Başka bir gün olsaydı, yolun geri kalanında büyükannesine eşlik etmekten büyük zevk duyardı. Ama bugün—özellikle de üzerinde konuşmakta oldukları konuyu göz önünde bulundurduğunda—arkada kalmayı tercih edecekti.

Adele yatağında doğrularak doktorun siyah deri çantasını kapatışını seyretti. Doktordan son derece etkilenmiş bir halde, *oldukça deneyimli biri olmalı*, diye düşündü. Adam kurşun yarasını kontrol ederek sargıyı değiştirdikten sonra Adele'in *şeyine* şöyle bir—neredeyse bir saniyeden az bir süre boyunca—bakmış ve sadece "Her şey yolunda," demekle yetinmişti. Adele'e dokunmamıştı bile.

Adele bacaklarını açmak için almış olduğu pozisyon nedeniyle hâlâ utanç içinde olsa da, hissettiği sınırsız rahatlama duygusu her şeyin önüne geçiyordu. Her şey yolundaydı.

Ayaklarının üzerinde doğrulduğunda yerinde hoplayıp adamı öpücüklere boğmamak için, hissettiği "en İngiliz olmayan" dürtüyle baş etmek zorunda kaldı. "Teşekkür ederim, Doktor Lidden."

Adama kapıya kadar eşlik etti, ancak son bir şeyi daha öğrenmeden gitmesine izin veremezdi. "Bana çok güzel haberler verdiniz. Size sonuçları Lord Osulton'a bildirip bildirmeyeceğinizi sorabilir miyim?"

Doktor duraklayarak Adele'e baktı. Dünyadaki en zarif, en sıcak mavi gözlere sahipti. "Lord Alcester benden kesin bir gizlilik talep etti. Sorumluluğunu üstlendiğim tek kişi *sizsiniz*, Bayan Wilson. Elbette sonuçları Lord Osulton'a bildirmemi özellikle *istemediğiniz* sürece."

O halde Harold hâlâ bir şey bilmiyordu. Damien sessizliğini korumuştu.

Adele, doktora baktı. Ondan gidip Harold'la konuşmasını istemeli miydi? Sevgili Harold şimdiye kadar bu konuda herhangi bir endişesi olduğunu belirtmemişti, fakat ona böylesine mahrem bir konuyu açması mümkün müydü?

Ancak yine de merak ediyor olmalıydı. Bütün aile endişe ediyor olmalıydı…

"Sanırım, Doktor Lidden, Lord Osulton'ın durumumun tüm ayrıntılarından haberdar olmasını tercih ederim. Pek yakında evli bir çift olacağız. Lütfen ona kaçırılmam esnasında baygın durumda olduğum için bu konuda bazı endişelerim olduğunu, ancak muayenenizden sonra her şeyin yolunda olduğunun anlaşıldığını bildirin."

Doktor gülümsedi. Adele adamın aileden saklamak zorunda kalacağı bir sırdan kurtulduğu için rahatladığını his-

Scanned by CamScanner

sediyordu. Adam odadan ayrılmadan önce başını eğerek, "Derhal gidip kendisiyle konuşacağım," dedi.

"Affedersiniz?" Harold, üzerine eğilmiş olduğu laboratuar masasından doğrularak koruyucu gözlüklerini başının üzerine kaldırdı. "Ne dediniz?"

Doktor Lidden gırtlağını temizledi. "Dedim ki, Lordum, Bayan Wilson kaçırılması sırasında iğfal edilmemiş. Onu muayene ettim ve sizi, evliliğinizin gelecek tarihte verebileceği oğlan bir varis konusunda herhangi bir *kafa karışıklığı* yaşamayacağınız konusunda temin ederim. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Harold gergince güldü. Gözlüklerini çıkararak, arkasında duran taburenin üzerine fırlattı ve ağzı açık olan kavanozlardan birinin kapağını kapatmak üzere masanın diğer yanına doğru yürüdü. Kapağı sıkıca kapadıktan sonra tekrar güldü.

"Bu tür şeyleri gerçekten anlayabiliyor musunuz?" diye sordu. "Yani bu, kulağa çok bilimsel geliyor, öyle değil mi? Yine de hoşuma giden bir bilim dalı sayılmaz." Eski seranın duvarındaki raflara yerleştirilmiş, arka tarafta duran şişeleri işaret etti. "Siz bir bilimci misiniz, doktor?" Harold kızararak bir kez daha güldü. "Elbette öylesiniz. Ne kadar da ahmakça bir soru." Duraklayarak ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

"Yani Adele'in sağlıklı olduğunu söylüyorsunuz, öyle mi?" diye devam etti. "Pekâlâ, bu iyi bir haber. Gerçekten de iyi bir haber."

Sanki yapacak bir şeyler arıyormuş gibi karşı duvara bakmak üzere arkasını döndü ve sonra bir kez daha doktora dönerek, olması gerektiği ağırbaşlı lord gibi görünmek için

sesini alçalttı. "Gidebilirsiniz, Lidden. Vakit ayırdığınız için teşekkürler."

Doktor Lidden onu başıyla selamlayarak dışarı çıktı ve evin ana bölümüne giden merdivenlere yönelirken başını iki yana salladı.

Damien eyerinde oturarak doktorun patikadan uzaklaşan arabasını seyretti. İşte bitmişti. Adele'i muayene etmişti.

Damien'ın omuzları derin bir iç çekişle havalandı. Duyduğu merakın ne kadar uygunsuz olduğunu idrak bile edemiyordu. Daha önce doktordan bu durumu Adele ve kendisi arasında gizli tutmasını istemiş olmasına rağmen şimdi, muayene sonrasında gelip kendisine rapor vermesini istememiş olduğu için pişmanlık duyuyordu. Damien, Adele'in baygın olduğu sırada hiçbir hasar görmemiş olduğundan emin olmak istiyor ve bu konuyu bir kenara bırakarak ondan uzak kalmak onu *öldürüyordu*.

Scanned by CamScanner

On İkinci Bölüm

Adele ikinci kattaki odasının penceresinden, Doktor Lidden'ın evden çıkarak arabasına binmesini ve köşkten uzaklaşmasını izledi. Kapıya doğru dönerek, her an bir ses duymayı bekledi. Harold'ın, kendisinin kaçırılması sırasında *o* şekilde bir hasar görmediğini öğrendiğinde rahat bir nefes alacağından emindi.

Bekledi, bekledi ve biraz daha bekledi. Harold hâlâ gelmemişti. Belki de korkuyordu. Belki bu tür konuları konuşmaktan çekiniyordu.

Adele, Harold'ın ne kadar hassas bir adam olduğunu hatırlayarak iç geçirdi. Bir keresinde Newport'taki kabul salonunda, leydilerin çığlıkları arasında kaçışmakta olan bir örümceği kurtararak pencereden dışarı salışını hatırladı. Adele, Harold'ın kendisi için doğru kişi olduğunu o anda anlamıştı. O zavallı yaratığı botuyla ezmeye kıyamamıştı. Harold tatlı ve tehlikesiz bir adamdı.

Adele kapıdan herhangi bir ses gelmeyince dışarı çıkarak Harold'ı aramaya karar verdi. Mutluluğunu birileriyle paylaşması gerekiyordu. Bunun için müstakbel kocasından daha iyi kimi bulabilirdi ki?

Ana koridorda kâhyayla karşılaştı ve ona Lord Osulton'ın nerede olabileceğini sordu.

Kâhya, "Lord şu anda serada, Bayan Wilson," diye yanıtladı.

Adele, *bulunmak için ne kadar da mükemmel bir yer,* diye düşündü. Bitkiler ve çiçekleri görmeye can atıyordu.

Uzun koridordan geçerek nihayet, seranın, iki yanında azametli insan heykelleri bulunan girişine vardı. Durup heykelleri inceleme dürtüsünü bastırdı, ancak yine de seranın girişindeki merdivenlerin tepesine ulaştığında aniden durmak zorunda kaldı.

İçeride bitki falan yoktu. Bütün oda bir laboratuara dönüştürülmüştü. Üzerine şişeler, huniler, tüpler ve kâğıtlar dağılmış beş ya da altı tane masa her yeri kaplıyordu. Camların önüne raporlar ve mecmualarla dolu, bahçenin görüntüsünü engelleyen yüksek kitaplıklar yerleştirilmişti. Adele'in görmeyi umduğu—geçen birkaç hafta boyunca kurduğu gelecek planlarını şekillendirmiş olan—manzara bu değildi.

Kendini neredeyse aldatılmış hisseden Adele, içlerinde değişik renkli sıvı ya da tozlar bulunan, el yazması etiketlerle muntazam bir sıraya dizilmiş kavanozlar ve şişelere bakarak yavaşça merdivenlerden aşağıya indi. Ardından gırtlağını temizledi. "Harold, seninle konuşabileceğimi umuyordum."

Harold'ın gülümsemesi gergindi. "Ne hakkında konuşmak istemiştin, sevgilim?"

Adele aslında kendini son derece becerıksiz hissediyor olmasına rağmen, sesini sakin tutmaya çalışarak, "Doktor Lidden seni görmeye geldi mi?" diye sordu.

"Doktor Lidden mı? Evet, evet, geldi."

Scanned by CamScanner

"Sana her şeyin yolunda olduğunu söyledi mi?"

Harold'ın dudaklarındaki gülümseme önce kayboldu, ancak sonra gergin ve zoraki bir tebessüm olarak geri döndü. Eline bir kroze alarak, onu yandaki diğer bir masaya koydu. "Her şey yolunda. Evet. Bunu duyduğuma sevindim."

Adele'in bedenine yavaşça bir hüsran dalgası yayıldı. Harold'ın onu kollarına alarak, bunu duyduğuna ne kadar sevindiğini söyleyeceğini ummuştu. Kendisini öpeceğini düşünmüştü.

Harold, durup dururken konuyu değiştirerek, "Pekâlâ, laboratuarım hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Burayı iki yıl önce dönüştürdük."

Adele kendini beklentilerinden sıyırarak, asıl konuşmak istediği ve "yolunda" giden şeyleri bir yana bırakmak ve bunun yerine Harold'ın tek tutkusuyla ilgileniyormuş gibi yapmak için büyük bir çaba sarf etmek zorunda kaldı. Büyük odanın iyice içine girerek camdan yapılmış tavana baktı. "Bitkileri ne yaptınız?"

"Dürüst olmak gerekirse, onlarla ne yaptıklarını bilmiyorum. Pek de önemsemiyorum, açıkçası. O zamanlar masaların nasıl yerleştirileceğiyle daha çok ilgileniyordum. Işıklandırma mükemmel, öyle değil mi?"

"Evet, kesinlikle mükemmel."

Harold ona laboratuarını gezdirerek, yerel bir kalaycının yaptığı ve kendisinin son derece gurur duyduğu kimyasal ısıtma lambasını gösterdi. Alkalimetresini, asidimetrelerini, hidrometrelerini, odyometrelerini, havanlarını ve gaz tüplerini tanıttı. Sahip olduğu bilimsel sirkülerle fazlasıyla gurur duyuyordu.

Harold ona her şeyi göstermeyi bitirdiğinde, aralarına huzursuz bir sessizlik çöktü.

Adele neşeli görünebilmek için kendi kendine âdeta iş-konce ederek, "Şey, o halde seni işlerinle baş başa bıraksam iyi olur," dedi. "Belki daha sonra, bana söz verdiğin tura çıkabiliriz."

Harold hafiften afallamış bir halde, "Tur mu?" dedi.

"Evi ve bahçeyi gezecektik. Bana etrafı tanıtacağını söylemiştin."

Harold'ın yüzü kocaman bir sırıtışla ikiye ayrıldı. "Ah evet! Bir tur! Bunu yapmaktan büyük bir memnuniyet duyacağım, evet!" Etrafa saçılmış kâğıtlara göz gezdirdi. "Buradaki işlerimi bitirmem için bana birkaç dakikalığına müsaade et. Hatta seni bir saat sonra gelip odandan alayım, ne dersin?"

Adele başıyla onayladı. "Bu çok iyi olur, Harold. Teşekkür ederim."

Adele etekliğini kavradı ve Harold'la yalnız başına kalarak birbirlerini daha yakından tanıma fırsatı bulduklarında çok daha iyi hissedeceği konusunda kendi kendini teskin ederek basamaklara tırmandı.

Adele, evin önündeki merdivenlerde durarak Clara'nın, bir ayı aşkın bir süre önce İngiltere'den ayrıldığından beri görmediği yakışıklı kocası Seger'ın kollarına atılmasını izledi.

Seger onu havaya kaldırarak savurduğu sırada Clara, "Seni çok özledim!" diye haykırdı. "Bir dahaki sefere benimle birlikte geliyorsun!"

Seger, "Bir dahaki sefere, kesinlikle seninle birlikte geli-

Scanned by CamScanner

yorum," diyerek dudaklarını herkesin önünde tutkuyla Clara'nınkilere bastırdı.

Adele bu manzara karşısında soluğunu tuttu ve diğerlerinin de aynı şeyi yapmakta olduklarını hissetti. Sonrasında, bu temaşadan ziyadesiyle hoşnut kalarak birbirlerini dirsekleyen iki uşak dışında hepsi, bakışlarını başka yönlere çevirdiler.

Clara, kocasının elini tutarak onu diğerleriyle tanıştırmak üzere merdivenlere yöneldi. Bu pek de ağırbaşlı bir davranış olmamıştı doğrusu. Adele birilerinin, "*Şu Amerikalılar*," diye fısıldadığını duymuştu.

Seger, aileyle tanışırken Adele tepeden inmekte olan bir atlıyı fark etti. Gelen kişi Damien'dı. Evin arkasından dolanarak, ahırlara doğru yöneldi.

Kısa bir süre sonra Seger ve Clara, bebekleri Anne'le vakit geçirmek üzere odalarına çekildiler ve geri kalan herkes birdenbire dağıldı. Adele, ana girişte Harold'la yalnız başına kalmıştı.

Harold, "Belki turu yarına ertelesek daha iyi olur," dedi. "Oldukça karmaşık bir deneyin ortasındayım ve seraya geri dönmem gerekiyor. Yarın çok daha iyi olur."

Adele, Harold'ın artık bambaşka bir şey haline dönüşmüş olan o yere neden hâlâ sera dediğini anlamıyordu. Ancak görüşlerini kendine saklamayı yeğledi. "Bunda bir sakınca yok, Harold. O halde yarın."

Harold, başladığı işi bitirmek üzere aceleyle uzaklaştı.

Adele yuvarlak giriş salonunun tam ortasında dururken ansızın dışarı çıkma isteği duydu. Harold'ın bugün deneyleri üzerinde çalışmak istemesi nedeniyle hayal kırıklığına uğramış olsa da, doktorun o sabah kendisine verdiği haber

sayesinde kendini hâlâ iyi hissediyordu. Koşmak istiyordu. Ve bu haberi birileriyle paylaşabilmeyi.

Adele ön kapıya baktı ve birkaç dakika önce ahırlara doğru giden Damien'ı gördüğünü hatırladı. Damien'ın handaki yatak odasından ayrılmadan önce kendisine söylediklerini anımsadı: birbirleriyle konuşmalarının tehlikeli olacağı, özellikle de yalnızken.

Ama ona bu ufak haberi vermekten zarar gelmezdi, elbette. Onu merak içinde bırakmaya gönlü el vermiyordu.

Adele, bir ya da iki dakika boyunca eli ayağına dolaşmış bir şekilde ne yapması gerektiğini düşündü ve sonrasında teslim olarak bu kuralı bir kereliğine çiğnemeye karar verdi. Bu o kadar da korkunç bir şey olamazdı ya. Sadece Damien'a haberleri verecek ve sonra eve geri dönecekti.

Temkinli adımlarla ön kapıya yöneldi ve beyaz çakıl taşlarının üzerinde gıcırdayan deri botlarıyla, evin etrafından dolanan patikaya çıktı. Hava güller ve yeni kesilmiş yeşil çimen gibi kokuyordu. Adele tepeden ormana doğru baktı ve ormanın kokusunun özlemiyle içini çekti. Oraya yapacağı tembel bir yolculuğun, bugün için düşüncelerini toparlamasına yardım edeceği kesindi. Belki de Harold işini erken bitirir ve onunla birlikte ormana gelebilirdi.

Adele, evin arkasına kurulmuş olan ahırlara yöneldi. Etrafta kimseleri göremiyordu, bu nedenle zeminindeki, kalasları açık kapılarından sızan gün ışığıyla aydınlanan en büyük ahıra doğru sessizce ilerledi.

Adele burnuna çalınan keskin saman ve at kokusunu içine çekti. Uzun süredir bir gemi kamarasında ve ardından, kaçma şansı bulamadığı küçük bir barakada kapalı kalmıştı. Kemikleri özgürlüğün tadını çıkarmak istercesine gıcırdıyor ve kalbi dörtnala koşma arzusuyla kasılıyordu.

Scanned by CamScanner

Bu türden bir özgürlüğün hayali ona, önceki gece Clara'yla yaptığı konuşmayı hatırlattı. Clara "bastırılmış" kelimesini kullanmıştı. Kendisine hiç tanıdık gelmeyen bir gerginlik, Adele'in kaslarının etrafını sardı. Kendini gerçek anlamda "özgür" hissettiği tek yerin, dilediğince ata bindiği ya da koşabildiği ormanlar olduğunu fark etti. Ormanlar her şeyin gerçek olduğu, doğal yerlerdi. Ormandayken hiç kimsenin ondan bir beklentisi yoktu. Çiğnemekten kaçınması gereken kurallar yoktu.

Adele bölmelerle kaplı, uzun koridorda yürüyerek, avucuna sürtünürken hoşnut sesler çıkaran atların yumuşak ve ipeksi burunlarını okşadı. O anda bir ses işitti. Bir erkek sesi. Damien'ın sesi. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

Vücudunun verdiği bu sinir bozucu tepkiyi seyretti. Onu gördüğünde hislerine hâkim olabileceğini düşünmüştü. Fakat orada durmuş, kendini yakışıksız bir neşenin pençelerine bırakıvermişti işte. Henüz onu *görmemişti* bile. Yalnızca yandaki bölmeden gelen sesini işitmişti.

Adele, bunun pek de iyi bir fikir olmayabileceğini düşündü. Birdenbire kendini evhamlı ve gergin hissetmeye başlamıştı. Oradan ayrılmak üzere arkasını döndü.

Adele birden Damien'ın, atıyla konuşmakta olduğunu fark ederek yeniden durakladı. Neler söylüyordu? Sesi duyulamayacak kadar alçak ve yumuşaktı. Adele birkaç saniye boyunca dinledikten sonra kendine engel olamadı. Tekrar arkasına dönerek bölmenin köşesinden içeriye baktı.

Damien atına elma yediriyordu. Adele kıtırtı seslerini duyabiliyordu; elmanın kokusunu bile alabiliyordu. Bu sahne ona evini, Wisconsin'deki bahçelerini hatırlattı. Sonra, bölmenin hemen dışında duran, iri ve sulu elmalarla dolu kovayı fark etti.

Damien, eline bir fırça alarak atını tımar etmeye başladı. Adele kendi atını kendisi tımar eden tek kişinin *kendisi* olduğunu sanıyordu. Annesi ona sürekli, "Hizmetçiler bunun için vardır," derdi, ancak Adele bunu yapmaktan ayrı bir zevk alırdı. Bunu küçüklüğünden beri yapıyordu ve yapmaya devam edecekti. Annesinin onaylamadığı tek alışkanlığı buydu, ancak Beatrice, uzun zaman önce bu konuda şikâyet etmekten vazgeçmişti.

Adele uzun bir an boyunca Damien'ı seyretti. Damien binici ceketini çıkarmış ve kırışık, beyaz gömleğinin üzerine siyah bir yelek geçirmişti. Kuzgun karası saçları rüzgârda birbirine karışmış bir halde, tıpkı Adele'i kurtarmak için o küçük odaya daldığı sırada olduğu gibi yakasına dökülüyordu.

Adele, Damien'ın iki farklı yüzü olduğunu fark etti; vahşi, haşin bir savaşçı ve zarif bir Londra beyefendisi. Adele, savaşçıyı daha çok sevdiğini düşündü. Savaşçı onun *doğal* haliydi. Organik ve üzerinde oynanmamış hali. Adele'i büyüleyen kişi.

Adele kendini, Damien'ın fırçayı tutan büyük eli karşısında büyülenmiş bir halde buldu. Kaslı koluyla omzu ihtişamlı bir şekilde hareket ediyordu. Geniş sırtının güçlü yapısı gerçekten de bakılmaya değer bir manzaraydı.

Damien sakin bir sesle, "Sanırım yardım etmek istemiyorsun," dediğinde Adele'in, onun kendisiyle konuşmakta olduğunu dehşet içinde fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

Adele gırtlağını temizledi ve durumuna gayet uygun bir şekilde utanarak gizlenmekte olduğu çitin ardından çıktı. Hissetmekte olduğu gerginliği gizleyerek kontrol altına almak için büyük bir savaş veriyordu. "Görünüşe göre yakalandım."

Scanned by CamScanner

Damien ona doğru bakarak son derece hınzır ve baştan çıkarıcı bir biçimde sırıttı ve Adele bedeninin sıcak, yapışkan bir sıvıya dönüştüğünü hissetti. Yandaki bölmenin içine kapaklanmamak için eliyle çitlere tutundu.

Damien dikkatini yapmakta olduğu işe, dünyanın en şanslı atını okşamaya verdiğinde, Adele nihayet nefes almayı başarabildi. Oraya neden geldiğini hatırlamak için, çamura dönmüş beynini kurcalamaya başladı.

"Ben... ben Doktor Lidden'ın söylediklerini duymak istersin diye düşünmüştüm."

Damien'ın, atını okşayan eli yarı yolda durakladı. Birkaç dakika boyunca hareketsiz kaldığında ahır, sağır edici bir sessizliğe büründü. Fırçayı yere indirerek ona doğru ilerledi. Botları, yerdeki saman yığınlarını hışırdatıyordu.

Adele, kendisine yaklaşmakta olan Damien'dan yayılan gücün, çok geçmeden dayanılmaz bir hal alacak olan bir alev topununkine benzediğini düşündü. Bir adım gerileyerek hızla içini çekti. Damien'ın bunu fark etmemiş olduğunu umuyor, ama fark ettiğini biliyordu. Tabii ki fark etmişti.

Damien onun önünde durarak, "Ve?" dedi.

Adele onun parfümünün kokusunu alabiliyordu. Kendisine yoğun bir biçimde tanıdık gelen bu koku, Adele'in duygularını bir fırtına gibi yıkıp geçmişti. Titrek bir sesle, "Her şey yolunda," diye yanıtladı.

Damien'ın geniş, adaleli omuzları aldığı derin nefesle şişti ve ardından fısıltıyla, "Şükürler olsun," diye fısıldadı.

Adele de, "Evet, şükürler olsun," diye tekrar etti.

Damien hiçbir şey söylemeden onun karşısında durmaya devam etti. Adele de ne söyleyeceğini bilmiyordu. Buraya geldikten sonra birbirlerinden uzak kalacaklarına dair söz vermişlerdi.

Damien, "Diğer her şey yolunda mı, peki?" diye sordu. "Burada rahat mısın? İhtiyaçların karşılanıyor mu?"

Adele çabucak başını salladı.

Damien, "Güzel," dedi.

Ancak yine de arkasını dönmedi. Atı hafifçe kişnemeye başladı. Damien'ın kendisini tımar etmesini bekleyen atın yerinde olsa, Adele de kişnerdi.

Damien alçak ve boğuk bir sesle, "Geldiğine sevindim," dedi. "Seni düşünüyordum."

Derin ve yoğun bir özlemin kendisine hücum ettiğini hisseden Adele, gözlerini kaldırarak Damien'ın siyah, şeytani gözlerine baktı ve ağırbaşlılığını korumaya çalıştı. Damien'ın metreslerini düşündü. Onun kötü şöhretini, Harold'ın kuzeni olduğu gerçeğini, kendisinin Harold'la nişanlı olduğunu ve nişanlısıyla mutlu olduğu için bu durumu tehlikeye sokmak istemediğini düşündü. En *doğru* seçimi yapmıştı. Bu adamın yanındayken içinde uyanan arzular tehlikeliydi ve onun varlığı karşısında kendini ateşli ve tutkularına kapılmış gibi hissetmesi hiç de yerinde bir davranış değildi. Adele asla *onunla* evlenmek istemezdi.

O halde neden bu hisleri bastıramıyordu? Neden onu görmek için duyduğu iffetsiz istekleri ve onun yanında kalarak konuşmaktan çok daha fazlasını yapma istediğine karşı koyamıyordu?

Adele'in solukları hızlandı. "Ben de seni düşünüyordum, yani... her şeyin yolunda olduğunu bilmeni istedim."

Orada öylece durarak hiçbir şey söylemeden birbirlerine baktılar ve Adele kalbinin sonunda yorularak pes edeceğini düşündü. Damien'ın bakışları Adele'in yüzünde dolandı; gözlerinden dudaklarına indikten sonra bir süre oyalandı ve

Scanned by CamScanner

bedeninde dolaşarak ayaklarına dek indikten sonra tekrar yukarı çıktı.

Bu bakışlar tuhaf bir şekilde, sanki Damien onun bütün vücuduna dokunmuş gibi hissettirmişti. Adele onun—kadınlar konusunda müthiş derecede deneyimi ve hükmü bulunan bu adamın—karşısında kendini zayıf ve korunmasız hissediyordu. Bunca metresi olmasına şaşmamalıydı. Adele birçok kadının *bunun* karşısında kendi rızalarıyla Damien'ın kollarına atılacaklarını düşündü.

"Artık sana söylediğime göre," dedi, "eve geri dönmeliyim."

Damien başını ona doğru eğdi. "Evet, dönmelisin."

Adele'in dudakları aralandı. Kendini son derece rezil hissederek, "Tamam o halde," dedi. "Gidiyorum."

Arkasını dönerek ahırdan ayrıldı, ancak Damien'ın bakışlarının bütün yol boyunca onun üzerinde olduğunu hissetti.

On Üçüncü Bölüm

Sabahlığı hâlâ üzerinde olan Adele, yatak odasından ayrılarak annesinin odasına gitti. Vakit çok erken olduğu için, kapıya hafifçe vurarak içeri girdi. Annesi hâlâ uyuyor, ağzı açık bir halde horluyordu.

Adele, yatağın yanında diz çökerek fısıldadı. "Anne?"

Uykusu her zamanki gibi hafif olan Beatrice uyandı. Uykulu gözlerle Adele'e bakarak üzerindeki ağır örtüleri kaldırdı. "Adele, hayatım. Yanıma gel, hava serin."

Adele sıcak yatağa tırmandı ve annesinin yanına uzandı. Bu ona, Wisconsin'de tek gözlü bir evde yaşarken birlikte uyudukları zamanları hatırlatmıştı. Sabahları kendileri için ateş yakacak bir hizmetçileri yoktu, bu yüzden yatakta birbirlerine sokulurlardı.

Adele konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika boyunca annesinin yüzüne baktı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Beatrice yeniden gözlerini açtı. "Elbette."

"Babam ve sen her zaman benim en terbiyeli kızınız olduğumu söylerdiniz. Nasıl olup da Sophia ve Clara'dan bu kadar farklı olduğumu anlamaya çalışıyorum."

Scanned by CamScanner

Annesi bir elini Adele'in yanağına koydu. "Doğduğun andan beri farklıydın. Henüz bir bebekken bile, seni yatağa koyduğumda asla itiraz etmezdin. Doğrudan uykuya dalardın. Küçük bir kızken her zaman mutlu ve bağımsız davranırdın. Herhangi bir şeye karşı mücadele etmeyi pek sevmezdin."

"Ama Sophia ve Clara'ya karşı mücadele ettim. Onları ispiyonladım. Kuralları çiğnemelerinden hiç hoşlanmazdım."

Annesi bir an için, bu sözler üzerinde kafa yordu. "Bu durum New York'tayken geçerliydi. Wisconsin'deyken böyle şeyler yapmazdın. Genellikle onları görmezden gelerek kendi işine bakardın."

"Taşındığımız zaman mı değiştim?"

"Büyüyordun."

Adele hayatını ve nasıl da iki parçaya bölünmüş gibi hissettiğini düşündü. İlk başlarda çok sevdiği midillisiyle ormanda gezintilere çıkan "Wisconsin'li Adele" olarak yaşarken, sonrasında ebeveynlerini her şeyden çok seven ve onları memnun etmek isteyen, kendisi yapamazken istedikleri her şeyi yapan kız kardeşlerine kızan "New York'lu Adele" olmuştu.

Neden istediği her şeyi yapamıyordu ki?

"Sence ben gerçekten ağırbaşlı bir kişilikle mi doğmuşum?"

"Herkesin doğuştan gelen bir mizacı vardır."

"Ama bu mizaç değişebilir mi?"

Annesinin alnı kırıştı. "Yanlış giden bir şeyler mi var, Adele? Mutlu değil misin? Kaçırılman…"

"Hayır, çok mutluyum, anne. Lütfen endişelenme. Yalnızca, olmam gereken insanı anlamaya çalışıyorum."

Beatrice gülümsedi. "Sadece kendin olman gerekiyor. Ve bu halde mükemmelsin, Adele."

Mükemmel. İşte yine o kelime. Bu sözler onu daha önce hiç huzursuz etmemişti. Ancak şimdi kaçırıldığından ve Damien'ın onu öpmesine, onun yanında yatmasına izin verdiğinden beri kendisini ikiyüzlü bir yalancı gibi hissediyor ve onu, nefesini kesmekle tehdit eden duvarlar üzerine üzerine geliyordu.

Adele, ertesi gün kahvaltıda gülümseyerek düğün hazırlıkları hakkında neşeli bir muhabbete koyuldu. Annesi ve Eustacia masanın bir ucunda oturmuş, birer tavuk gibi gıdaklıyor ve Violet, Adele'in olduğu tarafa, bu görünüm karşısında eğlenen, bilmiş bakışlar fırlatıyordu.

Aile terzisinin lafı geçtiğinde Violet neredeyse fincanını tabağına düşürüyordu. "Ah, hayır, anne, Londralı bir modacıya gitmeliyiz. Ya da belki Paris'teki şu Worth denen adama. Adele ve Harold'ın düğünü mükemmel olmalı ve mükemmel olabilmesi için de Adele'in en yeni modaya uygun bir şekilde giyinmesi gerekiyor. Ablası Sophia, Worth tarafından tasarlanan bir gelinlik giymişti, ayrıca Adele sonuçta bir düşes olacak."

Eustacia'nın yüzü ilgiyle aydınlandı ve Adele'in annesi gururla başını salladı. "Ah, evet," dedi. "Gelinlik *kesinlikle* Worth'den alınmalı."

Adele, beyaz örtülü masanın diğer ucundaki, kendinden ve yaptığı öneriden son derece tatmin olmuş gibi görünen müstakbel görümcesi Violet'a baktı. Ancak Adele yalnızca "mükemmel" kelimesini duymuş ve göğsüne müthiş bir ağırlık çökmüştü.

Kahvaltıdan sonra bahçeyi gezmeye can atan ve artık düğün planlarıyla ilgili başka bir şey duymak istemeyen

Scanned by CamScanner

Adele, Harold'ın nerede olabileceğini sordu. İşler fazlasıyla karmaşık bir hale geliyordu ve herkes detaylara kendini kaptırmış vaziyetteydi. Adele sadece yeni yaşamına başlamak ve nişanlısını daha yakından tanımak istiyordu. Bu evi benimsemek ve burada rahat edebileceğini hissetmek istiyordu. Evliliğin onun için önemli olan kısmı buydu. Nedimelerin kuşaklarının rengi değil.

Ona Harold'ın serada olabileceği söylendi. Daha doğrusu, laboratuarda. Adele oraya giderek, içeri girdi. Nişanlısı devasa bir kütüphanenin ardından çıktı ve onu görerek yerinden sıçradı.

Bir elini göğsüne koyarak, "Ah, Tanrı aşkına!" dedi. "Beni korkuttun, Adele!" Beceriksizce gülümsedi. "Burada ne arıyorsun?"

Adele ona doğru yaklaştı. Harold, üzerinde siyah bir leke olan beyaz bir önlük giymişti. Adele ona yaklaştığı sırada Harold'ın sülfür gibi koktuğunu fark etti.

"Bugün bana bahçeyi gezdireceğine söz vermiştin, Harold. Özellikle de ahırları gezmek için sabırsızlanıyorum. İngiltere'deki en iyi atlara sahip olduğunu duymuştum."

Harold ona bıkkın bir bakış attı. "Tam da yeni bir deneye başlamak üzereydim. Görüyorsun ya, babanla konuştuğumuz sentetik boya üzerinde çalışıyorum." Masadaki sıralı kavanozları işaret etti. "Herhangi bir doğal karışımdan çok daha kullanışlı olacak yapay bir boya hazırlamak üzereyim. Oldukça heyecan verici, sen ne dersin?"

Adele şişelere baktı. "Bu gerçekten de oldukça heyecan verici, Harold."

"Baban bu alanda iş potansiyelinin olduğunu düşünüyor." Bu sözleri uzun, huzursuz bir sessizlik izledi. Harold

paniklemiş bir sesle, "Belki de ahırı sana Damien gezdirmeli," diye ekledi.

Adele'in kalbi göğsünün içinde takla attı. "Affedersin?"

Harold, arkasına doğru döndü. "Damien?"

Adele kaskatı kesildi. Seranın arka köşesinde bulunan pencerelerin yanındaki, bir şekilde tadilattan sağ çıkabilmiş uzun boylu saksı bitkisinin arkasında bir hareketlilik vardı.

Adele, Damien'ın sürekli yeşil bir şeylerin arkasından çıkarak onu hazırlıksız yakalamak gibi bir alışkanlık edindiğini düşündü.

Fark edilmek istemiyor gibi görünen Damien, elleri arkasında birleştirilmiş bir halde görüş alanına girdi. "Günaydın, Bayan Wilson."

Adele omuzlarını dikleştirdi ve tuhaf bir biçimde savunmaya geçmesi gerektiğini hissederek, "Günaydın," dedi.

Harold coşkuyla gülümsedi. Ona gururla, "Evet, evet! Tam vaktinde! Damien sana ahırı gösterebilecek en mükemmel kişidir. Onun işi bu, bilirsin işte," dedi, "en iyi atları satın almak. Bu tür şeyler hakkında çok bilgilidir. Damien, güzel nişanlıma ahırı gezdirme nezaketini gösterir miydin acaba?"

Bu sözleri huzursuz bir sessizlik daha izledi. Adele yerin dibine girmek istiyordu. Damien ona ahırı gezdirmek istememişti işte. Adele tarafından görülmek bile istememişti.

Damien, "Elbette," dedi.

Adele bir elini havaya kaldırdı. "Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Bekleyebilirim, Harold. Gerçekten. Etrafı *seninle* birlikte görmek istemiştim. Beni eğlendirmek zorundaymışsın gibi hissetmene gerek yok. Deneylerini bölmek istemem ve görünüşe göre ben buraya gelmeden önce Lord Alcester'la bir konuşma yapıyordunuz."

Scanned by CamScanner

Harold, "Aptal olma, aşkım!" dedi. "Damien da sıkılmıştı zaten, öyle değil mi Damien? Az önce bana atıyla ufak bir gezintiye çıkacağını söylüyordu. Belki sana bütün araziyi bile gösterebilir. Bu ormanları herkesten iyi tanır, değil mi Damien? Dışarısı hakkında konuşup durur."

Adele nişanlısının, kuzenine duyduğu güven karşısında hayrete düşmüştü. Harold, Damien'ın kadınlar konusundaki şöhretini hiç mi düşünmüyordu? Yoksa Adele'in, Damien'ın görüntüsü karşısında kendinden geçmeyecek türden bir kadın olduğunu biliyor muydu? Harold onu o kadar da yakından tanımıyordu, sonuçta. Görünüşe bakılırsa Harold, kendinden geçmek ve tüyleri dikilmek kavramlarını pek anlayamıyordu.

Adele geriye doğru bir adım atarak, "Gerçekten," dedi, "bekleyebilirim."

Harold çaresiz bir gülümsemeyle onu engellemek için öne atılarak, "Hayır, hayır, gitme!" dedi. "Aslında, bunca zamandır sana ahırı gösterme fikri beni dehşete düşürüyordu. Aslına bakılırsa atlardan korkarım. On iki yaşındayken bir çifte yemiştim. Bunu hatırlıyor musun, Damien? Berbat hayvanlardır."

Harold atlardan korkuyor muydu? At binmekten hoşlanmıyor muydu, yani? Adele bunu bilmiyordu. Bilmediği başka neler vardı?

Harold, "Lütfen Damien'ın seni götürmesine izin ver," dedi, "daha sonra, akşamüzeri sana evin içini bizzat gezdiririm."

Damien ve Adele birbirlerine baktılar. Ne söyleyebilirlerdi ki? Açıkça bir araya gelmeyi reddederek, aralarında normalin dışında bir şeyler geçmiş olacağını mı beyan edeceklerdi? Ayrıca Adele, nişanlısının kuzeninin yanında

huzursuzluk duyduğunu itiraf etmek istemiyordu. Normal şartlar altında, ona karşı kayıtsız bir kabullenişten başka bir şey hissetmemesi gerekirdi.

Damien ona doğru bir adım attı.

Harold neşeyle "Haydi ama," dedi. "Bu bana yeni deneyimi bitirmem için zaman kazandıracak. Ayrıca, senin emin ellerde olduğunu bilmekten oldukça memnun olacağım, tatlım."

Adele, ona doğru yaklaşan Damien'a gergince gülümsedi. Emin eller. Hakikaten de emin ellerdeydi.

Sanki dünün öncesine hiç tanışmamışlardı.

Damien, Adele'e ahırlara kadar eşlik etti ve ona nazikçe etrafı göstererek her bir atın nereden geldiği, ne zaman alındığı ya da doğduğu konusunda bilgi verdi.

Atlardan bahsediyor olmaktan son derece hoşnut olan Adele, başını salladı. Atları tüm kalbiyle seviyordu ve bu konu daha kişisel konuları konuşmalarına engel oluyordu.

Kız kardeşi Sophia'nın ona, İngilizlerin sırf adab—ı muaşeret kurallarına uymak adına nasıl da yapmacık davranabildiklerini anlatan mektubunu hatırladı. Sophia bütün bunlara karşı büyük bir bıkkınlıkla mücadele etmek zorunda kalmış, muazzam serinkanlılıklarının altında neler düşündüklerini anlamaya çalışıp durmuştu. Adele birden kardeşinin nelere göğüs germek zorunda kaldığını anladı. Şimdi Damien'la aralarında, Harold'dan başka ortak bir yön ya da yaşanmışlık yokmuş gibi davranmak zorundaydı. Ve Damien tamamen başka biri gibi davranıyordu. Adele'in, olanca uygunsuzluğuna rağmen hoşlandığı o baştan çıkarıcı flörtlerinden, vebadan kaçınır gibi kaçınıyordu.

Damien onunla doğrudan göz teması kurmadan, "Ufak

Scanned by CamScanner

bir gezintiye çıkmak ister misin?" diye sordu. Yanıtında beklemekte olan seyis, Damien'ın emirlerini bekliyordu.

Adele, "Bunu çok isterim," dedi. Hayır demesi gerektiğini biliyor, ancak bu bakımlı saraydan ve meraklı gözlerden uzaklaşmak için can atıyordu. Bu öneriye karşı koyamamıştı.

Seyis vakit kaybetmeden işe koyularak atlardan ikisini eyerledi. Kısa süre sonra da Damien'la yan yana, yeşil meadow aşağıya doğru at binmeye başlamışlardı.

Damien, dünün öncesinde hiç tanışmamış olduklarını oyunu sürdürmek konusunda kararlıydı. Belki de en iyisi buydu. Belki bundan sonrası bu şekilde devam etmeliydi. Damien, Harold'a duyduğu saygı nedeniyle Adele'in yanında her zamanki gibi çapkın davranmayacaktı. Evet, en iyisi buydu.

Çok geçmeden bir göle ulaşarak, atların otlayabilmeleri için durakladılar.

Adele, etrafı yeşil yapraklı meşelerle sarılmış, beyaza boyanmış küçük ve yuvarlak yapıyı fark ederek, "Adada bir çayevi mi var?" diye sordu.

Damien, "Evet, ama orası bir ada değil. Bir yarımada," diye yanıtladı. "Gölün diğer tarafından dolanarak oraya ulaşabiliriz."

"Gerçekten mi?" Adele sesindeki heyecanı fark etti. Çayevi ve geri kalan her şey hakkında kayıtsız davranması gerektiğini biliyordu, ama çok heyecanlanmış ve sürdürdükleri oyunu en fazla buraya kadar getirebilmişti.

Ayrıca, ormanın derinliklerinde gizli bir sayfiye yeri gibi görünen bir yere kim direnebilirdi ki? Yine de burayı Damien'la birlikte keşfetmeye kalkışmak pek akıllıca bir seçim olmazdı.

Adele, "Belki başka zaman," dedi. "Belki buraya daha sonra Harold'la birlikte gelirim."

Damien öne doğru eğilerek atının boynunu okşadı ve sonra, siyah kirpiklerinin altındaki davetkâr bakışlarını Adele'e doğrultarak bir süre sessiz kaldı. Ağzının köşesi tembel bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

İşte. İşte Adele'in tanıdığı Damien kendini göstermişti; ilkel ve bedensel zevklere hitap eden o yaratık. Damien'ın bu yanı, Adele'in de içinde bedensel ve ilkel bir şeyler uyandırıyordu. Bu zevkli his serin ve temiz havada atının üzerinde oturan Adele'in bedenine yayılıyor, korkuları ve belirsizliklerini gidererek, Damien'ın onun üzerindeki yadırganamaz gücünü bir kez daha hatırlatıyordu. Doğruydu. Bunu inkâr edemezdi. Damien ona daha önce hiç tanımadığı ve başka hiç kimsenin hissettiremediği duygular yaşatıyordu.

Damien, "Harold'ı bu yakınlarda buraya gelmeye ikna edebileceğini pek zannetmiyorum," diyerek onu bilgilendirdi.

Adele ona yandan bir bakış attı. Damien, kaşlarını kışkırtıcı bir şekilde havaya kaldırarak gülümsedi. Bu şekilde davranırken öylesine çapkın bir havaya bürünüyordu ki, Adele'e kendini heyecandan ölecekmiş gibi hissettiriyordu. Adele ona gülümsemekten ve kendisine son derece yabancı olan bu uygunsuz eğilimin tadını çıkarmaktan kendini alamadı.

Damien, bakışlarını durgun göle çevirerek etrafı inceledi. Ne düşünüyordu? Adele merak içindeydi. Etrafta başka kimsenin olup olmadığına mı bakıyordu?

Durumu tartan karanlık bakışlarını tekrar Adele'e çevirdi. Adele, birbirleriyle bu konuda konuşmuyor ya da, Tan-

Scanned by CamScanner

n esirgesin, birbirlerine dokunmuyor olmalarına rağmen aralarında *hâlâ* bir şeyler olduğunu biliyordu. Ve ikisi de bunun böyle kalacağının farkındaydı. Durumu tekrar açık bir şekilde kabullenmedikleri ya da bir şeyler yapmadıkları sürece, bunda yanlış bir şey yoktu. Ve ikisi de sınırlarını nereye çizmeleri gerektiğini biliyordu. Fakat karşı karşıya oldukları asıl güçlük, bu sınırı geçmemekte direnebilmekti.

Damien her zamanki gibi, Adele'in ihtiyaçlarının son derece farkında olarak, "Oraya gitmek istiyorsun, öyle değil mi?" dedi. Boğuk sesi Adele'e bir kuş tüyü gibi dokunarak tenini gıdıkladı ve bütün organlarına tatlı bir sıcaklık gönderdi.

Adele cevap vermeyince, Damien atını onun önüne doğru sürdü. "Endişelenme. Kimseye söylemeyeceğim."

Kimseye söylemeyeceğim. Damien'la aralarında hâlihazırda sırrıyla sır vardı zaten. Sırrıyla gizli, bastırılmış duygular.

Ne var ki bütün bu düşüncelerine rağmen, tam olarak anlayamadığı sebeplerden ötürü Adele, Damien'ın peşi sıra karanlık ormana doğru ilerlemekten kendini alamadı.

On Dördüncü Bölüm

Damien ağaçların arasından geçerek gölün etrafından dolanan yolu izlediği sırada, *bunu yapmamalıyım*, diye düşündü. Oraya gitmeyi önememeliydi. Köşke geri dönmeliydi.

Ama atının üzerinde, kışkırtıcı bir şekilde öne doğru eğilmiş silindir şapkası, öpülmeyi bekleyen pembe, şehvetli dudakları ve doğal, kadınsı güzelliğinin tüm ihtişamıyla oturan Adele'i bir kez görmesi, bir beyefendiye pek de yakışmayan dürtülerinin eğiminden aşağıya süzülmesine yetmişti.

O anda hissettiği, mantığını gölgeleyecek kadar derin bir dürtüydü. Bu dürtü, seçtiği herhangi bir kadını baştan çıkarabileceği konusundaki şöhretini borçlu olduğu şeyin ta kendisiydi.

Ancak Damien hiçbir zaman, herhangi bir kadını seçmezdi.

Çok belirgin bir zevki vardı ve âşıklarını dikkatli bir şekilde, katı mantık kurallarına göre seçerdi. Fakat bugün bedeninin hiç vakit kaybetmeden, mümkün olan en zamansız

Scanned by CamScanner

ve belirgin uyarılmayla yanıt verdiği ilkel dürtülerini izlemişti ve bu Damien'ı son derece rahatsız ediyordu.

Adele, atıyla Damien'a yetişerek, "Doktoru ayarladığın için sana teşekkür etmek istiyorum," dedi.

Damien koluyla kasıklarını kapattı.

Adele, "Bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyordum," diye devam etti. "Bu kadar düşünceli davrandığın için minnettarım."

Damien, geçen birkaç gün içinde birçok şeyi düşünmüştü.

"Doktoru göndereceğinden Harold'a bahsetmiş miydin?"

Damien atını, devrilmiş bir ağaç dalının etrafından dolandırdı. "Hayır."

Adele bu sade, doğrudan cevabı değerlendirdi. "Neden?"

"Aramızda böyle bir konu açılmadı."

Atların yumuşak toprağa çarpan nalları, aralarındaki sessizliği doldurdu. Adele, "Ama ben yanına ilk olarak doktoru gönderdikten sonra," dedi, "gidip ona durumu anlattım. Harold'ın zarar görmemiş olduğumu bilmesini istedim."

"Harold ne söyledi?"

"Rahatladı, elbette, ama sanırım bu konuda konuşmaktan biraz rahatsız oldu."

Damien eyerinde kıpırdandı. Kuzenini iyi tanıyordu ve Harold'ın kadınların yanında ya da cinsellikle ilgili herhangi bir konuda pek de rahat davranamadığının farkındaydı.

İşin özü şuydu ki, Harold deneyimsiz bir erkekti ve Damien kuzeninin gerdek gecesinde büyük bir endişeye kapılacağından korkuyordu. Hem de çok büyük. Harold'ın evlenmek üzere olduğu kadına bu konudaki fikirlerini açmak, Damien için büyük bir sadakatsizlik olurdu. Bunun yerine

bu konuyu Harold'la konuşacaktı. Onu gerdek gecesine hazırlayacak ve ne yapması gerektiğini anlatacaktı.

Bu düşünce Damien'ın boynu ve omuzlarının aniden kasılmasına yol açtı. Bunu yapabilir miydi? Harold'a, Adele'le nasıl sevişmesi gerektiğini anlatabilir miydi?

Adele onu daldığı düşüncelerden vahşice sıyırarak, "Şaştırdım," dedi. "Yani Harold'ın birlikte çok uzun zaman geçirdiğimizi bildiği halde bana ahırları senin göstermen konusunda ısrar etmesine."

"Harold bana güveniyor."

"Peki, *bana* nasıl güvenebiliyor? Beni, seni tanıdığı kadar iyi tanımıyor. Senin kadınlar konusundaki meşhur cazibene kapılacağımdan endişe bile etmedi. *O kadar* saf biri gibi mi duruyorum?"

Damien cevap vermemeyi seçerek ona gülümsedi.

Adele, "Bu çok tuhaf," dedi, "evlenmek üzere nişanlı olmamıza rağmen Harold'ın benim hakkımda tam olarak ne hissettiğini bilmiyorum. Şu anda baş başa, göldeki çayevine gidiyor olduğumuzu bilseydi, bizi kıskanır mıydı sence?"

Damien, Adele'in nişanlısının hisleri konusunda bir parça rahatlamaya ihtiyacı olduğunu fark ettiğinde, kendini hayatında ilk defa kuzeninin biraz daha becerikli bir erkek olmasını dilerken buldu. Adele, hayran olunmayı hak eden bir kadındı. Eğer Harold'ın kendisine hayranlık beslediğinden emin olsaydı, Damien'a bu soruları sormazdı.

Damien, Harold'ı severdi, ancak Adele'e hayranlık duyması fikrinden pek hazzetmemişti.

Damien, "Kıskanacağından eminim."

Ama dürüst olması gerekirse, Damien bundan hiç de emin değildi. Harold muhtemelen bu durumu dikkate bile almazdı. Şu anda üzerine eğildiği beherin içinde olanlarla

Scanned by CamScanner

çok daha fazla ilgiliydi ve bu Damien'ın sınırlarını bozuyordu.

Kendi kendine, Harold'ın Adele'i önemsemediğini düşünmediği konusunda ikna etmeye çalıştı. Harold sadece Harold gibi davranıyordu, hepsi bu. Damien, "Zamanla yanında daha rahat davranmaya başlayacaktır," dedi. "Gösterişinin altında yatan adamı tanıyorum ve onun iyi bir adam olduğunu söylediğimde bana inanmalısın. Ona biraz zaman tanı. Onu benim kadar iyi tanımak için önünde bir ömür var."

Adele eyerinde kıpırdandı. "Onun iyi bir adam olduğunu biliyorum. Haklısın. Acele etmenin bir anlamı yok. Henüz tanıştığım biriyle birdenbire samimiyet kurmayı bekleme-meliyim."

Damien'la da henüz tanışmıştı, ancak aralarındaki samimiyet inanılmaz boyutlardaydı. İkisi de bunu dizginlemeye çalışıyor olsalar bile.

Gölün etrafından dolanarak çayevine giden patikaya ulaştılar. Adele, "Kapı kilitli midir?" diye sordu.

"Evet, ama anahtarın nerede olduğunu biliyorum. Küçükken, yani henüz kimyayla tanışmamışken Harold'la birlikte buraya gelirdik. Orada balık tutarak saatler geçirdiğimiz olmuştur." Bir zamanlar üzerine oturdukları kütüğü işaret etti. "Harold'ın babası doğa gezintilerini severdi. Düzenli aralıklarla av partileri düzenlerdi."

"Ya *senin* annen ve baban? Onları ne kadar hatırlıyorsun?"

Damien atını çekerek durdurdu ve eyerin üzerinden savrularak aşağıya indi. Adele'e yardımcı olmak üzere onun yanına yaklaştı. "Babam Harold'a çok benzerdi. Kızıl saçlar falan yani. Eustacia, babamın kız kardeşi."

"Ya annen?"

"Annem... şey, ilgisini hep benim dışımdaki şeyler çekerdi. Ona karşı hiç sevgi beslemedim ve doğrusunu söylemek gerekirse onu pek iyi hatırlayamıyorum. Bunu deneyemiyorum bile, çünkü ona karşı hissettiğim tek şey büyük bir kırgınlık."

"Onun hakkında hiç mutlu hatıran yok mu yani?"

Adele'in eldivenli elleri Damien'ın omzuna dayandı ve Damien onun ince belini kavradı. Adele rüzgârda savrulan ateşiyle yere atlayarak Damien'ın önüne iniş yaptı.

Damien bu soruyu düşünürken birkaç saniyeliğine sessizce birbirlerine baktılar.

"Sanırım var. Beni henüz küçük bir çocukken kucağına alarak şarkılar söylediğini hatırlıyorum."

Ancak Damien bu hatırayı düşünmekten hoşlanmıyordu. Annesinin sevecenliğini hatırlamak canını yakıyordu. Bunu düşününce midesi düğümleniyordu.

Adele, "Babanla birbirinize yakın mıydınız?" diye sordu. "Ben birbirine son derece bağlı olan bir aileden geliyorum ve bir çocuğun en azından *birine* yakın olmadan nasıl büyüyebileceğini aklım almıyor."

Damien sonunda onu bırakarak atları bir ağaca bağladı. "Sanırım yakındık. Birbirimizden çok farklıydık, ama bir şekilde iletişim kurabiliyorduk. Benim için yapamayacağı şey yoktu. Ben de karşılık olarak ona sadakatle bağlıydım."

"Harold'a bağlı olduğun gibi mi?"

Bu soru Damien'ı huzursuz etti. "Evet."

"Harold'la birbirinize ne zaman bu kadar yakınlaştınız?"

Damien'ın zihninde ailesinin ölümünden çok kısa bir süre, belki bir ay sonra yaşadığı bir anı canlandı. Okulda kavga eden birkaç çocuğa rastlamış, ancak sonrasında ço-

Scanned by CamScanner

cukların Harold'ı dövmekte olduklarını fark etmişti. Damien onlarla dövüşerek, çocukları kovalamıştı. O gün kendini, ailesinin ölümünden sonra haftalarca hissettiği utanç, pişmanlık ve suçluluk duygusundan sonra ilk defa *işe yarar* biri gibi hissetmişti.

Burnu kanayan Harold, yaşlı gözlerini, yığılmış olduğu duvarın dibinden yukarı doğru kaldırarak, "Sen benim en iyi arkadaşımsın, Damien. Her zaman da öyle kalacaksın," demişti.

Damien, Adele'le birlikte çayevinin dışında dikilerek ona o gün olanların hepsini anlattı ve Adele'in gözlerinde anlayışlı bir ifadenin belirdiğini fark etti. Ona çocukluğuyla ilgili başka şeyler de anlattı. Harold'ın nasıl da Damien'ın ailesini özlediğini her seferinde anlayarak onu oyunlar ve şakalarla neşelendirdiğinden bahsetti. Damien ufak bir sürü ayrıntıyı hatırlayarak gözlerini yere dikti…

Atlardan biri kişneyince Damien ve Adele birlikte onu sakinleştirerek, onunla konuşmak üzere ata doğru ilerlediler. Ardından Damien, yakınlardaki bir ağaç kökünün içine gizlenmiş kavanozun içinden, çayevinin anahtarını çıkardı ve kapıyı açmak üzere eve döndü. Kapıyı iterek açtığında içeri girmesi için eliyle Adele'e işaret etti.

Adele, zeminin döşemeleri üzerinde tıkırdayan botlarıyla gün ışığına bulanmış büyük ve yuvarlak odaya girdi. Acele etmeden etrafta dolanarak göle bakan pencerelere göz gezdirdikten sonra odanın ortasındaki, etrafında Chippendale** tarzı on iki tane sandalye bulunan büyük ve yuvarlak masaya doğru ilerledi.

** Chippendale tarzı: Adını Thomas Chippendale'den alan, 1800'lerin sonunda ortaya çıkmış, süslemedeki detaylar ve oymalarla dikkat çeken, şık ve resmi bir mobilya tarzı. (Red.)

Damien şapkasını çıkararak, ardındaki kapıyı kapattı. "Burası, Kent Dükü Prens Edward'ın henüz genç bir adamken söylediği bir şey yüzünden, 1799 yılında inşa edildi—yuvarlak bir odada şeytan seni asla köşeye sıkıştıramaz."

"Peki, sen buna inanıyor musun?" Adele sırtını ona dönerek duvarlardaki küçük çayırlık resimlerini incelemek üzere gezinmeye başladı.

Damien, gözlerinin huşu içinde Adele'in kıvrımlarında dolanmasına izin verdi. "Hayır. Şeytanın seni her yerde köşeye sıkıştırabileceğine inanıyorum."

Adele bu sözlere katılarak başını salladı ve bir süre daha etrafına bakındıktan sonra ona gülümsedi.

"Burası muhteşem," dedi. "Buraya her gün geleceğimden eminim, şeyden kaçmak ve…" Adele söylemek üzere olduklarını yarıda keserek, yeniden pencereye dönmeden önce gözlerini kısacık bir süreliğine Damien'a doğru kaldırdı.

Damien bir adım ilerledi. "*Neyden* kaçmak, Adele?"

Adele bir kez daha ona doğru dönerek çaresizce gülümsedi. Başını iki yana salladı. "Ah, bilmiyorum. Her şey fazlasıyla mükemmel. Fazlasıyla bakımlı. Ben daha çok bu tür bir şeyi tercih ederim. Etrafını sarmaşıklar ve bakımsız otlar bürümüş küçük ve huzurlu bir yer. Şuradaki dalların suya batmış olması ve şuradaki," pencereyi işaret etti, "yaprakların camı kapatması hoşuma gidiyor. Doğal ve öngörülemez bir yer."

Adele ona bakarak sıcak bir şekilde gülümsediğinde Damien, içinde bir şeylerin kaynamaya başladığını hissetti. Adele'in güzelliği hakkında bir şüphesi yoktu ve ona karşı fiziksel bir çekim hissetmesi gayet normaldi. Bunun üste-

Scanned by CamScanner

sinden gelebilirdi. Ancak ona karşı olan hislerinde bundan çok daha fazlası vardı.

Kendini sınırda hisseden Damien, bakışlarını yere indirdi. Adele'i, Harold'a getirdikten sonra hislerinin durulacağını ummuş, bunun için dua etmişti. İkisinin de, aralarında geçenleri unutması için dua etmişti. Ama Damien unutamıyordu. Bu imkânsızdı. Şu anda yapmak istediği tek şey, Adele'i kollarına alarak ona sarılmaktı. Onu Hakikat Evi'ne götürerek, ona bakımsız bahçeyi, birbirine uymayan yastıklarla dolu huzurlu odaları ve kitaplıklarda yer kalmadığı ve onlardan ayrılmak istemediği için yere yığılmış yüzlerce kitabı göstermek istiyordu.

Damien, Adele'in, Hakikat Evi'nden hoşlanacağını biliyordu, çünkü yapmacık olmayan, doğal şeyleri seviyordu.

Damien birdenbire Adele'e karşı hissettiklerinin, kendisine yasak olan güzel bir kadına duyduğu arzudan çok daha fazlası olduğunu hissetti. Artık gerçek dünyaya döndüklerine göre bunu çok, çok daha çarpıcı bir biçimde anlamıştı.

Damien elindeki şapkayı sıktı ve bir fırtına bulutuna benzeyen karanlık bir gölgenin, üzerini örterek içine yerleştiğini hissetti. Bu bir keder bulutuydu. Utanç. Dehşet. Hareket edemiyordu.

Adele'in yüzü ilgiyle aydınlanarak, "*Senin* evin neye benziyor, Damien?" diye sordu.

Damien yalnızca hareket edememekle kalmıyor, konuşamıyordu da. Yapabildiği tek şey, boş bakışlarını Adele'e dikmekti.

"Damien?" Adele acelesiz adımlarla ona yaklaştı. "*Senin* evin. Sanırım ona Hakikat Evi deniyordu. Bunu bana sen söylemiştin, değil mi? Bu sabah merak ederek sözlükten "hakikat" kelimesine baktım ve orada yazana göre bu kelime 'bir şeyin görünüşünün altında yatan en doğal hali,' anlamına geliyor. Diğer anlamlarıysa 'öz, cevher, kök ve ruh'."

Biraz önceki gibi tasasız bir şekilde ona yaklaşmaya devam ettiğinde Damien, onun durmasını diledi. Adele, "Hayal ettiklerim doğruysa, senin evin Osulton Köşkü'nden çok farklı olmalı," dedi. "Osulton Köşkü gibi her noktasına müdahale edilmemiş bir yer. Tıpkı *burası* gibi, öyle değil mi?" Adele, pencerenin dışındaki manzarayı işaret etti. "Doğal, kendi halinde ve biraz da… dağınık?"

Güldü.

Ancak Damien gülmedi. Yapamadı. Dümdüz bir sesle, "Evet, aynen öyle," dedi. "Gerçek şu ki, bir bahçıvana verecek param yok ve olsaydı bile ona hiçbir şeye dokunmamasını söylerdim, çünkü her şeyi olduğu gibi seviyorum."

Adele tasasız adımlarını keserek Damien'ın, onun gözlerinin içindeki altın rengi noktaları ve zarif kaşlarını oluşturan her bir teli görmesine olanak tanıyacak kadar yakınında durdu. Damien, Adele'in teninden yayılan temiz kokuyu duyabiliyordu. Burnuna gelen koku bir parfüme değil, sabuna aitti.

Adele, arkasındaki ellerini birbirine kenetlemişti. Muzip bir çocuk gibi öne ve arkaya sallanıyor, afacan bir bakışla Damien'ı süzüyordu. Ona daha önce hiç bu kadar neşeli ve cilveli bir şekilde bakmamıştı. Damien'ın, Adele'in içinde bir yerlerde olduğunu bildiği gizli yanı ortaya çıkmıştı. Bu dünyevi, şehvetli Adele, Damien'ın keskin dürtüleri ve arzularını uyandırıyordu.

Adele, "Bahçeni olduğu gibi bıraktığını duyduğuma sevindim," dedi. "Deyim yerindeyse, kanatlarının kırpılmış

Scanned by CamScanner

olduğunu düşünmek istemem. Seni vahşi ve yükseklerde uçan bir yaratık olarak hayal etmek hoşuma gidiyor."

Damien, damarlarının gümbürtüsünü duymazdan gelmeye çalıştı. "Adele, senin de yükseklerden uçman gerekiyor. Seni bir İngiliz'e çevirmelerine asla izin verme."

Adele'in gülümsemesi soldu ve yüz ifadesi birdenbire ciddileşti.

Tanrı aşkına. Damien bu lafın nereden çıktığını bilmiyordu. Adele, Harold'la nişanlıydı. *Harold*.

"Yani, öyle demek istemedim," dedi. "Hepsi iyi insanlar. Onlar benim ailem."

Adele ondan uzaklaşarak pencerelere doğru yürüdü. Sırtını ona dönmüş ve tek kelime bile etmemişti. Damien şapkasını masaya bırakarak onun yanına gitti ve durgun gölden yansıyan ışıkla aydınlanan narin yüzünü inceledi.

Adele tekrar ona baktı. "Bunu *neden* söyledin? Eustacia'nın, kimsenin benim bir Amerikalı olduğumu anlayamayacak olduğu konusunda söyledikleri yüzünden mi? Zaten bir İngiliz gibi davrandığım için mi? Sence ben, gerçek Adele olmayı denemek yerine sürekli bir şekilde eğilip bükülerek o an için uygun olan şekli mi alıyorum? Yoksa herkes benim mükemmel olduğumu söylerken, sen bunun böyle olmadığını bilen tek kişi olduğun için mi böyle söylüyorsun?"

Damien, ne söylemesi gerektiğinden emin değildi ve böyle bir durum daha önce hiç başına gelmemişti. Kadınlara ne söylemesi gerektiğini *her zaman* bilirdi. Kadınların ne duymak istediklerini ve baştan çıkarılmak isteyenleri nasıl baştan çıkaracağını her zaman bilirdi.

Ancak Adele, tatlı Adele, baştan çıkarılmak istemiyordu. Gerçeği duymak istiyordu. Yaşamının bundan sonrasının

nasıl şekilleneceğinden emin değildi ve Damien'ın, kendisine her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordu.

Damien, "Evet, bu yüzden," dedi.

Adele bakışlarını yeniden göle çevirdi. Gölün sularını dalgalandıracak ufacık bir esinti bile yoktu. Suda yalnızca sessiz balıkların yüzeye çıktıkları noktalarda beliren dairesel çalkantılar vardı.

Adele, "Hayır, böyle söylemenin nedeni *sadece* bu değil," dedi.

Damien'ın midesi düğümlendi.

Adele ona doğru dönerek, seri bir şekilde konuşmaya başladı. "Harold mükemmel bir erkek, bunu biliyorum. Sadece bu ölçülerde bir ihtişamla karşılaşmayı beklemiyordum. Bunun gibi bir evde yaşayacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Ne yapacağımı bilemiyorum. Ne zaman reverans yapıp yapmayacağımı ya da evin hanımı gibi davranmayı nasıl öğreneceğim? Bunun için hazırlıklı değilim. Bunların altından nasıl kalkacağım? Buraya gelerek hata ettiğimi mi düşünüyorsun? Ya da Harold'ın bana inanarak hata ettiğini?"

Damien, "Öğreneceksin," dedi. "Hepsini öğreneceksin, çünkü çok zekisin. Aksi takdirde Harold sana evlenme teklif etmezdi."

"Peki, ben öğrenmek *istiyor* muyum? Belki de bunlar benim için gerçekten çok fazladır. Şimdiye kadar daima ailemin benden beklediği gibi davrandım, ama bazen beni gözlerinde fazla büyüttüklerini düşünüyorum. Benim kızlarının arasında en ağırbaşlı ve görev bilincine sahip olanı olduğumu söylerler ve sanırım zaman içinde bunun kendi kişiliğim olduğuna kendimi inandırdım—ağırbaşlı. Hayatım boyunca bu rolü üstlendim, ama artık emin değilim.

Scanned by CamScanner

Bu mükemmel yaşamdan yoruldum—mücevherler, parlak şamdanlar, aşırı varlıklı, lüks hayat. Bütün bu *şeyleri* istemiyorum, ben sadece…" Neredeyse çılgına dönmüş bir halde Damien'ın gözlerine baktı. "Son zamanlarda kendimi sıklıkla, ağırbaşlı davranmak istemezken buluyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Benden beklenenin aksi gibi davranmayı hiç bu kadar arzulamamıştım. İnsanların bana söylediklerini yapmak, beni tatmin etmeye yetiyordu. Ama kaçırıldığımdan beri bunu sorgular oldum. Ve bu durum beni korkutuyor."

Adele'in gözleri yalvarır gibi bakıyordu. Ne istiyordu? Cevaplar mı? Neyin cevapları? Dünyadaki yerinin mi? Amacının mı? Arzularının mı?

"Hayatta deneyimlemediğin birçok şey var, Adele. Hepsi bu. Zaman içinde daha iyi anlayacaksın."

"Ama çok yakında birilerinin karısı olacağım. Bütün geleceğimi, yaşamımın geri kalanını seçmek üzereyim. Sonrasında istediğim şeyin bu olmadığına karar verirsem ne yaparım?" Duraklayarak başını eğdi ve avucunu alnına koydu. "Ah, beni dinleme. Ne kadar da aptalca konuşuyorum, değil mi? Sadece biraz endişeliyim ve sanırım son zamanlarda ablamı biraz fazla dinledim."

Damien, "Ablan sana neler söylüyor?" diye sordu.

Adele'in yüzündeki yalvaran bakış yok oldu ve sesi daha sakin bir tınıya büründü. "Bana, kendime bir yaşam kurmadan önce biraz etrafıma bakınarak birkaç maceraya atılmam gerektiğini söyler durur. Ama bunu zaten yaptım, öyle değil mi?"

"Harold'la evlenme kararını onaylıyor mu?"

Adele gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "Ah, evet. Onun çok hoşlandı. Kim hoşlanmaz ki?"

Damien, "Elbette," diye yanıtladı. Adele'in gözleri Damien'ın yüzünü inceleyerek gözlerinden dudaklarına, oradan da saçları ve yeniden gözlerine kaydı. Damien öylece durarak Adele'in kendisini süzmesine izin verdi.

Adele, "Üzgünüm," dedi. "Bu kadar duygusal davrandığım için. Bu şekilde davranırken hiç de kendime benzemiyorum." Duraklayarak sanki bir şeyler düşünüyormuş gibi Damien'ın yüzüne bakmaya devam etti. Sonunda, "Seninle birlikteyken bambaşka biriymişim gibi hissediyorum," diye ekledi.

Damien onun, pencereden süzülen gün ışığıyla parıldayan ıslak, yakut rengi dudaklarına baktı ve bedenine beklenmedik bir ihtiyaç dalgası yayıldı. Adele daha önce tanıdığı kadınların hiçbirine benzemiyordu.

Belki de kendisine açılarak, başka hiç kimseye söylemediği şeyleri onunla paylaştığı için böyle hissediyordu. Ya da belki masumiyeti ve iyi kalpli oluşu yüzünden.

Ancak, hayır, hislerinin nedeni bu olamazdı. Ona baktığı zaman düşündüğü tek şey, masumiyet ve iyi kalpliliği boşa çıkaran şeylerin toplamıydı. Ona karşı beslediği hisler tamamen günahkâr, karanlık ve yanlıştı.

Adele, Damien'ın gözlerine baktı ve derin, çınlayan bir kederle, "Damien, bazen gerçekte kim olduğumu bilmediğim endişesine kapılıyorum," dedi.

Damien usulca, "*Ben* senin kim olduğunu biliyorum," dedi.

Ona doğru ilerleyerek aralarındaki mesafeyi kapattı ve derin bir soluk aldı. Damarlarında alev alev yanan bir beklentinin akmaya başladığını hissederek, *Sonunda*, diye düşündü. Ancak bu his beraberinde, hiçbir şey yapmasına fırsat bırakmadan, utanç ve suçluluk duygusu getirdi.

Scanned by CamScanner

Adele gözlerine bakarak kafasını iki yana salladığında, Damien onun ne söylemeye çalıştığını anladı. Ona gözleriyle, *bu yaptığımız yanlış*, diyordu.

Yanlıştı, Damien bunu biliyordu, ama kendine engel olamıyordu. Olamıyordu işte.

Kollarını Adele'in etrafına sararak, ona kâbus gördüğü gece yaptığı gibi sarıldı. Tek farkı, o gece bunu yapmak zorunda olduğu için yapmıştı. Onu eve, Harold'a güvenli bir şekilde getirmesi gerekiyordu. Onun koruyuculuğunu üstlenmişti.

Fakat şimdi hiçbir bahanesi yoktu. Osulton'a sağ salim varmışlardı. Adele, bir tanesi hariç her yönden güvendeydi. Çünkü *Damien'ın* ona sarılıyor olmaması gerekiyordu. Bu kişi Harold olmalıydı.

Ancak Damien onu bırakamıyordu. Bırakamazdı. Kalbi, kontrolden çıkmış bir halde gümbürdüyordu.

Geri çekilerek Adele'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve önce burnunun ucunu, sonra da alnını öperek dudaklarını onunkilere bastırdı; kalbinin derinliklerini sızlatan usulca, ıslak bir öpücük. Beynine ulaşan kanı kalbiyle birlikte atıyordu. Dilini onunkine sürttüğünde Adele hafif bir ses çıkardı; zevk ve uyanış dolu masum, tatlı bir inilti.

Adele'in, onunkine dayalı olan yumuşak, nefis bedeni ve sıkıca gövdesine yaslanan göğüslerinin verdiği nefes kesici hissin tadını çıkararak, onu daha da büyük bir tutkuyla öpmeye başladı.

Adele kollarını Damien'ın boynuna dolayarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve Damien'ın bir gazyağı kaçağının kıyısında yanan ateş gibi parlayan cinsel dürtüleri şiddetli bir kükremeyle şaha kalktı. Adele'in onu çılgına

çeviren narin dudaklarını adeta içerek nihayet—*Tanrı aşkına, nihayet*—kendini arzularının kollarına bıraktı.

Bu duyguya teslim olmak, susuzluktan neredeyse ölmek üzereyken soğuk sular içmek gibiydi. Suyu bir dikişte içmek istiyordu. Daha, daha ve çok daha fazlasını.

Onu kollarının arasında döndürerek, dudaklarını dudaklarından ayırmadan yavaşça duvara dayadı. Damien, Harold'ın pencerelerin birinden kendilerini izliyor olduğunu bilse bile duramazdı. Adele'i bu kadar çok istiyordu işte; çaresizce ve hayatında tattığı her şeyden daha ateşli bir istekle.

Kendini kaybetmişti. Artık sonu gelmişti. Yine de hâlâ kendini durduramıyordu, çünkü ona sarılma ihtiyacı ve bunun kendisine yaşattığı hisler o kadar büyüktü ki, onu bıraktığı anda öleceğinden korkuyordu.

Hafifçe dizlerini bükerek kalçalarını yukarı doğru ittirdi. Adele ona yer açmak için bir dizini yukarı kaldırdı ve Damien'ın ereksiyonuna nazik ve uyarıcı bir baskı yapmak üzere kalçalarını oynattı. Adele her seferinde zevk dolu, minik iniltiler çıkarırken Damien dizlerini tekrar tekrar bükerek kalçalarını Adele'in bacaklarının arasına doğru ittirmeye devam etti.

İkisi de giyinik bir halde olmalarına rağmen, gerçek bir sevişmeyi taklit eden bu kışkırtıcı erotik dans, gayet doğal bir biçimde gelişmişti.

Damien'ın duyuları vahşi bir şekilde kabararak şehvetiyle kör olmuş gibiydi. Bundan çok daha fazlasını istiyordu. Kendini onun içine gömmek ve içindeki sıcak sıvıları hissetmek istiyordu. Ona hemen şimdi, bu küçük odanın sert ve soğuk zemininde mümkün olan her şekilde sahip olmak istiyordu.

Scanned by CamScanner

Damien, Adele'in kulağını emerek, elinin boynunu okşamak üzere bedeninde dolaşmasına izin verdi. Adele zevkle inledi ve ilkel bir cinsel istekle dolu boğuk sesi Damien'in pervasız arzularını büyük bir şiddetle, ufalanmakta olan irade duvarına çarptı.

Adele'in, ellerini başının arkasına sardığını hissettiğinde Damien, boynunu öpmek üzere dudaklarını aşağıya doğru indirdi ve korsajının üst düğmelerini çözmeye başladı. *Adele...* Adını söylemek, kulağına fısıldamak istiyordu ama bu kırılgan büyüyü bozmaktan çekiniyordu. Sessizliğini korudu.

Ellerini Damien'ın saçlarının arasından geçirerek her yöne dağıtan Adele, bacaklarını onunkilere sürterek yeniden inledi ve Damien onun korsajının hemen üzerindeki nemli tenine korkusuz öpücükler bırakmaya devam etti. Göğsünü sıkarak yukarı kaldırdı ve onu ovalarken dilinin göğüs ucuna erişmesini engelleyen iç çamaşırlarına lanet okudu.

Adele nefes nefese kalmış bir halde, "Damien," diye fısıldayarak başını geriye attı. "Lütfen, dur."

Damien onun sesindeki çaresizliği duyduğunda Adele'in bir kez daha, ancak öncekinden tamamen farklı bir sebeple kendisine yakardığını fark etti. Ondan geri çekilmesini istiyordu, çünkü kendisinin bunu yapacak iradesi yoktu.

Damien şaha kalkan arzularını bastırarak boğmaya çalıştı. Bedeninin bu emre karşı çıkmasına fırsat tanımadan çabucak geriye çekildi ve titrek elini saçlarının arasından geçirdi. Nefesi sanki bir yumruk yemişçesine ciğerlerini terk etti. Bu, arzularının ani ve delici bir pişmanlıkla yarıda kesilmesine karşı verdiği bir tepkiydi.

Adele duvara dayanmış haldeydi. Korsajının üst kısmını

yumruğuyla sıkıca kavrayarak önünü kapadı. Yanakları kızarmıştı. Afallamış görünüyordu. Ve de korkmuş.

Damien, "*Tanrım*," diye fısıldadı. Kendinden iğreniyordu.

Adele'in gözleri yaşlarla doldu. "Bunu nasıl yaptık?" Kısık sesi, olanlara inanamıyormuş gibiydi.

Damien titrek bir sesle, "Benim suçum," dedi.

"Hayır, benim de suçum var. İçimdeki bir şeyler seni istiyor, ama ben seni arzulamak *istemiyorum*."

Gerçeğin bu olduğunu bilmesine rağmen, bu sözler Damien'ın canını acıttı. Kendisi de onu arzulamak *istemiyordu*.

Adele, "Lütfen git," diye yalvardı. "Bütün bunlar geçene kadar Londra'ya git. Bu yaptığımız yanlış, Damien. İkimiz de bunu biliyoruz. Lütfen git."

Damien, Adele'in odadaki ışıkla aydınlanan ve kendisine doğru şeyi yapması için yalvaran titrek ve üzgün yüzüne baktı.

Başıyla onayladı ve dışarı çıktı.

Damien, halasına, oradan ayrılmakta olduğunu bildiren bir not bırakmak üzere uzun adımlarla eve doğru ilerledi. Ön merdivenlerde kuzeni Vilolet'a rastladı. Violet, "Damien," dedi, "nereye gidiyorsun böyle?"

Damien onunla konuşmak için duraklamadı. "Londra'ya."

"Peki ya bu geceki yemek ne olacak? *Kral Lear*'dan bir sahne çalışıyorduk."

"Muazzam bir gösteri olacağından eminim." Eve girerek kapıyı arkasından çarptı.

Violet merdivenlerde durarak fevri bir telaş içindeki ku-

Scanned by CamScanner

zeninin ardından baktı. Güneşten korunmak için kullandığı şemsiyeyi başının üzerine kaldırarak, *muhtemelen o aktrisi görmeye gidiyor*, diye düşündü ve Lord Whitby'nin az önce gittiğini gördüğü bahçeye inmek üzere merdivenlerden inmeye devam etti.

Lord Whitby. Violet derin bir iç geçirdi. O kadar yakışıklıydı ki, Violet ona bakmaya bile dayanamıyordu. Bir keresinde, zıt kutupların birbirini çektiğini duymuştu. Belki de bu gerçekten doğruydu. Lordun altın sarısı saçlarını seviyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki Amerika'dan, şu mirasçılardan biriyle nişanlanarak dönmemişti. Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki Harold onlardan biriyle nişanlanabilmeyi *başarmıştı*.

Violet gülümsedi. Kader bazen insana nazik davranabiliyordu, öyle değil mi? Kim Harold'ın böyle bir şeyi becerebileceğini ve Violet'ın geleceğini sağlama alacağını düşünebilirdi ki? Hem de oldukça sağlama almıştı, çünkü Harold'ın iplerini elinde tutan kişi daima Violet olmuştu. Şimdi iplerini elinde tutacağı şey, ailenin cüzdanı olacaktı.

Omzunun üzerinden, birkaç saniye önce Damien'la karşılaştığı yere baktı. Damien'ın tutulacak ipleri bile yoktu. O kimsenin kuklası değildi. Neyse ki yeni gelin hâlâ, sorunsuz kardeşi Harold'la evlenmek istiyordu.

Ve neyse ki Damien evden ayrılıyordu.

Violet durdu. Çimlerin üzerinde hareketsiz kaldı. Harold'ın evliliğini kendi çıkarları için desteklemekle benzerlik mi etmişti? Papazın geçen hafta kilisede söylediklerini hatırladı: "Kendimizden önce başkalarını düşünmeliyiz."

Violet ansızın, *belki de daha iyi bir insan olmam gerekiyor*, diye düşündü. Kendini bir şapelde çalışır ya da herhangi bir yardım görevi üstlenirken hayal etti. Papazın yoksullar için ekmek toplamasına yardım edebilir miydi acaba?

Sonra da papazın kullandığı berbat, ucuz parfümü hatırladı. Violet burnunu kıvırarak tekrar yürümeye başladı. Hayır, daha iyi bir insan olmak için çabalaması gerekmezdi. Güzel bir yüz ve pek yakında kendisinin olacak şişkin bir banka hesabıyla kutsanmıştı zaten. Ayrıca, papaz sinir bozucu biriydi. Herkes onun iyi bir adam olduğunu söylerdi, ama adamın gıcırtılı bir sesi vardı. Violet onun gibi biriyle evlenmek istemediğinden son derece emindi.

Adele bir saat sonra atını ahıra geri getirdikten sonra eve girdi. Ana salondan merdivenlere doğru hızla ilerlerken topukları zeminde tıkırdıyordu. Merdivenlerin tepesinden gelen sesleri duyduğunda, merdiven direğini henüz kavramıştı. Yukarı baktığında Damien'ı gördü.

Gözleri buluştu ve ikisi de bulundukları yerde kaskatı kesildiler; Adele aşağıda, Damien ise yukarıda. Adele onun gitmiş olduğunu ummuştu.

Adele kenara çekilip duvara yaslanarak yolu Damien'ın geçebileceği şekilde açmayı düşündü. Ya da başını eğerek ona bakmadan ve tek kelime etmeden yanından geçip gidebilirdi.

Saniyeler sonra Damien tereddüt içinde, gözlerini onunkilerden ayırmadan basamaklardan inmeye devam etti. Adele'in yapabildiği tek şey, yerine çivilenmiş bir şekilde öylece dikilmek ve *onun* yapacaklarını beklemekti.

Damien, Adele'in durmakta olduğu basamağa ulaştığında yavaşlayarak durdu. Adele'in kalbi gümbürdüyordu; Damien'dan, Osulton Köşkü'nden ayrılması gereken kişinin

Scanned by CamScanner

kendisi olduğunu duymayı bekler gibiydi. Sonuçta, oraya sonradan gelen kendisiydi.

Ama Damien hiçbir şey söylemedi… ve Adele'in elini tutup basamaktan inerek onu sessiz, gizli kütüphanenin sınırları içine çekti.

On Beşinci Bölüm

Damien kütüphanenin kapısını açarak, boş olduğundan emin olmak üzere içeriye bir göz attıktan sonra Adele'i içeri soktu ve kapıyı arkalarından kapattı.

Adele, koyu renkli döşemeleri olan odayı boydan boya geçerek pencerenin yanına giderken, "Burada olmamalıyız," dedi. "Hele ki yalnız başımıza." Adele, ona doğru dönerek, kendinden emin bir tavırla Damien'ın yüzüne bakmak için kendini zorladı.

Damien şehir kıyafetlerine bürünmüştü; siyah bir ceketin altına giydiği kolalı gömlek ve önü açık duran uzun bir palto. Ancak dalgalı saçları darmadağınıktı ve üzerindeki şık kıyafetlere rağmen her zamanki gibi vahşi ve haşin görünüyordu. Göğsü ve omuzları akıl almaz bir biçimde geniş ve yapılıydı. Tıpkı bir dağ gibiydi. Rüzgârlı bir dağ.

Sonunda konuşmaya başladığında sesi derin ve kontrollüydü. "Gitmeden önce sana bir şey söylemem gerekiyor."

Adele, *özür dileyecek ve bir daha asla böyle bir şey olmayacağına söz verecek*, diye düşündü. *Sonra her şey sona erecek ve gece olduğunda metresinin kollarında uykuya dalacak.*

Scanned by CamScanner

Adele kendi kendine, Damien'ın metresini aklından çıkarmamaya söz verdi. Bu görüntü, iradesini güçlendiriyordu.

Damien ona doğru bir adım attı. "Harold'la evlenmek istediğinden gerçekten emin misin?"

Adele afallamış bir halde ona bakakaldı. Duymayı beklediği sözler bunlar değildi. Ayrıca, neden böyle bir soru soruyordu ki? Ona, bundan emin *olmadığını* mı ima etmeye çalışıyordu? Damien onun için savaşmaya hazır mıydı?

Adele, Harold'ın yerine Damien'ın gelini olduğunu hayal etti ve bir parçasının, bu olasılıkla; vahşi kara şövalyesi tarafından sevilebileceği, gerçek anlamda sevilebileceği fikriyle sıcacık olduğunu hissetti. İşte. Sonunda itiraf etmişti. Adele'in bir parçası bu durumun gerçekten böyle sonuçlanmasını arzuluyordu.

Ama hayır. Birdenbire yumruklarını sıktı. Onun hakkında bu tür hayallere kapılmamalıydı. Damien bir koca olabilecek nitelikte biri değildi. Şu anda adı çıkmış bir metresi vardı ve sadakat duygusu yoktu. Bir kadından diğerine koşup duruyordu. Adele kendini onun, aslında olmadığı biri olduğuna inandırmamalıydı.

Kendi kendine Damien'ın gerçekten de onun arzularını uyandırdığını, ancak bunun mutlaka iyi bir şey olması gerekmediğini hatırlattı. Adele'in içinde hissettiği bu değişiklik, endişe verici ve korkutucuydu. Bu deryanın öte yakasında neler olduğunu ya da akıntının onu nerelere sürükleyebileceğini bilmiyordu. Frances Fairbanks gibi önüne gelenle ilişkiye giren, yalnızca zevkleri için yaşayan ve itibarsız biri olmak istemiyordu. Adele böyle biri olabilir miydi? Damien onda gerçekten güçlü arzular uyandırıyordu. Devasa bir çekim kuvveti vardı. Bu nedenle Adele'i,

karanlık uçurumlara yuvarlanarak pişmanlıklarla dolu bir geleceğe yelken açma olasılığına karşı korkutuyordu. Tutkulu, "geçici bir çılgınlık" yüzünden mahvolmuş koca bir ömür.

Adele kendini, bu sözlere kanmamak konusundaki kararlılığının içine iyice gömerek sert bir sesle, "Eminim," dedi.

Damien odayı yavaşça geçti ve Adele'le aralarında yalnızca bir adım kalana dek ona doğru ilerledi. Adele, nefesini tutmakta olduğunu fark etti. Soluğunu yavaşça verebilmek için büyük bir çaba harcaması gerekti.

Damien, "Geçen birkaç saati, olanları Harold'a anlatıp anlatmamak arasında gidip gelirken kendimi öldürerek geçirdim," dedi.

Adele bu fikir karşısında irkilerek gözlerini kırpıştırdı.

"Paniğe kapılma," diye devam etti. "Sırf kendi vicdanımı rahatlatmak için onu asla bu şekilde incitemem. Ama onu korumak için *incitebilirim*." Odanın içinde volta atmaya başladı. "Harold kadınlar konusunda deneyimsiz biri, Adele. Masum ve saf bir erkek. Ona nasıl bir eş olacaksın?"

Adele'in tutmakta olduğu soluğu, bedenini sarsan tek bir kalp atışıyla ciğerlerinden çıkıverdi. Demek buydu. Damien onu buraya kendisiyle evlenmeye ikna etmek için getirmemişti. Onun iffetinden şüphe ettiği için getirmişti.

Adele'in bir parçası da tıpkı Damien gibi kendinden şüphe ediyor olmasına rağmen, gururu incindiği de bir gerçekti. "Damien, ben namusuma önem veririm ve evlilik yemini ettiğim takdirde bunu asla hafife almam."

"Ama seni öptüğümde bana karşılık verdin."

Adele çenesini kaldırdı.

"Belki de kendin ve diğer herkesin düşündüğü kadar

Scanned by CamScanner

güçlü biri değilsindir." Damien ona doğru ihtiyatlı bir adım daha attı. "Beni endişelendiren de burası. Benim annem, babama asla sadık kalmadı ve evlilikleri korkunç bir şekilde sona erdi. Aynı şeylerin Harold'ın başına gelmesine izin veremem."

Damien onu ahşap kaplamalı duvara yasladı. Tanrım, Adele onun kokusunu duyabiliyordu. Çenesi boyunca uzanan kirli sakalının pürüzlü dokusunu görebiliyordu. Ağırlığını ve vücudunun boyutunu hissedebiliyordu. Sanki onun üzerinde duruyormuş gibi. Bir anlamda öyleydi de.

"Asla sadakatsiz bir eş olmayacağım," dedi.

Nefes nefese kalmış bir şekilde Damien'ın dolgun, yumuşak dudaklarına baktı. Olan biten her şeye rağmen bu dudakları öpmenin, dilini kendi dilinin üzerinde hissetmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu.

"Ama sadakatsiz bir nişanlı oldun."

Adele'in gözleri irileşti. Haklıydı. Öyle *olmuştu*. Ama bunları onun ağzından duymak hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu.

Adele bir anda öfkelendi. Onunla tanışmadan önce hayat çok kolaydı. Savunmaya geçerek çenesini havaya kaldırdı.

"Seninle tanışmadan önce asla günah işlemediğimi bildiğin halde *bana* nasıl serzenişte bulunabiliyorsun? Kademden düştüğüm bir gerçek, ama beni aşağı çeken kişi *sendin*."

"Beni bu şekilde mi görüyorsun? Ahlaksız bir yılan olarak mı?"

"Öyle değil misin? Ahlaksız kadınları yatağına alıyor ve borçlarını ödemiyorsun."

Damien'ın gözlerinde aniden hararetli bir şaşkınlık belirdi.

Adele, "Ve önemsediğin birine ihanet ettin," diye devam etti. "Aramızda geçenler sadece arzu ve zayıflıklarımız yüzündendi, ama şimdi karşıma geçmiş, beni kocasına ihanet etmekten zevk alan annenle kıyaslıyorsun. Bu çok küçük düşürücü bir şey. Bunları duymak beni hasta ediyor. Aramızda geçen her şey ahlak dışıydı ve ben hepsinden pişmanlık duyuyorum."

Adele için bunları söylemek, kendi kalbine bir kazık saplamaktan farksızdı. Daha önce hiç ahlaksız davranmamıştı. Her zaman ağırbaşlı biri olmuştu. Ve aralarında geçenlerin şefkat ve sevgi dolu olmadığını söylemekten nefret ediyordu. Bir yanı, tüm bu olanlara değer veriyordu. *Değer*. Damien'ın kollarındayken sevildiğini ve korunduğunu hissetmişti. Bunun kirli ve utanç verici bir şey olduğunu düşünmek kalbini kırıyordu.

Kararlılığını korumak için büyük bir mücadele vererek, "Çok yakınımda duruyorsun, Damien," dedi.

Damien'ın bakışları yumuşadı ve uzun bir süre sonunda nihayet geriye doğru bir adım attı. Adele, yanındaki pencerenin pervazına tutundu.

Damien uzun ve işkence dolu bir an boyunca Adele'e baktı. "Bir yanım, keşke bu kadar güçlü biri olmasaydın diyor, Adele."

Öfke ve kafa karışıklığı Adele'in içinde kabardıkça kabardı ve sonunda bendini yıkıp geçen bir nehir gibi taşmaya başladı. "Neden? Harold'a ihanet etmem ve seni bütün kadınların annen gibi olduğu konusunda haklı çıkararak vicdanını rahatlatmam için mi? Şimdiye kadar evlenmemenin nedeni buydu, değil mi? Bütün kadınların hain ve sadakatsiz olduğunu düşünüyorsun ve bunu benimle kanıtlamaya çalışıyorsun. Harold sana benim bir azize olduğumu söy-

Scanned by CamScanner

lediğinde buna inanmak istemedin. Birini sevmekten, Harold'ın bana güvendiği gibi güvenmekten *korktuğuna* inanmak istemedin. Harold'ın senin sahip olmadığın bir şeye sahip olmasını istemedin, çünkü bu seni kıskançlığa sürükledi. Birini sevip, ona güvenebildiği için Harold'ı kıskandın. Kendinin kusurlu bir insan olduğunu biliyor ve başka birini de kendinle birlikte aşağı sürüklemek istiyorsun. Ve bu başka biri de benim."

Şaşkınlık ve öfke Adele'in içinde kabarmaya devam ediyordu. Az önce Damien'a neler söylediğini kavrayamıyordu bile. Daha önce hiç kimseye—hiç kimsenin kalbine ve ruhuna—bu kadar doğrudan ve zalimce saldırmamıştı.

Fakat zalim olması gerekiyordu. Ona öfkelenmişti. Kendini suçlu ve ahlaksız biri gibi hissettirdiği için, ona ait olamayacağını bildiği halde kendisini istemesine sebep olduğu için öfkelenmişti. Ona öfkeliydi, çünkü Damien onun için savaşmaya, Harold yerine onu seçerek, Adele'in hayal ettiği adam olmaya istekli değildi. Kadınlara güvenemeyeceği konusundaki yanlış fikirlerini bir kenara bırakmaya istekli değildi. Kendini acı verici bir teşebbüse sürüklememek için, Adele'in sadakatine karşı yaptığı suçlamaları kullanıyordu.

Damien, arkasını dönerek kapıya doğru yürüdü. "Hayır. Çünkü senin hakkında kötü düşündüğüm takdirde bütün bunları daha kolay göğüsleyebilirim. İstiyorum, Adele. Senden nefret etmek istiyorum, ama hissettiğim tek şey suçluluk, çünkü haklı olan sensin. Seni gerçekten de aşağılara sürükledim."

Damien, dönüp arkasına bakmadı. Öylece dışarı çıkıp gitti.

Adele, bir sandalyeye çökerek nefes almaya çalıştı. *Seni aşağılara sürükledim.*

Kalbi az önce konuşulan sözlerin ardından acı verici bir şekilde gümbürdüyordu. Damien ona saygı duymuyor, güvenmiyordu. Ona baktığında gördüğü tek şey, tıpkı annesi gibi biri olarak Harold'a ihanet etme eğilimiydi. Onun hakkında, olabilecek en kötü şeyleri düşünüyordu. Ve Adele ona kusurlu ve ahlaksız biri olduğunu söylemişti.

Hayatını kurtaran, onu öperek kollarına alan adam hakkında böyle kötü şeyler düşünmek *istemiyordu*, ama hepsi doğruydu. Adele bunu kabullenmek zorundaydı. Damien'ın asla ona ait olmayacağını kabullenmek zorundaydı. Damien asla onun beyaz atlı prensi olmayacaktı.

Damien'ın gittiğinden emin olana kadar bekledikten sonra, hızla odadan ayrıldı.

Ancak Violet odadan hızla ayrılmadı. Oturmakta olduğu, kütüphanenin diğer tarafında bulunan şöminenin önündeki kanepeden yavaşça kalktı.

Damien'ı boğmak istiyordu. Boğmak! Bütün İngiltere'de elini uzatmayacağı bir kadın yok muydu bu adamın? Hiç değilse Harold'ın mükemmel, erdemli nişanlısından uzak dursaydı!

Violet dişlerini sıkarak, kuzenine lanet okudu. *Sana lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!* Bunun olmasına izin veremezdi. Harold'ın dikkatini, kıymetli laboratuarından birinden, ona evlenme teklif edecek kadar ayırabilen tek kadını kaybetmesine izin vermezdi. Violet bu günleri görebileceğini asla düşünmemişti ve eğer kardeşi Adele'i kaybederse, kafasını deneylerinden kaldırarak başka bir kadın bulması bir ömür sürebilirdi. Ayrıca, Adele kadar varlıklı başka bir gelin bulması olası mıydı sanki?

Değildi. Hem de hiç değildi.

Scanned by CamScanner

Violet ayağa kalkarak, bu konuda bir şeyler yapmaya kararlı bir şekilde dışarı çıktı. Henüz bunun ne olduğunu bilmiyordu, ama bir şeyler bulacaktı, çünkü o Amerikan dolarlarının ellerinden bu kadar çabuk kayıp gitmesine göz yumamazdı.

Damien her gösteri sonrasında yaptığı gibi, Frances'in soyunma odasının kapısına vurdu; iki kez, sonra iki kez daha.

Frances, "İçeri gel, sevgilim," diye seslendi.

Damien kapıyı iterek açtı. Oda, buketler halinde bir köşede duran kırmızı güllerden yayılan kokuyla dolmuştu. Sandalyelerin arkalarında parlak kostümler, uzun vazoların içindeyse boyanmış, rengârenk tüyler vardı.

Damien içeri girerek kapıyı sessiz bir tıkırtıyla kapadı. Frances, aynalı makyaj masasının önündeki taburede dönerek ona baktı. Üzerinde yalnızca kombinezonu, korsesi, çorapları, sahneye çıkarken süründüğü boyaları ve yüksek ökçeli botları vardı. Gür ve dalgalı, kızıl renkli saçlarındaki tokaları çıkarmış ve saçları vahşice omuzlarına saçılmıştı. Damien'ın onu bu haldeyken daha çok beğendiğini biliyordu. Ancak bilmediği şey, onu yüzündeki boyalar olmadan görmeyi tercih edeceğiydi.

Damien boyun bağını çekiştirerek, hiçbir şey söylemeden odayı yavaşça geçti.

Her gösteri sonrası bu sahneyi oynarken genelde gülümserdi, ancak bu gece Frances için ayırdığı bir tebessüm yoktu. Tek bir şey istiyordu; hepsi buydu. Onu baştan çıkarmaya ihtiyacı yoktu. Ve Frances baştan çıkarılmaya ihtiyacı olan türden bir kadın değildi.

Frances yavaşça doğruldu ve kışkırtıcı bir hareketle, karşı duvara dayalı olan kırmızı kanepeye oturarak arkasına yaslandı. Damien onun önüne geldiğinde durdu ve yakasından sarkar bir halde bıraktığı boyunbağını çözmeyi bitirirken gözlerini onunkilere dikti.

Frances bir anlığına, içinden geçenleri okurcasına onun gözlerine baktı ve sonra kanepenin yumuşak kenarına oturarak öne doğru eğildi. Dolgun dudaklarının köşesi yukarı kalkarak muzip bir sırıtışa dönüştü ve yeşil gözlerinde yaramaz parıltılar belirdi.

"Anlaşılan birileri bu gece yaramazlık yapmak istiyor," diyerek Damien'ın pantolonunun önündeki düğmeleri çözmeye başladı.

Damien gözlerini kapatarak, bu gece hissetmeye deli gibi ihtiyaç duyduğu arzularının her zamanki gibi bedenini ele geçirmesini bekledi, ancak kendisini şaşırtan ve canını sıkan bir refleks, aniden ellerini havaya kaldırarak Frances'in bileklerini yakalamasına sebep oldu.

Yaptığı şeyi tam olarak anlayamadan arkaya doğru kararlı bir adım attığında Frances şaşkınlık ve hayretle dolu bir ifadeyle Damien'a baktı. "Sorun nedir?"

Damien uzunca bir an boyunca ona verecek bir cevap bulamadı ve sonunda, "Ulu Tanrım, Frances, çok üzgünüm," dedi.

Frances neler olduğunu anlamamış bir halde başını iki yana salladı. Damien bile kendini anlayabildiğinden emin değildi. Son zamanlarda yaptığı ve hissettiği hiçbir şeyi anlayamıyordu.

"Niçin üzgünsün?"

Damien geriye doğru birkaç adım daha attı ve sonra ar-

Scanned by CamScanner

kasını dönerek pantolonunu iliklediği. "Buraya gelmemeliydim."

Frances'in sesi yaramaz bir tınıya büründü. "Nedenmiş o?"

Damien kayıtsız bir sesle, "Çünkü seni sadece kullanmış olacağım," dedi.

Frances ayağa kalktı. "Bunu daha önce pek kafama taktığını hatırlamıyorum."

Frances. Sıradan kadınlara hiç benzemiyordu.

Damien, yüzünü tekrar ona döndü. "Ama daha öncekiler farklıydı. Önceleri buraya sevişmekten daha fazlası için gelirdim. Seninle başından beri yakın birer dost olmuşuzdur, bunu biliyorsun."

Frances'in gözleri öfkeyle kısıldı. "Peki, şimdi farklı olan nedir? Bunların o bileklikle bir ilgisi yok, öyle değil mi? Kesinlikle senden yararlanmaya çalışmamıştım, Damien."

"Bunu biliyorum."

"O halde sorun nedir? Artık birer dost değil miyiz?"

Damien bundan nefret ediyordu. *Nefret* ediyordu. "Sanırım şu andaki ilişkimizi sürdürmek yerine, yalnızca birer dost olmamızın zamanı geldi."

"Neden?"

Bu işi uzatmanın bir anlamı yoktu. Frances gerçeği duymayı hak ediyordu; ya da en azından bir kısmını. Geri kalanınıysa, bunun üstesinden nasıl geleceğini bulana kadar kendine saklayacaktı. "Çünkü artık kendime bir eş bulma zamanım geldi."

Frances, çenesini öne doğru uzattı. "Bu, birbirimizi görmekten vazgeçmemiz anlamına gelmez."

"Evet, gelir." Çünkü Damien, Frances'le görüşmeye devam ettiği takdirde hiçbir kadın kendisini istemeyecekti ve kendisini isteyecek bir kadına *ihtiyacı* vardı. Artık kendine ait olacak bir kadına ihtiyacı vardı. Bu kadını ne kadar çabuk bulursa, o kadar iyiydi.

Frances'in başı, sanki yüzüne bir top gelmiş gibi geriye savruldu. "Şöhretini lekelediğimi söylemeye çalışıyorsun."

Damien hiçbir şey söylemedi.

"Sana bir haberim var, Damien. Şöhretin seni yatağıma davet etmemden çok uzun süre önce lekelenmişti."

Frances, gözleri kısacık bir an için şaşkınlık ve öfkeyle parıldadıktan sonra hiçbir şey söylemeden dönerek masasının üzerinde duran pembe parfüm şişesini aldı ve şişeyi odanın karşı tarafında duran Damien'a fırlatarak onun bileğine isabet ettirdi. Talihsizlik o ki, şişenin ağzı açıktı ve Damien baştan ayağa leylak kokusuna bulandı.

Henüz kendine gelemeden, kâğıt tutucu olarak kullanılan, camdan yapılmış uzun bir kadın figürü havada uçarak Damien'ın yüzüne isabet etti.

"Yüce İsa!" Damien öne eğilerek elleriyle gözünü kapadı.

Frances, "Bunu hak ettin, seni piç kurusu!" diye bağırdı.

Damien doğruldu. Bunu hak etmişti, biliyordu, bu yüzden meseleleri olduğu gibi kabullenmeye razıydı. Ama kâğıt tutucu ve parfüm şişesinin toplamından çok daha ağır ve büyük olan cam bir vazo kendisine isabet ettiğinde, cömertliği sınıra dayandı. Damien vazoyu savuşturdu ve onu engellemek için hızla Frances'in yanına gitti.

Kollarını arkadan Frances'in beline sardığında birkaç yumruk yedi, ancak sonunda onu kendisine başka bir cam

Scanned by CamScanner

eşya fırlatmayacağından emin olabilecek kadar sakinleştirmeyi başardı.

Nefes nefese kalan Frances, "Umarım cehennemlerde çürürsün," diye kükredi.

"Bundan hiç şüphem yok."

Damien derin bir utanç duyarak onu birkaç saniye boyunca tutmaya devam etti. Frances'e karşı daima dürüst davranmıştı. İkisi de ilişkilerinin ne üzerine kurulu olduğunu biliyorlardı, ama bu gece Damien onu, kendini rahatlatmak ve başka bir kadına—kuzeniyle nişanlı olan bir kadına—karşı hissettiği pişmanlık ve kafa karışıklığını bastırmak üzere kullanmak için gelmişti.

Kendini fazlasıyla alçaltmıştı.

Sonunda Frances'in solukları düzene girdi ve bedeni Damien'ın kollarının arasında gevşemeye başladı. Uzun, sürüncemeli bir sessizlikten sonra konuştu. "Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum."

"Tam bir piç kurususun."

"Bunu da biliyorum." Damien başını Frances'in omzuna dayayarak derin ve sefil bir halde iç geçirdi.

Frances da iç geçirdi. "Gözün kanıyor."

Damien'ın kollarından sıyrılarak, ellerini elmacık kemiğinin hemen üstündeki yarığı incelemek için onun yüzüne koydu.

Frances, başını iki yana sallayarak, "Şuraya bak," dedi. "Beni delirtiyorsun, Damien. Daha önce hiçbir erkek beni bu kadar çılgına çevirmemişti." Sesi yumuşadı. "Senden en çok bunun için nefret ediyorum."

Damien'ın yarasından akan kan yanağından süzülüyordu. Kanı elinin tersiyle sildi.

Frances, "Belki de benim için daha iyi olur," diyerek soğuk bir bez almak üzere ayaklandı. "Belki ikimiz için de daha iyi olur."

Scanned by CamScanner

On Altıncı Bölüm

Adele iki gün sonra Osulton Köşkü'ndeki odasında oturmuş, dalgın bakışlarla penceresinin önündeki Chauncey Labirenti'ni seyrediyordu. Clara usulca kapıya vurarak içeri girdi.

"Birazdan Seger ve bebekle birlikte köşkten ayrılacağız," dedi. "Eşyalarımızı arabaya yüklüyorlar."

Adele ayağa kalktı. Kız kardeşinin ondan ayrılacak olması onu ani ve yoğun duygularla doldurmuştu ve ağlama isteğine karşı koymaya çalışıyordu; son zamanlarda, ailesinin kendisinden ayrılacağını ya da Amerika'yı bir daha asla göremeyeceğini düşündükçe yaptığı gibi. Ağlamak Adele için yabancı bir kavramdı. O her zaman güçlü bir kız olmuştu.

Ancak ablasının karşısında cesur bir ifade takınmayı başardı, çünkü bütün kederini onun omuzlarına yüklemek istemiyordu. Kendi kendine, pek yakında diğer ablası Sophia'yı görmek üzere Londra'ya gideceğini hatırlatması ona yardımcı olmuştu.

"Eve dönmekten memnun olacağına eminim," dedi. "Uzun zamandır evinden ayrısın."

Clara odaya girerek Adele'in iki elini kendi ellerinin arasına aldı. "Olacağım, ama aynı zamanda seni burada bırakmış için endişeleneceğim. İyi olacağına emin misin? New York'taki kardeşim Adele'e hiç benzemiyorsun; her şeyin üstesinden gelen kardeşime. Üzgün görünüyorsun, Adele."

Üzgün. Evet, Adele gerçekten de üzgündü. Fakat bu çok anlamsızdı, çünkü etrafı mutlu insanlarla çevriliydi ve istediği şeyi elde etmiş durumdaydı. Damien, Londra'ya geri dönmüştü.

Damien'ın gidişinden sonra Harold ona evi gezdirmiş, Eustacia ona ve annesine arabayla çıktıkları bir gezinti sırasında araziyi ve köyleri tanıtmış ve Adele zekâ dolu muhabbetlerin tadını çıkararak daha yakından tanımaya çalıştığı Catherine'le muhteşem saatler geçirmişti. Her gece düzenlenen gösterilere katılmış, kabul salonunda şarkılar söyleyerek bir sürü değişik çalgı çalmıştı. Şimdiye kadar mükemmel ve hoşça vakit geçirmişti.

Clara her zamanki gibi meseleyi on ikiden vurarak, "Bu durumun Lord Alcester'ın gidişiyle bir ilgisi olabilir mi?" diye sordu.

Adele sonunda, bu sorunu kendine saklamaya devam edemeyeceğini anladı. Kız kardeşi biliyordu. Başından beri biliyordu. Sadece üstelemek istememişti.

Adele nihayet, "Evet," diye yanıtladı.

Clara'nın gözleri şefkatle doldu. Adele'in yanağına dokundu. "Bana bundan bahsetmeliydin, Adele. Her şeyi olması gerektiği gibi yürüterek mükemmel bir evlat ve nişanlı olman gerektiğini düşündüğünü biliyorum, ama mükemmel olmak zorunda *değilsin*. Kimse mükemmel değildir. Otur bakayım şöyle."

Yatağın kenarına oturdular. Clara, "Şimdiye kadar infi-

Scanned by CamScanner

lak etmemiş olman bile bir mucize," diye devam etti. "Bana her şeyi anlat da sana yardım edip edemeyeceğime bir bakayım."

Adele başını salladı. "Her şey, Damien beni o kulübeden kurtarmaya geldiği gece başladı," dedi. Onu ilk gördüğü anı hatırladı. "Güçlü, kuvvetli ve olağandışı görünüyordu. Aniden odama girdi ve hayatımı kurtardı. Ona minnettardım ama aynı zamanda ondan çekiniyordum, çünkü onun hakkındaki her şey gözüme korkutucu görünüyordu. Birkaç dakika önce bir adamı öldürmüştü. Sonra, gelen kişinin Harold olmasını dilediğimi hatırlıyorum, çünkü Damien'la aramızda yaşanmaması gereken şeylerin yaşanacağını bir şekilde anlamıştım."

Adele ona, aralarında geçen konuşmaları anlattı ve geceler boyu uyuyamadığını söyledi. Clara'ya, Damien'la aynı yatağı paylaştıklarından bahsetti.

"Beni tanıyor, Clara. İçimdeki gerçek beni tanıdı ve benim kendi kendimi tanımamı sağladı. Ve bütün bunlar üç kısacık gün içinde oldu. Onunla birlikteyken daha önce söylemediğim şeyleri söylüyor, hissetmediğim şeyler hissediyorum. Kendimi ona tamamen açıyorum ve bu yüzden kendimi Harold'la olan ilişkimi sorgularken buluyorum."

"Harold'ın gerçek seni tanımadığını mı düşünüyorsun?"

Adele bakışlarını, kucağında duran ellerine indirdi. "Beni *görebildiğini* düşünmüyorum. Konuşuyor, ama dinlemiyor. Onunlayken kendimi görünmezmişim gibi hissediyorum. Tek amacı başını sallayarak gülümsemek ve onun görüşlerine katılmak olan bir kukla gibi. Tıpkı New York'taki Adele gibi."

"Artık o insan değil misin?"

Adele başını iki yana salladı. "Damien'la tanıştığımdan

beri kim olduğumu sorguluyorum ve sanırım artık anlamaya başladım. Şehre taşındığımızda mutlu değildim. Yeni yaşam tarzımız bana çok yabancıydı ve ne yapacağımı bilmiyordum, bu nedenle sadece insanların bana söylediklerini yaptım. Kurallara tutunarak daha önceki yaşamımı düşünmemeye çalıştım. Bu özleme dayanamıyordum. Ve Annem beni Harold'la tanıştırdığında onunla evlenmekten memnun olacağımı düşündüm, çünkü Wisconsin'de yaşadığımız sıralarda olduğum kişiyi unutmaya başlamıştım. Ama sonra Damien'la tanıştım ve onun içindeki vahşiliğin çekiciliğine kapıldım. Bana New York'tan önceki yaşamımı hatırlattı."

"Ve o kişi gerçek sendin, öyle mi?"

"Evet. Doğayı seviyorum. Ata binmeyi seviyorum. Mücevherlere ihtiyacım yok."

"Ama bu, geleceğin hakkındaki seçimlerini ne şekilde etkileyecek?"

"Henüz bundan emin değilim. Ancak bildiğim bir şey var ki, kendimi özgür hissetmek beni mutlu ediyor. Ve bu, dışarıda daha çok vakit geçirerek kendime bir *yuva* bulmak—ait olacağım bir yer bulmak—anlamına geliyor. New York'a ait değildim. Kendimi bambaşka bir yerde, çaresizce kapana kısılmış hissediyordum. Orada kendim gibi olamıyordum. Benim için *doğru* olan bir yere yerleşmeliyim."

"Osulton Köşkü senin için doğru yer olacak mı, peki?"

Adele bunu büyük bir titizlikle düşündü. "Muhtemelen. Sayfiyeyi sevdim. Bu yere bağlanabilirim."

"Ama bir yerden daha fazlasına bağlanman gerekiyor, Adele. Kocana bağlanman gerekiyor."

"Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum."

Clara, "Peki ya Damien?" diye sordu.

Adele başını iki yana salladı. "O gitmeden önce birbiri-

Scanned by CamScanner

mize korkunç sözler sarf ettik. Beni kocasına ihanet eden annesiyle kıyasladı ve ben de ona, yaptığımız şeylerin ahlaksızca olduğunu söyledim. Bunun üstesinden nasıl gelebileceğimizi bilmiyorum. Aramızda geçenler bana *kesinlikle* doğru şeylermiş gibi gelmiyor. Yanlış geliyor."

Clara, Adele'in elini sıktı.

Adele, "Harold'ın çok daha iyi bir adam olduğu aşikâr," dedi. "Güvenilir, dürüst ve iyi kalpli, ama birbirimize uygun olduğumuzdan emin değilim. Bunu netleştirmem gerekiyor. Onunla, Damien'la kurduğum samimiyetin seviyesine ulaşıp ulaşamayacağımızı anlamam gerekiyor."

"Belki de asla ulaşamayacaksınız."

Adele çaresizce içini çekti. "Ah, Clara, böyle söyleme. Her şeyin mahvolmasını istemiyorum. Herkes çok incinecek ve hayal kırıklığına uğrayacak. Kendimi Harold'a vereceğime söz verdim ve o iyi bir adam. Ona bağlılık sözü verdim ve sözlerimi çok ciddiye alırım. Onun kalbini kıramam, özellikle de güvenemeyeceğim bir adam için."

"Damien'ın şöhreti yüzünden mi böyle söylüyorsun?"

"Evet, bir de bana kütüphanede söylediği şeyler yüzünden. İyi bir koca olabileceğinden emin değilim. Ebeveynlerinin trajik ölümü yüzünden zor bir çocukluk geçirmiş. Mutlu bir evliliğin ne olduğunu bilmiyor. Asla tek bir kadına bağlanamayacak. Çok yorgun düşmüş ve bu yüzden, bu konuda oldukça isteksiz."

"Kalbinin sesini dinlemelisin, Adele, gözlerden daha iyi gören kalbini. Bu eski bir İbrani atasözüdür," diye ekledi. "Harold'dan vazgeçmek istemediğini söylüyorsun, ama belki de vazgeçmemen gereken kişi Damien'dır."

Adele başını iki yana salladı. "Onu unutmayı tercih ederim. Şu anda metresiyle birlikte olmalı—şu aktris. Bunun

beni ilgilendirmemesi gerektiğini biliyorum, ama onları birlikteyken hayal edince kalbime bir bıçak saplanıyor. Bu aptalca karasevdadan vazgeçmeliyim. Bana yardım edebilirsen, sana sonsuza dek minnettar kalırım."

Clara bunu düşündü. "Pekâlâ, önerim şöyle. Kendine biraz zaman tanı. Bir hafta bile büyük bir fark yaratacaktır. Sana büyük bir aşk yaşamanı söylediğimi biliyorum, ama kendi deneyimlerimden, bu duyguların aynı zamanda geçici *olabileceğini* de biliyorum, özellikle de uygunsuz bir erkek söz konusuysa. Artık Damien gittiğine göre, onun için hissettiklerin geçip gidebilir ve aslında Harold'ı istediğini fark edersin. Eğer böyle olursa her şey çok kolaylaşır. Böyle olmazsa, ne yapacağını o zaman düşünürsün. Yakında Londra'ya geleceksin ve bunu Damien'ın nasıl davrandığını gözlemlemek için bir fırsat olarak kullanabilirsin. Eğer saygını kazanacak bir şey yaparsa, aranızda yaşanacaklara bir şans tanırsın. Lütfen bir hafta sonra onu hâlâ istediğini düşünürsen, bana geleceğine söz ver. Ben de aynı şeyleri yaşadım, Adele. Neler hissettiğini biliyorum."

Adele, ablasına sarıldı. "Teşekkür ederim. Geleceğim."

Ertesi günlerde düzenlenen balo ve toplantılar, Damien'ın teşrifine nail olamadı, çünkü öfkeli bir metresin ardında bıraktığı mor bir göz, kendine eş arayan bir beyefendininkine hiç mi hiç benzemiyordu. Ayrıca alacaklılarının gönderdiği pusulalar ve mutfaktaki ocağı yenileyerek faturayı doğrudan kendisine yollayan kiracılar yüzünden Damien çoğu zaman asabi ve hırçın davranıyordu.

Asabiyetinin başka nedenleri de vardı. Kendisiyle tanışmadan önce pişmanlık duyacağı hiçbir şey yapmamış olan Adele'le birlikte çayevine gittiğinde, bütün kontrolünü kay-

Scanned by CamScanner

betmiş olduğu için kendinden utanıyordu. Ardından kütüphanede yaptıkları konuşma sırasında ona karşı olan davranışlarından ve suçlu olan kişi kendisi olmasına rağmen, onu sadakatsizlikle suçlamasından da utanıyordu. Onu *kendisi* öpmüştü. Adele'in oraya başka bir gün Harold'la birlikte gelmeyi tercih ettiğini söylemesine rağmen, çayevine gitmelerini öneren kişi de *kendisi* olmuştu. Onu aşağıya *kendisi* sürüklemişti.

Adele ondan nefret ediyor olmalıydı. Bunu yapmak için her türlü sebebi vardı. Belki de böylesi daha iyiydi.

Ayrıca, Harold'ın koşulsuz güvenine ihanet ettiği için de utanıyordu; çocukluğundan beri en iyi arkadaşı olan Harold. Frances'e kötü davrandığı için de utanıyordu. Sözün özü, şu sıralar kendisiyle pek de gurur duymuyordu.

Geleceğini düşünerek saatler geçirmişti. Bu aşağılık ve sefil yaşama devam etmek istemiyordu. Eğer Osulton Köşkü'ne geri dönerek sahip olduğu tek ailenin—düzgün ve iyi bir aileydi bu—bir parçası olarak kalmaya devam edecekse, kendine ait bir karısı olmalıydı. Saygıdeğer bir yaşam sürmeliydi. Ama bu, Damien için yeni bir hedef değildi. Daima, çocukluğunun ve böylece kendisinin bir parçası olan utanç duygusundan arınmak istemişti. Düzgün bir evlilik istiyordu—ebeveynlerinin yaptığından farklı olacak bir evlilik—ve son zamanlarda bunu daha fazla erteleyemeyeceği kesinlik kazanmıştı. Hakikat Evi'nin ödeneğe ihtiyacı vardı. Evinin bir lorda ve efendiye ihtiyacı vardı; ve Damien'ın kendine bir eş seçmek istemesinin daha içsel nedenleri de vardı, elbette. Bir eş. Sevebileceği bir kadın.

Ertesi hafta biraz daha az sıkıntılı geçmişti. Damien'ın gözü iyileşmeye başlamış, kiracıları kirayı ödemiş ve alacaklılarının paralarını, en azından her saat başı kapısına dayanmalarını engelleyecek kadarıyla ödeyebilmişti.

Pişmanlıklarına gelince; hâlâ kendini affetmeye çalışıyordu ve bu konuda pek yetenekli olduğu söylenemezdi. Yine de deniyordu işte.

Sonuç olarak Damien bir hafta boyunca dans etti, çene çaldı, iltifatlarda bulundu ve baştan çıkardı. İyi ailelerden gelen birçok genç kadın tanıdı. Aristokrasinin basamaklarını ümitsizce tırmanmaya çalışan varlıklı birçok genç kadın da tanıdı. Bazıları Amerikalıydı. Çoğu, son zamanlarda azımsanmayacak bir gelir elde eden ve kızları için ciddi bir sıçrama tahtası olarak kullanabilecekleri uygun bir baron arayışındaki İngiliz iş adamlarının kızlarıydı.

Bu sayede kendini meşgul ederek Londra Toplantıları'na yeni katılan birçok güzel yüzün tadını çıkardı. Sonuçta bir hedefi vardı; bir gelin bularak onu Hakikat Evi'ne götürmek. Ve bu hedef, Damien'ın zihni ve bedenini kontrol altında tutması için oldukça etkiliydi. Adele'i düşünecek pek az zaman bulabilmişti.

Uykuya dalmak üzereyken gardını indirdiği nadir zamanlar dışında, tabii. O anlarda Adele'i düşünüyor ve içinde derin ve acı verici bir özlem duyuyordu.

Scanned by CamScanner

On Yedinci Bölüm

Adele sekiz gün boyunca Clara'nın kendisine önerdiği şeyi yaptı. Osulton'daki bir konuk olarak, hayatına devam ederek bekledi. Damien'ın aklından silinip gitmesini bekledi. Harold'ın muhteşem bir şey yapmasını ve arzularını uyandırmasını bekledi. Damien'la olan yakınlaşmalarının verdiği suçluluk duygusunun geçmesini bekledi.

Suçluluk duygusu geçmedi. Diğer iki şey de gerçekleşmedi. Damien'a sekiz gün önce hoşça kal demişti, ancak birbirlerine söyledikleri can acıtıcı onca şeyden sonra bile onu hâlâ özlüyordu. Gözlerini ufuktan ayırmıyor ve tepenin ardından dörtnala gelecek bir atın sırtındaki yakışıklı bir kara şövalyenin kendisini, içine düştüğü şüphe ve sorulardan bir kez daha kurtarmaya geleceğini hayal ediyordu.

Ve bu da gerçekleşmedi.

Dokuzuncu günün sabahında uyanarak hasretle pencereye baktığında, bütünüyle acınası bir halde olduğunu fark etti. Damien'ın onun özlemini çekmediği kesindi. O bir kadını kalbinden çaba harcamadan silip atabilecek—tabii herhangi bir kadının şimdiye kadar onun kalbine girebildiği de şüpheliydi—ve bir sonrakine geçebilecek bir adamdı. Şu anda muhtemelen metresinin yatağındaydı, onu öpüyor, ona sarılıyor ve onunla birlikte gülüşüyordu. Adele bu hafta içinde birden çok kez Damien'ı güzeller güzeli bir aktrisin yanında hayal etmiş ve kadının gerçekte neye benzediğini bilmiyor olmasına rağmen her seferinde kıskançlıkla kıvranmıştı.

Bunun üstesinden gelmesi gerekiyordu. Doğrularak oturdu ve kendi kendine, kurtarılmaya ihtiyacı olmadığını söyledi, özellikle de böyle bir adam tarafından. Duygularının kontrolü kendi elindeydi ve şimdiki hayatı, olabilecek en muhteşem şekilde ilerliyordu. Saygıdeğer ve erdemli bir İngiliz asilzadesiyle nişanlıydı, ailesi Adele'le gurur duyuyordu ve Amerika'daki ve muhtemelen İngiltere'deki birçok kadın kendisini kıskanıyordu. Nişanlısının ailesi onu kucaklamıştı ve Adele günün birinde, gelecekteki Vikont Osulton'ı doğuracaktı. Hayatındaki her şey bir rüyayı andırıyordu. Damien'ı unutmak *zorundaydı*.

Giyinmeye hazır olduğu için, çabucak hizmetçisini çağırdı.

Ancak o günün öğleninde, onları çay içmek üzere komşunun evine götüren arabada Damien'ın adı geçti ve Adele kararlılığının pencereden uçup gittiğini hissetti.

Eustacia, başı yana düştükten sonra arabanın gıcırtılarının arasında horuldamaya başladığında Violet usulca, "Damien'ın gözünün morardığını duydun mu?" diye sordu.

Araba bir tümsekten geçtiği sırada Adele'in midesi alt üst oldu.

Violet, "Söylenene göre," dedi, "gözünü morartan kişi metresiymiş. O aktris; Fairbanks denen kadın." Başını bu söylediklerinin bayağılığı karşısında iki yana salladı.

Scanned by CamScanner

On Yedinci Bölüm

Adele sekiz gün boyunca Clara'nın kendisine önerdiği şeyi yaptı. Osulton'daki bir konuk olarak, hayatına devam ederek bekledi. Damien'ın aklından silinip gitmesini bekledi. Harold'ın muhteşem bir şey yapmasını ve arzularını uyandırmasını bekledi. Damien'la olan yakınlaşmalarının verdiği suçluluk duygusunun geçmesini bekledi.

Suçluluk duygusu geçmedi. Diğer iki şey de gerçekleşmedi. Damien'a sekiz gün önce hoşça kal demişti, ancak birbirlerine söyledikleri can acıtıcı onca şeyden sonra bile onu hâlâ özlüyordu. Gözlerini ufuktan ayırmıyor ve tepenin ardından dörtnala gelecek bir atın sırtındaki yakışıklı bir kara şövalyenin kendisini, içine düştüğü şüphe ve sorulardan bir kez daha kurtarmaya geleceğini hayal ediyordu.

Ve bu da gerçekleşmedi.

Dokuzuncu günün sabahında uyanarak hasretle pencereye baktığında, bütünüyle acınası bir halde olduğunu fark etti. Damien'ın onun özlemini çekmediği kesindi. O bir kadını kalbinden çaba harcamadan silip atabilecek—tabii herhangi bir kadının şimdiye kadar onun kalbine girebildiği de şüpheliydi—ve bir sonrakine geçebilecek bir adamdı. Şu anda muhtemelen metresinin yatağındaydı, onu öpüyor, ona sarılıyor ve onunla birlikte gülüşüyordu. Adele bu hafta içinde birden çok kez Damien'ı güzeller güzeli bir aktrisin yanında hayal etmiş ve kadının gerçekte neye benzediğini bilmiyor olmasına rağmen her seferinde kıskançlıkla kıvranmıştı.

Bunun üstesinden gelmesi gerekiyordu. Doğrularak oturdu ve kendi kendine, kurtarılmaya ihtiyacı olmadığını söyledi, özellikle de böyle bir adam tarafından. Duygularının kontrolü kendi elindeydi ve şimdiki hayatı, olabilecek en muhteşem şekilde ilerliyordu. Saygıdeğer ve erdemli bir İngiliz asilzadesiyle nişanlıydı, ailesi Adele'le gurur duyuyordu ve Amerika'daki ve muhtemelen İngiltere'deki birçok kadın kendisini kıskanıyordu. Nişanlısının ailesi onu kucaklamıştı ve Adele günün birinde, gelecekteki Vikont Osulton'ı doğuracaktı. Hayatındaki her şey bir rüyayı andırıyordu. Damien'ı unutmak *zorundaydı*.

Giyinmeye hazır olduğu için, çabucak hizmetçisini çağırdı.

Ancak o günün öğleninde, onları çay içmek üzere komşunun evine götüren arabada Damien'ın adı geçti ve Adele kararlılığının pencereden uçup gittiğini hissetti.

Eustacia, başı yana düştükten sonra arabanın gıcırtılarının arasında horuldamaya başladığında Violet usulca, "Damien'ın gözünün morardığını duydun mu?" diye sordu.

Araba bir tümsekten geçtiği sırada Adele'in midesi alt üst oldu.

Violet, "Söylenene göre," dedi, "gözünü morartan kişi metresiymiş. O aktris; Fairbanks denen kadın." Başını bu söylediklerinin bayağılığı karşısında iki yana salladı.

Scanned by CamScanner

Adele, ne yaptıysa da kendine engel olamadı ve, "Ne olmuş ki?" diye sordu.

Rezaletlerin detaylarını konuşmaktan hoşlandığı belli olan Violet ona doğru eğildi. "Onu bir camla kesmiş, ya da onu bir şey fırlatmış olması daha muhtemel. Bunun nedeninden emin değilim, ama oldukça çalkantılı bir ilişkileri olduğunu biliyorum. Bunun Damien'ın gözünün morardığı ilk sefer olmadığı konusunda seni temin ederim, ama bunu pek önemsiyor gibi görünmüyor. Bunlar onu Frances ve onun gibilerle kıyaslamaktan alıkoyamıyor." Dikkatle Adele'in gözlerine baktı. "Onun gibi kadınlar hakkında ne düşünüyorsun? Sence Damien gibi adamları yataklarına çekme konusunda nasıl bu kadar başarılı olabiliyorlar? Belki de onları cezbeden şey risk ve tehlikedir. Ya da belki de bir yönden tutkulu olan insanlar, diğer yönlerden de tutkulu oluyorlardır, umarım ne demek istediğimi anlıyorsundur. Bütün bunlar çok gizemli, sence de öyle değil mi?"

"Evet, öyle."

Araba bir tümseğin daha üzerinden atlarken Violet'le Adele neredeyse koltuklarından düşüyorlardı. Adele, Damien'la olan ilişkisini düşündü.

Adele onun için ne ifade ediyordu? Onun için sadece, kuzenine ait olduğu için riskli ve tehlikeli olan biri miydi?

Violet, "Ama sanırım Damien günah işlemeye yatkın olan kadınları seçmek konusunda epey tecrübeli gözlere sahip," diye devam etti. "Ebeveynleri hakkındaki hikâyeyi duydun mu?"

Adele, "Birazını," dedi. "Annesinin bir ilişkisi olduğunu biliyorum."

"Evet, bu doğru, ama daha fazlası da var." Biraz daha

eğilerek fısıldadı. "Damien'ın babası o kadar üzüldü ki, bunu duyduktan sonra kendini öldürdü."

Adele, afallamış bir halde taş kesildi. "Damien'ın babası mı?"

"Evet. Tanıklar onun Londra'nın en kötü semtlerinden birinde bir kavgaya tutuştuğunu ve diğer adama meydan okuduğunu söylüyorlar. Damien'ın annesini gömdükleri gün." Violet iç geçirdi. "Zavallı adam. Harold gibi nazik ve ulçakgönüllü bir adamdı. Hatta görünüşü bile ona benziyordu. Kalbini karısına vermişti, ama kadın onu ayaklarının altında çiğnedi. Dayımla unvanı ve parası için evlendi ve sonra bütün parasını âşıkları için harcadı."

"Bunu bilmiyordum."

"Şey, duyduğuma göre Damien da annesinin ayak izlerinden gidiyor ve biz bunları konuştuğumuz sırada Londra sokaklarında kendine zengin bir eş arıyor. Paraya çok ihtiyacı var, bunu anlayabiliyorum. Belki de Frances'in ona cam fırlatmasının nedeni budur."

Damien kendine zengin bir eş mi arıyordu? Adele bunu bilmiyordu. Clara'ya, Damien'ın onu Harold'ın tanıyamayacağı kadar iyi tanıdığını ve kendisinin de Damien'ı tanıdığını düşündüğünü söylemişti. Oldukça yakından, hem de. Ama bunları bilmiyordu işte.

Birdenbire kendini çok saf hissetti. Sonra düşünceleri dallanıp budaklanmaya başladı. Onu çayevinde öpmesinin nedeni bu muydu? Onu Harold'dan çalarak, Adele'in çeyizine el koyabileceğini mi düşünmüştü? Onu aralarında özel bir bağ olduğuna inandırarak, Harold'ı *onun* için terk etmesini mi sağlamaya çalışıyordu?

Hayır, Adele buna inanmak istemiyordu. Ancak şüpheler

Scanned by CamScanner

her yönden kendisine saldırmaktaydı. Damien söz konusu olduğunda hiçbir şey kesin değildi. Onun hakkındaki her şey—Adele'in duydukları, ona olan davranışları—Adele'i korkutuyordu. Damien durmadan, Harold'a sadık olduğunu söyleyip duruyordu, ama yine de onu öpmüştü. Görünüşe göre Harold'a, iddia ettiği kadar sadık değildi.

Ama Adele de değildi.

Violet, "Bunlar büyük birer sır falan değil," dedi. "Senin bunca rezaleti sonunda bir yerlerden duyacağından emindim zaten." Bütün bu düşünceleri yüzünden midesi bulanan Adele'e biraz daha yaklaştı ve onun dizine dokundu. "Sana böyle korkunç şeyler anlattığım için üzgünüm, ama bunları *bizlerden* duymanın daha iyi olacağını düşündüm. Ve Harold'ı, Damien'ın yaşam tarzı ve kadınlara olan davranış şekliyle yargılamamanı umarım. Damien ve Harold birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Doğru kişiyi seçtin, Adele, seni temin ederim ve *senin* de Harold kadar erdemli olduğunu bilmek beni çok mutlu ediyor. Sen Harold'a, Damien'ın annesinin dayıma yaptıklarını asla yapmayacak birisin." Bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi.

Araba korkunç bir tümsekten daha geçti ve Eustacia koltuğunda kıpırdandı. Afallamış bir halde, "Geldik mi?" diye sordu.

Violet hafifçe annesinin dizine vurdu. "Hayır, anne, henüz gidecek çok yolumuz var."

Londra
Bir hafta sonra

Adele arabanın penceresinden dışarı baktığında, ablası Sophia'nın, Mayfair'deki heybetli konağın merdivenlerinde durmakta olduğunu gördü. Sophia'nın, Londra'nın en varlıklı adamı olarak tanınan kocası, dokuzuncu Wentworth Dükü James, hemen yanında duruyordu. Yanlarında James'in kız kardeşi Lily ve erkek kardeşi Martin vardı.

Adele ve annesi arabadan indiklerinde Sophia onları karşılamak üzere öne atıldı. "Geldiniz! Nihayet!" diye bağırarak aynı anda ikisinin de boynuna atıldı.

James gülümseyerek merdivenlerden indi. Beatrice'in tombul, eldivenli elini öpmek üzere eğilirken, kadının mor şapkasının gülünçlüğü karşısında gülümsemekten kendini alamadı. "Sizi görmek her zamanki gibi bir zevk. Ve Adele, buraya gelmen ne büyük incelik. Sophia geçtiğimiz günler boyunca seni dilinden düşürmedi."

Beatrice, yüzü kızararak kıkırdarken, Adele gülümsedi. "Ah, James, ne kadar cana yakın olduğunu kelimelerle ifade edemem."

James bir kez daha gülümseyerek, merdivende duran Lily ve Martin'i işaret etti. "Kız ve erkek kardeşlerimi hatırlıyor musunuz?"

Beatrice, "Elbette!" diye yanıtladı. İki eliyle mor eteğini toparlayarak yarı yolda selamlaşmak üzere hızla onlara doğru ilerledi. Kollarını Lily'nin omuzlarına atarak ona sıkıca sarıldı. "Sevgili kızım, seni yeniden görmek ne güzel! Ne kadar da güzel görünüyorsun! Çok güzelsin! Ve sen, Martin, her geçen gün daha da yakışıklı bir erkek oluyorsun."

Adele, ablasının kocasına cilveli bir şekilde gülümsemesini ve kocasının da karşılık olarak ona tebessüm edişini izledi. Aralarında mükemmel bir aşk ve çekim kuvveti olduğu gün gibi ortadaydı.

Adele kendini, gelecekteki kocasıyla böylesine yakın

Scanned by CamScanner

bir bağ kurmayı—*çılgınca*—arzularken buldu. Bu onu saplandığı çaresizlikten kurtarırdı. Gerçek bir evliliğin anlamı buydu işte.

Yarın Harold'ın yanında, Eustacia ve Violet'la birlikte Londra'ya geleceğini ve davet edildikleri birkaç baloda birlikte zaman geçireceklerini biliyordu.

Adele kız kardeşinin—mutlu bir evliliği ve gurur duyduğu iki oğlu olan bir kadının—neşeyle dolu gözlerine baktı ve tüm kalbiyle, kendisinin de samimi ve mutlu bir evliliğe sahip olmak istediğine karar verdi. Elinin altındaki güvenli geleceği kaybederek şansını boşa harcamak istemiyordu.

Belki de nişanlısıyla biraz flört ederek, ona âşık olmak için biraz daha gayret göstermesinin zamanı gelmişti.

On Sekizinci Bölüm

Harold parlak ışıklarla aydınlatılmış balo salonuna göz gezdirerek, bir valse başlamak üzere elini nişanlısının beline koyarken, "Sanırım burada yaklaşık iki yüz elli kişi var," dedi. "Sayıları tahmin etme gibi bir yeteneğim olduğunu biliyor muydun? En fazla on kişilik bir yanılma payım olduğuna bahse girerim."

Adele de etrafına bakınarak, içerideki insanların sayısını kestirmeyi akıl etmek bir yana, bunu biraz olsun umursamadığını fark etti. Şu anda salonun katıksız mükemmelliğiyle daha çok ilgileniyordu; müziğin sesi ve yetenekli dansçıların figürleri eşliğinde. Ayrıca izleyebileceği müzisyenler de vardı. Hepsi fazlaca yetenekli insanlardı; özellikle de, yaylarını keskin bir hassasiyetle yöneten kemancılara bayılmıştı.

Adele insanları enikonu *sayma* angaryasından kaçınmaya kararlı bir şekilde, "Doğru söylediğine eminim," dedi. "Kesinlikle iki yüz elli kişi var."

Harold gülümsedi. "Evet, iki yüz elli. Kaç tane ordövr geleceğini merak ediyorum. En azından kişi başına beş tane olması lazım."

Scanned by CamScanner

Ardından toplamda kaç tane ara sıcak olacağını hesaplamaya girişti.

Adele onu, yeterince müstehcen olduğunu umduğu bir gülümseme eşliğinde, nazikçe bölerek, "Harika bir danssın, Harold," dedi. "Seninle bu kadar yakın olmak hoşuma gidiyor."

Harold, kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Hem de içerisi bu kadar sıcakken? Bence biraz rahatsız edici, sence de öyle değil mi? Dans eden bunca insan… Rahatsız edici bir ısı yayıyorlar. Ama sıcak hava yükseliyor. Bunun için minnettar olmalıyız." Tavana baktı. "Yukarısının ne kadar sıcak olduğunu bir düşünsene. Keşke oraya bir termometre koyabilseydim. Termometreyi şamdanlığın üzerinden bir tel çekerek oraya çıkarabilirdim."

Adele de yukarı baktı ve Harold'ın dikkatini tekrar kendine çekmeye çalıştı. Sesinde kışkırtıcı, hoş bir ahenkle, "Belki de bundan sonra," dedi, "bahçede ufak bir gezintiye çıkabiliriz. Ay ışığında."

"Sis yüzünden ayı görebileceğimizden şüpheliyim, ama dışarısı buradan daha serin olacaktır, o yüzden evet, bu gerçekten de olağanüstü bir fikir. Annemden bize katılmasını isteyeceğim."

Adele gözlerini kırpıştırdı. "Ben umuyordum ki… yani belki… biraz yalnız kalabiliriz."

Kim flört etmenin ona kendisini bir mankafa gibi hissettireceğini tahmin edebilirdi ki? Adele bu kadar hünersiz biri miydi? Yoksa Harold flört etmekten hoşlanmıyor muydu?

Harold, "Yalnız mı?" dedi. "Şey, sanırım kalabiliriz, ama annem orada biraz yalnız görünüyor. Baksana."

Adele, tartların durduğu masanın yakınında dikilen Eustacia'ya baktı. Doğruydu, gerçekten de birilerinin gelip kendisiyle konuşmasını bekliyormuş gibi görünüyordu, ama insan genç bir beyefendinin, bir hanımefendi—nişanlısı!—tarafından bahçede baş başa yürümeye davet edildiğinde, annesini eğlendirmek için *başka* birini ayarlayacağını düşünürdü.

Vals sona erdi ve Harold aniden durarak, kendisini tart masasına kadar izlemesini işaret etmek üzere ellerini salladı.

Neşeyle, "Benimle gel, tatlım!" dedi. "Şu tartlar ahududulu gibi görünüyor ve annem hepsini bitirmek üzere."

Adele onun peşinden gitti. Nişanlısıyla flört etme girişimi düşündüğünden çok daha zor olacağa benziyordu.

Adele ve annesi aynı gecenin devamında Eustacia'yla Violet'a katılarak Sophia ve Lily'yle buluşacakları salon girişine yöneldiler.

Beatrice, "Bu ne kadar da eğlenceli bir balo!" dedi. "Ama insanların yeterince yakınında dans etmedin, Lily. Neden dans pistine çıkmıyorsun? Genç ve enerjiksin. Eustacia ve benim aksime."

Diğerlerinden daha yaşlı olan iki kadın gülerek, ağrıyan ayaklarından bahsetmeye başladılar ve Adele, Lily'nin huzursuz bir ifadeyle gülümsemekte olduğunu fark etti. Gerçek şuydu ki, Lily bu gece pek az dans etmişti. Bunun yüzüne vurulmasından pek hoşlanmamış gibiydi.

Tam o anda, siyah kıyafeti içinde çarpıcı bir biçimde yakışıklı görünen Lord Whitby kendilerine yaklaştı. Başını eğerek, "Bayanlar," dedi. "Bu gece hepiniz göz alıcı görünüyorsunuz."

Scanned by CamScanner

Ardından toplamda kaç tane ara sıcak olacağını hesaplamaya girişti.

Adele onu, yeterince müstehcen olduğunu umduğu bir gülümseme eşliğinde, nazikçe bölerek, "Harika bir dansçısın, Harold," dedi. "Seninle bu kadar yakın olmak hoşuma gidiyor."

Harold, kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Hem de içerisi bu kadar sıcakken? Bence biraz rahatsız edici, sence de öyle değil mi? Dans eden bunca insan… Rahatsız edici bir ısı yayıyorlar. Ama sıcak hava yükseliyor. Bunun için minnettar olmalıyız." Tavana baktı. "Yukarısının ne kadar sıcak olduğunu bir düşünsene. Keşke oraya bir termometre koyabilseydim. Termometreyi şamdanlığın üzerinden bir tel çekerek oraya çıkarabilirdim."

Adele de yukarı baktı ve Harold'ın dikkatini tekrar kendine çekmeye çalıştı. Sesinde kışkırtıcı, hoş bir ahenkle, "Belki de bundan sonra," dedi, "bahçede ufak bir gezintiye çıkabiliriz. Ay ışığında."

"Sis yüzünden ayı görebileceğimizden şüpheliyim, ama dışarısı buradan daha serin olacaktır, o yüzden evet, bu gerçekten de olağanüstü bir fikir. Annemden bize katılmasını isteyeceğim."

Adele gözlerini kırpıştırdı. "Ben umuyordum ki… yani belki… biraz yalnız kalabiliriz."

Kim flört etmenin ona kendisini bir mankafa gibi hissettireceğini tahmin edebilirdi ki? Adele bu kadar hünersiz biri miydi? Yoksa Harold flört etmekten hoşlanmıyor muydu?

Harold, "Yalnız mı?" dedi. "Şey, sanırım kalabiliriz, ama annem orada biraz yalnız görünüyor. Baksana."

Adele, tartların durduğu masanın yakınında dikilen

Eustacia'ya baktı. Doğruydu, gerçekten de birilerinin gelip kendisiyle konuşmasını bekliyormuş gibi görünüyordu, ama insan genç bir beyefendinin, bir hanımefendi—nişanlısı!—tarafından bahçede baş başa yürümeye davet edildiğinde, annesini eğlendirmek için *başka* birini ayarlayacağını düşünürdü.

Vals sona erdi ve Harold aniden durarak, kendisini tart masasına kadar izlemesini işaret etmek üzere ellerini salladı.

Neşeyle, "Benimle gel, tatlım!" dedi. "Şu tartlar ahududulu gibi görünüyor ve annem hepsini bitirmek üzere."

Adele onun peşinden gitti. Nişanlısıyla flört etme girişimi düşündüğünden çok daha zor olacağa benziyordu.

Adele ve annesi aynı gecenin devamında Eustacia'yla Violet'a katılarak Sophia ve Lily'yle buluşacakları salon girişine yöneldiler.

Beatrice, "Bu ne kadar da eğlenceli bir balo!" dedi. "Ama insanların yeterince yakınında dans etmedin, Lily. Neden dans pistine çıkmıyorsun? Genç ve enerjiksin. Eustacia ve benim aksime."

Diğerlerinden daha yaşlı olan iki kadın gülerek, ağrıyan ayaklarından bahsetmeye başladılar ve Adele, Lily'nin huzursuz bir ifadeyle gülümsemekte olduğunu fark etti. Gerçek şuydu ki, Lily bu gece pek az dans etmişti. Bunun yüzüne vurulmasından pek hoşlanmamış gibiydi.

Tam o anda, siyah kıyafeti içinde çarpıcı bir biçimde yakışıklı görünen Lord Whitby kendilerine yaklaştı. Başını eğerek, "Bayanlar," dedi. "Bu gece hepiniz göz alıcı görünüyorsunuz."

Scanned by CamScanner

Violet yay gibi kaşlarından birini kaldırarak sırıttı. "Siz de öyle, Lord Whitby. Her zamanki gibi bütün kadınları baştan çıkarıyorsunuz."

Lordun çekici, mavi bakışları baygın bir hareketle Violet'ın yüzünü inceledi ve kendinden hoşnut bir biçimde boynunda dolanarak tekrar gözlerine çıktı. "Yalnızca baştan çıkacak tabiatta olanları, Leydi Violet."

Violet'ın ağzının kenarı yukarı doğru kalktı ve birkaç hararetli saniye boyunca birbirlerine baktılar.

Adele neden Harold'la bu türden bir iletişim kuramadığını merak etti. Herkes bu konuda oldukça becerikli görünüyordu. Nerede yanlış yapıyordu?

İçin için yanan bakışlarını onunkilerden ayırmadan, "Dans kartınıza talip olabilir miyim, Leydi Violet?" diye sordu.

Violet başını işveli bir şekilde eğerek, "Olabilirsiniz," diye yanıtladı.

Adele neler olduğunu anlayamadan Eustacia lordun adını gecenin ilerleyen saatleri için Violet'ın kartına işlemeye başlamış ve Lord onların yanından ayrılarak her birini kendilerini serinletmek için yelpazelerini açmak zorunda bırakmıştı.

Adele tereddüt içinde diğerlerine baktı. Öğrenecek çok şeyi vardı. Ya da belki bir şeyler öğrenmesi gereken kişi Harold'dı. Belki de uyandırılması gereken kişi *Harold'dı*; tıpkı şüpheye yer bırakmayacak kadar uyanık olan Lord Whitby gibi.

Adele, Lord Whitby'nin ardından bakan Lily'e bir göz attı. Whitby *onun* dans kartına talip olmamıştı, aslında onu fark etmemişti bile. Violet'a cevap vermekle fazlasıyla

meşguldü. Adele gizlice Lily'nin kartına baktı. Kartta bu gece için yazılmış başka isim yoktu. Lily, omuzları derin bir iç çekişle yükselip alçalırken, saatine göz attı.

Adele, Sophia'nın Kabul Günü için giyinirken kapısı çalındı. "Girin."

Kapı yavaşça açıldı ve Lily içeri girdi. Siyah saçları başının tepesinde gevşek bir topuz yapılmıştı ve üzerinde gri ipekten basit bir elbise vardı. Adele onunla tanıştığından beri, Lily'nin parlak renkler içinde muhteşem görüneceğini düşünürdü ama Lily her nedense dikkat çekmekten hoşlanmıyordu.

Adele uzun bir an boyunca Lily'nin, siyah saçları ve simsiyah kirpikleriyle baş döndürücü görünen parlak mavi gözlerine hayranlıkla baktı. Açık teni, dolgun dudakları ve minik burnuyla Lily olağanüstü derecede güzel bir kızdı.

Lily birkaç saniye boyunca öylece dikilerek huzursuz bakışlarla etrafını süzdükten sonra nihayet Adele'e baktı. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette. Lütfen otur."

"Teşekkür ederim." Lily kanepeye oturdu ve Adele de çok geçmeden ona katıldı. "Dün gece Leydi Osulton, kuzeni Lord Alcester'dan bahsetti. Onu iyi tanır mısın?"

Adele bu konuşmanın nerelere varabileceğini düşünerek kaskatı kesildi. "Onunla nişanlımın evinde tanıştım. Kendisini pek az tanıyorum."

"Bunu sormamın sebebi, birkaç gece önceki bir baloda onunla tanışıp dans etmiş olmam. Anladığıma göre kendine bir eş arıyormuş."

İçerisi birdenbire çok sıcak olmaya başlamıştı. Adele yerinde kıpırdandı. "Ah, öyle mi?"

Scanned by CamScanner

"Evet, ve, şey... Bana onun hakkında bir şeyler söyleyebileceğini umuyordum."

Adele boş bir ifadeyle Lily'e baktı. "Ne gibi?"

Lily omuz silkti. "Dedikodular doğru mu? Annesi ve eski metresi hakkında, hani şu aktris olan? Dediklerine göre her gösteriden sonra onun odasına gidermiş ve kadının meşhur, kırılmaz kalbini kıran ilk erkekmiş."

"Onun kalbini mi kırmış?"

Lily usulca konuşmaya başladı. "Evet, bunu duymadın mı? Bazıları Lordun kendini kurtarmak istediğinden bahsediyor. Bayan Fairbanks'le olan ilişkisini iki hafta önce, Osulton Köşkü'nden Londra'ya gelir gelmez sonlandırmış. Sen ve annenle tanışmak için orada bulunuyordu, sanırım. Frances'e onu artık sevmediğini söylemiş ve kadın sürekli ağladığı için, ertesi geceki gösterisini iptal etmek zorunda kalmış. Lord o zamandan beri onunla görüşmüyormuş." Lily bakışlarını tekrar yere indirdi. "Şey, bunların hepsi dedikodu, tabii. Ne kadarının doğru olduğunu kim bilebilir ki?"

Londra'ya döndüğü gün mü? Bu, Damien'ın onu çayevinde öptüğü gündü. Frances'e onu artık sevmediğini söylemesinin nedeni bu muydu?

Damien'ın artık metresiyle sevişmediği düşüncesi Adele'i gereğinden çok, çok daha mutlu etmişti. Ancak silkelenerek kendine gelmesi ve onu neden unutması gerektiğini kendine bir kez daha hatırlatması gerekiyordu.

Adele, "Ben... ben Bayan Fairbanks hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Bahsettiğin diğer konuya, yani annesine gelince... Onun skandallarla dolu bir yaşam sürdüğünü duydum, ama görünüşe göre sen bunları zaten biliyorsun."

"Evet, ama sence Lord kurtarılabilir biri mi? Yani ciddi anlamda durularak kendine bir hayat kurmak istediği doğru mu?"

Adele kanının beynine doğru hücuma geçtiğini hissediyordu. "Ona âşık mısın, Lily?"

Lily kucağında duran ellerini bir kez daha sıktı. "Lordu henüz ona âşık olacak kadar tanımıyorum. Ama uzun zamandır dans ettiğim en yakışıklı erkek olduğunu söyleyebilirim. *Birilerine* âşık olmak istiyorum. Ancak elbette, bu birileri saygıdeğer ve güvenilir biri olmalı."

Adele birdenbire Lily'yi, Damien'la dans ederken hayal etti. Ona bakarak gülümsediğini. Lily ata binmekten hoşlanıyordu. Doğayı, toplantıların yüzeysel ihtişamına tercih ediyordu. Çok güzeldi. Zengindi. Damien için mükemmel bir eş adayıydı.

Adele, içten içe Lily'nin hayır demesini umarak, "James ya da Sophia'ya ondan bahsetmemi ister misin?" dedi.

Lily'nin gözleri aydınlandı. "Aslında bana Lord Osulton ve kardeşi Violet'ın onun hakkında neler düşündüğünü söyleyeceğini umuyordum."

Adele, Violet'la arabada yaptığı konuşmayı hatırlayarak, Lily'nin kendinden istediği bilgiler hakkında tarafsız davranmak için kendini zorladı. "Korkarım Violet onun hakkında pek iyi şeyler düşünmüyor. Lordun yalnızca zengin bir eş aradığını söylüyor. Ama benim ailemde, herkesin tanıştığı kişiler hakkında kendi başına karar vermesi ve başkalarının söylediklerine kulak asmaması gerektiği düşünülür. Belki de lord gerçekten kendini aklamak istiyordur, Lily. Benim sana önerebileceğim tek şey onu daha yakından tanıman ve içgüdülerini dinlemen."

Scanned by CamScanner

İşte. İşte bu tarafsız bir yorumdu. İyi iş çıkardın, Adele.

Lily'nin yüz ifadesi, sanki Adele'in yanıtı karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi değişiverdi. Kanepenin arkasındaki pencereden dışarıya göz attı. "Korkarım içgüdülerime pek güvenmem, bu nedenle diğerlerinin söylediklerini dinlemek *zorunda* olduğum fikrine teslim olmuş durumdayım." Odadan ayrılmak üzere ayağa kalktı.

Adele, Lily'nin neden erkekler konusunda bu kadar içe kapanık olduğunu ve neden içgüdülerine güvenmediğini biliyor olmayı diledi. Lily'nin babasının zalim bir adam olduğunu biliyordu. Belki de nedeni buydu…

Adele kendinin kararlı bir sesle, "Violet'ın düşünceleri karşısında cesaretin kırılmasın," dediğini duydu ve her nedense, buna biraz olsun şaşırmadı. "Lord Alcester, yaşam biçimini değiştirmeye pekâlâ karar vermiş olabilir. Açık fikirli davranmanı öneririm."

Lily, Adele'e gülümsedi, ancak bu gülümseme hafif bir melankoliyle gölgelenmişti. "Teşekkür ederim, Adele. Çok nazik ve makul birisin."

Adele son zamanlarda kendini pek de makul hissetmiyordu. Kendi nişanlısına âşık olmayı bile beceremiyordu. Dirseğini kolçağa dayayarak tırnağını ısırdı. Bütün bu nişan işine bir son vererek New York'a dönmeyi ve hayatının geri kalanını bir kız kurusu olarak geçirmeyi bile düşünmeye başlamıştı. Bu gerçekten de mükemmel bir çözüm olmaz mıydı?

Lily, Adele'in yatak odasında oturmuş, Damien hakkında sorular sorarken, erkek kardeşi James de şehrin diğer ucunda buna benzer sorular sormakla meşguldü.

James, kulübündeki şöminenin önünde oturmakta olan Whitby'ye, "Söylesene," dedi. "Osulton Köşkü'ndeyken Alcester'la tanıştın. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Whitby kaşlarını kaldırarak, merakını uyandıran bu soru karşısında öne eğildi. "Neden soruyorsun?"

"Tek bir nedeni var. Lily geçen gece onunla dans etti."

Whitby tekrar arkasına yaslanarak bardağında kalan brendiyi kafasına dikti. "Hepsi bu mu? Sadece dans ettikleri için mi?"

James başını eğdi. "Tuhaf bir soruydu."

Whitby yavaşça gözlerini kırptı. "Lily'yi bir kardeş gibi sevdiğimi biliyorsun, James. Bu soruyu sorman beni meraklandırdı."

"Ah, pekâlâ. Onun hakkında birkaç şeyi kendim de merak ediyorum, çünkü dün bir bahse tutuşulduğuna tanık oldum. Bahisler Lord Alcester'ın, zengin bir kadının parmağına bir yüzük geçirdikten sonra Bayan Fairbanks'in soyunma odasına geri dönüp dönmeyeceğiyle ilgiliydi."

Whitby güldü. "Deme be. Hangisi daha ağır bastı?"

"Çoğu bahis, Alcester'ın pek yakında sanata tam destek vermeye devam edeceği yönündeydi."

Whitby başını salladı, biraz olsun şaşırmışa benzemiyordu. "Yani onun, Lily'nin çeyizinin peşinde olduğunu düşünüyorsun."

"Bu mümkün."

Whitby, parmağını James'e doğru sallayarak neşeyle gülümsedi. "Kendin de aynı şeyi yaptın, bunu biliyorsun. Bir varisle evlenerek İngiltere'deki en zengin adam oldun."

"Bunun pekâlâ farkındayım. Neyse ki Lily, omuzlarının üzerinde sağlam bir kafa taşıyor."

Scanned by CamScanner

"Evet." Whitby bakışlarını bardağına indirdi. "Gerçekten de öyle. Ne bilmek istiyorsun?"

James bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Adamın güvenilir biri olup olmadığı hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Para arayışında olduğu için onu suçlayamam. Sophia'yla evlenirken ben de aynı şeyin peşindeydim. Ama parayı elde ettikten sonra gerçek bir beyefendi gibi davranmaya istekli olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Gerçekten bilmiyorum, James. Onunla yalnızca birkaç kez konuştum."

"Ama kuzeni Violet'ı yakından tanımaya başlıyorsun. *Violet* nasıl biri?"

Whitby sırıttı. "Büyüleyici."

James bilmiş bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Ve zengin. Ya da en azından Harold ve Adele, St. Georges'ta yeminlerini ettikten sonra öyle olacak. Sana hiç Alcester'dan bahsetti mi?"

"Hayır."

"Ona evlenme teklif edecek misin?"

Whitby bu soruyu düşündü. "Muhtemelen."

James bıkkın bir şekilde iç geçirerek gülümsedi. "Oysa ben senin, Amerika'dan koluna bir Yanki takacağını ve banka hesabında tonlarca dolarla geri döneceğinden emindim."

Whitby, boş bardağını sandalyesinin yanındaki sehpaya bıraktı. "Alınma ama, dolarlara sonunda yine kavuşacağım. Adele'den, Lord Osulton'a ve ondan da doğruca kardeşi Violet'a geçecek olan dolarlara."

James, eski dostuna açık sözlü bir şekilde cevap verdi. "Alınmadım. Bu günlerde dünya böyle dönüyor. Bu gece Wilkshire balosunda görüşürüz, gelirsen, tabii."

"Geleceğim."

"Mükemmel." James, gitmek üzere ayağa kalktı. "Heyecanlı bir gece olacak."

Scanned by CamScanner

On Dokuzuncu Bölüm

O gece Wilkshire'daki baloya katılan herkes, Adele'in giydiği elbisenin modanın doruk noktası olduğu konusunda hemfikirdi. Bu, Worth tarafından tasarlanmış, tamamı satenden oluşan, üzerinde kumaşa dikilmiş sarı kadifeden güller bulunan, dantel ve kadife dikişli, krem rengi ve bir omzu açıkta bırakan bir elbiseydi. Elbisenin dar kesimli korsajı Adele'in ince belini tüm ihtişamıyla ortaya çıkarıyor, inciler ve değerli taşlarla bezenmiş takıları, gür ve geriye taranmış altın sarısı saçlarını tamamlıyordu.

Adele başka bir yere gidiyor olsaydı görünüşünü zerre kadar umursamazdı, ancak bu gece insanların karşısına en güzel haliyle çıkmak istemişti. Diğer Londralı güzellerin arasından sıyrılmak istiyordu ve bu isteğinin özel bir sebebi yokmuş gibi davranamazdı.

Bu gece kendini yine ikiyüzlü biri gibi hissediyor ve bunda *hâlâ* yanlış bir şeyler olduğunu düşünüyordu.

Odanın diğer tarafında duran Damien'ı gördüğünde, balo salonuna gireli çok olmamıştı. O akşam balo için giyinirken, onu gördüğünde aşırı bir tepki vermeyeceğine yemin

etmişti. Ancak Damien'ı neredeyse iki haftadır görmüyordu ve şimdi birdenbire karşısına çıktığında, deyim yerindeyse, felce uğramış gibi hissetti.

Damien'ın üzerinde siyah bir takım elbise, beyaz yelek ve beyaz papyon vardı ve vahşi yeleleri geriye yatırılmıştı. Müthiş bir zarafet ve karizmayla salonda dolanıyor, diğer beyefendilerle konuşarak gülüşüyor ve etraftaki bütün kadınların bakışlarını üzerine çekiyordu.

Adele sefil bir halde, ona *bakmamanın* imkânsız olduğunu fark etti. Bir erkeğin sahip olabileceği her yönden nefes kesiciydi; yakışıklıydı, cazibeliydi ve en önemlisi, Adele'in kahramanıydı. Onun güzel, kara şövalyesi. Onun hayatını kurtarmıştı. Onun koruyucusu olmuştu. Adele ona dokunmuş, onu öpmüş, onun kollarında kendinden geçmişti ve son konuşmaları Adele'in kalbini kırmış olsa da, o zamandan beri içten içe onu çağırarak ve kendisine dönmesi için yalvararak saatler geçirmişti. Onunla en azından göz göze gelme fırsatının elinden kayıp gitmesine izin veremezdi.

Adele bunları düşündüğü sırada Damien ona doğru döndü ve bakışları buluşarak birbirine kenetlendi. Damien ona doğru ilerlemeye başladı. Adele birden irkilerek içini çekti. Ona sırtını döndü ve ani bir dehşet hissine kapılarak annesine ve diğerlerine baktı. Eustacia kahkahalar atarak konuşmakla meşguldü. Violet umutlu ve arayış içindeki bakışlarıyla odayı tarıyordu. Lily nazik bir şekilde Eustacia'nın kendisine söylediklerini dinliyordu. Hiç kimse Adele'in içten içe sessiz çığlıklar atmakta olduğunun farkında değil gibiydi.

Adele, Damien'ın kendisine yaklaştığını hissetti. Diğerleri ona bakarak gülümsediler ve ona yol verdiler. Adele

Scanned by CamScanner

ona doğru dönerek merhaba demek için kendini zorladı. Damien karşılık olarak başını eğdi ve dikkatini derhal başka birine yöneltti.

Çekici ve yürekleri hoplatan bir gülümsemeyle, "Leydi Lily," dedi. "Sizi yeniden görmek ne güzel." Onunla gerçekleştirdiği kısa sohbetin ardından, "Kartınızda yer alma onuruna erişebilir miyim?" diye sordu.

Doğal olarak, bu onur kendisine bahşedildi ve Damien nazikçe başını eğerek oradan ayrıldı.

Adele sakince şampanyasını yudumladı ve tükürme isteğini bastırmaya çalışarak yapmakta oldukları konuşmaya döndü. Bunun için kendinden nefret ediyordu, çünkü Damien üzerinde herhangi bir şekilde hak sahibi olmadığının bilincindeydi. O, Harold'la nişanlıydı ve Damien'la karşılıklı olarak, aralarında geçenleri unutacaklarına söz vermişlerdi.

Yine de kıskançlık duygusuna engel olamıyordu. Çok sevdiği Lily'ye karşı duyduğu kıskançlığa.

Hissettiği duyguların hiçbiri *lanet* bir anlam ifade etmiyordu ve Adele birdenbire kendi kendine kötü konuşmaya başladığını fark etti. Bu konuda, düşündüğü kadar sakin davranamayacağı açıklık kazanmıştı.

Adele bir an, Clara'nın tavsiyesini hatırladı—hisleri bir haftanın sonunda değişmediği takdirde, bu işte bir sorun olduğunu kabullenecekti. Pekâlâ, gerçekten de bir sorunu vardı.

Harold tam o anda, yüzünde parlak bir gülümsemeyle yanında belirdi. "Bayanlar! Ne kalabalık ama! En azından üç yüz kişi! Az önce herkesi saydım ve hâlâ gelmekte olan insanlar var."

Yanaklarının yandığını hisseden ve kızardıklarından emin olan Adele, nişanlısına döndü. Onunla konuşması gerekiyordu. Bu şekilde devam edemezdi. Geleceğini bir çözüme kavuşturmalıydı. "Harold, bu gerçekten de büyük bir kalabalık. Beni verandada ufak bir yürüyüşe çıkarır mısın?"

"Ah." Harold'ın gülümsemesi zoraki bir tebessüme dönüştü ve sanki onlara karşı kaba davranmış gibi görünmekten çekinircesine, yanlarındaki diğer kadınlara şöyle bir göz gezdirdi. Adele, nişanlısının o anda kendisiyle baş başa konuşmaya ihtiyacı olduğunu hissetmesini ve diğerlerinin kapılacakları fikirden ziyade, Adele'in isteklerine öncelik tanımasını diledi.

Damien olsaydı, diğerlerini bir an olsun düşünmezdi. Onun gözlerine bakar ve ne istediğini derhal anlardı.

"Peki, o halde." Harold isteksizce ona boyun eğdi ve kolunu Adele'e uzatırken yüzündeki gülümseme soldu.

Birlikte taş döşeli verandaya çıktılar ve evin yakınındaki büyük meşe ağacının gölgelik görevi gördüğü diğer uca doğru yürüdüler.

Harold, "İşte geldik," dedi. "Serin havayı içine çek. Ferahlayacak ve çok geçmeden içeri girmeye hazır olacaksın."

Adele, gözlerini kapatarak yüzünü karanlık gece göğüne çevirdi ve derin bir nefes alarak soluğunu bıraktı. "Evet, bu gerçekten de çok ferahlatıcı."

Birkaç derin soluk daha aldıktan sonra kendini daha iyi hissetmeye başladı. Yavaşça gözlerini açtı. Harold gülümsedi ve bir süre hayranlıkla Adele'in dudaklarına baktı.

"Çok güzel bir kızsın, Adele," dedi.

Adele'in içine ani bir umut ve neşe dalgası yayıldı, çünkü Harold'dan gelecek ufacık bir ilgiyi uzun zamandır bek-

Scanned by CamScanner

liyordu ve Harold nihayet bunu ifade edebilecek cesareti bulmuştu. Adele, onunla geçireceği mutlu bir gelecekten geliyormuş gibi görünen incecik umut ipliğine tutunarak, verandada başkalarının olup olmadığını anlamak için arkasına baktı. Kimse yoktu. Harold'la yalnızlardı. Harold'ın ay ışığıyla aydınlanan yüzüne baktı ve eldivenli elini avucuna aldı. Ona doğru, geleceğini geçireceği suları test etmek istercesine, ihtiyatlı bir adım attı ve yavaşça parmak uçlarında yükselerek dudaklarını onunkilere dokundurdu. Rüzgâr, yanlarındaki meşenin yapraklarını nazikçe hışırdatıyordu.

"Adele!" Harold ellerini omuzlarına koyarak onu geriye itti. Adele'in topukları döşeme taşlarında tıkırdadı. "Ne yapıyorsun?"

Adele gözlerini açtı. "Seni öpmek istedim," diye açıkladı. "Daha önce hiç öpüşmedik."

"Evet, öpüştük!"

"Ama dudaktan değil." Bir yanı, öpüşmenin hassas kademelerini açıklamak zorunda kaldığı için aşağılanmış ve incitilmiş hissediyor olmasına karşın, diğer yanı Harold'ı sarsmak istiyordu. Onu şiddetle sarsarak ona uyanmasını söylemek istiyordu.

"Toplum içindeyiz, Adele. Bunun için pek doğru bir zaman değil."

Adele loş ışıkta nişanlısına bakarken kederli ve umutsuz bir hisse kapılarak, doğru zamanın *asla* gelmeyeceğini fark etti. Harold ona âşık değildi ve o da Harold'a âşık değildi.

Harold, "Belki bu tür davranışlar Amerika'da kabul görüyor olabilir," diye devam etti, "ama biz Amerika'da *değiliz* ve burada genç hanımların balolarda erkekleri öpmeleri yakışık almaz. Artık İngiltere'desin ve kendin hakkında bazı şeyleri değiştirmen gerekecek."

Adele boş gözlerle ona baktı. Artık kendini buna ikna etmeye çalışmasının bir anlamı kalmamıştı. Harold'la evlenemezdi.

"Yüce Tanrım, Adele. Yanakların bembeyaz oldu. Dans edersen kendini daha iyi hissedeceksin." Adele'in dans kartıyla kalemine uzandı. "Damien'ın adını yazacağım. Birkaç dakika sonra diğerleriyle işi bitecek."

Adele, bileğini ondan çekti. "Hayır, Harold, gerçekten, buna ihtiyacım yok!"

"Evet, var, Adele." Kartı tekrar eline aldı. Adele, nişanlısının kendisine zorluk çıkarmaya çalışmadığını fark etti. Harold gerçekten de ona yardımcı olduğunu düşünüyordu.

Tanrı aşkına! Nasıl olup da Adele'in şu anda başka bir erkekle, özellikle de üç gün ve geceyi birlikte geçirdiği kuzeniyle dans etmek istemediğini anlayamazdı?

Harold, "Sadece neşeli bir dansa ihtiyacın var," dedi.

Adele sabrını tamamen yitirerek elini ondan hızla çekti ve, "İhtiyacım olan şey bu değil!" diye haykırdı.

Harold bir an için şaşkın bir halde ona bakakaldı. Aralarındaki duygusal iletişimsizlik ve bu ani çıkış karşısında Adele de şaşkına dönmüştü. Uygun ve kibar bir şekilde davranmamıştı. Bu sefer başkalarının ondan beklediği şeyi yapmamıştı. Bu, normal davranışları olarak niteleyebileceği âlemin tamamen ötesinde bir şeydi. Ve şaşırtıcı bir şekilde tatmin ediciydi.

Harold omuzlarını dikleştirerek tekrar gülümsedi. "Belki de ayaklarını dinlendirmen gerekiyordur."

Ayaklarını dinlendirmek. Adele sinirlerini kontrol altına almak için büyük bir çaba sarf ediyordu. Birbirlerini gerçekten de hiç, ama hiç tanımamışlardı.

Scanned by CamScanner

Sessizlik içinde balo salonuna geri döndüler ve Harold onu annesiyle Eustacia'ya teslim etti. Adele birdenbire Lily'nin onlarla birlikte olmadığını fark etti. Bakışlarını dans eden kalabalığa çevirdi.

İşte oradaydılar. Lily ve Damien, dans pistinin etrafında dönerek vals yapıyorlardı. Birbirine uyumlu siyah saçlar ve etkileyici görünüşleriyle güzel bir çift olmuşlardı. Birlikte muhteşem vakit geçiriyor gibiydiler.

Adele onlara bakmamaya çalıştı, ama fırsat buldukça, elinden geldiğince gizli bir şekilde o tarafa göz atmaktan kendini alamadı. Onlara her baktığında, bir yağmur bulutu gibi üzerine çöken ağır bir üzüntüyle ayılıyordu. Orada Damien'la dans ederek gülüşen kişi *kendisi* olmalıydı. Onunla arasında yakından bir bağ kuran kişi kendisi değil miydi? Yoksa Adele buna inanarak dünyanın en büyük aptallığını mı yapıyordu? Belki de Damien, hayatına giren tüm kadınlara kendilerini böyle hissettiriyordu.

Dans sona erdi ve Damien, Lily'e eşlik ederek onu, Eustacia'nın yanına geri getirdi. Lily'nin yanakları kızarmış ve yüzü parlak bir gülümseme ve kahkahalarla aydınlanmıştı. Damien, Adele'in yanına geldi ve birkaç dakika boyunca Harold ve Eustacia'yla konuşarak vakit geçirdi.

Onun yakınında olmasının verdiği yoğun hisler, Damien kendisine dokunmuyor ya da doğrudan onunla konuşmuyor olmasına rağmen Adele'in tüm duyularını uyarmıştı. Adele heyecan ve bu heyecana eşlik eden devasa bir kederle, Damien'ın iki hafta önceki gidişinden beri kendini bu kadar canlı hissetmediğini fark etti. Bunca zamandır uyuyor olsaydı, yine de bir farkı olmazdı.

Ağırlığını bir ayağından diğerine verdiği sırada, kolunu

ufacık bir an için yanlışlıkla, hafifçe Damien'a değdirdi. Bu temas bir uyuşturucu gibiydi... Sarhoş edici, güçten kesen bir uyuşturucu.

Ağırlığını tekrar diğer ayağına verdi. Konuşmanın akışı olduğu gibi devam ediyor ve Damien bu kısacık temasın farkına varmışa benzemiyordu. Öte yandan Adele'in bunun etkisinden kurtulması birkaç saniyesini almıştı.

O anda sonunun geldiğinin bilincine vardı. Adele, Damien'ın şöhreti ve yalnızca para peşinde olduğu konusundaki dedikodular yüzünden kendini her ne kadar bundan vazgeçirmeye çalıştıysa da, onun Harold'a sadık olması ve ona asla ihanet etmeyeceğini bilmesine rağmen, onu *istiyordu*. Tutkuyla. Ruhunun her bir zerresiyle. Onun üzerinde herhangi bir hakkı olmadığını ve bunun büyük bir saçmalık olduğunu bilmesine rağmen, Damien'ın Lily'e gösterdiği ilgi Adele'i çok incitiyordu.

Sakinleşebilmek adına derin bir nefes alarak, Amerikalı kovboylardan bahseden Beatrice'i, duyduğu ilgi ve heyecan yüzünden büyümüş gözlerle dinleyen Harold'a baktı.

Adele kendini hasta hissediyordu. Duyguları, kurduğu makul planları alt üst etmişti ve şimdi bu planları değiştirerek herkesi hayal kırıklığına uğratacaktı. Harold'la evlenemezdi. Bir gemiye binerek eve dönmek istiyordu.

Damien ona doğru dönerek, "Bayan Wilson, bu gece sizinle dans etme şerefine nail olabilecek miyim?" diye sordu.

Adele'in bakışları birden Damien'a döndü.

Eustacia, "Ah evet, gidin ve dans edin!" dedi. "Sıkılmış gibi görünüyorsun, Adele!"

Harold, "Gerçekten de öyle görünüyorsun, tatlım," diye-

Scanned by CamScanner

rek annesine katıldı. "Damien seni iki dansa birden kaldıracak, değil mi Damien?"

Adele kalbinin göğsünde şiddetle gümbürdediğini hissetti. Annesine baktığında Beatrice'in, diğerlerinin aksine, *gülümsemediğini* gördü.

Damien eldivenli elini ona doğru uzattı. Adele onun bakışlarını yakaladığında, bunun için çabalasa bile onun elini geri çeviremeyeceğini fark etti. Gelecek birkaç dakikayı Damien'ın güçlü ve yetenekli kollarında, onunla dans ederek ve kara gözlerinin derinliklerine bakarak geçirecekti. Ne kadar kısa sürecek olursa olsun, özlemini gidermek için eline bir fırsat geçmişti.

Ve bu noktada ne yaptığının bir önemi var mıydı? Ailesini zaten yüz üstü bırakacaktı; Harold'ın ailesini de öyle. Makul ve güvenilir Adele Wilson olarak, hayatındaki herkesi hayal kırıklığının kucağına atmak üzere kasıtlı ve bilinçli bir seçim yapmadan önce, neden bu haz dolu son dakikaların tadını çıkarmayacaktı ki?

Yirminci Bölüm

Damien onu dans pistine götürürken endişeli ve içten bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

Elini ona doğru uzattı. Adele dans pozisyonu aldı ve vals başladı. "İyiyim, teşekkür ederim."

"Bu cevabı nerenden çıkardığını sorabilir miyim, Adele? *İyiyim, teşekkür ederim*. Lütfen. Osulton'da olanlar için bana kızgın olduğunu biliyorum ve böyle davranmaktansa benden nefret ettiğini söylemeni tercih ederim. Bu kadar kibar olmaktan vazgeç. Lanet bir *İngiliz* gibi davranıyorsun. Tanrım, senin Amerikalı olduğuna kim inanır?"

Adele, "Affedersin?" dedi. "Tırnağıma kadar Amerikalıyım ve biraz önce Harold bu kadar Amerikalı davranmaktan *vazgeçmem* gerektiğini söyledi! Nasıl davranmam konusunda çelişkili yorumlar alıyorum ve dürüst olmak gerekirse, Damien, insanların nasıl davranmam gerektiği konusundaki düşüncelerini artık umursamıyorum."

Damien bir an için gözlerini ona dikti. "Pekâlâ. Üstünden koca bir yük atmışsın."

Adele'in kaşları çatıldı. Ofladı. Sonra bütün kasları birden gevşedi. Damien yine yapacağını yapmıştı. Adele'in

Scanned by CamScanner

kaynayan hislerinin üzerindeki kapağı kaldırmış ve yere saçılmalarına izin vermişti. Her seferinde onun ihtiyacı olan şeyi nereden biliyordu?

"Evet, büyük bir yüktü," diye yanıtladı.

Damien onu etrafında döndürerek kolayca ve ustalıkla odanın dış kenarlarına doğru sürükledi. Sesi yumuşadı. "Baştan başlayalım, Adele. Lütfen. Nasılsın?"

Adele yanlamasına bir dönüş sırasında onu takip etti. "Daha iyi günlerim de olmuştu."

"Aramızda geçenler yüzünden kendi kendine işkence ettiğini tahmin edebiliyorum."

Meselenin özüne bu kadar çabuk inmesi kayda değerdi. "Elbette. Ya sen?"

"Doğal olarak. Harold benim kuzenim. Ama kendime bundan ziyade, köşkten ayrılmadan önce kütüphanede sana olan davranış şeklim yüzünden işkence ediyorum. Beni sepetlemekte haklıydın. Elin değmişken yüzüme bir bardak su da fırlatmalıydın. Bunu hak ettim. Ben alçak herifin tekiyim ve seni de kendimle birlikte aşağılara sürükledim."

Dans ederek odayı boylu boyunca geçtiler. "O halde artık Harold'ın evlenme teklif ettiği meleksi varlık olduğuma inanmıyorsun. Harold'ın hâlâ tehlikede olduğunu mu düşünüyorsun?"

Damien cevap vermeden önce durakladı; sonra usulca ve yavaşça konuşmaya başladı. "Belki de en başından beri öyle meleksi bir varlık değildin."

Adele'in öfkeden tüyleri diken diken oldu. Böyle bir yorumu ne olarak algılayacağını bilemiyordu. Bildiği tek şey, Damien'ın onu utandırmasına müsaade etmeyeceğiydi. "Gerçekten de *alçak* herifin tekisin, Damien."

Damien gözlerini kapatarak başını iki yana salladı. "Seni kızdırmak istememiştim. Demek istediğim, sen arzuları olan normal bir kadınsın, Adele. Tıpkı diğer tüm kadınlar gibi. Ve bir azize olmak üzere koşullanman gerekmiyor. Bu karşılanamayacak kadar yüksek bir beklenti."

Adele'in kalbi gümbürdüyordu. Acı çekiyordu ve Tanrı da buna şahitti. Çünkü bunu yapmasını hiç istememiş olmasına rağmen, Damien az önce kalbinin derinliklerine dokunmuştu. Ona çok kızıyordu. Neden ona bunu yapmak zorundaydı? Onu dansa kaldırmayabilirdi. Mesafesini koruyabilirdi.

Adele, "Ama tutku ve arzu sahibi kadınlar," dedi, "en nihayetinde sadakatsiz olurlar. Böyle düşünmüyor musun? Ve bu tutkuları sana gösterdiğim için gözünden tamamen düştüm, öyle değil mi?"

"Bir anlamda. Ama belki de bu iyi bir şeydir."

Bu cevap Adele'in ona karşı olan hıncını daha da artırdı. Adele, Damien'ın kendisini bu şekilde yaralayabilecek kadar güçlü biri olmamasını dilerdi, ama ne var ki öyleydi. Ve kendisi hakkında kötü düşünceler besliyor olmasını da umursamaması gerekiyordu. Bunu umursuyor olmaktan nefret ediyordu. *Nefret*. Kendini, hiç düşünmeden savunmaya geçmekten alıkoyamıyor oluşundan da nefret ediyordu. Onun kendisi hakkında kötü düşünmesine izin veremezdi, çünkü Adele kötü biri değildi. Değildi işte.

"Sana, asla sadakatsiz bir eş olmayacağımı daha önce de söyledim," dedi. "Evlilik yeminimi ettikten sonra, buna hayatım boyunca sadık kalacağım."

Damien cevap vermedi.

Adele güçlükle zapt ettiği şaşkınlık ve kin duygusu eşli-

Scanned by CamScanner

ğinde, "Bana inanmıyorsun," dedi. Ardından başını iki yana salladı. "Bu bardağı taşıran son damla. Dansımız burada bitmiştir."

Damien, "Seni kavga etmek için dansa kaldırmadım," dedi.

Dansa devam ederek büyük bir hızla pistin etrafında döndüler. Adele birdenbire Damien'ın daha önce Lily'yle dans ederken nasıl göründüğünü hatırladı. Birlikte gülümsüyor ve kahkaha atıyorlardı. Ancak Damien'ın gülümsemesi artık yerinde değildi. Yüzünde karanlık ve ciddi bir ifadeyle Adele'in omzunun üzerinden bakıyordu.

Adele öfkesini bir kenara itmeye çalıştı. Dans pistinin en dipteki duvarına ulaştıklarında, "Lily'ye evlenme teklif edecek misin?" diye sordu.

"Muhtemelen."

Adele sakinliğini korumak için mücadele verdi. "Sanırım şaşırmam yersiz olur."

Damien bir anlığına bu sözleri düşündü ve sonra tekrar onun omzunun üzerinden baktı. "Acilen paraya ihtiyacım olduğunu duyduğunu varsayıyorum."

"Herkes duydu."

Vals sonunda sona erdiğinde dans pisti boşalmaya başladı. Ancak Damien ve Adele tenhalaşmış pistte durmaya devam ettiler.

Damien, "Harold iki kez dans etmemizi söylemişti," dedi.

Konuklar eşlerini bulurken salonda uğultular yükseldi. Çiftler piste geldiklerinde müzik bir kez daha başladı. Adele kendini tekrar Damien'ın kollarına atılmaktan alıkoyamadı.

Dans etmeye başlayarak bir kez daha Lily'ye ve Damien'ın para ihtiyacı meselesine geri döndüler. "Lily'nin çeyizini ele geçirir geçirmez Frances'e geri döneceğimi ve Lily'i üzeceğimi düşünüyorsun."

Adele açık bir şekilde konuştu. "Onun için endişeleniyorum."

"Benim Harold için endişelendiğim gibi mi?"

Adele gözlerini kısarak ona baktı. "Nasıl da aynı noktaya dönüp duruyoruz, değil mi? Birbirimize pek de saygı duyuyor ya da güveniyor sayılmayız. Sence bir daha iyi anlaşmamız mümkün mü? Birbirimizin ayıplarına ortak olduk ve birbirimizi her gördüğümüzde kendi zayıflıklarımızı hatırlamaya mahkûmuz. Bundan sonsuza dek pişmanlık duyacağız."

Birkaç ölçü boyunca sessizlik içinde dans etmeyi sürdürdüler. Damien, "Yine kavga ediyoruz," dedi. "Müstakbel kuzenler kavga etmemeliler."

Damien'ın bilmediği şey, ikisinin asla kuzen olmayacaklarıydı. Adele Amerika'ya geri dönecekti, hem de etrafındaki herkesin onu yakıştırdığı mihraptan atlayarak. Damien dışında herkesin.

Damien aniden dans etmeyi keserek Adele'den uzaklaştı. "*Seni* bu yüzden öptüğümü düşünmüyorsun, değil mi? Paran yüzünden, yani?"

Adele, diğer çiftler etraflarında dans ederken, vereceği cevabı dikkatle düşündü. "Dedikoduları göz önünde bulundurursak, bunun aklımdan geçmediğini söyleyemem."

Damien hemen cevap vermedi. Sonra onu tekrar kollarının arasına alarak dans etmeye devam etti. "Sana karşı dürüst olacağım. Dedikodular bir yerde haklı sayılır. Paraya ihtiyacım var. Tamamen batmış durumdayım ve alacaklı-

Scanned by CamScanner

larım aylardır kapımda yatıyor. Sosyete toplantıları sona ermeden varlıklı bir gelin bulacağıma dair kâhyama söz verdim ve bu sözümü de tutacağım. İşte. Çirkin gerçekler, bunlar. Ama seni temin ederim ki, *seni* babanın bana sağlayacağı faydalardan ötürü öpmedim. Seni Harold'dan çalmayı aklımdan bile geçirmezdim; çayevinde geçirdiğimiz ve bütün kontrolümü kaybettiğim o anda bile. Seni öptüm, çünkü sana karşı koyamadım. Bu kadar basit ve açık."

Adele kuru bir sesle, "Çünkü sen hovardanın tekisin," dedi.

Damien'ın ses tonu yumuşadı. "Evet. Çünkü hovardanın tekiyim. Ama olanlardan gerçekten pişmanlık duyuyorum."

"Ben de öyle." Adele bunu yüksek sesle söyleyerek kabullenebileceğini umuyordu.

Müzik sona erdiğinde dansları bitmişti. Adele, Damien'ın kollarından ayrıldı, ancak Damien onun doğruca annesinin yanına dönmesine izin vermeyecekti.

Usulca, "Umarım," dedi, "bütün bunları geride bırakmayı başarabiliriz. Pek yakında Harold'ın karısı olacaksın ve ben de başka birinin kocası. Tüm kalbimle, aramızda geçenleri unutacağımızı ve normal, karmaşık olmayan bir ilişki sürdüreceğimizi umuyorum, Adele."

Adele, Damien'ın gözlerinde, ne kadar samimi olduğunu belirten o bakışı görebiliyordu. Damien bu nahoş durumu geride bırakmak istiyordu.

Adele ufacık bir anlığına çaresizce, ona Harold'la evlenemeyeceğini ve asıl isteğinin, Damien'ın tam da şu anda dizlerinin üzerine çökerek ondan *kendi* karısı olmasını istemesi olduğunu söyleyecekti. Ona doğru bir adım atarak kulağına fısıldayabilirdi... *Harold'la evlenmeyeceğim.* Sonra el ele tutuşarak buradan hızla çıkabilir, kendilerini izleyen

gözler önünde, dedikoduları umursamadan Damien'ın kır evine kaçabilirlerdi.

Ah, Adele bir yanıyla bunu nasıl da isterdi. Keşke Damien bunu bilseydi...

Ancak Adele bu tür bir cazibeye kapılmamalıydı. Bu adam kendisinin de kabullendiği üzere, biriyle—herhangi biriyle—sadece parası için evlenmek isteyen zamparanın tekiydi ve Adele'in bütün sağduyu ve mantığını yitirmesine neden olacak kadar güçlüydü. Damien, her şey olup bittiğinde ve Adele'in kaçınılmaz olarak gördüğü bir şekilde metresine geri dönüğünde onun kalbini binlerce minik parçaya ayırabilirdi.

Ayrıca, bu kararını herkesten önce Harold'a bildirmek Adele'in boynunun borcuydu. Kendine bir korkak gibi kaçış yolları bularak bu yükümlülükten kurtulamazdı. Bu nedenle kararını kendine sakladı. Damien bunu zaten pek yakında öğrenecekti.

Scanned by CamScanner

Yirmi Birinci Bölüm

Damien, az önce Adele'e söylediklerinden başı döner bir halde balo salonunun bir köşesinde dikiliyordu. Bitmişti. Ondan özür dilemişti. Ona hayatına devam etmeyi planladığını söylemişti. Kendine bir gelin bulacak ve bu kişi kim olursa olsun, onu sevecekti. Arzularına bir kez daha yenik düşmeyecekti.

Bir uşağın kendisine uzattığı gümüş tepsiden bir şampanya kadehi alarak, yanında beliren Lord Whitby'ye döndü. "Alcester, seni görmek güzel."

Damien, Whitby'nin yalnız olmadığını fark etti. Yakın dostu, son derece saygı duyulan ve bazen de kendisinden korkulan, aynı zamanda Adele'in eniştesi ve Lily'nin ağabeyi olan Wentworth Dükü, Lord'a eşlik ediyordu.

Damien içinden bir küfür savurdu. Gece biraz fazla ısınmaya başlamıştı.

Adamlar Damien'ın iki yanına geçerek onu aralarına aldılar.

Whitby kadehini düke doğru kaldırdı. "James, daha önce Baron Alcester'la tanışmadın sanırım."

Sosyetede doğrudan Damien'ın gözlerine bakabilecek kadar uzun boylu pek fazla erkek yoktu. Dük bunu yapabilen nadir kişilerden biriydi.

"Hayır, ne yazık ki henüz bu zevke erişemedim."

Damien içtenlikle başını öne eğdi. Dük de ona aynı şekilde karşılık verdi.

Üçü, bir ya da iki saniyeliğine öylece, yan yana dikilerek zeminin döşemelerini izlediler. Ardından Whitby, "Dans etmek için çok hoş bir akşam, öyle değil mi?" dedi.

Dük, "Gerçekten de öyle," diye yanıtladı.

Bunu sessiz bir an daha izledi. Whitby içkisini bitirdi. "Galiba şurada eski bir dostumu gördüm," dedi. "Bana biraz izin verir misiniz?"

Damien'ı Wentworth'le baş başa bırakarak yürüyüp gitti.

Damien'ın içgüdüleri, konu kız kardeşleri ya da kızlarını kendisi gibi erkeklerden korumak isteyen adamlara geldiğinde oldukça iyi çalışırdı. Bu nedenle Whitby'nin onları bilerek baş başa bıraktığını biliyordu. Bu fırsatı, kendisini sorgulayabilmek için önceden planlamışlardı.

Damien, Wentworth'e dönerek basitçe, "Pekâlâ," dedi.

Dük gözlerini Damien'a dikerek onu keskin bir dikkatle süzdü. Son derece kendinden emin ve rahat görünüyordu. Cevap vermek için acele etmedi. Sonunda, konuşmaya başladı. "Sanıyorum ki sizinle birkaç ortak dostumuz var. Bilhassa, Adele Wilson. Karımın kız kardeşi."

"Ah." Damien şaşırmıştı. Dükün, kendisinin Lily hakkındaki niyetini sorgulamasını bekliyordu. Belki de ardından Lily hakkındaki sorular gelecekti. "Evet. Osulton benim kuzenim olur."

Scanned by CamScanner

"Lord Osulton; Adele'in nişanlısı. Onunla bir ya da iki kez karşılaşmıştım. Bilime karşı oldukça büyük bir ilgi besliyor, öyle değil mi?"

"Öyle."

"Ya *siz*? *Sizin* ilginiz hangi alanda, Alcester? Tahminimce, bu alan bir bilim dalı değil."

Damien sorgulamanın yaklaştığını hissedebiliyordu. "Hayır, bilim değil. En azından deneysel bir düzeyde değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Damien bir kez daha dans pistine doğru dönerek şampanyasından büyük bir yudum aldı.

Dük sakin bir sesle, "Sanırım," dedi, "size en derin şükranlarımı sunmam için en uygun zaman şimdi."

Damien şaşkın bir halde tekrar adama döndü. "Şükran mı?"

"Evet. Sizin... Nasıl desem? *Aracılığınız* için. Karım Sophia, kız kardeşini bir kez daha görebildiği için oldukça rahatlamış durumda."

Damien gözlerini Wentworth'ün soğuk bakışlarına dikti. "Bahsettiğiniz aracılıktan, Osulton Köşkü'nde yaşayanlar dışında, kimsenin haberdar olmadığını sanıyordum."

Wentworth'ün yüz ifadesinde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Kızlarından sır saklamakta epey zorlanan bir kayınvalidem var."

Damien durumu kavrayarak başını salladı. "Beatrice'le kısa bir zaman geçirmiştim. İlginç bir kadın. Halamla oldukça sağlam bir dostluk kurdular."

"Bir elmanın iki yarısı gibi olduklarına bahse girebilirim."

"Nikâh çiçekleri ve gelin duvaklarından başka bir şeyden bahsettikleri yok."

Dük, "Ah, romantizm ve yaklaşan nikâhlar," dedi. "Bir annenin kanını, evladının mürüvvetinden daha çok ne kaynatabilir?"

Damien neşeli ve bu konuşmanın tahmin ettiği yöne gitmemesinden ötürü şaşkın bir ifadeyle gülümsedi.

Dans sona erince salondaki insanlar etrafa dağılmaya başladı. Damien ve Dük oldukları yerde kalmaya devam ederlerken orkestra bir kez daha çalmaya başladı.

Dük, "Anladığım kadarıyla dış mekânları daha çok seviyorsunuz," dedi. "Binicilik yetenekleriniz hayli takdir görüyor."

"Ata binmekten hoşlanırım."

"Ben de öyle. Doğayı seviyorum. Temiz hava, ağaçlar ve kuşlar."

Damien sadece başını sallayabildi.

"Sevgili baldızım da doğayı sever. Adele, yani. O da ata binmekten çok hoşlanır. Sophia bir keresinde bana, Adele'in küçük bir kızken atının satılmasına engel olmak için saçlarını sattığını söylemişti. Elbette bu, Bay Wilson Wall Street'e adım atmadan önce olmuş."

Damien, Wentworth'e baktı ve kısaca başını salladı. Wentworth'ün elinde kadeh yoktu. Ellerini arkasında birleştirmiş, Damien'ın yüzünü inceliyordu. Belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Ama siz bunu zaten biliyorsunuz," dedi.

Bir parça gerilmiş olan Damien, yüzünü tekrar balo salonuna çevirdi.

Uzun bir süre boyunca hiçbir şey söylemeden öylece durduktan sonra Damien, Dük'ün keskin bakışlarını bir kez

Scanned by CamScanner

daha kendi üzerinde hissetti. "Kız kardeşim Lily'yle de tanıştınız."

"Evet."

"Bu akşam onunla dans ettiğinizi gördüm."

Damien Dük'ün başının arkasında da gözlerinin olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Damien "Lily sevimli bir genç kadın," dedi. "Onunla gurur duyuyor olmalısınız."

"Hem de çok."

Damien Dük'ün delici bakışlarının kendi yüzünü incelediğini ve ardından nihayet uzaklara daldığını hissetti. "Karımın yanına dönmeliyim. Bir sonraki dansta kendisine eşlik etmemi bekliyor."

Damien kadehini Dük'e doğru kaldırarak, "Sizinle tanışmak bir zevkti, Wentworth," dedi.

"Sizinle tanışmak da öyle. İyi akşamlar, Alcester." Dük bu sözlerin ardından karısının yanına doğru seğirtti.

Damien da Dük'ün ardından arkasını dönerek oradan uzaklaştı. Balodan ayrılmaya dünden razıydı, çünkü biraz önce gereğinden fazla şey bilen bir adam tarafından keskin ve zekice yapılan bir değerlendirmeye tabi tutulmuştu. Damien buna maruz kalmaktansa, bağırsaklarını deşerek içindekileri salonun ortasına saçabilirdi.

Dük'ün Damien'la yaptığı konuşmadan çok kısa bir süre sonra Violet da Lily'yle bir konuşma yapmak üzere kızın yanına yaklaştı.

Violet yanında yedek bir çift eldiven getirip getirmediğine bakmak üzere parlak taşlı çantasının içini karıştırdığı sırada, "Eğleniyor musun?" diye sordu.

Çantasının iki kenarını birbirine bastırarak kapadı ve ardından gülümsedi. "Kuzenimle dans ettiğini gördüm."

"Lord Alcester'la mı? Çok iyi bir dansçı."

Violet yaramaz bir ifadeyle sırıttı ve tek kaşını havaya kaldırdı. "İyi bir dansçı mı? Çoğu kadın Damien hakkında daha farklı şeyler söylerdi."

Lily huzursuzca Violet'a baktı. "Farklı mı?"

Violet kıs kıs güldü. "Farklı. Çoğu 'yakışıklı' ya da 'erkeksi' demeyi tercih eder." Dirseğiyle kızı dürttü. "Sakın henüz ona âşık olmadığını falan söyleme. Damien bu seneki toplantıların gözdesi."

Lily sadece gülümsemekle yetindi.

Violet, "Senden hoşlanıyor," dedi. "Bunu bakışlarından anlayabiliyorum. Çok güzel bir kızsın, Lily, hangi adam kendini sana âşık olmaktan alabilir ki? Sen onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Damien hakkında mı?"

"Evet, elbette Damien hakkında!"

Lily huzursuzca yutkundu. "Onun oldukça kibar bir beyefendi olduğunu düşünüyorum."

"Evet, öyledir." Violet kolunu Lily'nin koluna geçirdi. "Ah, hayatım, seninle kardeş olmayı ne kadar isterim, bilemezsin. Damien'la evlenirsen, kardeş oluruz. Damien Whitby'yi tanıyor. Son zamanlarda dost olmuşa benziyorlar. Birlikte ne güzel bir dörtlü olurduk. Birlikte seyahatlere çıkardık. Ah, muhteşem olurdu."

Lily bakışlarını kaldırarak, kendinden epeyce uzun olan Violet'a baktı. "Whitby'yle evlenecek misin?"

"Şey, henüz hiçbir şey resmiyet kazanmış değil, ama bunun pek yakında gerçekleşeceğinden eminim. Whitby muhteşem biri, sence de öyle değil mi?"

Scanned by CamScanner

Lily, gözleriyle Whitby'nin nerede olduğunu araştırmaya koyuldu. Ancak onun yerini gayet iyi biliyordu. Düşüncelerini Violet'la paylaşmadı.

Violet, "Anladığım kadarıyla Dük'le aralarından su sızmıyor," dedi.

"Evet. James'le birbirlerini çocukluktan beri tanırlar."

Violet fazlasıyla derin bir nefes aldı. "Whitby ve Wentworth Dükü. Çevrenize dâhil olmaktan büyük memnuniyet duyacağım, Lily. Birlikte çok eğleneceğiz."

"Evet, eğleneceğimizden eminim." Lily bir kez daha, gri saçlı Greenwood Kontesi'nin sandalyesinden kalkmasına yardımcı olan Whitby'nin bulunduğu yöne baktı. Elini karnının üzerine götürdü. Midesi bulanıyor gibiydi. Elbette bir gün bununla baş etmek zorunda kalacağını çok önceden biliyordu.

O anda bu balonun, yıl boyunca katılacağı son balo olmasına karar verdi. İyi vakit geçirmiyordu. Yorkshire'daki evine, doğaya dönmek istiyordu. Yarın sabah Londra'dan ayrılacaktı.

Adele o gece yatağında uzanmış, gelecekte kendisini neler beklediğini düşünüyordu. Harold'la evlenemezdi. Buraya kadar olan kısmı açıktı. Bu da kötü haberi öncelikle kız kardeşleriyle annesine vermesi ve ardından da kararını Harold'a açıklamanın bir yolunu bulması gerektiği anlamına geliyordu. Bunların hiçbiri kolay olmayacaktı, ancak bunun yapılması gerekiyordu, bu nedenle Adele yapılması gerekenleri yapacak ve sonuçlarıyla cesurca yüzleşecekti.

Katı bir kararlılıkla, *yarın*, diye düşündü. Yarın kararını herkese bildirecekti.

Peki ya sonra? Yan tarafına dönerek, yastığını kolları

arasına aldı. Londra'da kalabileceğini zannetmiyordu. Damien'ın Lily'ye evlenme teklif ettiği yönündeki haberleri duymak istemiyordu. Onun Lily'yi öptüğünü, ya da çayevinde kendisine dokunduğu şekilde dokunduğunu hayal etmek istemiyordu. Ayrıca, Damien hakkında yanlış şeyler düşündüğünü fark edeceği ve onun mükemmel bir kocaya dönüştüğünü izleyeceği olasılığına tahammül edemezdi.

Adele Amerika'daki evine dönecekti. Hayatına yeni baştan başlayacak ve bu kez kendisi dışında birinin mutluluğunu düşünmemek konusunda dikkatli olacaktı. Bu hataya bir kez daha düşmeyecekti. Kendi hayatını kuracak ve bu hayatı *kendi* istekleri doğrultusunda yaşayacaktı. Eğer evlenecek kadar şansı varsa, bunu aşk için yapacaktı; daha azı için değil. Güven ve saygının yanında, arzu da duyabileceği bir koca arayacaktı.

Ya da belki de bir tür kariyer hayatına atılmalıydı. Atlarla ilgili bir şeyler yapabilirdi mesela. Babası bu konuda ne düşünürdü?

Adele gözlerini kapadı ve ertesi gün insanların ona neler söyleyebileceklerini düşündü. Annesinin bazı keskin kokulu tuzlara*** ihtiyaç duyacağı kesindi.

*** Amonyum karbonat. Eski zamanlarda baygınlık geçiren kişileri ayıltmak için kullanılırdı. (Çev.)

Scanned by CamScanner

Yirmi İkinci Bölüm

Adele, Wentworth Malikânesi'nin kabul salonunda Sophia'yla birlikte otururken, koyu kahverengi, dar kesimli bir elbise ve buna uygun bir şapka giymiş olan Clara içeri girdi. Eldivenlerini çıkararak Adele'in ellerini tuttu. "Sorun nedir, hayatım? Notunu okur okumaz buraya geldim."

Sophia onlara katılmak için durmakta olduğu yerden kanepeye doğru ilerlerken, "Bizimle konuşmak istediği bir konu var," dedi.

Adele, "Oturalım," dedi. Üçü de birbirlerini görebilecekleri şekilde koltuklara yerleştiler. "Bunu size nasıl söyleyeceğimden emin değilim, çünkü bu sizi epey şaşırtacak. Harold'la aramızdaki nişanı bozmam gerekiyor."

Kız kardeşlerinin ikisi de tuhaf bir sessizliğe gömüldüler. Ardından Clara usulca konuşmaya başladı. "Bu kararın, Osulton'da konuştuğumuz konuyla bir ilgisi olabilir mi?"

Sophia, "Konuştuğunuz konu neydi?" diye sordu.

Clara açıklama yapmaya başladı. "Lord Alcester'ın Adele'i kurtararak eve getirdiğini hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Şey, Adele ve Lord Alcester birlikte üç gün ve gece geçirdiler ve—"

Clara'nın sözlerini bitirmesi gerekmedi. Sophia anlamıştı. "Lord Alcester'a karşı bir şeyler mi hissediyorsun, Adele? Neden bana söylemedin?"

Adele özür dileyen gözlerle Sophia'ya baktı. "Söyleyecektim, ama doğru zamanı bir türlü bulamadım. Ama bunun bir önemi yok. Damien'ı istemiyorum. Harold'la evlenmek istemeyişimin nedeni bu değil. Damien'la hiç karşılaşmamış olsaydım bile, eninde sonunda bu karara varırdım. Ya da en azından varacağımı düşünüyorum."

Sophia huzursuzca Clara'ya baktı. "Aman Tanrım, ben de Lord Alcester'la evlenmek konusunda Lily'yi cesaretlendirip duruyorum! Bilseydim, bunu yapmazdım."

Adele başını iki yana salladı. "Damien, Lily'ye evlenme teklif etme niyetindeyse, sorun değil. Bu sadece onları ilgilendirir, beni ilgilendirmez. Ben yalnızca eve dönmek istiyorum."

Sophia, "Ama Lily bu sabah Londra'dan ayrıldı," dedi. "Nedenini söylemedi, ama hepimiz onun çöpçatanlardan hoşlanmadığını biliyoruz."

Adele şaşırmıştı. Çünkü Lily kendisine, artık birine âşık olmak *istediğini* söylemişti.

Clara konuştu. "Ama Damien'ın hislerin üzerinde bir etkisi yoksa Adele, neden Harold'la evlenmek istemiyorsun?"

"Çünkü onu sevmiyorum. Bu kadar basit."

Clara, "Ama daha önce onu sevdiğini düşünüyordun," dedi.

"Evet, ama önceden..." Adele kendine güçlükle hâkim oldu.

Scanned by CamScanner

"Önceden, Damien'ı tanımıyordun." Clara kız kardeşinin sözlerini onun yerine tamamladı.

Adele ayağa kalkarak odayı arşınladı. "Evet, önceden Damien'ı tanımıyordum. Ama bu onunla evlenmek istediğim anlamına gelmiyor. Damien bana sadece düşündüğüm kişi olmadığımı gösterdi." Pencerenin önünde durakladı. "Annem Damien'ın beni kötü etkilediğini düşünecek."

Sophia derin bir şekilde soluğunu bıraktı. "Kesinlikle."

Hepsi, bu yeni gelişmeyi daha iyi kavrayabilmek için bir anlık sessizliğe gömüldüler. Clara, "Harold'a ne zaman söyleyeceksin?" dedi.

Adele, "Bugün," diye yanıtladı. "Onu incitmekten nefret ediyorum, ama bu işi ancak kararlı bir şekilde davranarak çözebilirim. Sonra olabildiğince hızlı bir şekilde eve dönmek istiyorum. Kendime, uğrunda çabalayacağım bir amaç ya da hedef edinmek istiyorum. Başka insanların bana işaret ettikleri yöne doğru sürüklenmekten usandım."

Sophia ayağa kalktı. "Bence bu mükemmel bir fikir, Adele."

Adele gülümsedi. "O halde bunu anneme açıklamama yardım edecek misiniz?"

Kardeşleri ihtiyatlı birer ifade takındılar.

Clara, "Elbette edeceğiz," dedi. "Alabileceğin tüm yardımlara ihtiyaç duyacağından eminim."

İki saat sonra—Adele'in annesinden gelen hıçkırıklar, karşı çıkmalar ve çok yönlü bir acındırma seramonisinden sonra—Adele iki ablasıyla birlikte Osulton Köşkü'nün önünde durmuş, sinirlerine hâkim olmaya çalışarak, büyük

kapının pirinçten yapılmış tokmağını vuruyordu.

İçinden, *Harold, seninle bir dakika yalnız konuşabilir miyim?* diyerek alıştırma yaptı. Ya da belki ilk olarak Eustacia'yla konuşması gerekirdi. *Eustacia, bana oğlunla yalnız olarak konuşabilmem için bir dakika izin verebilir miydin acaba?*

Adele'in bütün vücudu dehşet içinde titriyordu. Eustacia'nın da kendi annesi gibi tepki vererek, ağzı bir karış açık halde kanepeye yığılmamasını umuyordu. Eustacia ve Adele'in annesi birbirlerine oldukça benzeyen yaratıklardı, ancak yine de…

Adele, Clara'ya döndü. "Kokulu tuzlar yanında mı?"

Clara hafifçe çantasına vurdu. "Bunu sorman gerekir mi?

Tam o anda kapı açıldı ve kâhya her zamanki gibi kaskatı bir ifadeyle karşılarında belirdi. Ancak Sophia ve Clara'ya bir bakış attıktan sonra başını eğerek onları selamladı. "Majesteleri. Leydi Rawdon." Sonra bakışlarını Adele'e çevirdi. "Ve Bayan Wilson. Hoş geldiniz."

Adele elindeki çantaya sıkı sıkıya tutundu. "Lord Osulton evde mi?"

"Korkarım, hayır. Tüm aile bir saat kadar önce, taşradaki eve gitmek üzere yola çıktı."

Adele'in gözleri şüpheci bir bakışla kısıldı. "Peki, ne için?"

Adam başını eğdi. "Sizlere Lord Osulton'ın büyükannesinin hasta olduğunu bildirmekten üzüntü duyarım."

"Catherine mi?" Adele gerildi. "Durumu ciddi mi?"

"Sanırım öyle, Bayan Wilson."

Adele, Clara ve Sophia'ya döndü. "Bu korkunç. Zavallı Catherine. Ve zavallı *Harold*. Benim de oraya gitmem ge-

Scanned by CamScanner

rek. Sonuçta hâlâ onun nişanlısıyım. Annem beni götürebilir."

Adele, Clara ve Sophia'nın daha önce görmedikleri kadar hızlı ve kararlı adımlarla arabaya yöneldi.

Sophia kâhyaya dönerek "Teşekkürler," derken, küçük kız kardeşlerinin ardından Clara'yla birlikte, merdivenlerden yuvarlanırcasına inmeye başladı.

Üçüncü Kitap

Olgunluk

Scanned by CamScanner

Yirmi Üçüncü Bölüm

Adele ve Beatrice Osulton Köşkü'nün kapısında karşılanarak içeri davet edildiklerinde, ertesi günün öğle vaktiydi. Eve kasvetli bir hüzün hâkimdi. Adele ve Beatrice kabul salonuna götürüldüler. Eustacia yalnız başına, pencerenin önünde duruyordu.

Onları karşılamak üzere arkasını dönerek, "Ah, canlarım," dedi. "İyi ki geldiniz. Evden o kadar büyük bir aceleyle ayrıldık ki, olanları açıklama görevini Hendersley'ye bırakmak zorunda kaldık."

Beatrice ona sarıldı. "Duyar duymaz geldik."

Adele, "Durumu iyileşiyor mu?" dedi.

Eustacia mendilini burnuna dayadı. "Doktor iyileşeceğini düşünmüyor. Bu durumun en fazla birkaç gün süreceğini söyledi. En fazla bir hafta." Eustacia'nın omuzları bir hıçkırıkla sarsıldı ve yeniden Beatrice'e sarıldı. "Ah, sevgili, sevgili annem. Onsuz ne yapacağım ben?"

Beatrice, Eustacia'yı kanepeye götürdü. Eustacia şişkin, sulu gözlerini kaldırdı. "Adele, gidip Catherine'i görmelisin. Harold onun yanında. Buraya geldiğini görmek Harold'ı çok mutlu edecek."

Scanned by CamScanner

Adele Eustacia'nın elini sıkmak üzere öne eğildiği sırada, annesinin endişeli bakışlarıyla karşılaştı. Beatrice, bu ziyaretin Adele'in Harold hakkındaki düşüncelerini değiştirmesini umduğunu kızlarından gizlememişti.

Adele bunun sonucunda neler olacağını bilmiyordu. Belki fikrini değiştirirdi. Belki de değiştirmezdi. Tek isteği, kararının—ne yönde olursa olsun—bir kesinlik kazanmasıydı.

Catherine'in odalarının bulunduğu doğu kanadına yönelerek kapıyı çaldı. Kimse cevap vermeyince, usulca oturma odasına girdi.

Köşkün Catherine'e ait olan bu bölümü, her zamanki gibi görünüyordu. Sürüsüyle eski yastık ve süs eşyasıyla doluydu; değerli parçalar biriktirmekle geçirilmiş bir ömrün kanıtları. Adele, Catherine'in yatak odasına açılan çift kanatlı kapıya ulaşmak için odayı boydan boya geçti ve kendini göreceği manzaraya hazırlayabilmek için kapının önünde durakladı. Harold muhtemelen çılgına dönmüş bir vaziyetteydi. Adele onu rahatlatmak için elinden geleni yapacaktı.

Kapılar hafifçe aralıktı. Adele içeri girmeden önce içeriye göz gezdirdi, ancak yalnızca yatağın ayakucunu görebildi. Bu sırada sessizce ağlayan birini işitti.

Ah, Harold.

Adele gözlerini kapatarak başını eğdi. Kapıyı nazikçe iterek açtı, ancak karşısında gördüğü kişi Harold olmadı. Başını Catherine'in eline dayamış bir halde yatağın yanındaki sandalyede oturan kişi Damien'dı.

Adele'in kalbi acıyla burkuldu. Elini kalbine bastırdı.

Damien onun geldiğini hissetmiş olacak ki, başını kaldırarak kapıya baktı. Gözleri karanlık, çaresiz bir ıstırap ve

hiç beklemediği bir anda Adele'i görmenin verdiği şaşkınlıkla dolmuştu.

Adele yutkunarak, boğazındaki yumruyu gidermeye çalıştı. Damien; kılıcını kaldırarak, karşısına çıkan her türlü düşmanı alt edebilecek olan o şövalye, geçici heveslerine konu olan herhangi bir kadını baştan çıkarabilecek olan o alçak zampara… Ağlıyordu.

Damien sandalyesinden kalkarak ona doğru ilerledi. Bir an için sessizce Adele'in karşısında durarak gözlerine baktıktan sonra, onu nazikçe kendine çekerek kollarının arasına aldı. Adele, bunu yapmamasını gerektiren onlarca sebep olmasına rağmen, ona dokunmayı ne kadar büyük bir çaresizlikle arzuladığını fark ederek, bu temasın yarattığı şaşkınlıkla ürperdi.

Damien uzun bir süre boyunca onu bırakmadı ve ardından dudaklarını Adele'in boynuna bastırdı. Adele buna izin verdi, çünkü Damien'ın ona yardım ettiği ve onu rahatlattığı zamanları unutmamıştı. Ancak Damien, yanaklarına bir dizi öpücük kondurduktan sonra, yüzünü ellerinin arasına alarak gözlerini dudaklarına diktiğinde Adele buna müsaade etme sebebinin yalnızca *Damien'ı* rahatlatmak olmadığını fark etti. Bu yalnızca ondan istediklerini alabilmek için kullandığı bir bahaneydi. Zevk gibi. Ya da yakınlık. Ve de samimiyet.

Adele, Damien'ın kollarında olmanın, hatta onu görebilmiş olmanın verdiği coşkuyla, zihninin gerilerinden fısıldayarak ona birilerinin her an içeri girerek onları birer âşık gibi birbirlerinin gözlerine bakarken yakalayabileceğini, ya da Catherine'in gözlerini açarak, Adele'in nasıl bir günah ve ihanetin içine düştüğünü görebileceğini söyleyen sesi duymazdan geldi.

Scanned by CamScanner

Fakat Adele devasa bir şaşkınlık ve suçluk duygusu hissederek, bütün samimiyetiyle bu kaygıların kendisi için hiçbir önemi olmadığını kabul etti. En azından Damien onu kollarına alarak, bedeniyle ona kendisinin de onu arzuladığını söylerken.

Damien gözlerini kapadı. "Tanrım, sana bu şekilde dokunduğum için özür dilerim."

Adele başını iki yana salladı. "Lütfen, özür dileme."

Damien birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi ve konuşmaya başladığında sesi hafif bir fısıltıdan ibaretti. "Burada ne arıyorsun?"

"Catherine'in durumunu öğrendim." İkisi de endişeli bakışlarla yaşlı kadına baktılar. Adele usulca, "Şimdi nasıl?" diye sordu.

"İyi değil. Bütün hayatı boyunca gözlerindeki ışıltı hiç sönmemişti. Fakat bugün hiç de öyle görünmüyor."

"Doktorlar ne diyor?"

Damien doktorun koyduğu teşhisi açıklamaya koyuldu; Catherine'in yaşındaki bir insanın başına gelen herhangi bir hastalık, bedenini tamamen tüketebilirdi. Nefesi çoktan yavaşlamış ve düzensizleşmişti; bu da en kötüye işaret ediyordu.

Adele, "Bilinci açık mıydı?" diye sordu.

"Öğle vaktinden bu yana kendinde değil. Bir saatten beri burada oturup onu kendine gelmesi için ikna etmeye çabaladım, ama..."

Adele, Damien'ın eline uzanarak, içtenlikle kendi ellerinin arasına aldı.

Damien, "Bu sabah konuştuk," dedi. "Söyleyecek çok şeyi vardı ve çoğu da benim için bir sürpriz oldu." Parmaklarını burnunun köprüsüne götürdü.

Adele sabırla Damien'ın daha fazlasını söylemesini bekledi.

Damien oldukça uzun bir süre boyunca yerdeki halıya bakmaya devam etti ve sonra kararsız bakışlarını Adele'e yöneltti. Adele onun konuşmak istediğini hissetmişti ve konuşacağı kişi olmak için can atıyordu. Usulca, "İstersen bana anlatabilirsin," dedi.

"İstiyorum."

"O halde, dinliyorum."

Damien tekrar yatağa baktı.

"Bana bilmediğim şeylerden bahsetti," dedi. "Babamın benden ve diğer herkesten gizlediği bir sırrı olduğundan." Başını eğerek iki yana salladı ve sonra gözlerini tekrar Adele'e yöneltti. "Sana kendim hakkında, ailemin nasıl öldüğü hakkında anlatmadığım bazı şeyler var."

Adele, Violet'ın kendisine söylediklerini hatırladı...

"Damien, bunu gizlemen gerekmiyor. Olanları biliyorum. Sen Londra'ya gittikten sonra Violet olanları anlattı. Babanın kendini öldürdüğünü söyledi."

Damien'ın gözlerindeki yaşlar parıldadı ve alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Bunu biliyor muydun?"

Adele başıyla onayladı. "Evet, ama bunun tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum. Tüm bildiklerim etrafta dolanan dedikodulardan ibaret."

Damien güçlükle yutkundu. "Şey, insanların benim kendimi ne kadar suçladığımı bildiklerini sanmıyorum."

Adele ona doğru bir adım attı. "Ah, Damien, *bunu* bilmiyordum. Neler oldu?"

Damien ona doğru bir bakış attı; Adele'in anlayış ve şefkatine değer verdiğini gösteren bir bakış. Adele bu bakış üzerine ona tekrar dokunmak istedi.

Scanned by CamScanner

Damien usulca, "Annemin babamı başkasıyla aldattığını öğrendiğimde sadece dokuz yaşındaydım," dedi. "Ona karşı büyük bir öfke duyuyordum ve bu durumu gereğince idare edebilecek kadar sağduyu ya da tecrübe sahibi değildim, bu yüzden babama söyledim. Babam mahvolmuştu. Elinde bir silahla annemin peşine düştü."

"Aman Tanrım, Damien."

"Atımı alarak onu Londra'ya kadar takip ettim. Babam, annemin âşığının yaşadığı eve gitti, ama ben vaktinde yetişemedim. Babam, annemi âşığıyla birlikte yakalamıştı. Sanırım ikisini de vurmaya niyetliydi."

Adele kendini en kötüsünü duymaya hazırladı. "Anneni baban mı öldürdü, Damien?"

Damien başını iki yana salladı. "Hayır. İkisini birlikte yakalamış, ama oradan hızla uzaklaşmış. Annem onun peşinden gitmeye çalışırken oraya vardım. Annem, babamın peşinden gidebilmek için benden atımı aldı, ama parktan dörtnala geçerken tökezleyen atından düştü ve oracıkta öldü. Onu bulan kişi bendim."

Adele, göğsünde derin ve işkence edici bir ağrı hissederek, kısık bir sesle konuştu. "Çok üzgünüm." Damien'ın elini sıktı.

"Babama olanları anlatmak için eve döndüm; ama söyleyeceklerim, ona daha önce söylediklerimden çok daha korkunç şeylerdi. Sonra babam, annemi gömdükleri gün Whitechapel'e gitti ve kendini bıçaklattı. Bunu kasten yaptığı düşünülüyor. Bu olanlar yüzünden yıllarca kendimi suçladım."

Adele bu duydukları karşısında afallamış bir halde yutkundu. "Sadece küçücük bir çocuktun, Damien. Bu senin hatan değildi. Sen sadece bir haberciydin."

"Pek sağduyulu olmayan bir habereci."

Adele kollarını bir kez daha Damien'ın boynuna dolayarak ona sarıldı. Damien da karşılık olarak onu sıkıca göğsüne bastırdı.

Damien, "Ama bu sabah," dedi, "büyükannem bana babamın dengesizlik denen bir hastalıktan muzdarip olduğunu söyledi."

"Dengesizlik mi? Bu ne anlama geliyor?"

"Bazen bir çocuk kadar hareketli ve mutluyken, bazen haftalarca sürecek bir melankoliye karşı koymak zorunda kalıyormuş."

"Bununla ilgili hiçbir şey bilmiyor muydun?"

Damien yatağın ayakucuna doğru ilerledi. "Bazen evden gittiğini ve onu uzun süre göremediğimi hatırlıyorum; sonra kollarında hediyelerle geri döner ve kutlama yapmamızı isterdi. Bütün gece uyumaz ve dans ederek oyunlar oynardık. Hiç melankolik bir halini gördüğümü hatırlamıyorum."

"Belki de bunu senden gizleyerek seni korumak istiyordu."

"Evet." Arkasını dönerek tekrar Adele'e baktı.

"Büyükannem bugün, babamın birçok kez intihar etmeye kalkıştığını da söyledi. Henüz annemle tanışıp evlenmeden önce."

Adele, Damien'ın yanına giderek elini uzattı ve yanağına dokundu. Damien, elini Adele'in elinin üzerine koydu.

Damien, "Büyükannem beni yıllarca, olanların benim hatam olmadığına inandırmaya çalışıp durdu," dedi, "ama ben buna asla inanmadım."

İkisi de bir an için Catherine'e baktılar. Adele, "Artık inanıyor musun?" dedi.

Damien bir süre düşündü. "Sanırım hayatı yeterince ta-

Scanned by CamScanner

nımayan dokuz yaşındaki oğlanı affetmem gerekecek. Ama bu suçluluk duygusundan tamamen arınabileceğimi zannetmiyorum. Olanları babama söylediğim zamanı düşündükçe, vicdan azabı duymaya devam edeceğim. Onun hislerine bir şans tanımadım. Hatta bunu aklımdan bile geçirmedim. Farkında olduğum tek şey anneme duyduğum öfkeydi ve sadece onun cezalandırıldığını görmek istedim."

Adele duyduklarını derin ve hassas bir anlayışla sindirmeye çalıştı. "Yalnızca dokuz yaşındaydın, Damien. Annenin neler yaşadığını anlayabilecek kadar olgun ya da deneyimli değildin. Ona kızman gayet doğaldı. Ayrıca, haklısın. O dokuz yaşındaki oğlanı artık affetmelisin. Duyduğun pişmanlıklar, bugün aynı şartlarla karşılaştığında neler yapması gerektiğini bilen, yetişkin bir adamın pişmanlıkları. Bugün olsaydı, duruma daha farklı yaklaşırdın. Bundan eminim. Aramızda olanların üstesinden nasıl geldiğini gördüm."

Damien, Adele'in elini öptü. "Çok naziksin," dedi.

Adele boğazındaki düğümü giderebilmek için yutkundu ve yanaklarından aşağı akmamaları için gözlerindeki yaşlarla mücadele etmeye çalıştı.

Damien, "Artık bu konuyu konuşmayalım," dedi. "Seni görmek güzel."

Adele, Damien'ın pencerelerden içeri boşanan gri ışıkla aydınlanmış güzel yüzünü inceledi. Damien, Adele'in bileğinin iç tarafını öperek omurgasına ürpertiler gönderirken siyah gözleri kapanmıştı. Dudakları genç kadının kolu boyunca ilerliyordu.

"Benden durmamı isteme, Adele," dedi. "Lütfen. Zorlu bir gün geçirdim. Bana bu anı çok görme." Dikkatini tekrar Adele'in eline yönelterek onu tekrar tekrar öptü.

Adele titredi. İstese bile ona durmasını söyleyemezdi. Elinden gelen tek şey gözlerini kapatarak Damien'ın sıcak ve nemli dudaklarında kendini kaybetmekti.

Hayatında bir kez olsun bencil ve açgözlü olmak isteyen Adele, sesinde güçlükle fark ettiği kırçıllı bir boğuklukla, "Sana durmanı söylemeyeceğim," dedi. "Artık mücadele etmekten yoruldum."

Damien duraklayarak, başını kaldırıp ona baktı. Gözleri arzuyla parlamasına rağmen, Adele'in teslimiyeti karşısında duyduğu şaşkınlık açıktı ve ondan bir izahat bekler gibiydi.

Adele ona Harold'la evlenmeme konusunda aldığı kararı anlatıp anlatmamak arasında bocalıyordu. Damien'ın vereceği tepkiden çekiniyordu. Damien onu kısa süre önce korkunç şeylerle itham etmişti. Bunu da diğerleri gibi, sadakatsiz ve dönek bir kadının düşüncesiz bir davranışı olarak değerlendirebilir miydi? Yoksa bundan hoşnut mu olurdu?

Sonunda kalbinin sesini dinlediği için, onun adına sevinir miydi?

Adele, Damien'ın bir açıklama bekleyen yüzünü incelerken, kendi yüzünün özlemle ağırlaştığını hissetti. Bu adama hayrandı. İçinde, bedenini çılgınca tekmeleyerek dışarı çıkmaya çalışan bu gerçeği inkâr edemezdi…

Sonunda, "Harold'la evlenmeyeceğim," dedi ve o anda sanki bütün dünyanın yükü omuzlarından kalktı. İşte. Nihayet içini dökmüştü. Damien artık her şeyi biliyordu. "Bu kararımı ona en kısa zamanda bildireceğim."

Damien'ın gözleri büyük bir şaşkınlıkla parıldadı. Adele gergin bir halde, Damien'ın vereceği cevabı bekliyordu. "Bunun nedenini sorabilir miyim?"

"Çünkü onu sevmiyorum ve evliliğimiz ikimiz için de

Scanned by CamScanner

hiç adil olmazdı." Adele'in karnında sıcak bir kıpırtı oluştu ve uyanık olup olmadığını anlamak için heyecanla Catherine'in yatağına baktı.

Tam o anda, oturma odasıyla koridor arasındaki dış kapı açıldı. Damien ve Adele, Beatrice ve Eustacia yatak odasının çift kanatlı kapısına iterek içeri girmeden önce, tam zamanında birbirlerinden ayrılmayı başarmışlardı.

Eustacia, ikisini bir arada gördüğünde durakladı. "Damien. Burada olduğunu bilmiyordum."

Adele, kınayan gözlerini kendisine dikmiş olan annesine baktı.

Eustacia yatağa doğru ilerledi ve Catherine'in elini tuttu. Usulca, "Merhaba, anne," dedi, ancak Catherine'de en ufak bir kıpırtı bile olmadı.

Damien içeridekilere sırtını dönerek pencereye yöneldi. Dışarıdaki gri gökyüzüne baktı. Adele'in vücudu, biraz önce Damien'a söylediklerinin yarattığı huzursuzluk yüzünden titriyordu.

Adele, yaptığı bu itirafın nasıl sonuçlar doğuracağından emin değildi. Annesi onun kararından hoşnut değildi. Adele bu kadarını zaten biliyordu. Eustacia ne düşünürdü? Ya Harold? Peki, Damien her şey olup bittikten sonra kendisinden ne isteyecekti? Adele hâlâ, yakışıklı kara şövalyesiyle mutlu bir son düşlediğini inkâr edemezdi. Şimdi bile, aralarında geçenlerden sonra arzu ve beklentiyle alev almış bir haldeydi. Daha fazlasını istiyordu; daha fazla muhabbet, daha fazla dokunuş. Adele yanaklarının kızarmamış olduğunu umuyordu.

Beatrice yatağın diğer yanına geçti. Bakışlarını Adele'e çevirdi. "Harold nerede acaba?"

Adele annesinin sesindeki azarı işitebiliyordu. Adele ona

karşı olan hislerini asla açıkça belirtmemiş olsa da Beatrice, Damien'ı her zaman olası bir tehdit olarak görmüştü.

Catherine kendisinden hiç beklenmeyen bir şekilde, yerinde kıpırdadı. "Biri Harold mu dedi?"

Eustacia yatağın üzerine eğildi. "Evet, anne. Adele burada."

"Adele mi? Amerikalı gelin mi?"

"Evet, ta kendisi. Harold'la nişanlıydı, hatırladın mı?"

Adele, geçen haftalarda, birlikte son derece zevk aldığı saatler geçirmiş olduğu Catherine'in hafızasını kaybetmeye başladığını görünce kalbi sıkıştı. Daha önce muhabbet etmişler, gülüşmüşler ve birçok hikâye paylaşmışlardı. Catherine'in aklı karışıktı ve görünüşe göre hızla yitiyordu. Adele, Damien'a bir göz attığında, onun da endişeli ve kendisiyle aynı hisleri paylaşıyor olduğunu anladı. Bunu gözlerinde görebiliyordu.

Catherine uykulu bir sesle, "Ah, evet," dedi. "Harold biraz önce buradaydı, ama sonra göldeki çayevine gitti."

Çayevi. Damien, bu kelime Catherine'in dudaklarından dökülür dökülmez Adele'e baktı. Çayevi onların mekânıydı—Adele ve Damien'ın—ve Harold oraya gitmişti.

Adele, "Belki de gidip onu görsem iyi olur," dedi.

Annesi, sanki durumun aciliyetini hissetmiş gibi, "Evet, gitmelisin," dedi.

Eustacia, "Harold buna çok sevinir," dedi. "Büyükannesi için oldukça endişeli. O güzel yüzünü görmek onu rahatlatacaktır."

Adele başını salladı ve dışarı çıktı.

Damien, Beatice ve Eustacia odadan ayrıldıktan sonra yatağın yanına oturdu. "Harold çayevinde değil, büyükan-

Scanned by CamScanner

ne. Oraya asla gitmediğini biliyorsun. Neden Adele'e böyle söyledin?"

Catherine, beyaz saçları yastığın üzerine yayılmış olan başını yavaş ve bitkince Damien'a çevirdi. "Çünkü onunla yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu düşündüm. Oraya gitmelisin."

"Konuşmamızı duydun mu?"

Catherine titrek ve cansız sesiyle, "Elbette," dedi. "Ve onu heyecanla kollarına alırken gösterdiğin basiretsizliği de gördüm. Belki de bu yüzden kendimi birdenbire daha iyi hissetmeye başlamış olabilirim." Doğrularak oturmaya çalıştı. "Sanırım biraz çorba yiyebilirim."

Damien, her zaman olduğu gibi, büyükannesinin bu savaşçı ruhu karşısında mutlu olmuş bir halde, onu nazikçe yerine yatırdı. "Sakın doğrulayım deme, büyükanne. Hastasın."

Büyükannesinin battaniyesini etrafına sıkıştırdı.

Catherine sözcükleri ağzında geveleyerek, "Adele, Harold'la evlenmeyeceğini söylediğinde," dedi, "çok şaşırdım. Neredeyse küçük dilimi yutuyordum."

"Ben de öyle."

"Bu konuda ne yapacaksın?"

Damien dirseklerini dizlerine dayayarak başını öne eğdi. "Bilmiyorum. Harold bunu duyduğunda mahvolacak."

"Mahvolmak doğru kelime değil. Hayal kırıklığına uğrayacağı kesin, ama bu senin de onunla birlikte acı çekmen gerektiği anlamına gelmiyor."

"Ama Adele'in fikrini değiştirmesine sebep olan kişi benim. Onu öptüm. Ona fazlasıyla kişisel olan konulardan bahsettim. Onun kanına girdim."

Büyükannesi cevap vermeden önce gücünü toplayabil-

mek için bir süre durakladı ve bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Çekiciliğinle onun kanına girdin, seni şeytan. Onu zevk ve neşeyle tanıştırdın. Elinde değildi, Damien."

"Kendimi asla affetmeyeceğim."

Catherine başını tekrar ona doğru çevirdi. "İşte duymaya asla katlanamayacağım şeylerden biri. Kendi suçun olmayan diğer şeyler yüzünden yeterince uzun bir süredir kendine işkence ediyorsun, ancak benim bu diğer şeylerin yerine bir yenisini koyarak işkenceye devam edeceğini bilerek mezara gitmek gibi bir niyetim yok."

Catherine birden öksürmeye başladı ve Damien ona doğrulması için yardım etti.

Damien kendisini yeniden yerine yatırdığında Catherine, "Ama sana söylemem gereken," dedi, "bir şey var, Damien. Kendimden çok utanıyorum ve bunu söylemezsem gözüm açı—"

"Bir yere gittiğin yok, büyükanne."

"Evet, var. Bugün değilse, yarın, çünkü hayat böyle. Her canlı sonunda ölmeye mahkûmdur."

Damien kadının çelimsiz elini öptü. "Bana bugün yeterince fazla şey söylemedin mi?

Catherine başını iki yana salladı. "Hayır, tam olarak değil. Annen hakkında bilmen gereken bir şey var."

Damien vücudundaki tüm kaslarının gerildiğini hissetti. "Nedir?"

Catherine bir kez daha öksürdü ve sonunda, "Annen, babanla kendi ihtiraslarını tatmin etmek için evlenmedi. Babası tarafından zalimce evliliğe zorlandı."

Damien büyükannesine bakan gözlerini kıstı. "Ama öldüğünde, herkes—"

"Herkesin ne dediğini biliyorum ve kendimden utanma-

Scanned by CamScanner

mın asıl sebebi de bu. Bu dedikoduları bir anda yok edebilirdim, ama sessiz kalmayı seçtim."

"Neden?"

Bir damla gözyaşı Catherine'in gözünden yastığa doğru süzüldü. "Çünkü diğer adamla yaptıkları yüzünden ona çok öfkeliydim. Tek oğlumun ölümüne o kadar üzülmüştüm ki, birilerini suçlamam gerekiyordu."

" 'Diğer adam' dedin. Annemin hayatında, babamdan başka tek bir kişi mi vardı?"

"Sadece tek bir kişi vardı. Annenin onu delice sevdiğine eminim. Adam babanı tanıyor ve annenin neler çektiğini anlayabiliyordu. İlk başlarda bu kederi paylaşmak için bir araya geldiler, ama sonra…" Catherine bir an için durakladı yarak dinlendi. "Annen, babanı sevmeye çalıştı. Bunun için yıllarca çabaladı. Ama birbirlerine uygun değillerdi. Baban, anneni gerçek anlamda sevmiyordu, Damien."

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Kısmen kendi vicdanımı rahatlatmak için. Sana bunları çok daha önce anlatmalı ve anneni anlayışla karşılamalıydım. Ona karşı şefkat duymam gerekirdi. İstediği tek şey sevgi olmuştu. Ama ben bunu yapmak yerine yıllar boyu içimdeki öfkeyi besleyip durdum."

Damien, büyükannesinin elini tuttu. "Ama o zina suçu işledi."

"Evet, ama bunun acısını fazlasıyla çekti ve bunun karşılığında öldü. Senin acı çekmeni istemiyorum, Damien. Ebeveynlerinin hatalarından ders al ve sadece sevgi için evlen. Ömrün boyunca elde edemediğin onura bu şekilde kavuşacaksın. Samimiyet aramalısın, Damien, ama bunca zamandır yanlış kadınlarla geçici samimiyetler kurmaktan başka bir şey yapmadın; çünkü evlilik gibi kalıcı ilişkiler

kurduğun takdirde kalbinin kırılacağından korktun. Ama bütün evlilikler kırık kalplerle sonuçlanmaz. Özellikle de arada sevgi varsa."

Damien içten içe silkinerek kendine gelmeye çalıştı. Bugün çok fazla şey dinlemişti.

Catherine, "Adele doğru şeyi yapıyor," dedi. "Sevgisiz bir evlilik herkese felaket getirir. Onu sevmiyorsa, Harold'la evlenmemeli."

Damien başıyla onayladı.

"Peki, *sen* onu seviyor musun, Damien?"

Damien "Olabilir," diye fısıldadı.

"Yalancı. Aşkta 'belki'lere yer yoktur. Az önce ona sarıldığını gördüm. Ve arzularını süslüyor olması dışında Adele, oldukça zeki ve nazik biri. Onurlu bir kadın ve senin hoşlandığın her şeyden o da hoşlanıyor; doğa gezintileri ve binicilik falan. Bir ahmak bile sizin birbiriniz için yaratılmış olduğunuzu anlayabilir. Harold'ın nasıl da bunu görüp, onu kendisi yerine senin için buraya davet etmediğine hâlâ şaşıyorum. Ama burada Harold'dan bahsediyoruz, değil mi? Beherlerinin dışındaki hiçbir şeye aldırış etmeyen Harold. Bu çocuk kafasını bir cam şişenin içine sıkıştırmış, Damien. Ona yardım etmek istiyorsan, onu sıkıştığı yerden çekerek yüzüne tükür. Onu uyandır. Bizler onu yeterince uzun bir süre boyunca koruduk, çünkü sonunun, kendisine çok benzediği dayısıyla aynı olacağından ölümüne korkuyorduk. Ve sen… Sen de yıllarca babana olanları telafi etmeye çalışıp durdun. Bütün hayatın boyunca Harold'ın üzerine titremiş olmanın sebebi işte *bu*. Ama o yetişkin bir adam ve mutluluğundan sen sorumlu değilsin. Onu korumaya çalışmak ve Adele'in çekip gitmesine izin vermek, geçmişi tekerrür ettirmekten başka bir işe yaramayacak.

Scanned by CamScanner

Aşk için evlen, Damien. Bedeli ne olursa olsun."

Damien büyükannesinin sözlerini şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla dinledi. Catherine ona, Harold'a ihanet etmesini söylüyordu.

Fakat Damien, büyükannesinin söylediklerini yapmak istese bile, Adele'in de kendisini sevdiğinden emin değildi. Adele sarsılmaz derecede onurlu biriydi ve kısa süre önce terk ettiği nişanlısının kuzeninin kollarına atılmak konusunda tereddüt ederdi.

Her şeyden önemlisi Damien, Adele'in kendisine saygı duymadığını biliyordu. Kendisinin zengin bir gelin aramakta olduğunu, Frances ve ondan önceki kadınlarla yaşadıklarını biliyordu ve sadık bir koca olamayacağını düşünüyordu. Adele ona kendi ağzıyla, birbirlerine güvenmediklerini, saygı duymadıklarını ve hayatları boyunca birbirlerine zayıflıklarını hatırlatacaklarını söylemişti. Damien, onu ikna etmek için elinden gelen her şeyi yapsa bile Adele'in bu izlenimlerden kurtulabileceğinden emin değildi.

Ne var ki, büyükannesi haklıydı. Bir çift gözü olan herkes Adele'le birbirleri için yaratıldıklarını görebilirdi. Aynı ilgi alanlarını paylaşıyorlardı ve Adele ona, en azından fiziksel anlamda, bir çekim duyuyordu. Bunu hem aynı yatakta geçirdikleri gece, hem çayevinde geçirdikleri saatlerde, hem de az önce tutkularıyla savaşmaktan yorulduğunu söylerken tekrar tekrar kanıtlamıştı.

Damien göle giderek onunla konuşmanın iyi bir fikir olup olmadığını merak etti. Belki kafasının içindekileri anlayabilir ve Harold'la arasındaki nişanı sonlandırdıktan sonra nelerin mümkün olup olmadığını öğrenebilirdi. Damien büyükannesine gülümseyerek kadının elini öptü ve sonra sandalyesinden kalkarak atını bulmaya yollandı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Adele göldeki küçük, yuvarlak çayevine vardı ve kapıya giden yolu çevreleyen fazlaca büyümüş çimleri aşarak, temkinli adımlarla kapıya yöneldi. Yakınlarda bir ağaca bağlanmış herhangi bir at göremiyordu. Harold buraya kadar yürümüş olmalıydı.

Adele, *Evet, elbette yürüdü*, diye düşündü. Harold ata binmeyi sevmezdi.

Adele yeterince yaklaştığında kapıyı tıklattı. Kimse cevap vermeyince, çayevinin etrafından dolandı ve avuçlarını soğuk camın üzerinde birleştirerek pencereden içeriye baktı. Çayevi boştu.

Arkasını dönerek, gölde kendisinden başka birinin olup olmadığını anlamak için etrafı dinlemeye başladı. Duyabildiği tek şey ormanın olağan, sakinleştirici uğultusuydu; meşe yapraklarının meltem esintisinde çıkardıkları hışırtı, İngiliz papağanlarının cıvıltısı ve kumrukların nazik ötüşleri. Harold geri dönmüş olmalıydı.

Adele gözlerini kapatarak, gölün taptaze havasını içine çekti. Orman onu her zaman olduğu gibi içine davet edi-

Scanned by CamScanner

yordu, bu nedenle yalnızlığın tadını çıkarmaya karar verdi. Gölün yosunlu kıyısında aylak adımlara dolaşarak, üzerine oturabileceği devrilmiş bir ağaç gövdesi buldu.

Bir at kişnemesine eşlik eden yumuşak nal sesleri duyduğunda orada henüz on dakika geçirmişti. Yaklaşan birileri vardı. Fakat Adele'in, bu kişinin kim olduğunu anlaması için arkasını dönmesi gerekmedi.

Ayağa kalktı. At ve binicisi, patikadaki dönemeci geçerek Adele'in görüş alanına girdiler. Tahmin ettiği gibiydi. Gelen kişi Damien'dı.

Adele gergin ve heyecanlı bir biçimde yutkundu. Damien nasıl da etkileyici görünüyordu; siyah atının üzerindeki esmer, yakışıklı, çarpıcı bir kara şövalye. Adele onu, atını efsunlu bir ormana süren bir ortaçağ şövalyesi olarak hayal etti.

Gülünç bir şekilde, "Harold'ı bulamadım," diye açıklama yaptı.

Damien yeterince yakına geldiğinde atını durdurarak, aşağı indi. Adele'le arasında birkaç metre kalana kadar ilerledi ve sonunda duraklayarak, yüzünde ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Bulacağını düşünmemiştim zaten."

Adele şaşkın bir halde yeniden ağaç kütüğüne oturdu.

Damien atını bir ağaca doğru götürerek yularını bağladı. "Harold'ın bugün buraya geldiğinden bile şüpheliyim. Yıllardır bu yeri bir kez bile aklından geçirmedi."

"Ama büyükannen dedi ki—"

Yüzünde bir gülümsemeyle Adele'e doğru ilerleyen Damien, alçak bir dalın üzerine eğilerek, "Büyükannem kallavi bir işgüzardır," dedi. Ayaklarının altındaki dallar çatırdadı. "Ve iddiaya girerim ki, bu sabah evde olanları cebren ve

kendini daha iyi hissetsin diye çorba istedi."

"Bu harika bir haber."

Damien, ağaç kütüğünün üzerinde oturmakta olan Adele'e katıldı. Uzun çimlerden bir tanesini koparak parmağına doladı.

Adele, midesinde tuhaf bir kaygıyla, "Yani bizi gördüğünü mü söylüyorsun?" diye sordu. "Uyuduğunu sanmıştım."

"Uyur gibi yapıyordu, çünkü dün gece onu böyle bir yaramazlık yapmaya teşvik edecek bir şeyler söyledim."

Bir açıklama bekleyen Adele, Damien'a baktı.

Damien, bakışlarını Adele'in gözlerine sabitledi. "Ona, kuzenimin nişanlısı hakkında pek sağlıklı olmayan arzular beslediğim için kendimden utandığımı söyledim." Avucunda sarmal biçimde durmakta olan ot parçasını suya fırlattı.

Adele nihayet olup bitenlerin iç yüzünü anlamaya başlarken, işlerin çok hızlı gelişerek kontrolden çıkacağı korkusuyla, tuhaf bir uyuşukluk haline büründü.

"'Zina etmeyiniz.'**** dedi ve ardından uykuya daldı."

Kısa bir süreliğine huzurlu bir sessizliğe gömüldüler.

Adele, "Catherine, Harold'la evlenmeyeceğimi söylediğimi duydu mu?" diye sordu.

"Evet."

Adele elleriyle yüzünü kapadı. "Ah, henüz bunun bilinmesini istemiyordum, özellikle de Catherine bu kadar hastayken. Buraya gelerek insanları üzmek, yapmak isteyeceğim en son şeydi."

Damien, "Büyükannem üzgün falan değildi," dedi. "Gözlemlediğim kadarıyla, yaşı ilerledikçe daha merhametli biri oluyor. Ve kesinlikle sır tutmasını bilen biri."

**** Eski Ahit'te yer alan On Emir'den sonuncusu. (Çev.)

Scanned by CamScanner

Bir süre hiçbir şey söylemeden öylece oturduktan sonra Damien, sakin ve gerçekçi bir şekilde konuşmaya başladı. "Harold'a gerçeği söyledikten sonra ne yapacaksın, Adele?"

Adele tereddütsüzce, "Amerika'ya, evime döneceğim," diye yanıtladı. "Hayatıma yeni bir yön vermek ve ebeveynlerimin ya da herhangi birinin benden istedikleri yerine, kendi isteklerimin neler olduğuna karar vermek istiyorum. Özgür olmak istiyorum."

Damien'ın sesi, tıpkı karşılarında duran göl kadar dingin ve berraktı. "Burada kalarak, yeni hayatına İngiltere'de başlamak istemez miydin?"

Adele aceleyle, "Hayır," dedi; çünkü emin olmadığı şeyler konusunda, birçok kez düşlediği mutlu sonlar konusunda yanlış umutlara kapılmaktan korkuyordu. "Burası benim evim değil."

"Ama daha önce, Harold'la evlenerek buraya ait olmaya gönüllüydün."

Adele, "Buna gönüllü olan kişi, eski bendi," dedi. "Yeni ben, âşık olmadığım bir adamla asla evlenemeyeceğimi ve bu şekilde yaşamak istemediğimi gayet iyi biliyor." Eliyle köşkü işaret etti.

"Yani, katı kuralları ve bakımlı bahçeleri olan bir sarayda yaşamak istemiyor."

"Evet. Hayatım boyunca, mükemmel olmam gerektiğini düşündüm, biçilmiş ve bakımlı. Belki de bu yüzden böyle bir yerde kendimi rahatsız hissediyorum. Çocukken, parasız ve davranış biçimi ya da görünüşe önem vermezken sahip olduğum hayata yeniden kavuşmak istiyorum. Her ne kadar kulağa tuhaf gelse de, doğanın karmaşasını özlüyorum."

"Peki, asıl yaşamayı arzuladığın yer, kırsal kesimdeki minik bir köşkse? Kimsenin yıllardır kontrol altına alamadığı deli sarmaşıklarla kaplı bir ev? Bahçesi bakımsız ve yabani otlar; içiyse tozlu ve korkutucu derecede dağınık kitaplarla kaplı bir ev? Ya bu evin atlarla dolu etkileyici bir ahırı ve ata binerken üzerinden atlayabileceğin çitlerle dolu meraları varsa? Hatta uşakları da, efendileriyle muhabbet edip gülüşebilen basit köylülerden oluşuyorsa?"

Adele'in karnında dehşetli kelebekler uçuşmaya başlamıştı. "Bana ne sormaya çalışıyorsun, Damien?"

Damien, "Sanırım, kendimce dolambaçlı bir yoldan," dedi, "olasılıkları öğrenmeye çalışıyor ve Harold'la arandaki nişanı bozma sebebinin ben olup olmadığımı anlamaya çalışıyorum."

Adele yüzünü diğer yana çevirdi ve gözlerini durgun sular üzerinde sabitledi. "İtiraf edeceğim. Kararım baştan sona seninle ilgili. Seninle karşılaşmamış olsaydım, hayatımdaki asıl eksikliğin ne olduğunu asla anlayamazdım. Beni arzularla tanıştırdın ve bana kendime ait bir ruhum olduğunu ve hayatımın seyrini değiştirmek için kalbimle aklımı bir arada kullanabileceğimi öğrettin."

"Sevindim. Senin bir kafese tıkılmış, kanatlarını açıp semalarda süzülmenin ne demek olduğunu asla bilemeyecek olan bir kuş olduğunu düşünmek beni kahrederdi."

Adele, yukarıdaki bulutları seyretmek için başını havaya kaldırdı. "Bunun nasıl bir his olduğu hakkında hâlâ en ufak bir fikrim yok, ama yakında öğreneceğim."

Damien, gözlerini Adele'in yüzünden ayırmıyordu. "Kişiliğin ve iyiliğin yüzünden sana gittikçe daha fazla hayran kalıyorum, Adele."

Scanned by CamScanner

Bir süre hiçbir şey söylemeden öylece oturduktan sonra Damien, sakin ve gerçekçi bir şekilde konuşmaya başladı. "Harold'a gerçeği söyledikten sonra ne yapacaksın, Adele?"

Adele tereddütsüzce, "Amerika'ya, evime döneceğim," diye yanıtladı. "Hayatıma yeni bir yön vermek ve ebeveynlerimin ya da herhangi birinin benden istedikleri yerine, kendi isteklerimin neler olduğuna karar vermek istiyorum. Özgür olmak istiyorum."

Damien'ın sesi, tıpkı karşılarında duran göl kadar dingin ve berraktı. "Burada kalarak, yeni hayatına İngiltere'de başlamak istemez miydin?"

Adele aceleyle, "Hayır," dedi; çünkü emin olmadığı şeyler konusunda, birçok kez düşlediği mutlu sonlar konusunda yanlış umutlara kapılmaktan korkuyordu. "Burası benim evim değil."

"Ama daha önce, Harold'la evlenerek buraya ait olmaya gönüllüydün."

Adele, "Buna gönüllü olan kişi, eski bendi," dedi. "Yeni ben, âşık olmadığım bir adamla asla evlenemeyeceğimi ve bu şekilde yaşamak istemediğimi gayet iyi biliyor." Eliyle köşkü işaret etti.

"Yani, katı kuralları ve bakımlı bahçeleri olan bir sarayda yaşamak istemiyor."

"Evet. Hayatım boyunca, mükemmel olmam gerektiğini düşündüm, biçilmiş ve bakımlı. Belki de bu yüzden böyle bir yerde kendimi rahatsız hissediyorum. Çocukken, parasız ve davranış biçimi ya da görünüşe önem vermezken sahip olduğum hayata yeniden kavuşmak istiyorum. Her ne kadar kulağa tuhaf gelse de, doğanın karmaşasını özlüyorum."

"Peki, asıl yaşamayı arzuladığın yer, kırsal kesimdeki minik bir köşkse? Kimsenin yıllardır kontrol altına alamadığı deli sarmaşıklarla kaplı bir ev? Bahçesi bakımsız ve yabani otlar; içiyse tozlu ve korkutucu derecede dağınık kitaplarla kaplı bir ev? Ya bu evin atlarla dolu etkileyici bir ahırı ve ata binerken üzerinden atlayabileceğin çitlerle dolu meraları varsa? Hatta uşakları da, efendileriyle muhabbet edip gülüşebilen basit köylülerden oluşuyorsa?"

Adele'in karnında dehşetli kelebekler uçuşmaya başlamıştı. "Bana ne sormaya çalışıyorsun, Damien?"

Damien, "Sanırım, kendimce dolambaçlı bir yoldan," dedi, "olasılıkları öğrenmeye çalışıyor ve Harold'la arandaki nişanı bozma sebebinin ben olup olmadığımı anlamaya çalışıyorum."

Adele yüzünü diğer yana çevirdi ve gözlerini durgun sular üzerinde sabitledi. "İtiraf edeceğim. Kararım baştan sona seninle ilgili. Seninle karşılaşmamış olsaydım, hayatımdaki asıl eksikliğin ne olduğunu asla anlayamazdım. Beni arzularla tanıştırdın ve bana kendime ait bir ruhum olduğunu ve hayatımın seyrini değiştirmek için kalbimle aklımı bir arada kullanabileceğimi öğrettin."

"Sevindim. Senin bir kafese tıkılmış, kanatlarını açıp semalarda süzülmenin ne demek olduğunu asla bilemeyecek olan bir kuş olduğunu düşünmek beni kahrederdi."

Adele, yukarıdaki bulutları seyretmek için başını havaya kaldırdı. "Bunun nasıl bir his olduğu hakkında hâlâ en ufak bir fikrim yok, ama yakında öğreneceğim."

Damien, gözlerini Adele'in yüzünden ayırmıyordu. "Kişiliğin ve iyiliğin yüzünden sana gittikçe daha fazla hayran kalıyorum, Adele."

Scanned by CamScanner

Adele'in kalbi, göğüs kafesini dövmeye başladı. Damien'a bakamıyordu. "İyiliğim mi? İnsanların düşündüğü kadar iyi biri olmadığıma inandığını sanıyordum."

"Sen herhangi birinin sahip olabileceği tüm iyiliklere sahipsin, çünkü hiç kimse mükemmel değildir. Mükemmellik gerçek dışıdır, ama sen, Adele, sen gerçeksin." Kara bir ördeğin kayarak durgun sulara inişini izlerken sessiz kaldılar.

Damien, "Adele, benimle evlenmeyi düşünür müydün?" diye sordu.

Hiçbir şey Adele'i, çaresizce duymayı arzuladığı bu soruyu gerçek anlamda duymaya ya da bedeninin verdiği ürperti dolu tepkiye hazırlamamıştı. Ama neşe ve mutluluk birdenbire kalbini sarmalamış olsa da Adele, sağduyulu davranmak için büyük bir çaba gösteriyordu. Bundan sonra daha özgür biri olmaya karar vermiş olsa bile, 'usturuplu Adele'den tam anlamıyla kurtulamıyordu. Asla bu tür tedbirsiz kararlar alamazdı.

Damien, "Seni asla bir kafese hapsetmeyeceğime yemin ederim," dedi.

Adele bir şekilde sesine hâkim olmayı başardı. "Damien, birçok ortak yönümüz olduğunu ve sana karşı bir çekim duyduğumu kabul ediyorum, ama bu, evlenmemiz gerektiği anlamına gelmiyor. Nasıl kavga ettiğimizi bir düşün."

"Peki, ya gerçek aşkım olduğuna karar vermişsem? Seni kazanabilmemin bir yolu yok mu?"

Adele, bakışlarını gölün durgun sularına dikti. Bu soruyu etraftıca düşünmesi gerekiyordu. "Birkaç gün önce istediğim kişi Lily'ydi. Bundan pek uzun olmayan bir süre önce de, Frances Fairbanks'le sevişiyordum."

"Frances'le, seninle tanışmadan önce birlikte oldum;

sonrasında asla. İlişkimiz tamamen bitti. Ve Lily'yi düşünmemin sebebi, senin Harold'la evleneceğine inanmış olmamdı."

Adele iç geçirdi. "Paraya ihtiyacın olduğunu biliyorum, Damien. Bana kendin söyledin, bu yüzden çekincelerimi ve neden ihtiyatlı davranmam gerektiğini anlaman lazım. Beni, artık kuzeninden kurtulduğuna göre, rahatça değerlendirebileceğin bir fırsat olarak görmediğinden nasıl emin olabilirim?"

"Bu doğru değil, Adele."

"Ama bundan nasıl emin olabilirim? Daha önce hayatında geçici metreslerden başka kimse olmadı ve bütün dünya senin varlıklı bir gelin bulur bulmaz, eski yaşamına geri döneceğini düşünüyor. Maddi sıkıntıların yüzünden buna zorlanana dek, bir yuva kurmayı asla düşünmedin. Birçok ortak noktaya sahip olduğumuzu itiraf etmeliyim, ama evlilik, ortak ilgi alanlarından daha fazlasını gerektirir. Değerlerin de paylaşılması gerekir ve seninle ayrıştığımız nokta tam da burası."

Damien'ın ses tonu bir anda gerginleşti. "Belki de düşündüğün kadar farklı değiliz dir. Hayatım boyunca, ebeveynlerimin bir faciaya dönüşen evliliklerinin yasını tuttum ve bunun asla benim başıma gelmeyeceğine dair yeminler ettim. Onurlu bir kadınla, sevip güvenebileceğim bir kadınla, gerçek bir evlilik yapmak istiyorum."

Adele olanlara inanamıyordu. Amacının saf ya da lekeli olması önemsizdi; Damien onun için savaşıyordu. Onun için savaşıyordu! Tıpkı Adele'in düşlediği, her savaşın galip çıkan o kahraman gibi.

Adele kucağında duran ellerini birbirine kenetleyerek,

Scanned by CamScanner

kendine hâkim olmaya çalıştı. Damien'ın peri masallarından fırlamışa benzeyen yanını seviyor olmasına karşın, gözlerinin aşkla kör olmasına müsaade edemezdi. Damien'da hoşuna gitmeyen, gerçek dünyada önem arz eden niteliklere gözlerimi yumamazdı.

Adele, "Ama bana güvenmiyorsun," dedi. "Birçok kez sadakatimden şüphe ettin ve seninle kaçtığım takdirde, bütün kadınların yaptığına inandığın o şeyin ta kendisini yapmış olacağım. Kocalarına ihanet etmek. Ya da bu durumda, nişanlılarına."

Damien'ın gözleri anlayışla parladı. "Artık bu konuda daha farklı düşünüyorum. Sanırım annemi affetmeye başlıyorum. Az önce, buraya gelirken, onun hakkında bazı şeyler hatırladım; gülüşünü, küçükken başımı nasıl da şefkatle öptüğünü... Bu sefer onu her düşündüğümde midemi saran o acıyı hissetmedim. Yalnızca şefkat hissettim ve bunlar, hayatımda ilk kez canımı yakmadı, Adele. Umutlandım. Annemin yaptıklarının altında, görünenden çok daha karmaşık sebepler yattığını biliyorum; hayattaki diğer her şey gibi."

Adele yosunlu zemine baktı. "Bunu duyduğuma sevindim, Damien. Gerçekten sevindim. Peki, ya Harold ne olacak? Ona sonsuza kadar sadık kalacağını sanıyordum. Nişanı bozmak istediğimden bile haberi yok, ama sen burada karşıma geçmiş, bir akbaba gibi, her şeyin nihayete ermesini bekliyorsun." Adele bu son cümleyi hararetli bir ses tonuyla söylemişti.

Damien, "Bunun bilincindeyim," dedi. "Ona bir açıklama yapmak benim için zor olacak."

"Öyle olacağından eminim. Kız kardeşimin sevdiği ve

evlenmeyi düşündüğü bir adamı istiyor olsaydım, nasıl bir ikilem içinde olacağımı hayal bile edemiyorum." Adele bir anda konuşmayı keserek, yeninde göle baktı. Sesi biraz daha sakinleşmişti. "Ama adil olmak gerekirse, Harold'ın beni gerçekten sevdiğine inanmıyorum."

"Sevdiğini düşünüyor, çünkü sınırlı bir hayat deneyimi var. Bütün zamanını cam duvarlarla çevrili bir odadan dışarıyı seyrederek geçiriyor, ama dışarı çıkmayı aklından bile geçirmiyor. Duyguları yerine, görev bilinci ve mantığa dayalı seçimler yapıyor. Mantıken, sen çok iyi bir seçimsin."

Adele huysuz bir ifadeyle, "Çünkü varlıklıyım," dedi.

Damien elinin tersiyle Adele'in yanağını okşadı. "Sadece o değil, Adele. Çekici, sevimli ve aklı başında birisin. Harold da tıpkı benim gibi bu özelliklerinin farkına vardı ve sana hayran kaldı. Bu yüzden, sana karşı tutkulu bir aşk duymuyor olsa da, hayal kırıklığına uğrayacağını öngörebiliyorum."

Adele huzursuzca, yüzeyi pürüzlü kütüğün üzerinde kıpırdandı. "Ama senin, suçluluk duygusu konusunda ne kadar hassas olduğunu biliyorum, Damien. Aranızdaki ilişkinin en güçlü dayanağı koruma güdüsüyken, vicdanın Harold'ın kalbini kırmaya el verecek mi?"

Damien, kanaatkâr bir sesle konuşmaya başladı. "Bugün büyükannem bana, Harold'ı babama benzediği için korumaya çalıştığımı ve bu sayede olanları telafi etmeye çalıştığımı söyledi. Harold'ın artık yetişkin bir erkek olduğunu ve onun mutluluğunu sağlamak gibi bir görevim olmadığını fark etmem konusunda ısrar etti. Hatta bir parça acı çekmenin onun için iyi bir şey olacağını, çünkü sonunun babama benzeyeceğinden korktuğumuz için ona her an kırılabilecek bir eşya gibi davrandığımızı söyledi. Büyükannem ona

Scanned by CamScanner

böyle davrandığı için suçluluk duyuyor ve eminim Eustacia'nın sürekli Harold'ın üzerine titreyerek, onun yanlış bir şey yapamayacağını söylediğini fark etmişsindir."

Adele kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Yani ona karşı zalimce davranmak istiyorsun, öyle mi? Bu korunaklı hayatından vazgeçmesi konusunda ona yardım edebilmek için mi? Bakış açını, tam da etrafında münasip bir varis varken değiştirmen ne kadar da büyük bir tesadüf."

Adele, Damien'dan uzaklaşarak, devasa bir meşe ağacının yanına gitti ve elini ağacın pürüzlü gövdesine dayadı. Damien'ın da yerinden kalkarak yanına geldiğini duydu, ama sırtı ona dönük halde durmaya devam etti.

Damien keskin bir ses tonuyla, "Hayır," dedi. "Bunu söylemene, hatta düşünmene bile izin vermeyeceğim. Sana âşığım, Adele ve servetinin bununla en ufak bir ilgisi yok. Yanında çeyiz getirmesen bile seninle evlenirim."

Adele kaskatı kesildi. Kalbi bütün bu konuşma süresince bir kez bile sakinleşmemişti. Duyguları ve düşüncelerini berrak bir şekilde değerlendirebilmek istiyordu. Bir yanı, Damien'ın ona âşık olduğunu duyduğu için rahatlamıştı. Ona âşıktı! Ve onunla çeyizi olmadan da evlenebilirdi, öyle mi?

Adele, sırtı Damien'a dönük olmasına rağmen, onun varlığını hissedebiliyordu. Nasıl da arkasını dönerek ona dokunmak istiyordu! Ama bir yanı, dikkatli davranmasını gerektiren onca unsuru hâlâ göz ardı edemiyordu.

Damien, Adele'in suskunluğu üzerine geri çekilmedi. Bunun yerine ısrarını yineledi. "Gerçekten Harold'a karşı olan sadakatsizliğim için bir bahane arıyor olup olmadığımı bilmiyorum," dedi, "ve umursamıyorum da. Sonuç olarak, bunun bir önemi yok. Gerçek şu ki, seni istiyorum, Adele.

Sana olan arzum, kuzenime olan bağlılığıma üstün geldi. Bir seçim yapmam gerekiyorsa, Harold'a ihanet edecek ve seni seçeceğim. İşte, açıkça söyledim."

Seni seçeceğim.

Adele'in solukları hızlanmıştı. Damien'ın sözleri hedefini bulmuştu. Adele'in zırhı delinmek üzereydi. Uzun bir bekleyişin ardından, yüzünü Damien'a döndü.

Uzun boylu ve heybetli Damien, uzun bir savaştan bitkin düşmüş bir savaşçı gibi Adele'e baktı, ama zafer yine de ondaydı.

Adele ne yapacağını bilmiyordu. Damien'a hayrandı, bunu biliyordu. Karşılaştıkları günden beri, aralarında görünmez bir bağ varmış gibi hissediyordu ve bunca zamandır bunu inkâr etmesinin sebebi yalnızca, Damien'ın hayatı boyunca tek bir kadına sadık kalamayacağını düşünmesiydi.

Ama Adele'in tanıdığı o çapkın Damien şimdi karşısına geçmiş, onu sadık bir koca olacağına ikna etmeye çalışıyordu. Bu sabah onu büyükannesinin başucunda ağlarken görmüştü. İlk günden beri Adele'e duyduğu arzuyu dizginlemeye çalışıyordu ve bunun için elinden gelen en büyük çabayı sarf etmişti, çünkü ailesinden saydığı birine ihanet etmek istememişti.

Belki Damien, Adele'in kabullenmek istediğinden çok daha fazlasına sahipti. Belki de Adele onun hakkında başından beri yanlış düşünmüştü.

Damien, "Bugün, aydınlık bir gün," dedi.

"Evet, öyle."

Damien, Adele'e doğru bir adım attı ve kadının yanaklarını nazikçe avuçlarının arasına aldı. "Lütfen hayır deme, Adele."

Scanned by CamScanner

Yirmi Beşinci Bölüm

Adele gözlerini kaldırarak Damien'ın dudaklarına baktığında, aralarındaki boşluk neredeyse elle tutulacak kadar somut bir gerilimle doldu. Onu istiyordu ve bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

Parlayan gözleriyle Adele'i adeta kendine tutsak eden Damien, kadının çenesini avucuna alarak dudaklarını onunkine doğru eğdi. Adele'i, bunu isteyip istemediğini ölçer gibi çekingen bir tavırla öpmeye başladı. Adele bu öpücük karşısında dudaklarını aralayarak kollarını Damien'ın boynuna doladı ve parmaklarını adamın boynundaki saçların arasından geçirdi. Bunun üzerine Damien, onu daha büyük bir tutkuyla öpmeye başladı.

Damien'ın cazibesinin, Adele üzerindeki bedensel etkileri karşı koyulamayacak cinstendi. Daha önce sahip olduğundan haberdar olmadığı bir saldırganlık, Adele'in bedenini ele geçirmişti. Kontrolü eline alarak Damien'ın başını aşağı doğru çekti ve dilini adamın ağzına doğru ittirdi.

Damien'ın tepkisi gecikmedi. Adele'i kollarının arasına alarak, bedenini kendi bedenine bastırdı ve onu bir ağaca

dayadı. Bütün yüzünü öpücüklere boğarak yavaşça boynuna indi ve vakit kaybetmeden, uzun boyunlu elbisesinin yakasını açarak dudaklarını büyük bir açlıkla gırtlağından aşağıya doğru gezdirdi.

Tasavvur edilemeyecek bir şehvete kapılan Adele'in bütün vücudu ürperdi. Onun kulağına, "Damien," diye fısıldadı.

Adele bütün bu olup bitenleri henüz kavrayamadan güçlü kolların arasında, rüzgârda savrulan bir yaprak gibi havaya kalktığını hissetti. Damien onu gölün yosunlu kıyısından geçirerek kubbeli yapıdan uzağa, yeşilliklerin içine götürürken Adele adamın boynuna sarıldı. Damien onu kavakların arasından geçirirken öpücüklere boğdu ve ardından, dalları yere kadar eğilmiş, korunaklı bir salkımsöğüdün altına girebilmek için eğildi.

Damien bir dizinin üzerine çökerek, Adele'i yumuşak çimenlerin üzerine yatırdı ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. Adele ellerini bir kez daha Damien'ın ensesine doladı ve ruhunun derinliklerine kadar işleyen tutkulu bir öpücük için onu kendine doğru çekti.

Bütün vücudu yanmaya başlamıştı ve bu yasak hazza karşı sahip olduğu direnç kırıntıları ufalanmaya başladı, çünkü artık Harold'a olan bağlılığının kendisine verdiği yükten tamamen kurtulmuştu. Damien'ı bencil ve ahlaksız bir istekle arzuluyor ve kendisini çevreleyen bu kafesten artık kurtulmak istiyordu.

Damien'ın dudakları Adele'in yanaklarında dolanarak bir kez daha boynuna doğru inerken Adele, çimlere dayanan sırtını yukarı kaldırdı. Ellerini Damien'ın ceketinin yakasından içeri kaydırarak omuzlarına ulaştı ve ceketi çı-

Scanned by CamScanner

karmaya çalışırken debelenmeye başladı. Damien'ın tenine dokunmak istiyordu.

Hiç vakit kaybetmeden bu isteğe yanıt veren Damien, dizlerinin üzerinde doğrularak üzerindeki kıyafetleri yırttı ve parçaları çimlerin üzerine fırlattıktan sonra yeniden Adele'in üzerine eğildi. Adele bu sefer tüm bedeniyle ona karşılık vererek, kolları ve bacaklarını Damien'ın vücuduna doladı.

Çok geçmeden eteği ve jüponu beline kadar sıyrılmış ve aralarında yalnızca içliği ile Damien'ın pantolonu kalmıştı. Damien kendini Adele'in bacaklarının arasına yerleştirdi ve kollarının üzerinde yükselerek kalçalarını ileri doğru itti-rirken onun gözlerine baktı. Pantolonunun kalın kumaşına baskı yapan sert organı, Adele'in duyularını hiç bilmediği bir şekilde ateşe vermişti.

"İstediğin zaman durmamı söyleyebilirsin, Adele. Yapman gereken tek şey, söylemek."

Adele başıyla onayladı, ancak onu durdurmak gibi bir niyeti yoktu; en azından şimdilik. Aynı zamanda Damien'ın ona bu seçeneği sunmuş olmasından hoşnuttu. Damien'a hiç olmazsa bu konuda güveniyordu. Damien'ın onu yapmak istemediği bir şeye zorlamayacağını biliyordu.

Adele tekrar Damien'a uzanarak ensesini yakaladı ve onu bir kez daha öpmek için kendine doğru çekti. Gözlerini kapatarak sağ dirseğine dayanan Damien, Adele'in korsajını çözmeye başladı. Saniyeler sonra korsajı açmak için iki yana çekiştiriyor ve sert korsenin üst tarafını okşuyordu.

Sesi arzuyla boğuklaşan Damien, "Bunu çıkarmak istiyorum," dedi. "Çıkarabilir miyim?"

"Lütfen."

Damien düğmeleri çözerken Adele, doğrularak oturdu ve debelenerek korsajının içinden çıkmaya çalıştı. Korse gevşedi ve serin hava, sıcak ve nemli iç gömleğine ulaştı. Adele gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve açık havada, gerçek anlamda nefes alabiliyor olmanın verdiği mucizevî hissin tadını çıkardı.

Damien, Adele'in iç gömleğine uzanarak, gömleğin alt tarafını yakaladı ve bir an sonra Adele kendini, kollarını kaldırmış, Damien'ın gömleği çıkarmasına yardım ederken buldu. Birdenbire, belden yukarısı çırılçıplak kalmıştı. Adele erotik bir huşu içinde ürperdi. Çıplaktı. Açık havada.

Adele bu dehşet verici gerçeği henüz tam anlamıyla kavrayamadan, Damien onu yeniden çimlerin üzerine yatırdı ve müthiş bir açlıkla, göğüslerinden birini ağzının içine aldı.

Adele'in gözleri kendiliğinden kapandı ve bütün duyuları, Damien'ın dili, dişleri ve hızlı nefesinin uyarıcı etkisine odaklandı. Damien elini bacaklarının yukarısına doğru kaydırarak, içliğinin üzerinden, bacaklarının arasındaki nemli bölgeye getirdiğinde iç geçirdi ve parmaklarıyla Damien'ın gür saçlarını yakaladı. Damien, avucuyla minik daireler çizerek hafifçe bastırmaya başladı. Adele, özlem dolu bir zevkle iç çekti.

Nefes nefese, "Bu müthiş bir his," dedi.

Damien yavaşça elini yukarı kaydırdı ve gözleri kapalı bir halde Adele'i öpmeye devam ederken, becerikli parmaklarıyla içliğin kurdelesini çözdü. Sıcak nefesiyle Adele'in kulağına fısıldamak için öpücüğünü yarıda keserek, "Bunu da çıkarabilir miyim?" diye sordu.

"Evet."

Belki de Damien'ın içliği çıkardıktan sonra tam olarak

Scanned by CamScanner

ne yapmayı planladığı konusunda birkaç soru sorması gerekirdi, ama o anda arzuları Adele'in yerine düşünüyor ve tutkularında boğulur bir halde, yaşadıklarının sonuçlarını umursamıyordu. İstediği tek şey *buydu*. Damien'ın kendisine yaşattığı hazdan başka bir şey düşünemiyordu.

Damien tekrar dizlerinin üzerinde doğrularak, Adele'in içliğini nazikçe üzerinden çekti. Adele ona yardımcı olmak için kalçalarını havaya kaldırdı. Damien bir saniye sonra içliği bir kenara atarak tekrar Adele'in üzerine eğildi ve sıcak, kışkırtıcı avucuyla uyluğunun kenarını okşamaya başladı.

Başparmağı, kurşunun yaraladığı bölgeye dokunduğunda durakladı ve "Bunu hatırlıyorum," diye fısıldadı.

"Ben de hatırlıyorum. O güne dair her şeyi hatırlıyorum."

Damien, "Artık canın acımıyor, değil mi?" diye sordu.

"Hayır."

Damien başını sallayarak onu bir kez daha öptü ve sıcak ellerini Adele'in çıplak sırtında gezdirerek, soğuk tenini ovaladı. Sonra eli yumuşak kıvrımlardan geçerek ön tarafa dolandı ve Adele'in kadınlığına dokundu. Adele'in bedeni buna, adeta etrafta yankılanan bir zevk dalgasıyla yanıt verdi.

Adele, kadınlığındaki hassas zevk noktasını okşayan Damien'ın kulağına, "Damien, bu çok ahlaksızca," diye fısıldadı.

"Bana durmamı söyle, Adele. İstediğin anda duracağım."

Adele başını iki yana salladı. "Hayır, henüz değil."

Damien onu daha yakınına çekerek, özlemlerini nasıl gidereceğini, ona ne şekilde dokunacağını bilerek, yumuşak deri katmanlarını okşamaya devam etti. Bedeni çok geçmeden Damien'ın yetenekli eliyle rahatlamaya başlar-

ken Adele, kendini mucizevî bir şekilde ahlaksız ve özgür hissediyor, zevkten neredeyse sıvılaşmak üzereyken, Damien'ın sonu gelmek bilmeyen okşamalarına eşlik etmek için kalçalarıyla daireler çiziyordu. O anda hiçbir şey onu bu kusursuz zevkten alıkoyamazdı.

Sonunda, içinde kalan son engeller de, zevk dalgalarına kapılarak yitip gitti ve Adele elini Damien'ın pantolonundan içeri kaydırdı.

Adele, bastırdığı tüm duygular ve arzularının açığa çıkmasına izin vererek, "Ben de seni hissetmek istiyorum," dedi. Damien'ın pantolonunda ilerleyerek, tek parmağıyla yumuşak ve ipeksi organa dokunduktan sonra daha da ileri gitti ve Damien'ın erkekliğini tamamıyla avucunun içine aldı. Organın sıcaklığı ve boyutu karşısında afallamış bir halde onu okşamaya başladı ve cinselliğin temelini nihayet kavrayarak, Damien'la birlikte bir ritm tutturdu.

Damien öpücüklerinin arasında, "Bu iş çığırından çıkmak üzere," dedi. "Hayatımda hiçbir kadını, şu an seni istediğim kadar istememiştim, Adele. Beni kendine tutsak ettin. Seninle sevişmek istiyorum. Lütfen bana izin ver. Bırak, sana daha fazlasını yaşatayım."

Etraflıca düşünmeden hareket etmek Adele'in alışık olduğu bir durum değildi, ancak Adele'in eski Adele olmadığı da bir gerçekti. Artık gözü karalığı, tutkuların yönetimindeki ateşli, denetlenemez ilişkileri daha iyi anlıyordu. Çılgına dönmüş bir şekilde başını salladı.

Damien'ın ihtiyaç duyduğu tek şey buydu. Adele, Damien'ın hızla pantolonunun düğmelerini çözdüğünü ve pantolonunu indirirken kalçalarını yukarı kaldırdığını belli belirsiz bir biçimde fark edebildi. Sonra erkekliği *oraya* dokundu. Adele'in bacaklarının arasına. Duraklayarak. Bekle-

Scanned by CamScanner

yerek. Sanki Adele'in fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini anlamaya çalışır gibiydi.

Hafif bir esinti, etraflarını saran salkımsöğüdün dallarına dokundu ve yapraklar hışırdadı. Adele loş öğlen ışığında Damien'a bakabilmek için gözlerini açtı. Damien, neredeyse korkak bakışlarla Adele'e bakıyordu. Kaygılıydı. Adele, Damien'ı daha önce hiç bu halde görmemişti.

Sonra Damien, kalçalarını öne doğru ittirdi.

Damien'ın uyguladığı baskı, Adele'e bir parça rahatsızlık vermiş olsa da, bundan çok daha büyük ölçüde bir ihtiyaç hissi duymasına neden oldu. Adele, bu istilanın neden olduğu acıya rağmen Damien'a karşılık vererek, kendi kalçalarını ona doğru ittirdi. Gırtlağından bir inilti koptu.

Damien kaskatı kesilerek, "İyi misin?" diye sordu.

Adele tekrar başını salladı ve ellerini, neredeyse istemsizce, Damien'ın sıkı kalçalarına götürerek onu kendine doğru çekti. Kalçaları ve bacaklarındaki tüm gücü kullanarak kendini yukarı kaldırdı ve kadınlığının girişindeki çeperlerin zorlandığını hissetti. Bekâretini belgeleyen çeper zedelenirken ani bir acı tüm bedenine yayıldı, ancak Damien'ın varlığını kendi içinde hissettiğinde birdenbire sakinleşti.

Damien onun içindeydi. *İçinde*. Varlığı, Adele'i tamamen dolduruyordu. Damien geri çekilerek, tekrar içine girerken Adele alt dudağını ısırdı ve Damien'ın yapılı omuzlarını kavradı.

Adele kadınlığının son derece kaygan olduğunu ve bunun acıyı hafifleterek, bir şekilde, aldığı zevki artırdığını fark etti.

Saniyeler içinde, başta hissettiği acı tamamen yok olmuştu. Damien pervasızca, defalarca içine girip çıkarken

Adele, kendini tamamen akışa bırakarak, damarlarını bir elektrik dalgası gibi dolaşan arzu ve tatmin duygusunun tadını çıkarmaya başladı. Bütün vücudu, hızlanmış olan nabzına zevk içinde eşlik ediyordu ve Adele neler olduğunu anlayamadan, belini yukarı kaldırarak Damien'ın adını haykırdı.

Az önce ne olmuştu öyle? Adele bunu çılgınca merak ediyordu. Tepelerindeki ağaca bir yıldırım düşmüş olabileceğini bile düşünmüştü.

Zevk dalgaları Adele'in bedenini hızla ve durmaksızın ele geçirmeye devam ediyordu. Sonunda tüm enerjisi tükendiğinde, kendini sırtüstü yere bıraktı. Gözlerini açtığında, Damien'ın bütün bu olanlar sırasında içine girip çıkmaya devam ettiğini fark etti. Damien, Adele'in rahatlaması üzerine, hızını biraz olsun azaltmıştı. Adele'in hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol etmek üzere durmamıştı; bu da az önce olanların normal olduğu anlamına geliyordu.

Evet, öyle olmalıydı, çünkü Damien halinden memnun görünüyordu. "Muhteşemsin," dedi ve Adele'in içine daha derin ve daha şiddetli bir şekilde, birkaç kez daha girip çıktıktan sonra başını geriye attı ve ardından, tıpkı Adele'in saniyeler önce yaptığı gibi, derinden bir inilti çıkardı.

Damien, gevşeyen büyük ve kaslı bedeniyle, dirseklerinin üzerine çöktü ve bütün ağırlığıyla Adele'in üzerine uzandı. Adele, Damien'ın sıcak ve terli alnına dokundu; gömleği ve yünlü yeleğinin altından yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

Nefes nefese kalan Damien, göğsü inip kalkarken, "Giysilerim hâlâ üzerimde olduğu için özür dilerim," dedi. "Seninle birlikte soyunarak, karnıma dokunan tenini hissedebilmek isterdim."

Scanned by CamScanner

"Ah, evet. Bu muhteşem bir fikir." Adele, yeleğin düğmelerini çözmeye başladı.

Damien hafifçe havaya kalkarak gülümsedi. Hâlâ Adele'in içindeydi. "Şimdi mi, Adele?"

"Evet, şimdi. Çıkar şunu."

Damien, Adele'in içinden çıktı. Adele yeleği omzularından aşağı çektiğinde, gömleğini çıkarmaya koyuldu. Bunun üzerine Adele, Damien'a eşlik ederek, hâlâ belinin etrafına sarılı vaziyette olan etekliğini çıkardı ve ikisi de, üzerlerinde yalnızca botlarıyla, dizlerinin üzerine oturarak bir süreliğine birbirlerine baktılar.

Damien tek kaşını kaldırarak, "Bunları çıkarmasak iyi ederiz," dedi, "her an, ayağa fırlayarak koşmamız gerekebilir."

Adele güldü ve ellerini Damien'ın yanaklarına koydu. "Üzerime uzan."

Damien, gözleri parıldayarak gülümsedi. Bu gülümseme yırtıcı bir hayvanı andırıyordu; cinsel, kışkırtıcı ve baştan çıkarıcı. "Zevkle."

Yavaşça, tekrar Adele'in üzerine uzandı ve Adele'in tüm vücudunu, kendi vücuduyla kapladı. Düz, kaslı, terden ıslanmış karnı Adele'inkine değiyordu. Adele, teninin başkasının tenine değerken aldığı mucizevî zevkin tadını çıkarıyordu. Bacaklarını Damien'ın beline doladı. Kadınlığının, Damien'ın erkekliğine dokunduğunu hissedebiliyordu ve içgüdüsel olarak, kalçalarını yuvarlak hareketlerle oynatmaya başladı.

Damien, sesinde kışkırtıcı bir tonla, "Eğer bunu bir kez daha yapmak istiyorsan," dedi, "bana bir ya da iki dakikalığına izin vermelisin."

"Üzgünüm, kendime engel olamıyorum. Her nedense, vücudum bunu yapmak istiyor."

"Buna içgüdü denir."

Damien dudaklarını Adele'e doğru uzattı ve onu tutkuyla öperek, tenine dalgalar halinde bir sıcaklık yayılmasını sağladı.

Adele hiçbir duygusunu bastırmaya çalışmadı. Tüm vücudunu Damien'a sararak, onun her bir noktasını arzuyla okşadı. Damien, boynunu öptüğünde Adele başını geriye atarak, çevrelerini kuşatmış olan salkımsöğüt dallarını, cıvıldayan kuşları ve yaprakları hışırdatan esintiyi seyretti.

Adele şimdiye kadar, ruhunun derinliklerinde hissettiği bir özgürlüğün hasretini çekmiş ve artık buna ulaşmıştı. Buraya kadardı. Kanatlarını açıp özgürce uçmak, böyle bir şeydi.

Damien bir kez daha sertleşti ve bu sefer doğal bir rahatlıkla, Adele'in içine girdi. Onunla yumuşak zeminin üzerinde, uzun bir süre boyunca, yavaşça ve nazikçe sevişti. Önce Adele'in üstte olacağı şekilde yer değiştirdiler, sonra da yana yuvarlanarak, birbirlerinin gözlerine bakar halde, sessizce sevişmeye devam ettiler. Damien, Adele'i yüz üstü çevirip sırtına yaslanarak onunla sevişti. Adele, boynuna ve kulaklarının arkasına kondurulan sıcak öpücükler ve ateşli nefeslerle kendinden geçti. Doyuma ulaştıklarında yüz yüze bakıyorlardı. Adele, bir nabız gibi atan bedeniyle yerde kıvranırken Damien yukarıdan onu seyrediyordu. Bu, Adele'in hayatında deneyimlediği en yoğun ve samimi durumdu.

Damien birkaç dakika sonra iki dirseğinin üzerinde yükselerek Adele'in yüzüne baktı.

Birdenbire ciddileşen sesiyle, "Adele," dedi. "Harold'a ne zaman söyleyeceğiz?"

Scanned by CamScanner

Adele ona boş gözlerle baktı. *Hayır*... Henüz bu konuyu düşünmek istemiyordu. Yeni kavuştuğu bu özgürlüğün tadını çıkarıyordu. Gelecek ya da zor kararları düşünmeden, yalnızca anı yaşamak istiyordu. Gerçekliğin, kendisine bu kadar açıkça hatırlatılması karşısında, bulutların üzerindeki ruhu hızla aşağıya doğru ivmelenerek yere çakıldı.

"*Söyleyeceğiz* mi?" Hisleri hafif bir evhamla gölgelendi. "Bu kararı veren kişi ben olmalıyım, Damien, yalnızca ben. Ne şekilde olursa olsun, ne yapmam gerektiği konusunda başkaları tarafından yönlendirilmek istemiyorum."

Damien duraklayarak, dudaklarını ıslattı. "Sana ne yapman gerektiğini söylemek istememiştim, Adele. Sadece, her zaman seninle olacağımı bilmeni istedim. Seni yönlendirmek için değil, sana destek olabilmek için."

Adele'in kalbi bu kutlu sözcüklerle hızla çarpmaya başladı, fakat aynı zamanda bu durumu, imkânsız derecede mükemmel buluyordu. Bunların gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Ve ufacık da olsa bir parçası, biraz önce, evli olmamalarına rağmen yaptıkları şeyden utanç duyuyordu.

Adele, "Damien," dedi, "az önce nişanlıma ihanet ettim. Tutkularıma yenik düştüm ve kendimi, kocam olmayan bir adama verdim; hem de bir ağacın altında. Bu seni rahatsız etmiyor mu? Daha önce, birçok konuda, bir güvensizlik sorunu yaşadık. Endişem şu ki—"

Damien alnını onunkine bastırdı. "Hayır. Kendini *bana* verdin, *herhangi* bir adama değil. Öleceğim güne kadar, hayatında benden başkası olmadığı konusunda şüphe duymayacağım."

Ah, nasıl da her zaman en doğru şeyi söylemeyi başarıyordu? Bazen ona öylesine büyük mutluluklar yaşatıyordu

ki, Adele rüya görmediğine bir türlü inanamıyordu... "Ama ben sonsuza kadar, bir gün bunu benim aleyhime kullanacağın endişesiyle yaşayacağım."

"Bunu asla yapmayacağım."

Adele birdenbire, bu soruları sadece korktuğu için sorduğunu fark etti. Kendine son derece yabancı gelen bir şekilde, umursamazca davranmıştı ve az önce yaptıkları şeyi geri almanın bir yolu yoktu. Çaresizce, kendisine güvence verecek bir şeyler arıyordu...

Adele, "Ya Harold?" dedi. "Kalbim, onunla olan ilişkini mahvetmeye el vermiyor. Onunla kardeş gibisiniz. Ona önem veriyorsun ve o da sana önem veriyor."

"Harold'ın beni, durumu anlayabilecek ve tıpkı benim onun mutlu olmasını istediğim gibi, benim mutlu olmamı isteyebilecek kadar önemsediğini umuyorum."

"Belki seni affeder, ama benden nefret edeceği kesin."

Damien, Adele'in yanağını okşadı. "Hiçbir önemi yok. Biraz önce söylediklerim, hâlâ geçerli. Bir seçim yapmam gerekirse, ne pahasına olursa olsun seni seçeceğim. Sen benim geleceğimsin. Senin de beni diğer şeylere tercih edeceğini umuyorum. Lütfen, daha fazla mazeret üretmeyelim, Adele. Olacakları daha fazla engellemeyelim."

Adele, hâlâ büyük bir kargaşa içinde olmasına rağmen, ona sevgiyle gülümsedi. Hâlâ, bir adamdan diğerine bu kadar çabuk atlayabileceğinden emin değildi. Birkaç gün önce, Harold'la arasındaki nişanı bozmaya karar verdiğinde, gelecekte yalnız başına yaşayan, hatta kendi işini kendisi yapan bir kadın olacağını hayal etmişti. Ama şimdi, bütün bunları bir kenara atma konusunda aceleci davranıyor olabilir miydi? Sadakatini başından beri sorguladığı bir adamla hiç düşünmeden evlenecek miydi?

Scanned by CamScanner

Adele, Damien'a hayran olduğunu biliyordu; sorun burada değildi. Yalnızca olgun ve akıllıca davranmak istiyordu. Ancak ne yazık ki, şu anda izlenecek en akıllıca yolun ne olduğundan emin değildi. Yoğun tutkularının onu kör etmesinden korkuyordu.

Tam o anda, bir dal çatırdadı ve ardından yaprak hışırtıları duyuldu. İkisi de sessizliğe gömülerek sesin geldiği yöne kulak kabarttılar.

Adele, içliğine uzanarak, "O da neydi öyle?" diye fısıldadı.

Damien ayağa kalktı ve aynı şekilde fısıldayarak, "Bilmiyorum. Giyin," diye cevap verdi.

Pantolonunu ayağına geçirdi ve gömleğini giydi. Salkımsöğüt dallarını iterek gözden kaybolduğunda, hâlâ gömleğinin düğmeleriyle uğraşıyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Adele, avının peşine düşen bir panter gibi sessizce ormanın içinde kaybolan Damien'ı belli belirsiz bir şekilde görebiliyordu.

Çılgına dönmüş bir halde gömleği ve etekliğini üzerine çekti ve yerden aldığı korsajını göğsüne bastırarak ayağa kalktı. Salkımsöğüt dalları bir kez daha aralandı ve Damien tekrar belirdi.

Adele, "Evet?" diye sordu.

"Kimseyi görmedim. Bir hayvan olabilir."

"Belki de atındı?"

"Belki." Damien omzunun üzerinden arkaya baktı. "Ama ses diğer taraftan gelir gibiydi."

Yere eğilerek yeleğini aldı ve üzerine geçirdi. "Eve dönmeliyiz."

Birbirlerine giyinmek için yardım ederek, salkımsöğüdün korunaklı dallarının arasından dışarı çıktılar ve el ele tutuşarak, patikada ilerlemeye başladılar. Çayevine ulaştıklarında Adele, "Şimdi gidip Harold'ı bulmalıyım," dedi.

Damien başıyla onayladı. "Bir süre burada bekleyece-

Scanned by CamScanner

ğim ki, eve aynı anda varmayalım. Sen onunla konuşana kadar kimsede şüphe uyandırmamalıyız."

Adele parmaklarının üzerinde yükselerek, Damien'ı nazikçe yanağından öptü. "İşim biter bitmez gelip seni bulacağım. Hâlâ konuşacak çok şeyimiz var, Damien. Bütün bunların çok hızlı gelişmesinden korkuyorum."

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım, Adele. Ömrümün geri kalanını seninle geçirmek istiyorum."

Adele tereddüt etti; sonra da başını sallayarak yürümeye başladı.

Damien onun ardından seslendi. "Adele!"

Adele duraklayarak arkasını döndü. Damien, bir gül ağacının yanında duruyordu. Saçları vahşi bir çalılık gibi birbirine girmiş, kıyafetleri darmadağın olmuştu. Adele, Damien'ın ayaklarına baktı. Botlarında çamur vardı.

Damien bir adım ilerledi. "Bunu sana söyledim mi bilmiyorum..."

Adele, "Neyi söyledin mi?" dedi.

Damien bir an durakladı. Konuşmaya başladığında sesi uysal ve yumuşacıktı. "Seni sevdiğimi."

Bir yaprak, havada süzülerek Adele'in başına kondu. Adele, saçlarında hafif meltemin serin okşamasını ve kalbinde basit, ama neşeli bir tatmin duygusu hissetti. "Ben de seni seviyorum."

Sonra kendini hem capcanlı, hem de dehşete kapılmış hissederek, ihtiyatlı bir umutla eve yöneldi.

Adele, Harold'ı bulabilmek için doğrudan seraya, yani laboratuara yöneldi. Onu orada bulamadı.

Sonra, Catherine'in odasına gitti ve yaşlı kadının yatakta oturmuş, Eustacia'nın yardımıyla çorba içtiğini görünce, biraz daha neşelendi. Adele onunla konuşarak kısa bir süre oyalandı, ancak asıl görmek istediği kişi Harold olduğundan, kadınlara yorgun olduğunu söyleyerek, Harold'ın odasına gitti.

Önce kimse cevap vermedi, sonra içeriden bir ses geldi. "Girin!"

Adele kapıyı iterek açtı. Yatağında oturmakta olan Harold—Nereye bakıyordu öyle? Duvara mı?—gelenin kim olduğunu görmek için başını çevirdi. Adele'i gördüğünde birdenbire ayağa fırladı ve telaşlı bir şekilde boyunbağını çekiştirdi. "Tanrım, senin burada ne işin var?"

Adele bu soru karşısında biraz şaşırdı. "Sana kimse bu sabah annemle buraya geldiğimizi söylemedi mi? Catherine'i görmek için?"

Harold beceriksizce, "Şey, evet," dedi. "Annem söyledi, tabii. Yani, yatak odamın kapısında ne işin var, demek istedim. Bu pek uygun bir davranış sayılmaz, Adele."

Adele, "Özür dilerim," dedi, "ama seninle özel olarak konuşmamız gerekiyor. Benimle kütüphanede buluşabilir misin?"

"Evet, elbette." Harold her zamanki neşeli gülümsemesini takındı. "Derhal orada olacağım."

Adele bir an tereddüt etti, çünkü Harold'ın ona eşlik edeceğini düşünmüştü, ama görünüşe göre oraya önceden giderek Harold'ı beklemesi gerekecekti.

Fakat dışarı çıkmak üzere arkasını dönmeden önce, içerideki mobilyalara kısaca göz gezdirmeyi ihmal etmedi. Büyük olasılıkla, bu odayı ilk ve son görüşü olacaktı.

Scanned by CamScanner

Adele kapısını kapattıktan sonra Harold, büyük bir rahatlamayla iç geçirdi ve tekrar yatağına oturdu.

Violet yerden kalkarak eteğini düzeltti. "Ulu Tanrım, bu işten yorulmaya başladım."

Harold, "Affedersin?" dedi.

Violet sinirli bir sesle, "Ah, hiçbir şey," dedi. "Sadece bu, içeriye bir kadın girerken yere eğilmek zorunda kaldığım ilk sefer değil."

Harold, Violet'ın söylediklerini öylece kabul etmeyi yeğledi. Söylediklerini sorgulamadı.

Violet, samimi bir anlayış ve acıma ifadesiyle kardeşine bakarak, "Tek başına halledebilecek misin?" dedi. Harold, bir kadının gözünde, asla Damien'a denk bir erkek olamayacaktı.

Harold başını salladı. "Evet. Artık umursamıyorum. Benden nefret etmesi umurumda bile değil. Bir zamanlar Damien'la çok yakındık, ama şimdi… Onu ömrüm boyunca affedebileceğimi zannetmiyorum."

Violet, Harold'ın omzuna dokundu. "O, senin merhametini hak etmiyor, Harold. Adele'i ne kadar sevdiğini biliyordu. Hayatı boyunca, affına sığınabilmek için diz çöküp yalvarmalı."

"Adele'i gerçekten *seviyordum* ve Damien, affıma sığınabilmek için diz *çökmeli*. Ama bunun kimseye faydası olmaz." Gözlerinde karanlık bir parıltıyla Violet'a baktı. "Çünkü Damien'la aramızdaki her şey bitti."

Harold, yüzünde ona hiç yakışmayan, ciddi bir ifadeyle kütüphaneye gitmeden önce, Adele'i neredeyse on dakika kadar bekletti. Kapıyı nazikçe ardından kapatırken, "Üzgünüm," dedi. "Çabuk hazırlanamadım. İlgilenmem gereken bir şey vardı."

Adele, oturmakta olduğu sandalyeden birdenbire kalkarak, başparmağının tırnağını dibine kadar ısırdı. Harold'ın odayı geçerek kendisine yaklaşmasını izledi. Harold, Adele'in tam karşısındaki diğer sandalyenin yanında durarak ona oturmasını işaret etti. Adele eteğinin arkasını düzelterek sandalyesine yerleşti.

Tuhaf birkaç saniye boyunca sessizce oturarak bakıştılar. Aralarında şimdiye kadar birçok tuhaf sessizlik yaşanmıştı, ancak Adele fikir değişikliğini elinden geldiğince nezaket ve şefkatle açıklamaya kararlıydı.

Öne eğilerek parmaklarını kucağında birleştirdi ve konuşmaya başladı. "Harold, ben—"

Harold tek elini havaya kaldırdı. "Hayır, bekle, Adele. Ne söyleyeceğini biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Evet." Harold dudaklarını ıslattı ve yanaklarında birkaç tane kırmızı leke belirdi. Adele hafifçe arkasına yaslandı.

"Bugün sizi gördüm," dedi.

Adele birden hissizleşti. Kaskatı kesilmiş bir halde yerinde oturmaya devam ederek boş bakışlarını Harold'a dikti; ardından, bir dehşet dalgası tüm benliğini ele geçirdi. Tek elini ağzına götürdü. "*Harold*…"

"Sizi o ağacın altında gördüm. Neler olduğunu biliyorum."

Adele konuşmaya başladığında, sesi titriyordu. "Ne… orada ne yapıyordun?"

"Annem, beni aramak üzere çayevine gittiğini söyledi. Seni bulmak için oraya gittim."

Scanned by CamScanner

Adele, işkence dolu bir yavaşlıkla sandalyesinde kıpırdandı. "Harold, çok üzgünüm. Sana söylemek istedim. Çayevine bu yüzden gitmiştim."

"Ama Damien oraya benden önce vardı."

Adele durakladı. "Evet."

Harold ayağa kalkarak, yavaş adımlarla pencereye ilerledi. "Adele, duyduklarım karşısında ne kadar şaşırdığımı ve üzüldüğümü bilemezsin—" derken birden sözlerini yarıda kesti.

Adele utanmış ve afallamıştı. Söyledikleri her şeyi, çıkardıkları her sesi dinlemişti…

"Damien…" Harold amansız bir nefretle konuşuyordu. "Kendi kuzenim. Çocukluktan beri en iyi arkadaşımdı. Birer kardeş gibiydik."

Adele, ikisinin arasındaki dostluğun tamamen yok olmasını engellemek umuduyla, "Hâlâ öylesiniz," dedi. Bu dostluğun, kendisinin yüzünden bittiğini görmeye dayanamazdı.

Harold, "Hayır," diye yanıtladı.

Adele ayağa kalkarak Harold'ın yanına gitti. "Hisleriyle mücadele etti, Harold. Çok mücadele etti, tıpkı benim gibi. Oluverdi işte, hepsi bu. İkimiz de seni incitmek istemedik."

Harold'ın omzuna dokundu, ama Harold, Adele'in elini kendinden uzaklaştırdı. "Benimle evlenmek istemediğine karar vermiş miydin yani?" dedi. "Oraya bunun için mi gittin?"

"Evet."

"Benim yerime Damien'la evlenmek istediğin için mi?"

Adele cevap vermeden önce bir an duraksadı. "Hayır. Tek başıma Amerika'ya dönecektim. O anda ne istediğimi bilmiyordum."

Harold ona öfkeli bir bakış attı. Adele, Harold'ın gözlerinde ilk kez öfke ve acı görüyordu. Onu şimdiye kadar her zaman neşeli ve mutlu görmüştü. "Sana evlenme teklif etti mi?"

Adele derin bir iç geçirdi. "Evet."

Harold başını eğerek iki yana salladı. Öfkeyle sıkılmış dişlerinin arasından, "*Damien*," dedi. "Buna hakkı yoktu!"

"Harold…"

Harold pencereye sırtını dönerek, öfkeyle odayı arşınlamaya başladı. "Ve sen… Onun seni baştan çıkarmasına nasıl izin verirsin? Ne düşünüyordun ki!"

"Bunu hiçbir şekilde açıklayamıyorum."

"Açıklayamazsın tabii. Ama ne kadar aptalca davrandığının farkına varmalısın. Sana zorla sahip oldu."

"Hayır, öyle olmadı. Damien beni asla zorlamadı."

"Yani, işlerin kendi istediği şekilde gitmesi için sana kendini zorla kabul ettirdi. Paranı istiyor ve bunu elde edebilmek için en iyi bildiği yolu kullandı."

Adele başını iki yana salladı.

"Buna inanmıyor musun? Sana âşık olduğunu mu sanıyorsun?" Harold yere bakarak odayı arşınlamaya devam ediyordu. "Sanırım buna şaşırmam yersiz. Kadınların neler duymak istediklerini iyi biliyor."

Adele bu sözler üzerine öfkelenmeye başladı.

Harold, "Son zamanlarda Damien'ın hayatında olup bitenlerden haberin var mı?" diye sordu. "Kapısında kaç tane alacaklı olduğunu biliyor musun? Ya Frances Fairbanks'e ne demeli?"

"Frances'i herkes biliyor."

"Ama hiç kimse onun hamile olduğunu bilmiyor."

Ani bir sarsıntı, Adele'in zihnindeki tüm düşüncelerle

Scanned by CamScanner

yanıtları köşeye sıkıştırdı. Söylediklerini kabul etmeksizin, boş gözlerle Harold'a baktı.

"Damien'ın kendisiyle evlenmesini istiyor, elbette, ama parası yok, bu yüzden onunla evlenmek Damien'ın ilgisini çekmiyor. Ancak içinde, çarpık da olsa, ufacık bir hayisiyet duygusu kalmış olacak ki, bebeğe ve annesine maddi açıdan destek olacak. Bu yüzden kendine derhal bir varis bulması gerekiyor."

Adele güçlükle yutkunarak, acısını bastırmaya çalıştı. *Damien'ın, Frances'ten bir bebeği mi olacaktı?* Damien bu konuda ona hiçbir şey söylememişti. Onu, Frances'le olan ilişkisinin bittiğine ikna etmişti.

Adele, "Bundan emin misin?" diye sordu. "Yoksa bütün bunlar yalnızca bir kabul salonu dedikodusundan mı ibaret?"

"Damien bana kendisi söyledi ve gülünçtür ki, ona mümkün olan en kısa zamanda kendine bir nişanlı bulması gerektiğini söyleyen de bendim. Nasıl ihanet ama? Bunun üzerine gözünü *sana* dikti."

Adele'in midesi bulanıyordu. Oturma ihtiyacı hissetti.

"Şimdi bana inanıyor musun? Onun güvenilmez biri olduğuna? Bu kadar sinsice davranarak, acınası bir şekilde senden faydalanmaya çalıştığı için ona neden bu kadar öfkelendiğime? Kendi kuzenim!"

Adele, "Şu anda neye inanacağımı bilmiyorum," dedi.

Harold odayı arşınlamayı keserek Adele'in gözlerine baktı. "Eğer istersen, Adele, seninle bu durumda bile evlenirim. Asıl öfkeli olduğum kişi Damien ve bunun sorumlusu olarak kendimi görüyorum. Ben… Ben seninle daha yakından ilgilenmeliydim." Adele'e yaklaşarak, çenesini ince parmaklarının arasına aldı ve anlayışlı bir ifadeyle gözle-

rine baktı. "Kandırıldığını düşünüyorum, Adele. Bu kadar iyi yürekli olduğun ve diğer insanların içindeki kötülüğü göremediğin için."

Adele'in hiddeti ayyuka çıkmıştı. "Bu doğru değil, Harold. Herkes benim mükemmel biri olduğumu düşünüyor, ama ben mükemmel değilim ve sandığının aksine, 'kandırılmadım.'"

Harold'ın eli yana düştü. "Damien'la aranızda geçenler bir gebelikle sonuçlanırsa, çocuğu seve seve kabullenirim. Sonuçta o benim ikinci kuzenim olacak. Sadece, kız olmasını umarım."

Adele gözlerini sıkıca kapattı. "Harold, lütfen bu tür şeylerden bahsetme. Üzgünüm, ama seninle evlenemem. Damien'la hiç karşılaşmamış olsaydım, yine aynı şekilde hissederdim. Sen ve ben; biz birbirimizi sevmiyoruz." Elini yumruk yaparak kalbinin üzerine götürdü. "Aramızda hiçbir bağ yok. Hiçbir ortak noktamız yok."

"Bana saygı duyuyorsun, öyle değil mi? Violet'a, benim tanıdığın en görgülü erkek olduğumu söylemişsin."

"Bu doğru."

"Bu bir evliliğe pekâlâ dayanak olabilir."

"Olabilir, ama… Ben evliliğimi buna dayandırmak istemiyorum. Seninle evlenmek istemiyorum, Harold ve hiçbir şey fikrimi değiştiremeyecek."

"Damien'la mı evleneceksin? Sana söylediklerimden sonra bile?"

"Sana, bundan emin olmadığımı söyledim." Bulantıyı bastırmak için elini midesinin üzerine koydu.

Harold duyarsızca, "Eğer evlenirsen," dedi, "seni temin ederim ki, buna pişman olacaksın."

Adele kapıya yöneldi, ancak kapıyı açmadan önce du-

Scanned by CamScanner

raklayarak arkasına döndü. "Bütün bunları düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bugün, eşyalarımı toplar toplamaz buradan ayrılıyorum. Senden Catherine ve annene benim yerime veda etmeni isteyeceğim. Lütfen onlara üzgün olduğumu, onları çok önemsediğimi ve hiçbirinizi incitmek gibi bir niyetim olmadığını söyle. Aramızda hiçbir şey olamaz, Harold. Tekrar özür dilerim."

Bu sözlerden sonra, dışarı çıktı.

Harold sandalyeye çökerek yüzünü ellerinin arasına aldı ve bir dizi küfür savurdu.

Üç saat sonra Damien hışımla, Harold'ın yeni bir deney hazırlığı yapmakta olduğu seraya girdi.

Harold'ın karşısında durarak, elindeki mektubu masaya çarptı. Masa yerinden sıçradı ve dikkatle sıralanmış cam şişeler gürültüyle birbirlerine çarparak sarsıldı. Harold öne eğilerek şişelerini yakaladı ve yere düşmelerini engellemek için hepsini göğsüne bastırdı.

Damien yumruklarını masaya dayayarak öne eğildi. "Tanrı aşkına, ona neler söyledin?"

Yirmi Yedinci Bölüm

Yüzü asılan Harold doğruldu, ancak öncesinde şişelerinin güvenliğini sağlamayı ihmal etmedi. Sesinde öfke ve tiksinti vardı. "Buraya gelerek *bana* soru sorabilecek kadar yüzsüzsün demek."

Damien da doğruldu. Masanın iki yanında, karşı karşıya duruyor ve birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. İkisinden de, zorlukla hâkim oldukları bir öfke yayılıyor ve aralarındaki havayı adeta çatırdatıyordu.

Damien, "Sana bir soru sordum," dedi.

Harold mektuba baktı. Onu eline alarak okumaya başladı. Kuzenini izleyen Damien, artık ezberlemiş olduğundan, defalarca okuduğu mektubu kuzeni için seslendirmeye başladı:

Sevgili Damien,

Bugün Osulton Köşkü'nden ayrılıyorum. Lütfen peşimden gelmeye çalışma. Bugün tutkularıma yenik düştüm ve seninle evlenmemizin olgun bir davranış olmayacağı kanaatindeyim. Bu konuda öncelikle kendimi korumam gerekiyor.

Scanned by CamScanner

Ayrıca, sana Harold'la konuştuğumu ve nişanımızı bozduğumu söylemeliyim. Harold bunu pek iyi karşılamadı, çünkü ormandaki sesleri çıkaran oydu.

Damien, "Kendini koruması gerektiğini söylerken," dedi, "ne demek istiyor? Ona ne söyledin?"

"Ne söylemiş olabilirim? Gerçeği, elbette. İkinizin *ilişkisinin* aldığı samimi vaziyete rağmen, senin zengin eş ihtiyacın, alacaklıların ya da Frances hakkındakilerin kendinden gizlenmesini hak etmiyor. Ondan bu şekilde yararlanmana göz yumamazdım."

"Bütün bunları zaten biliyordu. Ona asla yalan söylemedim."

Harold, "Bu çok çirkin!" dedi. "Kendimi açıklayan kişi ben olmamalıyım. Bu sen olmalısın!" Harold masanın etrafında dolanmaya başladı. "Nişanlımı baştan çıkararak onu kirlettin!"

Damien kuzeninin öfkeli gözlerine baktı ve kendini toplamayı başardı. Adele'in aceleyle oradan ayrılması ve onunla evlenmeme kararının yarattığı şaşkınlık ve ıstırapla mücadele ederek, Harold'ın da kendince öfkelenmeye hakkı olduğunu fark etti. Ve haklıydı da. Damien gerçekten de en akla gelmeyecek şeyi yapmıştı.

Damien, konuşulması gereken pek çok şeyleri olduğunu ve camlarla kaplı bu odanın doğru yer olmadığını bilerek, "Belki de dışarı çıksak daha iyi olur," dedi.

Harold önlüğünü üzerinden yırtarcasına çıkardı ve yere fırlattı. "Çok iyi dedin." Damien'ın onda görmeye hiç alışık olmadığı zorba bir tavırla kapıdan çıktı.

Violet, Adele'in Osulton Köşkü'nden ayrıldığı haberini

ne inceliğe
salonunda oturmakta olan annesine baktı ve ellerini birer yumruk haline getirdi.

"Kardeşim beceriksiz salağın teki! Adele gittiyse, bunun tek sorumlusu, bir kadına nasıl davranılacağını bilmeyen Harold! O umutsuz bir vaka! Umutsuz! *Asla* onunla evlenecek bir kadın bulamayacak!"

Gözyaşlarına boğularak kanepeye çöktü. Annesinin sırtını okşaması onu bir nebze olsun rahatlatmamıştı.

Violet, "Şimdi gidip sokakta dilenmek zorundayız!" dedi. "Harold bütün paramızı o aptal deneylerine harcıyor ve ben kendimden aşağı biriyle evlenmek zorundayım, çünkü Londra'nın en iyi erkekleri o Amerikalı kızları ve şişkin çeyizlerini istiyor!" Başını ellerinin arasına aldı. "Bir de Whitby var, tabii. *Ah, Whitby!*"

"Tamam, tamam, Violet, o kadar da karamsar olma. Hiç olmazsa güzelliğin var."

Violet annesine, sanki bir çift boynuzu çıkmış gibi baktı ve yanaklarını sildi. "*Gitti*, anne! *Gitti*! Harold'ı terk etti ve çeyizini de beraberinde götürdü."

Başını tekrar eğerek kollarına dayadı ve hıçkırmaya başladı. "Ah, neden her şey, her zaman *benim* başıma gelmek zorunda!"

Damien, Harold'ın peşinden, evin arkasındaki büyük verandaya çıktı. Gölete giden basamakları uzun ve aceleci adımlarla indiler. Rüzgâr hızlanmıştı. Labirentin yeşil çitleri rüzgârda sallanıyor ve alçak bulutlar, gri-beyaz gök yüzünde birbirleriyle yarışarak şekilden şekle giriyorlardı. Gölet, karanlık dalgalarla dans eder gibiydi.

Damien basamakların sonuna ulaştı. Harold onu aşağı-

Scanned by CamScanner

da, biçilmiş yeşil çimlerin üzerinde bekliyordu. Sert bakışlarını birbirlerine diktiler.

Harold, "Hayatımız boyunca," dedi, "en gözde olan sendin. Güçlü olandın; beni okuldaki kavgacı çocuklardan sen korurdun. Cömert olan da sendin; bana spor yapmayı öğrettin, hatta bana cesaret vermek adına, bilerek yenildiğin olurdu. Bütün bunları hatırlıyorum, Damien ve hayatım boyunca bunları benim dostum olduğun için yaptığına inandım. Bu yüzden, gidip Adele'i eve getirebileceğin konusunda sana güvendim."

"Harold, ben—"

"Henüz bitirmedim. Bana yardım etmedin. Yaptığın tek şey, beni kendi kendime bir şey yapamayacak kadar güçsüz biri olduğuma inandırmaktı. Beni iradesi ve karakteri zayıf biriymişim gibi korumamış olsaydın, belki de o gün Adele'i buraya kendim getirmiş olurdum."

Damien kuzenine baktı. "Ben senin *dostundum*, Harold."

"Hayır, değildin. Sadece göğsünü yumruklayarak, insanlara güç gösterisi yapmak istedin."

Damien, başını iki yana salladı. "Bekle. Tanrı'nın bütün lütuflarına sahip olan benmişim gibi konuşuyorsun. Lanet olsun, Harold, kimse benim iyi olan kişi olduğumu düşünmedi. Hiçbir yanlışı olmayan asıl *sendin*. Her şeyin vardı; birbirlerini ve seni seven ebeveynlerin, hâlâ her şeyinle ilgilenen bir anneyle yaşayabileceğin bir saray. Para problemin yok. Her zaman mutlusun, çünkü deneylerinin sonuçları dışında endişelenecek hiçbir şeyin yok. Ben henüz dokuz yaşındayken, ebeveynlerimin ölümünün verdiği suçluluk duygusu ve idrak bile edemeyeceğin kadar büyük bir borçla yapayalnız kaldım... Nasıl dirençli olacağımı öğrendiğim için beni affet."

Harold'ın kızıl kaşları havaya kalktı. "*Bana* gönül koyduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Hayatımda bundan daha gülünç bir şey duymamıştım! Kimse senin cazibene karşı koyamıyor. Büyükannemin en sevdiği torunu hep sen oldun, sakın bilmiyormuş gibi davranma. Ona, ilk balosuna giden genç bir kız misali iltifatlar edip duruyorsun. Büyükannem senin için her şeyi yapar. Onu, o düzenbaz parmağında oynatıyorsun."

Damien, kuzeninin mantığını kavramaya çalışarak, "Sana göre bunun altında hangi *düzenbaz* amaç olduğunu sorabilir miyim acaba?" dedi. "Herhangi birimize miras bırakabileceği hiçbir şeyi yok. Her şeyini babamın borçları için kullandı. Yalnızca son günlerinin tadını çıkarmaya çalışıyor ve ona kendini iyi hissettirmeye çalıştığım için özür dileyecek değilim!"

"*Adele'e* hissettirdiğin gibi mi?" Harold'ın ses tonu en kötü ihtimalleri çağrıştırıyordu.

Damien, öfkesini kontrol altına almak için kendiyle büyük bir mücadeleye girişti. "Bunu söylediğim için beni bağışlamak zorundasın, ama Adele'in nişanlısı olarak bunu beceremiş olmanın kabahatlisi tamamen sensin. İksirlerinle o kadar meşgulsün ki."

"Bu sözler çok bayağı, Damien. Onu sevmiştim."

Damien güldü. "Sevmiştin ha! Haydi, bir kere daha söyle."

"Sevdim! Neler hissettiğimi bilmiyorsun!"

"Ona ayıracak zamanın olmadığını biliyorum. Onu ancak, kaçırıldıktan sonra ne kadar zor zamanlar geçirdiği konusunda endişelenmeyecek kadar umursadığını da biliyorum. Ona neler olduğunu duymak bile istemedin, çünkü bu *senin* için hoş bir durum değildi. Ayrıca, onunla evlenmeyi

Scanned by CamScanner

yalnızca babasının, senin kimyasal buluşlarına gösterdiği ilgi yüzünden istediğini de biliyorum. Buluşlarınla tarihe geçmeyi planlıyordun."

Damien ve Harold, ikisi de diğerinin ilk hamlesini bekleyen birer kurt gibi, hareketsizce birbirlerine baktılar.

"Kimin daha güçlü olduğu meydana çıksın, o halde!" Harold hırıltılar eşliğinde öne atılarak, omzuyla Damien'ın karnına vurdu.

Damien geriye doğru sendeledi. "Seninle dövüşmeyeceğim, Harold!"

"Dövüşsen iyi edersin, yoksa seni mahvedeceğim! Bunun zamanı çoktan gelmişti!"

Çimlerin üzerine yuvarlandılar. Damien sırt üstü devrildi ve Harold onun üzerine çıktı.

Bir yumruk atarak, Damien'ın çenesine isabet ettirdi. Darbenin acısı, Damien'ın bütün yüzüne yayıldı. Harold'ın kollarını yakalamaya çalıştı, ama Harold ona kontrolsüzce yumruk savurup duruyordu.

Damien, nihayet geniş ellerini kuzeninin sıska bileklerine sararak bir kez daha, "Seninle dövüşmeyeceğim, Harold!" dedi. Bunun için bütün gücünü kullanması gerekmişti. Harold, hâlâ yumruk atmaya çalışıyordu.

Damien alçak ve pürüzlü bir sesle konuşmaya başladı. "Seni bir saniye içinde dümdüz edebilirim, sevgili kuzenim. Beni savunmaya geçmek zorunda bırakmadan durmanı öneriyorum."

Harold bir müddet sonra, yavaşça bu uğraşından vazgeçmek zorunda kaldı. Başını mağlup bir ifadeyle eğdi ve Damien'ın üzerinden yana yuvarlandı. İkisi de sırt üstü çimlere uzanarak gökyüzüne baktılar.

Harold, "Tanrı cezanı versin," dedi. "Cehennemin dibine kadar yolun var."

"Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin."

Harold başını Damien'a çevirdi. Sesi soğuk ve hissizdi. "Aynını bütün metreslerinden duyduğunu varsayıyorum."

"Hem de her birinden."

Harold gökyüzüne baktı. "Tamam, eğer Adele benim olmayacaksa, gitmiş olduğuna sevindim. Onu mutsuz edecektin."

Harold'a bakma sırası Damien'daydı. "Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Bir an için durup, onu gerçekten seviyor olabileceğimi düşünmedin mi? Düşünmüş olmalısın. Beni *tanıyorsun*, Harold. Çok sağlam bir sebebim olmadıkça senin; kuzenimin, dostumun kadınını çalmaya çalışmayacağımı biliyorsun. Geçici bir macera ya da para uğruna seni incitemem."

Harold, Damien'ın bu beyanından pek etkilenmemişti. "Ona evlilik teklif ettiğini söyledi."

"Evet, ettim. Onu istedim, Harold, onu bütün benliğimle istedim. Onun seninle evleneceğini düşünmek beni *öldürüyordu*, ama buna göğüs gerdim. Uzun süre boyunca göğüs gerdim, çünkü seni incitme fikrine katlanamıyordum. Ama sonunda, artık kaldıramaz oldum. Ona duyduğum sevgi, dayanma gücüm ve kararlılığımı yerle bir etti ve sonunda seninle onun arasında bir seçim yapmak zorunda kaldım. Onun gitmesine izin vermezdim. Onu çok sevdim. Bu beni içten içe kemiriyordu, ama bu riski almak zorundaydım."

"Bu sırada bana ihanet etmekten çekinmedin."

Damien iç geçirdi. "Anlayacağını ummuştum."

Damien yattığı yerde doğrularak gölete baktı. Harold da

Scanned by CamScanner

doğruldu. Uzun bir süre boyunca, kendilerine eşlik eden rüzgârla birlikte sessizlik içinde oturdular. Sonunda Damien, kuzenine döndü.

Gözlerinin içine bakarak, usulca, "Çocukken sana kendini zayıf bir çocuk gibi hissettirdiğim için özür dilerim," dedi. "Amacım asla bu değildi. Sana karşı aşırı korumacı davrandığım bir gerçek, ama bunun sebebi yalnızca ebeveynlerimin ölümü için kendimi suçluyor olmam ve sana yardım ettiğim zaman bu konuda kendimi daha iyi hissetmemdi. Senin sonunun da babama benzemesini istemedim. Hep mutlu olmanı istedim. Tek varlığım sendin."

Harold, Damien'a bakmakla yetindi.

Damien, "Ve hâlâ bu umuda sarılıyorum," dedi. "Adele ile aramızda olanları anlayacağını ve beni affedeceğini umuyorum, çünkü Adele artık yok ve ben… harap olmuş bir haldeyim." Son kelimelerini söylediği sırada sesi titremişti.

Harold'ın rengi attı. "Harap mı?"

"Onu sevdim, Harold. O kadar sevdim ki, aileme ihanet ettim."

Harold'ın gözleri kısıldı. "Ama… onun parasını istediğini sanıyordum."

Damien elini yere koydu. "Bunu *Adele* mi söyledi?"

"Hayır, ama koşullar göz önüne alındığında…"

Damien elinin üzerine yaslandı. "Hangi *koşullar*, Harold? Bugün biraz alık davranıyor olmalıyım, çünkü bazı şeyleri kaçırıyorum."

Harold kıpırdanarak, bacaklarını karnına çekti. "Frances konusunu biliyorum."

"Tam olarak neyi biliyorsun?"

Harold durakladı ve sonra, etrafta onları duyabilecek

kimse olmamasına rağmen fısıldayarak konuşmaya başladı. "Bebeği biliyorum."

Damien, alnını buruşturdu. "*Ne* bebeği?"

"*Senin* bebeğin. Çocuğun masraflarını karşılamak istediğini biliyorum."

Çocuk. Damien'ın başı dönmeye başlamıştı. "Affedersin? Frances'ten bir bebek mi? İşte bunu bilmiyordum."

"Bilmiyor muydun?"

Damien neredeyse kahkaha atacaktı. "Bunu *en son* öğrenecek kişi benmişim gibi konuşuyorsun. Bu doğru değil, Harold. Olmadığını biliyorum."

"Nasıl biliyorsun?"

"Eğer açık konuşmamı istiyorsan söyleyeyim; onunla en son birlikte olduğumuz gece aybaşına denk gelmişti."

Harold'ın ağzı şaşkınlıkla açıldı. Rüzgâr biraz daha şiddetlendi. "Emin misin?"

"Evet, eminim. Bu konuda her zaman dikkatli davranırım. Sana bunu kim söyledi?"

Sessizlik içinde geçen birkaç saniyenin ardından Harold, yüzünü diğer tarafa çevirdi. Bir konuyu büyük bir dikkatle düşünüyor gibiydi. "Violet."

Damien sinirli bir şekilde ayağa fırladı. "Violet sana böyle mi söyledi?"

Harold da ayağa kalktı. "Evet. Ama bilmen gereken bir şey daha var. Ben… Adele'e bebek konusunu bana *senin* anlattığını söyledim. Yalan söyledim, çünkü Violet, Adele'i bunun bir sosyete dedikodusundan daha fazlası olduğuna inandırmamın daha iyi olacağını düşündü. Özür dilerim, Damien. Gerçekten ortada bir bebek olduğunu sandım. Violet bunun doğru olduğunu söyledi, bu yüzden sana çok kızmıştım."

Scanned by CamScanner

Damien ellerini kalçalarını dayayarak başını eğdi.

Harold, "Damien," dedi, "sizi bugün ormanda gören kişi ben değildim. Violet'tı." Başını ellerinin arasına aldı. "Pek de görgülü biri olduğum söylenemez, değil mi? Aslında, içimde koca bir yalancı gizli. Ve sadece bu da değil. Ben dünyanın en beceriksiz aptalıyım. Şımarık kız kardeşim tarafından oyuna getirildim."

Damien ve Harold hışımla kabul salonuna girdiklerinde, Violet hâlâ kontrolsüzce hıçkırıyordu. Eustacia bu apansız ve hiddetli giriş karşısında afallamış bir halde kapıya baktı. Kolunu korumacı bir hareketle Violet'ın etrafına sararak, "Tanrı aşkına, neler oluyor?" diye sordu.

Gözleri şişkin ve kızarık, yanakları gözyaşlarına bulanmış bir halde olan Violet, oturduğu yerde doğruldu. Elinin tersiyle yanağı silerek, Damien'a kaşlarını çattı. "Seni piç kurusu."

Eustacia, "Violet! Kullandığın kelimelere dikkat et!" diye bağırdı.

Violet gözlerini Damien'dan ayırmadı. Dudakları incecik bir çizgi halini almıştı. "Ondan uzak duramadın mı? Neden *Adele*? İstediğin herhangi bir kadına sahip olabilirdin, ama sen gidip Harold'ın yakalayacağı tek mürüvvet şansını berbat ettin!"

Damien ona yaklaştı. Bakışları karanlık, sesiyse sakin ve tehlikeliydi. "Bize bir açıklama borçlusun, kuzen."

Violet ağlamaklı şekilde içini çekti. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Harold'a, Frances Fairbanks'in benim bebeğimi taşıdığını söyledin."

Nefesi kesilen Eustacia, bir elini ağzına götürdü. "Ulu Tanrım!"

Violet gergin bir halde, kanepenin üzerinde kıpırdandı. "Söylemedim."

Harold öne çıktı. "Evet, söyledin."

"Hayır, söylemedim!"

"Evet, söyledin!"

"Hayır, söy—"

Damien bir elini havaya kaldırdı. "Yalan söyledin, Violet ve Adele bu yalan yanlış sözler yüzünden hatalı bir karar verdi. Bu sorunu sen çözeceksin."

"Ama bunun benimle bir ilgisi yok!"

Harold bir adım öne çıktı. "Başka birini suçlamak tam da sana göre bir davranış, Violet. Salondaki mavi vazoyu kırdığın zamanı hatırlıyor musun? Bunu kimin yaptığını bilmediğini söylemiştin. Ama ben vazoyu senin kırdığını gördüm, seni bencil, şımarık velet. Sonra da bunu inkâr ettin. Bütün bunlar geçen sene oldu! Daha usturuplu davranabilecek kadar büyümüştün." Harold, parmağıyla Violet'ı işaret ederek Eustacia'ya döndü. "Anne, vazoyu *o* kırdı. Omzuna şal atma alıştırması yapıyordu."

Harold, Damien'a döndü. Onu uzun, sürüncemeli bir bakışla süzdü. Sesi sakinleşti; omzuları rahatladı. "Violet gidip Adele'e doğruyu söylemezse, Damien, ben söyleyeceğim."

Damien onun sözlerini yarıda keserek, "Harold..." dedi.

"Hayır, bitirmeme izin ver. Ben... ben çok üzgünüm, Damien. Adele ve senin birbirinize çok daha uygun bir çift olduğunuzu ve birbirinize değer verdiğinizi anlamalıydım. Etrafımda olan bitenlere daha fazla zaman ayırmalıydım."

"Harold, çok üzgünüm."

Scanned by CamScanner

kında konuşurken Damien'ın gözlerinin nasıl parladığını gördüm."

Sophia başını James'in omzuna koydu. "Şey, Adele onu reddetmiş ve fikrini değiştirmemeye de kararlı. Sadece eve dönmek istiyor."

James'in kalın kaşları çatıldı. "Neden? Bence Alcester insanlar tarafından yanlış tanınıyor, çünkü—"

Sophia, "Frances Fairbanks hamile," dedi. "Bebek Damien'ın. Bunu itiraf etmiş, ama parası olmadığı için onunla evlenmeyi reddediyor. Görünüşe göre ilişkileri gerçekten de bitmiş."

James, Sophia'yı kucağından kaldırarak ayağa kalktı. "Adele bunu hangi cehennemden duymuş?"

Sophia omuz silkti. "Bilmiyorum."

James başını iki yana salladı. "Eğer bu doğruysa, uşağımın botlarını yemeye hazırım."

"Neler biliyorsun, James?"

"Frances'in çalıştığı tiyatronun müdürü onu tam anlamıyla destekliyor, ona oyunlardaki en iyi rolleri veriyor, iki varlıklı beyefendi ona oldukça abartılı bir yaşam tarzı sağlıyor ve seni temin ederim ki, bunun karşılığını alıyorlar. Bu yüzden çocuğun Alcester'dan olduğunu kanıtlaması imkânsız, tabii eğer ortada gerçekten bir çocuk *varsa*."

"Ah, James, bu iğrenç. Ama iyi anlamda."

"Evet. Alcester onunla olan ilişkisini bitirmekle akıllılık etti. Bunun yanı sıra, Damien Renshaw hakkında hemen hemen her şeyi öğrenmeyi bir süredir kendime görev edindim ve anladığım kadarıyla, o her anlamda iyi bir adam."

"Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Her şeyin kendiliğinden çözüleceğini ve Adele'in nihayet doğru yolu bulacağını düşündüm. Ama ortalıkta dolaşan bu yalan çok adaletsizce. Bunu araştırmamı ister misin?"

"Ah evet, James. Evet."

James, elinin arkasıyla Sophia'nın yanağına dokundu ve dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurdu. "Bu seni rahatlatacaksa, Sophia, doğrudan haberin kaynağına gideceğim. Gidip Bayan Fairbanks ile bizzat konuşacağım."

Scanned by CamScanner

kında konuşurken Damien'ın gözlerinin nasıl parladığını gördüm."

Sophia başını James'in omzuna koydu. "Şey, Adele onu reddetmiş ve fikrini değiştirmemeye de kararlı. Sadece eve dönmek istiyor."

James'in kalın kaşları çatıldı. "Neden? Bence Alcester insanlar tarafından yanlış tanınıyor, çünkü—"

Sophia, "Frances Fairbanks hamile," dedi. "Bebek Damien'ın. Bunu itiraf etmiş, ama parası olmadığı için onunla evlenmeyi reddediyor. Görünüşe göre ilişkileri gerçekten de bitmiş."

James, Sophia'yı kucağından kaldırarak ayağa kalktı. "Adele bunu hangi cehennemden duymuş?"

Sophia omuz silkti. "Bilmiyorum."

James başını iki yana salladı. "Eğer bu doğruysa, uşağımın botlarını yemeye hazırım."

"Neler biliyorsun, James?"

"Frances'in çalıştığı tiyatronun müdürü onu tam anlamıyla destekliyor, ona oyunlardaki en iyi rolleri veriyor, iki varlıklı beyefendi ona oldukça abartılı bir yaşam tarzı sağlıyor ve seni temin ederim ki, bunun karşılığını alıyorlar. Bu yüzden çocuğun Alcester'dan olduğunu kanıtlaması imkânsız, tabii eğer ortada gerçekten bir çocuk *varsa*."

"Ah, James, bu iğrenç. Ama iyi anlamda."

"Evet. Alcester onunla olan ilişkisini bitirmekle akıllılık etti. Bunun yanı sıra, Damien Renshaw hakkında hemen hemen her şeyi öğrenmeyi bir süredir kendime görev edindim ve anladığım kadarıyla, o her anlamda iyi bir adam."

"Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Her şeyin kendiliğinden çözüleceğini ve Adele'in nihayet doğru yolu bulacağını düşündüm. Ama ortalıkta dolaşan bu yalan çok adaletsizce. Bunu araştırmamı ister misin?"

"Ah evet, James. Evet."

James, elinin arkasıyla Sophia'nın yanağına dokundu ve dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurdu. "Bu seni rahatlatacaksa, Sophia, doğrudan haberin kaynağına gideceğim. Gidip Bayan Fairbanks ile bizzat konuşacağım."

Scanned by CamScanner

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah Kâhya kabul salonuna girerek, Lord Osulton ve Lord Alcester'ın malikânede olduklarını haber verdi. Sophia, Beatrice ve Adele hep birlikte ayağa kalktılar. Adele, aniden midesinde çırpınmaya başlayan kelebekleri sakinleştirmek için bir elini karnına götürdü.

İki adam içeri girdi ve Sophia kendini toparlayarak şaşkınlığını bastırana ve konuklara oturmalarını söyleyene kadar odadaki herkes, huzursuz bir sessizlik içinde ayakta dikilerek birbirlerine baktı. Sophia, "Biraz çay alır mıydınız, beyler?" dedi.

Harold yerine oturduğu sırada, "Bu harika olurdu," dedi.

Damien da yerine oturdu, ancak gözlerini Adele'den bir an olsun ayırmadı.

Sophia ayağa kalkarak kadife kaplı zile doğru yöneldi, ancak Damien, Sophia henüz zile ulaşamadan ayağa kalktı. "İzin verirseniz, Düşes, kardeşinizle kısacık bir konuşma yapabilir miyim?" Başını Beatrice'e doğru eğdi. "Kızınızla konuşmama izin verir misiniz, Bayan Wilson?"

Adele'in tüm vücudu endişeyle gerildi.

Beatrice omzularını kaldırdı. "Üzgünüm."

Sophia irkildi. "Anne..."

Damien, Sophia'ya baktı. "Sorun yok." Tekrar Beatrice'e döndü. "Beni hiçbir zaman onaylamadığınızı biliyorum, Bayan Wilson, ama sizi temin ederim ki, kızınız hakkındaki niyetim onurlu bir niyettir. İstediğim tek şey birkaç dakika."

Beatrice yalvaran bakışlarla Harold'a baktı. "Lord Osulton?"

Harold da ayağa kalkarak, Beatrice'i başıyla selamladı. "Niyeti gerçekten de onurlu bir niyet, Bayan Wilson. Ona kefilim."

Beatrice hayret içinde bekledi. Şaşkınlıktan biraz daha fazlasını hisseden Adele, Harold'ın gözlerine baktı. Damien'la aralarında neler geçmişti? Harold'ın, Damien hakkındaki düşüncelerini değiştiren şey neydi? Adele onunla en son konuştuğunda Harold, kuzenini para avcısı bir zampara yerine koymuştu. James'in önceki gece ona söylediklerini Harold da mı duymuştu yoksa?

Sophia odayı geçerek, hâlâ oturmakta olan annesinin önünde durdu. "Gel, anne. Kapının hemen dışında bekleyeceğiz."

Beatrice gönülsüzce ayağa kalktı. Harold onlara dışarı kadar eşlik ederek, geçebilmeleri için kapıyı açtı. Dışarı çıkmadan önce arkasını dönerek, Adele'e yüreklendirici bir gülümsemeyle baktı. Kapıyı arkalarından kapattılar.

Adele, Damien'a bakarak gergince yutkundu.

Damien, "Mektubunda," dedi, "peşinden gelmememi istemişsin, ama hakkımda doğru olmayan bir şeye inanarak çekip gitmene izin veremezdim. Hiçbir kadını gebe bırakmadım, Adele. Bundan adım gibi eminim."

Adele'in kalbi, Damien'ı her gördüğünde olduğu gibi,

Scanned by CamScanner

gümbürdüyordu. Ona yaklaşabilmek için yavaşça, odanın merkezindeki masaya doğru ilerledi. "Biliyorum."

Damien başını yana eğdi. "*Biliyor* musun?"

"Evet."

"Nasıl?"

Adele iç geçirdi. "James senin hakkında oldukça iyi şeyler düşünüyor. Seni araştırmış. Eline geçen bilgilerin hepsi olumlu şeyler. Frances'in bebeği dışındaki bilgiler. Ufak bir soruşturma sonunda, neyse ki, bunun da bir söylentiden ibaret olduğu anlaşıldı. James dün gece Frances'le konuşmaya gitti. Frances'in bebekten haberi olmadığını ve böyle bir şeyin konuşuluyor olmasına bile çok şaşırdığını söylüyor."

Damien'ın geniş omuzları derin bir solukla yükselerek yeniden alçaldı.

Adele onun önünde durdu; istediği takdirde göğsüne dokunabilecek kadar yakınında. Bunu *istiyordu*, ama uygun bir zamanda olmadıkları için bu dürtüsüne engel oldu. "Neler oldu?" diye sordu ona. "Neden Harold bana Frances hakkında yalan söyledi? Ve neden bugün burada, annemin önünde sana kefil oluyor?"

Damien şapkasını ellerinde çevirdi. "Yalan söylediğini bilmiyordu. Frances hakkındaki hikâyeyi Violet uydurmuş ve Harold'ı, bunu kendisine benim itiraf ettiğimi söylemesi için cesaretlendirmiş. Violet senin Harold'la evlenmeni istiyordu, böylece istediği adamla evlenebilmek için büyük bir çeyizi olacaktı."

"Lord Whitby mi?"

"Büyük olasılıkla."

"Bunu itiraf mı etti?"

Damien başını tekrar yana eğdi. "Pek sayılmaz, ama hatalarını itiraf etmekte hiçbir zaman pek iyi olmamıştı zaten. Harold eve döndüğünde bu konuyla ilgilenecek."

Adele, kaşlarının şaşkınlık içinde havaya kalktığını hissetti. "Harold mı ilgilenecek? Bunu duyduğuma sevindim."

"Adele..." Damien ufak bir adım atarak, ona biraz daha yaklaştı. Sesi tuhaf bir biçimde kısılmıştı. "Buraya sana başka bir şey söylemek için geldim. Benim dudaklarımdan duyman gereken bir şey. İnanacağını umduğum bir şey." Parıldayan gözleri ve sığ nefeslerle inip kalkan göğsüyle, Adele'in karşısında duruyordu. "Benim hakkımda birçok çekincenin olduğunu biliyorum ve onca şeyden sonra, buna hakkın da var. Ama sana kutsal olan her şeyin önünde yemin ederim ki, bir koca olduğumda, karıma asla ihanet etmeyeceğim."

Adele onu dikkatli bakışlarla süzdü. Onları yağmalarcasına kendi vahşi tutkularına kapılmış olmasına rağmen, tedbirli doğasını asla *tamamen* göz ardı edemezdi. Ufak bir sadakat yeminiyle, Damien'ın kollarına öylece atılamazdı. Kararını, eniştesinin Damien hakkındaki düşüncelerine de dayandıramazdı. Kendi aklını kullanacak ve kendi fikirlerine göre hareket edecekti.

Bu düşüncelerin ışığında, Damien'dan daha fazlasını duymak istediğine karar verdi. Geçen aylarda yaşadıklarından öğrendiği en önemli şey, hayatta öncelikle *kendi* isteklerini düşünmek ve bunu talep etmekti. Adele, Damien'ı istediğini biliyordu, ama ona tüm kalbini vermeden önce, her şeyden emin olmalıydı.

"İnsanlar bahse giriyorlar," dedi. "Senin varlıklı bir varisle evlendikten sonra Frances'e geri döneceğini ya da başka bir kadına gideceğini düşünüyorlar. Bunu biliyor muydun?"

Damien küçümseme dolu ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı. "İnsanlar kendi işlerine bakmalı. Sana, paranın pe-

Scanned by CamScanner

şinde olmadığıma dair söz verdim. Paranı umursamıyorum ve bunu sana *kanıtlayacağım*. Çeyizin olmadan da idare edebiliriz, Adele."

Adele iç geçirdi. "Damien, kadınlardan hoşlanıyorsun. Birine bağlanmayı asla beceremedin."

"Peki, neden Frances gibi kadınlarla geçici ilişkiler kurduğumu hiç düşündün mü?"

Adele, kimsenin içeri girmediğinden emin olmak için kapıya baktı, çünkü Damien'ın söyleyeceklerini duymaya her şeyden çok ihtiyacı vardı.

"Çünkü bazı insanların benim hakkımda düşündüklerinin aksine," dedi, "evliliğe çok fazla önem veriyorum. Bir keşiş yaşamı sürmediğimi itiraf ediyorum. Kadınlarla yakınlaşmaktan hayatım boyunca zevk duydum; belki de hayatımda eksikliğini duyduğum şeyler yüzünden. Bir anne gibi yani. Ama bir erkekle, aralarında herhangi bağ kurmadan birlikte olabilecek kadar samimi ve açık görüşlü kadınları seçmeye her zaman özen gösterdim, çünkü asla sevmediğim bir kadınla evliliğe zorlanma riskine girmek istemedim. Ebeveynlerim gibi sefil bir hayat sürmek ve bu yüzden ailemi yerle bir etmek istemedim, özellikle de çocuklar söz konusuysa. Her zaman, evlendiğim kadına âşık olmak ve verdiğim karardan tamamıyla emin olmak istedim. Ve bu kadının da beni sevmesini istedim."

"Ama benim hakkımda endişelerin vardı, Damien. Kendin söyledin; nişanlıma sadık kalamadım. Ben her geçen gün tutkularımın biraz daha farkına vardıkça, sen ailenin hatıralarına daha fazla gömüldün. Benim annene benzediğimi düşündün ve bu bazı yönlerden doğru olsa da, onursuz biri olduğumu düşünmem kalbimi kırdı. Gerçek şu ki, bana tamamen güvenmeyen ya da saygı duymayan bir kocayla bir ömür geçirebileceğimi sanmıyorum."

"Annem hakkındaki gerçekleri bilmiyordum, Adele. Her şeyin en doğrusunu bildiğimi sanıyordum. Mükemmel olmadığı için ona kızgındım, ama aslında taşınması oldukça zor bir yükü omuzluyordu. Artık bunu biliyorum. Onu zayıflığı için affetmem gerekiyor, tıpkı kendimi affetmem gerektiği gibi. Ve sen..." Adele'e bir adım daha yaklaştı ve elini onun yanağına koydu. "Mükemmel değilsin, Adele. Bunu biliyorum. Başlangıçta öyle olduğunu düşünmüş ve bu yüzden sana tutulmuştum. Ama sonra, içinde bir yerlerde gizlenen arzuları keşfettim ve evet, mükemmel, saf Adele'imin ardından yas tuttum ve bunun müsebbibi olduğum için kendimden utandım, ama birlikte olabilmemiz için o mükemmel kabuğu kırman gerekiyordu ve sen bunu *yaptın*. Bu yüzden artık seni mükemmelleştirmeme gerek kalmadı. Kusurların var. Kuzenime bir bağlılık sözü verdin ve başka bir adama âşık olarak bu sözden döndün. Ama o adam *bendim* ve Harold'ı incitmek yapılacak en doğru şeydi. Şimdi sana baktığımda, gerçek bir insanın olabileceği kadar mükemmel olduğunu görüyorum. Sana *güveniyorum*, Adele. Bütünüyle güveniyorum."

Adele, Damien'ın açık sözlülüğü, coşkunluğu ve dürüstlüğü karşısında dili tutulmuş vaziyette ona bakakaldı. Birdenbire, handa onunla aynı yatakta uyandığı sabahı hatırladı. Onun yanındayken kendini o kadar mutlu ve rahat hissetmişti ki... Her şey olması gerektiği gibiydi. Bunu ifade edebilecek başka bir sözcük bulamıyordu.

Aniden, hayatının geri kalanı boyunca onun yanında uyanarak, tüm dünyasını kapsayan o huzuru tekrar hissetmekten başka bir şey istemediğini fark etti. Kalbinin ait olduğu yer orasıydı. Onunla. Onun evinde. Hakikat Evi'nde.

Bunu kendine itiraf etme zamanı gelmişti. Onu *seviyor-*

Scanned by CamScanner

du. Ruhunun her bir damlasıyla, Damien Renshaw'a âşıktı ve onu inanıyordu. Tamamen ve bütünüyle. Kalbinin sesine güvenme zamanı gelmişti. O sesi dinleme ve istediği şeyin peşinden gitme zamanı gelmişti.

Titrek bir sesle, "Seni ilk gördüğüm anda," dedi, "sana doğru çekildim ve sana karşı bu hisleri beslemekle hata etmediğimi anlamak beni rahatlattı. Kalbimin gözlerimden daha iyi gördüğüne inanıyorum."

Adele, Damien'ın yüzündeki gerginliğin bir anda yok oluşunu izledi. Damien, hâlâ çekingen olmasına rağmen umutlu ve neşeli bir şekilde dudaklarını ıslattı.

Adele, "Diğer insanların yanlış fikirleri yüzünden etrafa yayılan söylentilerden," dedi, "çok daha fazlasına sahipsin. Bu sabah senin hakkında öğrendiklerim; kendi tuhaf tarzınla da olsa, hayatın boyunca aşk ve sadakat peşinde koşmuş olman; işte bunu sevdim."

Damien, Adele'in ellerini kendi elleri arasına aldı. Adele onu daha önce hiç bu kadar tasalı ve savunmasız bir halde görmemişti. Şövalyesini. Hiçbir şeyden korkmayan kara aslanını.

"Hepsi bu mu, Adele? Duyduklarını sadece *sevdin* mi? Daha fazlası yok mu? Çünkü daha fazlasını duymaya ihtiyacım var."

Adele saçma sapan bir neşeyle kahkaha atmamak için kendini zorlukla zaptederek, "Daha fazlası var," dedi. "Çok daha fazlası. Sana ümitsizce âşığım, Damien Renshaw. Bana sonsuzluk gibi gelen bir süredir âşığım."

Damien'ın dudakları, hiçbir tereddüt ya da serinkanlılık belirtisi göstermeden, birdenbire Adele'in dudaklarına yapıştı. Adele, Damien onu kollarının arasına alarak, minik ayakları iyiden iyiye havalanıncaya kadar yukarı kaldırdı-

günda kahkahalarla sarsılmaya başladı. Yoksa bunlar sevinç gözyaşları mıydı?

Damien onu, birbirlerine asla sahip olamayacaklarını bilerek geçirdikleri aylar boyunca yaşadıkları onca ıstırap ve hüsranı silebilecekmiş gibi, büyük bir tutkuyla öptü.

Ama birbirlerine sahip *olacaklardı*. Hayatlarının geri kalanı boyunca, tamamen ve bütünüyle.

Damien geri çekilerek tek dizinin üzerine çöktü. Adele'in bir elini avuçlarının arasına alarak öptü ve bakışlarını Adele'in yüzüne çevirerek, gözlerinin içine baktı.

"Adele, seni seviyorum. Sonsuza dek seninle olmak istiyorum. Sürüsüyle çocuk ve torun sahibi olmak, seninle gülmek, ormanda uzun yürüyüşlere çıkmak, seninle sevişmek ve seni elimden geldiği kadarıyla, dünyanın en mutlu kadını yapmak istiyorum. Benim için dünyadaki tek kadınsın. Sensiz bir yaşamı hayal edemiyorum. Benimle evlenir misin, Adele?"

Adele, Damien'ın ellerini sıkarak, onu ayağa kaldırdı. "Evet, Damien. Her şeye, evet."

Damien tutku, aşk ve sonsuzluk vaadiyle dolu dudaklarını bir kez daha Adele'inkilere bastırdı. Sonra alnını onun alnına dayayarak gülümsedi. "Beni çok mutlu ettin. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bir kez bile."

Adele, "Daha fazlasını tadacaksın," diyerek ona söz verdi. "Seni elimden geldiği kadarıyla, her gün, sonsuza dek mutlu edeceğim. Seni tanıdıktan sonra daha iyi bir insan oldum. Kendimle daha barışığım. Artık aynaya baktığımda, bir yabancıyla karşılaşmıyorum. İsteklerimin farkındayım. Senin o dağınık, mütevazı evinde, basit bir yaşamım olsun istiyorum." Adele sırıttı.

"O halde, dağınık ve mütevazı bir evden daha fazlasıyla

Scanned by CamScanner

karşılaşmayacağını temin edebilirim. Beni saçlarımı kestirmeye zorlamayacak bir kadınla evleniyor olmaktan zevk duyuyorum."

Adele'in gözleri dehşetle büyüdü. "Kestirmek mi? Asla!"

Damien gülümsedi. "Sabahları korkunç görünür."

"Bence çok güzeller."

Damien, Adele'i bir kez daha kollarına alarak, onun elini öptü. Eline biraz daha yakından bakarak, "Bu nedir?" diye sordu.

"Başparmağım."

"Bunun pekâlâ farkındayım, ama tırnağının yarısı yerinde yok."

"Evet, sıkıntılı birkaç hafta geçirdim."

Damien, Adele'in tırnağını öptü. "O halde sıkıntılarını gidermemiz gerekecek, öyle değil mi? Belki de bu seni biraz rahatlatır."

Cebine uzanarak, kırmızı bir şeker çıkardı. Dudakları şaşkınlıkla aralanan Adele, şekeri eline aldı.

"Damien..."

"İlk gece bana, istediğin halde sahip olamadığın şeylerden bahsettiğin andan beri bunu sana vermeyi planlıyordum. İşte burada. İstediğin her şeye sahip olabilirsin, Adele. Hayatımın geri kalanını buna adayacağım."

Adele, Damien'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına tutku dolu bir öpücük kondurdu. "Harold bunu kabullenecek mi?" diye sordu. "Eustacia ve Catherine bizi affedecekler mi?"

Damien, "Buna inanıyorum," dedi, "çünkü Harold, gerçek bir dost. Bu günleri geride bırakacağız ve her şey yeniden normale dönecek."

Adele gülümsedi. "Harold benim de dostum olacak, Damien. Her zaman öyle oldu."

Damien, salonun yan tarafına bakarak, "Yalnızca tek bir sorunumuz var," dedi.

Adele, midesine yayılan endişe dolu sızıyla Damien'ın kollarına gömüldü. "Nedir o?"

"Hepimiz Violet'a katlanmak zorunda kalacağız. Tanrı yardımcımız olsun."

Adele güldü ve dudaklarına bir öpücük daha kondurmak üzere Damien'ı kendine doğru çekti.

Scanned by CamScanner

Sonsöz

Wentworth Kalesi, Yorkshire
İki ay sonra

Lily, sabah yaptığı binicilik alıştırması sonrasında hızlı adımlarla ahırdan çıkarken, yağmur henüz çiselemeye başlamıştı. Üzerinde, bir silindir şapkayla tamamladığı siyah binici kıyafeti vardı, ancak avlunun beyaz taşlarını çiğneyen yeni parlak botları ayaklarını acıtıyordu. Lily onlardan kurtularak, birileri onları başkasına vermeden önce, eski botlarını bulmaya can atıyordu.

Eve girerek eldivenlerini çıkarmaya başladığında, elindeki gümüş tepside bir mektup taşıyan bir uşak, Lily'ye yaklaştı. "Sizin adınıza gönderilmiş, Leydim."

Lily mektubu alarak zarfa göz gezdirdi. Sophia'dan geliyordu. Eldivenlerini ceplerine tıkıştırarak, zarfın mührünü açtı. Merdivenleri yavaşça çıkarken, mektubu okumaya başladı...

Sevgili Lily,

Sosyete toplantıları nihayet sona erdi. James, ben ve çocuklar pek yakında eve gelmiş olacağız. Martin bir ya da iki gün sonra peşimizden gelecek.

Seni ve Marion'ı görmek için sabırsızlanıyorum. Çocuklar da etrafta koşuşturup midillilerle oynayabilecekleri taşraya dönmeye can atıyorlar. Özellikle şu minik, gri midilliyi çok özlemişler.

Adele'in, yeni yuvası Hakikat Evi'nde çok mutlu olduğunu duymak seni memnun edecektir. Her şey tam istediği gibi. Bana sanki orada yaşamak için doğmuş gibi hissettiğini söyledi. Onun adına çok mutluyum. Sana sevgilerini gönderiyor.

(Merak ediyorsan söyleyeyim, buna katiyen karşı çıkmış olsalar da, babam onlara oldukça cömert bir evlilik hediyesi verme konusunda ısrar etti. Ama babamı bilirsin. Bir şey yapmak istediği zaman, onu yapar. Sanırım Adele'in kime benzediğini şimdi anlıyorum.)

Lütfen Marion'a dün onun için çok sevimli bir şapka bulduğumu söyle. Bunun lacivert kadife işlemeli, mavi günlük elbisesine çok uyacağını düşünüyorum. Gelirken şapkayı getireceğim.

Umarım evde her şey yolundadır. Birkaç gün içinde görüşmeyi umuyorum.

Scanned by CamScanner

Not: Whitby, bu sene Londra'yı erkenden terk etti ve üç hafta önce taşradaki evine döndü. James onun, kendini dev aynasında gören ve Whitby'yi her yerde takip eden Bayan Violet Scott'tan kaçtığını söylüyor. Ne utanç verici. Oldukça sevimli bir kızdı. Ama şahsen Whitby'nin hoşuna gidecek bir tip olduğunu zannetmiyorum.

Lily basamakların tepesinde durakladı ve notu tekrar okudu. Yanağından tek bir damla yaş süzüldü. Bu kederli bir gözyaşı değildi; hissettiği şeye daha çok rahatlama denebilirdi. Enfes ve huzur verici bir rahatlama.

Yazarın Notu

Bu kitabın kahramanı, Adele Wilson, Londra'da koca avına çıkmış üç kız kardeşten en küçüğüdür. Bu kardeşler tamamıyla uydurma olsa da, bazı gerçek varisler ve on dokuz ve yirminci yüzyılda yaşamış bazı romancıların karakterlerinden esinlenilmiştir.

Model aldığım en belirgin karakterler, Gail MacColl ve Carol McD. Wallace tarafından yazılan *To Marry An English Lord* kitabında "Güzel, İyi ve Zeki" olarak tanıtılan Jerome kardeşlerdir. Benim karakterlerim de buna benzer şekilde, "Güzel, İyi ve Maceracı" olarak tanımlanabilir.

Jennie Jerome, yedinci Marlborough Dükü'nün oğlu Lord Randolph Churchill ile evlenmiş ve yıllar sonra milletinin başına geçecek olan Winston Churchill'i doğurmuştur. Jennie ve Randolph'un hikâyesini, Ralph Martin'in yazdığı *Jennie: The Life of Lady Randolph Churchill* adlı kitabından okuyabilirsiniz. Jennie'nin diğer kız kardeşleri de, kendisi gibi İngiliz erkekleriyle evlenmişlerdir.

Gerçek yaşamdan model aldığım başka bir Amerikalı varisi de, 1895 yılında dokuzuncu Marlborough Dükü'yle evlenen Consuelo Vanderbilt'dir. Vanderbilt kendi yaşamı

Scanned by CamScanner

hakkında *The Glitter and the Gold* adlı bir kitap yazmış ve bu sayede, belki de İngiliz erkekleriyle evlenen Amerikalı varislerin en tanınmışı haline gelmiştir. Bu kitapta, İngiliz aristokrasisinden biriyle evlenerek, ailesine karşı sorumluluklarını yerine getirmek zorunda kalışını anlatır. *To Marry the Duke* adlı kitabımda anlattığım Sophia Wilson, Consuelo'ya en çok benzeyen karakterimdir.

Kız kardeşlerin anneleri Beatrice Wilson'ı yazarken, Consuelo'nun annesi Alva Vanderbilt'den esinlendim. Alva eski New York'lular ve yeni zenginler arasındaki sınıf farkıyla hayatı boyunca mücadele etmiştir. 1883 yılının Mart ayında, bir İngiliz lorduyla evlenen dostu Leydi Mandeville şerefine bir maskeli balo düzenlemiş ve baloya binlerce konuk davet etmiştir. Ancak eski New York'lulardan olan Bayan Astor maderşahini davet etmeyi reddetmiş ve yasalara göre, Bayan Astor'un öncelikle Vanderbilt ailesini sosyeteye kabul ettiğini bildiren bir kart göndermesi gerektiğini savunmuştur. Daha önce Vanderbilt'leri reddetmiş olan Bayan Astor, sonunda Vanderbilt köşküne onları kabul ettiğini bildiren bir kart göndermiş ve bu sayede baloya katılmıştır.

Karakterim Adele Wilson, New York'taki golf pantolonlulardan bahsediyor. Eski New York hakkında bilgi edinmek isterseniz, Edith Wharton tarafından yazılmış *The Age of Innocence* adlı kitabı deneyebilirsiniz.

Wilson kardeşler hakkındaki bu üçlemeden hoşlandığınızı umarım. Lily'nin hikâyesi çok yakında sizlerle olacak.

Yazar, üniversitede İngiliz edebiyatı okuduktan sonra romans türüne giriş yapmıştır. Klasik romansların bazılarına –Jane Eyre, Uğultulu Tepeler, Aşk ve Gurur – âşık olmuş ve kısa bir süre kamuda denetmen olarak çalışmanın ardından günümüzün romans yazarlarının arasında yer almayı denemeye karar vermiştir.

Üç kez Rita Finalisti olmuş, aralarında Romantic Times Magazine Reviewers Choice Award, the Colorado Romance Writers Award of Excellence ve the Greater Detroit Romance Writers Booksellers' Best Award da olmak üzere pek çok ödül kazanmıştır.

Şu anda, çok mutlu olduğu Nova Scotia'ya yerleşmiştir ve en son tarihi romansı üzerinde çalışmaktadır.

Scanned by CamScanner

Aşk Gelince

Şu aşk denen şey,
gerçekten bunca zahmete değer mi?

Adele Wilson için bu sorunun cevabı gayet açıktı: Elbette hayır! Kız kardeşlerinin, hayallerini süsleyen kocaları bulmak için sürüsüyle skandal ve gönül yarasına katlandıklarına şahit olmuştu. Londra civarındaki onca balo da cabası. Kendisine talip olan ilk İngiliz lordunu kabul etmesinin nedeni buydu işte. Ayrıca, onunla neden evlenmeyecekti ki? Müstakbel eşi nazik biriydi, dürüsttü ve kesinlikle gereğinden fazla duygusal değildi. Ondan daha delişmen, daha uzun boylu, daha gizemli olan kuzeninin, yani Alcester Baronu Damien Renshaw'un tam aksiydi.

Damien, kuzeninin nişanlısını baştan çıkarmaya çalışacak türden bir adam olsaydı, Adele'in onu görmezden gelmesi çok daha kolay olurdu. Ancak Damien apaçık bir şekilde Adele'e karşı koymaya çalışıyor ve aniden gelişen bu usturuplu davranışları, son derece edepli bir mizacı olan genç kızı daha da kışkırtıyordu. Aslına bakılırsa Damien, Adele'in atak, neşeli ve ateşli bir yanını ortaya çıkarıyor gibiydi.

Görünüşe göre kader, Adele'e tam da o aşk denen şeyin ne demek olduğunu öğretmek üzere ağlarını örmeye başlamıştı...

Scanned by CamScanner